MILJARDEN FLARDEN **Joris Denoo**

Intro

Ik ben een woordenaar. Ik beken. Verhoor me maar. Ik heb er zin in. Aldus de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

01

We pauzeerden even buiten. Het was aan de Vlaamse zee. We stonden gezamenlijk te stoppen met roken. Gezondheid woei ons aan. Als katachtigen beloerden we elkaar. Iemand balde beurtelings een vuist. Iemand tastte onverrichter zake zijn zakken af. Ook ik, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

02

De kou rook naar grijs. Dor gebladerte warrelde knisperend over de weg. De lucht zag blauw als wintermelk. Ik kreeg zin in een bord erwtensoep. Snert. Zoals de bekeerde detective Pim Pandoer in het Arnhem uit de jongensboeken van de jaren zestig van de vorige eeuw. Als ik dat alles nu eens schilderde? Nee, een slechte gedachte van mij, de kleurenblinde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

03

Oubollige wegenkaart, routeplanner, internet, smartphone en gps verkavelen geheime gebieden en langzame landschappen in bereikbaarheid en veroordelen die tot toerisme. Maar men zegge het door: red De Moeren/Les Moëres door afwezigheid, blijf weg uit Assenede en Watervliet, laat Wulpen met rust, doe niets voor Pervijze en laat zowel Mannekensvere als Stuivekenskerke links liggen. Dat schreeuwt zacht hij die daar wil vertoeven, alleen in de fluisternis en van geen mensch gestoord: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

04

De halfblinde olifante kwam me vanuit het kreupelhout van haar gedachten halfweg tegemoet. Ik van mijn kant legde ook een halve eeuw af. Het betrof in totaal een epoque van buigende twijgen, sneuvelende bladeren, krakende takken en barstende schors. Meer dan ooit voelde ik me de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

05

Nadat we op bevel Eerste Communist en daarna Plechtige Communist werden in het Leger van God, brak de Koude Oorlog aan. Later werd dat voer voor leuke boeken en spionnenfilms: Sean Connery, een bontmuts, beetje sneeuw, een of andere Natasja met haren zo lang als haar ruggengraat, wat wodka, etc… Soms waren de

Russen ver vooruit op de zaken. Zo voerden ze als eerste de zwevende doelman bij het voetbal in. Niemand wist toen dat er bij elk internationaal treffen gewichtloosheid heerste in de kooi van de CCCP-doelman. Remember Lev Yashin (ofte Jasjin, de Zwarte Panter/Spin)! De Sovjet-Russen bleven cyrillisch koud bij de Westerse zwaartekracht. Nu doen ze het onder leiding van een macho opdondertje andermaal, die verrekte virussen. Het is tijd om ze naar hun rushuizen terug te drijven en ze her op te voeden in de glasnostica. Een rusteloos schrijven vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

06

Marjetje Sovjetje begon haar carrière als majoretje met kruidnagelbruine krullen, witte laarsjes en zonnebankbenen. 1 mei was een hoogdag voor haar. Daarna werd ze militant turnverenigster. 1 mei bleef een hoogdag voor haar. Vervolgens werd ze studentenactiviste, gesjeesde studente, bisstudente, studente-af, vakbondster, stakingsleidster. Ze stond op de eerste rij bij kerstboomverbrandingen en paaseierensmeltingen. Ze ijverde voor gratis busvervoer in de stad, lagere parkeertarieven en allerlei van dat fraai roods. Marjetje Sovjetje werd op 1 mei jl. door zo'n gratis bus overreden. Marjetje Sovjetje, een republiekje op zichzelf, vond totaal verhakkeld de dood. Tot groot verdriet van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

07

We zaten in een kluit per ongeluk met verstand bedachte bavianen te luisteren naar wat sprekerd ervan bakte. ‘Wisten jullie,’ zei hij, ‘wisten jullie, nietwaar, dat de simpele huiskat drie keer zo intelligent is als een gemiddelde Russische astronaut?’ ‘En,’ voegde hij er nog aan toe, ‘en: gelukkig weet zij dat zelf niet, nietwaar.’ Onze per ongeluk met verstand bedachte kluit bavianen schrok na deze lezing toch even op. We wensten onszelf geluk met ons ongeluk. Toen riep iemand: ‘Moet het niet 'kosmonaut' zijn?!’ Het was de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

08

Eigenlijk deug ik alleen om aan de Deense grens, ergens boven Hamburg, of misschien diep weggestopt in Friesland of zelfs Jutland, een leven te leiden dat bestaat uit het kijken naar paarden die achter stallingen schuilen voor de strakke wind, het drinken van whisky in tavernen waar krompraat wordt gemompeld en het stappen onder laaghangende wolken. Alle zijn het oefeningen in vredigheid. Want ik wil mijn wonden likken. Ik, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

09

Oostbloklandschappen in Vlaanderen: een straat tussen Rekkem en Menen, enkele appartementsgebouwen – door appartemensen bewoond – bij het binnenrijden van Antwerpen vanuit oostelijke richting of het wegrijden uit datzelfde A'pen vanuit westelijke richting, een stukje Hongarije langsheen de autostrade in het Waasland

(waar al jarenlang de schimmige Waaslandwolf ronddoolt en af en toe een D op het Waaslandbord toevoegt), de haven van Kortrijk. Anderzijds is er ook Doel. Niet meer. Dit alles veroorzaakt gemengde gevoelens bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

10

Kroniek van de lopende gebeurtenissen. Fotokopie bladzijde 3 842. Mama, ik bevind me in Siberië. Zes jaar geleden ging alles zo vlug dat ik zelfs de tijd niet had om een kattebelletje na te laten. Hier is alles oké. We krijgen voedsel op gezette tijdstippen, staan elke ochtend op hetzelfde uur op en het landschap valt al bij al nog mee. Alleen: in deze streek heerst vaak het verkeerde klimaat. Vele groeten van J., je liefhebbende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

11

Grote gribus, wat was hij geschrokken van de oppervlakte van zoiets als Kazachstan! Hij reisde er deze herfst met zijn wijsvinger in rond en er kwam geen einde aan. Ook ontmoette hij er een heleboel leegte. Niets. Geen dorp, geen stad, geen naam van een dorp, geen naam van een stad. Kazachstan sprak zo tot zijn verbeelding dat hij na afloop van de reis zijn wijsvinger gretig aflikte. Het is een reis die voor herhaling vatbaar is, dacht hij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

12

Bedrijf een kerstmisdaad! Verbrand alle teddyberen! Schop het schoolkonijn! Berokken Bambi een oorlog! Bak oma een assepoets! Opschonen dat koetjeswaals! Bannen die uitroeptekens! Val niet over lilliputten! Berouwen die goede voornemens! Schrappen dat edel gebaar! Opbreken dat kampvuur! Uitlepelen die linkerhersenhelft! De volledige 23 percent! riep hij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

13

De grote Russische romans doorgronden de menselijke ziel. De personages hebben ('dragen'!) er vaak dubbele namen en bijnamen. Het is dan ook noodzakelijk een namenlijst naast je te leggen bij lectuur. Die kun je kopiëren uit de romans zelf. De menselijke ziel is inderdaad complex. Soms zwart. Het is niet voldoende Ivan te heten, of Ilja, of Ivanovitsj. Het hangt ook af van het seizoen. En het land is zo groot dat de kans op dubbelgangers ook groot is. Is zo'n dubbelganger dan ook zielsverwant? Ben ik ook een Griekse popzanger? Klopt het dat er een veldrijder rondbaggert die een kopie is van ondergetekende, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

14

De koe is gezond. De stier zendt zijn groeten. Ik wil wel sterven, maar waar is de dood? Waarom geeft God me er nog een jaar bij? De stofzuiger staat bedroefd in de

hoek. Ik heb die nooit gebruikt. En hij daar ligt weer bebloed en straalbezopen in bed. (Opgetekend uit de mond van een Russisch moedertje door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe).

15

'Nergens klinkt het geruis van het gebladerte mooier dan in Rusland,' beweerde Serge Gainsbourg. Toen de cameraploeg arriveerde, opende hij fluks zijn koffertje en stalde sigaretten en whisky uit. Hij deed vervolgens alles wat van hem verwacht werd: hij joeg zich een whisky door het hoofd, diende zichzelf sigaretten toe en nam ondertussen een linkermeisjesborst tot zich. Nog net niet overleden klapte le beau Serge daarna zijn koffertje dicht en zei in het Frans dat hij alles meende, vooral dat van die bladeren. Welke bladeren? vroeg iedereen, ook de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

16

Zich bewust van de relativiteit van de tijd (het waren alleen de mensen die ouder werden, niet de tijden die veranderden), maar toch een ietsepietsie verstrooid, wenste hij iedereen die zijn grillige pad kruiste een Spoedig en Voorlopig Nieuwjaar, hij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

17

De televisie, gezegd tv, rechthoek van afgrijzen, zelfverklaard naslagwerk van het leven, geldverslindende fake-fabriek, evangelie van domheid en eigenwaan, waarin figureren bommenleggers, slijkrenners (dagelijks in herfst en winter!), idioot bekkende Beroerde Vlamingen, randdebiele kwetterende reality-oenen, eenheidsworst producerende papegaaiende politici, egotrippende meninghebbende onderdeurtjes, ongeloofwaardige beroepscoureurs (dagelijks in lente en zomer!), bekakt sprekende barbie-presentatrices, lullige onderbroekenhumoristen, galopkakkende geprepareerde oneliner-leukerds, irritante programma-previews en hysterisch gillende autosalonsjacheraars, wel, deze teevee is totaal niet besteed aan deze jongen, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

18

Een kalashnikov als geboortepremie voor ieder ovenwarm Afghaantje. Welkom, nieuwe wereldburger. Weldra kun je andere wereldburgers aan flarden schieten. De instrumenten mogen de mensen niet in de steek laten. Ze moeten zo duurzaam, precies en eeuwig zijn als een perpetuum mobile van Zwitserse makelij. Maar wie de instrumenten opneemt, zal ook door de instrumenten vergaan. Kijk op je horloge en je weet hoe laat het is. Het is ijdel te denken dat je de tijd kunt beheersen door die om je pols vast te binden. Vuur een wapen af en het zal zich tegen je keren. Zie bijvoorbeeld ook Bijbel, een vrij bekend naslagwerk. Ach, kalashnikov, molotov, en nog veel meer wat rijmt met ‘mof’: liever een traag smeltende chocotoff voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

19

Kinderen zijn engelen zonder vakbond. Alles is nog ietwat op zakformaat. Gelukkig, want er zitten ook etterbakjes tussen. Als je ze eenmaal koopt, heb je ze voor lange jaren. Hoe langer je eigen verleden wordt, hoe meer het ogenblik nadert waarop ze je verlaten. Ze kwamen even langs. Ze waren even van jou. Dan worden ze groter, groot, en weldra ex-kind. Dan ben je ze kwijt, want als ze naast je staan, merk je dat ze groter geworden zijn dan jij. En jijzelf staat al veel verder in datzelfde leven. Zijn het de tijden die veranderen of de mensen die verouderen? vraag ik me nog maar eens af, ex-kind en Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

20

Als je de tram weg ziet rijden, en het sneeuwt, en het is donker, en er zit een geliefde in die tram... Als je een trein ziet verdwijnen in een mistig donker zwart gat, en je vrouw of je man of je broer of je moeder zit in die trein... Als je een nacht laveloos zuipt met een zielsverwant in een rokerig broeierig drankhol en je vindt 's anderendaags jezelf niet meer terug... dan ben je in Rusland. Doe dan een briefkaart op die rode bus in de witte sneeuw in Sint-Petersburg en hoop dat je ooit gevonden wordt door een tolerante Pussy Riot-fan, hij die zich ook noemt de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

21

'Kleren, schat? Niks van aantrekken,' zo sprak op Valentijnsdag tot zijn geliefde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe, maar ook de hare.

22

Koppositie of Oppositie? Alleszins pro-tolerantie, pro-België, pro-auteursrechten, pro-vrijheid, anti-nationalistisch, anti-Arcopar, anti-populistisch en anti-PowerPoint is de 'stemming' van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

23

Van zijn vader had hij het diepe denken. Zijn moeder schonk hem haar schalkse lach. Maar hij verknalde alles door zijn ambetant karakter. Aan zijn kop stonden zijn oren nog nijdiger dan die van Vincent in het koren. Ook speelde hij met gedachten aan Russische roulette. Hij was een alibaba met wel veertig alibi's. Hadden zijn vader en zijn moeder dat geweten, dan hadden ze zich nimmer van hun taak gekweten. Maar ja: hij had dat diepe denken, en zij die schalkse lach. Dit alles werd ons bevestigd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

24

'Ze moeten maar in Rusland gaan wonen als het daar zo goed is!' zei de professor van het Vlaams Belang tot besluit van zijn lezing waarin hij de aanwezigen in de vaart der volkeren had opgestuwd en geen bibberend blad voor de mond had gehouden. Men aarzelde met applaus. Toen begon een parlementslid te applaudisseren.

De Leeuw van Vlaanderen, die naast hem stond, klapte dan ook maar enkele keren de linker- tegen de rechterhand. Net lang genoeg voor een subsidie. Dit alles werd gadegeslagen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

25

Onbemand is onbemind, enerzijds. Maar anderzijds: begaf Zijne Zeiligheid Jacques Rogge zich in Sotsji op glad ijs? Een vraag van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

26

Hebben Russen vleugels? Ja. Ze hebben ballet, circus, turnen en kunstschaatsen onder de knie. Het waait er ook voldoende, altijd, overal, ergens in dat Ruiseland. Over het geslacht van engelen ben ik het ook eens met mezelf: een engel heeft een jong geslacht en gaat alleen maar met een dichter mee. De nationaliteit van een engel is evenmin nog een raadsel: ongetwijfeld Russisch (m/v). De zwarte ziel hindert niet. Dat is een zekerheid die in een gedicht werd gegoten door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

27

Wist u dat de Russen – God beware hun zwarte ziel – hun baard afbranden met een lucifer en dat ze daarna frambozen eten die ze pletten in spierwitte melk? Dat ze tijdens barre winters – God behoede hun zwarte ziel – soms hun eigen kinderen opeten bij gebrek aan andere kinderen? Dat ze tijdens diezelfde barre winters – dezelfde God beware en behoede hen – hun oude moedertje als brandhout gebruiken? Nee? Nou, dan weet u het wis en zeker nu, van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

28

Hoera de Vlaamse letteren?! Mede op de cover (voor en achter) loftuitend 'aangeprezen' (met nog een taalfout erbij: ‘groots’ is niet gelijk aan ‘groot’) door de grootste lapzwans uit deze Vlaamse letteren verscheen een historische thriller van een al net zo geprezen misdaadauteur waarin een eenarmig hoofdpersonage even later plotseling zijn handen staat te wassen. Een andere tot in de zevende hemel geprezen schrijfster (o.a. omwille van haar zg. prachtige zinnen) noteert: ‘Het regent buiten’. Bij nog een ander fel bekje is het niet lang spitten naar taalfouten. Ontdekt door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

29

Tentoonzending. Ik wens een vers woord in te luiden. Tentoonzending. Het proeft goed. Tentoonzending. Mm. Het slipte me onlangs zomaar van de tong. Tentoonzending. U verwacht nu een toepassing van het woord. Een mooi voorbeeld was de Vlaamse tentoonstelling van kinderboekillustraties die her en der

te zien was. Een tijd geleden was dat. Een tentoonzending is dus een rondreizende tentoonstelling. Dat is een vondst van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

30

Op 64 vlakken zijn de Russen ware grootmeesters. Hun tsaar valt moeilijk te schaken; hun tsarina moeilijk te slaan. Het zijn maar kleine pionnen op het grote schaakberd van de wereld, maar opgepast voor hun torens, hun paarden en hun koeriers. Het is ze bittere ernst, geen sport. Hoewel ze roken als turken en drinken als zwitsers, zullen ze uw begane paden onbegaanbaar maken. Ook de Duitsers moesten eraan geloven, want Russen offeren vlot. Vandaar het respect van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

31

Er weerklonk Russisch-orthodox gezang in de decanale kerk Sint-Pietersbanden. Er kwam een oud vrouwtje binnen dat vroeger hout sprokkelde in februari. Ze droeg een zwarte hoofddoek. Haar gezicht leek op een appeltje uit de vorige herfst. Die brandende kus dus van de dorst naar God en dat gesloten oog van het godvrezende geloof: het was zo dat ze op die stoel van de eeuwigheid zat en bad. Onder haar klitte een chiclet. Uit welke godvergeten jongenssmoel? Dat vroeg zich af, gezeten op de heidense laatste bank achter in de kerk, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

32

'Het mes! Het mes!' flitste het door het hoofd van James Blond. Bad Pritt grimlachte tandpastachtig. Ik was echter zoals gewoonlijk op mijn uiterste hoede. Gelukkig ook kon ik gedachten lezen. Met enkele scherpe oneliners sneed ik de beide tegenstanders de adem af. James Blond schoot subiet in de fik; Bad Pritt plakte alras tegen de grond. Aldus redde ik in een adembenemende fase het leven van zowel Multiple Joyce als Inside Joke, mijn aartsvriendinnen. Een scenario van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

33

Er doet zich hier deze voormiddag boven mijn lage streek (Kortrijk - Wevelgem Airport) een ballet van hefschroefvliegtuigen voor. Eerst vliegen ze perfect qua duimlengtes en banddiktes aan; beangstigende bijna ontroerende symmetrie. Daarna volgt er een nakomertje, en nog daarna volgt er nog eentje. Vervolgens cirkelt er ononderbroken, zowel hoog als laag, nog zo'n mug in het rond, maar dan van een ander type. O, wat voel ik me zowel beschermd als in de gaten gehouden, ik, een bewoner van deze lage streek buiten westen bezuiden de grote feiten, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

34

Stalin doet denken aan staal. Maar ach, wat een makke softie. Bij onderhandelingen na alweer een grote oorlog raapte Molotov alle kastanjes uit het vuur. Het was diens taak om overal nee op te zeggen. Njet! En pas dan kwam Stalin op de proppen. Op het moment dat het makkelijk werd. En vriendelijk dat hij was! Hij leek wat op Stijn Streuvels. Haar als een bakje spijkers, weet je wel. Nog voor de spijkerbroek zijn intrede deed. En borstelsnor. Een echte walrus. Overigens beiden goede bekenden van mij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

35

In Jekaterinenburg - of zoiets - werd ik aangeklampt door een besje van 246 jaar. Ze zag er al zo verkreukeld uit als de Pravda van oktober 1958. Zzoeff! deed ze. Eh, deed ik, wat was dat, zeer oud vrouwtje? Dat, zei ze, dat was je leven dat voorbij zoefde. O, antwoordde ik ontgoocheld, kan ik er alsjeblief nog één? Nee, schudde ze. En ze grimlachte cyrillisch naar de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

36

Syllables rule the world. La plupart des occasions des troubles du monde sont grammairiennes. Zahlen beweisen, sagt Benzenberg. Wie is hij om dat tegen te spreken, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

37

We hadden godbetert alles onder controle. Ons hoofd was een perfect marcherende Sovjet-Unie. Maar dan gebeurde het. Plotseling waren er afstotingsverschijnselen. Onze satellietstaten scheurden zich van ons af. En later onze deelstaten. We waren in alle staten. We vonden dat maar minnetjes en noemden ze Idiotistan, Absurdistan, Verweggistan, Pestland. En toch bleef overal de sneeuw zich met modder mengen. Zeer opstandig was Tsjetsjenië: te veel koks bederven de brij. Wij hebben het geweten; zij ook. Is er thans een Krimlin in de maak? Hoe kranig blijft schier een eiland? Bedenkingen aldus vernomen uit goede bron, zijnde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

38

Bent u ook een afstammeling van de Romanovs? Het resultaat van een scheve schaats van een of andere tsaar, tsarina? Zo'n binnenvettend buitenbeentje? Ketsten de kogels van het executiepeloton af op de zilveren tabaksdoos ter hoogte van uw hart? Waren ze vergeten u helemaal te doden, in al uw geledingen? Dan bent u de rechtmatige troonpretendent van een of ander Rusland. U bent nummer 28 op de wachtlijst. Vergeet uw SIS-kaart niet. De dokter komt zo. Een woordendokter, met name: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

39

JF Kennedy zei: ‘Ich bin ein Berliner.’ Had hij nog haastig op een briefje gekrabbeld. Hij bedoelde dat goed. Ik ben een Berlijnse bol. Boule-de-

Berlin. Zijn ghostwriter/souffleur had hem misschien moeten influisteren: Ich bin Berliner. Toch vinden Duitse taalkundigen dit kunnen. Zal wel. Begin deze eeuw had de Belgische premier G. Verhofstadt zin om te zeggen: I am a New Yorker. We onthouden ons van verder commentaar. Remember the towers. A New Yorker kan waarschijnlijk van alles zijn. En wij, Europese vastelanders, kunnen niet alles weten. Wat heeft dit nu met Rusland te maken? Niets. Het lijkt op Russische literatuur: het is universeel. Mijn naam is haas. Moi: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

40

Jemen. We mogen Jemen niet vergeten. Met al dat gehassebas rond de grote landen zouden we godgenageld Jemen vergeten. Hoe is het nog in Jemen heden ten dage? Staat die oude Russische tank daar nog? Waar de schorpioenen in wonen? Ja ja, die tank herinner ik me nog wel, maar waar godbetert ligt Jemen ook alweer, of all places? Kan daar iets gebombardeerd worden? Jeminee. Hebben ze daar ook een Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de hunne?

41

Mijn liefde voor Rusland was zo groot dat ik me plotseling in Finland bevond. Ik was een interessante vijand geweest. Naast mij stapte Dzjerdzjinski van de Tsjeka. De sneeuw knerpte onder zijn laarzen. Overal bossen om ons heen. ‘Laten we even wandelen,’ zei hij. Langzaam staken we de kale witte plek tussen de bomen over. Ik wist dat Dzjerdzjinski niet gewapend was. Hij was mijn vijandelijke vriend en mijn vriendelijke vijand. Eigenlijk een gentleman-kameraad. Hij zou me niet eigenhandig executeren. Straks zou ik eerst de knal horen, en daarna niets meer zien. Gelukkig zond ik nog op de valreep een briefkaart naar de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

42

Hij ziet tv-koks en andere BV's (zeg maar: TV's, TelevisieVlamingen, want in dit apenland ben je alleen bekend omdat je bekend bent, dus van op 'de tv') de jaarlijkse Boekenbeurs in A'pen contamineren. Hij leest een zoveelste godverdoms dunboekje uit de Vlaamse letteren en gooit het na tien bladzijden en een diepe zucht bij de rest. Hij detecteert vrijwel dagelijks spellingfouten in de vertalingen en/of ondertitelingen op diezelfde afgrijselijke tv en in 'ernstige' editoriale geschreven stukken van 'hoogopgeleide' redacteuren in kranten en magazines. Hij maakt het bête geblaat van kromtaalsprekende alfamannetjes mee in hallucinant idiote tv-programma's. Hij stoot in de vaart der volken op tegen populistische onderdeurtjes die een V-teken maken. Wanneer komt er een einde aan deze verbijsterende collectieve domheids-ola die alles en iedereen lijkt te beroeren? Dat vraagt hij zich om de haverklap af, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

43

Een sprookje van lang geleden. 'Kijk juffrouw: Gorbatsjov!' wees het kind op herfstwandeling met haar klas in de Kortrijkse Onze-Lieve-Vrouwstraat. 'Maar nee Amber: dat is onze beroemde schrijver Hendrik Conscience,' glimlachte de juf. 'Hij woonde hier vroeger een poos, weet je.' Duiven wiekten om de toren van de Onze-Lieve-Vrouwkerk, boven het perkje waar het altijd stuurse borstbeeld van Guido Gezelle stond, duivenkwak op zijn schedel in de vorm van een wijnvlek. Het was een mooie herfst. Verdapperde de pas hij die daar toen passeerde, ook een schrijver, met haar, met name: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

44

Russen zijn als mussen. Er zijn er veel, maar je ziet ze minder en minder. Soms strijkt er een kladje in de stad neer. Het zijn: goede fietsenverbouwers, behulpzame onderburen, meesters in het tweedehandse. Russen kunnen één worden met hun omgeving en vreselijk eenzaam zijn met z'n velen. Zoals mussen er als de kippen bij zijn, zo zijn de Russen dermate alomtegenwoordig dat ze onzichtbaar worden. Sommigen dragen zelfs Engelse namen. Ach, we moeten niet preken: ook bij ons zijn er mollen. Tot zover deze ornithologische beschouwing vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

45

Russische kathedralen torsen een ajuinvormig gevaarte en dat is heel mooi. Ajuinen lijken goed op stembanden en dat brengt me bij mijn volgende bedenking: wat gaat er boven orthodoxe koren? Niks. Bij het horen van die koren krijg je er ook tranen van in de ogen, zoals bij het pellen van uien. Probeer na het horen van zulke koren maar niks meer wat je in het Westen zou doen. Voor de rest kunnen de Russen ze kussen. Dat is vriendelijk bedoeld vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

46

Het waren geruchten allemaal. Maar toch moest het er eens van komen. Ik liet de eierboerpraatjes en koektrommelplaatjes achter mij en nam eindelijk de trans-Siberische trein. Het deed namelijk de ronde dat ik dichter werd. Dus moest ik verder. Het was een actie in openbare vervoering. En toen schreef ik, snel vervoerd, mijn eerste gedicht: 'Kijk naar de dichter, hij ligt er'. En de trein ploegde naar een verre verte, waar ik steeds maar onbekender werd, ik, de aalvlugge Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

47

Het aloude voetbalspel is saai geworden. Niet in het minst door de schuld van het geld. Men koopt, verkoopt, koopt om en gokt. Niks leuks meer aan. Kunnen we daar iets aan doen? Wat dacht u van een partij voetbal met twee ballen? Maakt men aan beide kanten tegelijk het eerste doelpunt, dan blijft het brilscore 0-0, want de ballen zijn rond. Dat geldt ook voor volgende gelijktijdige doelpunten, want de daaropvolgende dubbele

doelpunten zijn telkens weer de eerste. Geblinddoekt? Dat maakt het alvast een stuk boeiender. Bij geblinddoekt dubbelvoetbal vormen de supporters echt wel de twaalfde man. Zij sturen de spelers en de ballen. Of ze misleiden de tegenstander. Per bal is er een scheidsrechter. Kiest u voor mijn voorstel? Kleur dan straks mijn voetballetje rood. Als een Rode Duivel in een wijnwatervat: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

48

De wind is oud in Rusland. Er mag gebeuren wat er wil: de wind is er oud. Kome wat kome. Het is een oude wind, zoals die ook in Chicago en Edinburg woont. Hij ruikt naar havens en naar steppe, naar stad en land en soms nog erger, beter, zeeër, zilter. Het is een zeer oude wind met de baard in de keel. Hij bladert in de bomen op zoek naar oud nieuws. Hij kamt het gras en harkt de haren steil achterover in een Stalinsnit. Wat is het hier in Belgisch Vlaanderen? Is het de wind die zacht huilend langs de beukenhaag strijkt, zijn vrouw die neuriënd een hoofdstuk huishoudelijk werk afsluit of elementair geruis dat in de buizen van de verwarming woont? Wie zal het zeggen, wie zal het zwijgen? Niemand zal het ooit kunnen navertellen, zelfs niet hij, de oorgetuige, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

49

‘Zou het meisje dat tegen haar zin zo uitvoerig door een sterrenkundige in haar gelaat getatoeëerd werd dan niet beter solliciteren bij de Michelingids?' vroeg ik me af, inwoner van dezelfde provinciale stad als het veelsterrenmeisje, tevens Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

50

Ik heb twee blauwe ogen. Daarom draag ik een zonnebril. Streetwise. Ik ben immers te mooi om waar te zijn. Wilt u soms ook een blauw oog? Aldus een kennis van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

51

Het woord 'reünie' gelijkt goed op het woord 'ruïne'. 'Ruïne' heeft een tandje minder. 'Reünie': stukken van mensen komen weer samen, met als reden een gezamenlijk verleden. 'Ruïne': de tand des tijds heeft huisgehouden in een ooit geordende collectie stenen. In het mensdom kan men goed zijn omdat men niet slecht is. De teerlingen zijn geworpen, maar het toeval is daarmee niet afgeschaft. Wanneer men klaar is met de poëzie van het leven, volgt het proza: de ziel zit al gevat in gelatine, zowel bij het oudste wonderkind als de jongste laatbloeier van de samenscholing. Tot zover enkele losse gedachtenflodders van een aandachtige cavalerist op een reünie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

52

Het gebeurde aan de Vlaamse kust. Hij stal ooit als een echte dief een gesprek tussen een met elkaar getrouwde man en vrouw over de kwaliteit van de hedendaagse vis, vlammend hete en veel te dure soep en de vergane glorie van de vroegere decennia, 'toen alles zoveel beter was'. Deze besluitzin trok een grimmige lijn onder de rekening van de jaren '60, '70, '80, '90 en '00. Het door hem gestolen gesprek werd een dialoog in een bestseller die hij naderhand schreef, hij: tevens Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

53

Spreeuwen (in een herfstzwerm bijvoorbeeld) reageren dertienmaal sneller dan mensen; vandaar de magnifieke patronen in die zwermen: puur gevederd communisme, pakweg in oktober boven Rome en zijn pausdom of op een saaie dinsdag boven Zwavelvoorde in Grijs-Vlaanderen. Geen enkele verdwaalde vogel die de collectieve zwierigheid van het duizendtal verstoort. Geen weeffout. Vogelvluchtig opgemerkt door en in een gedicht luchtig beschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

54

Zijn het de tijden die veranderen of de mensen die verouderen? Rimpelt de tijd ook niet alsmaar vlugger naarmate men ouder wordt? Dat is toch een bekende verzuchting bij de niet meer zo jonge ouderen? Of bij de reeds wat oudere jongeren? Ach, de kortste afstand tussen twee punten is toch een zachte ronding. Alweer een parabolische diepe gedachte van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

55

De Russen komen! De Russen komen! De rode vlag hangt uit! De Koude Oorlog tussen man en vrouw (1901 - 2014) doet weer verlangen naar zachte revolutie, begeleid door een anarchistisch orgeltje in een haven. Wees niet bang voor de Russen, maar praat ermee. In het Russisch. Geef ze groenten en fruit, veel fruit. Toon ze de Mercator te Oostende en beweer dat hun Potemkin veel mooier is. Zeg dat de piano klappertandt wanneer Rachmaninov wordt gespeeld. Vertel ze over hem, hij die deel uitmaakt van een volkje dat momenteel de Russen een hak zet, hij: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

56

Moedertje Rusland en Vadertje Staat brachten een Joodse bastaard voort. Schijndood onder ijsschotsen in Odessa. Toen al een meester in orkestratie. Opduiken in Brazilië: wraaklustig, ambitieus, polyglot, kameleontisch. Aangesproken door de Engelse Geheime Dienst. Daarna dubbelspion voor Rusland, Engeland, Duitsland, Frankrijk en nog wat buitenlanden. Ook drie echtgenotes en negentig vrouwen van het andere geslacht. Meesterspion die bijna de poorten van het Kremlin open kreeg. S.R.: hij was een Rus in het diepst van zijn gedachten. Sidney Reilly gaf hoogstpersoonlijk de geschiedenis een zwik en werd net daarom uit de geschiedenisboeken

weggeschreven. Afgeknald ter hoogte van Finland? Ondergedoken in China? Ach, die goeie ouwe beginjaren van de twintigste eeuw, mijmerde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

57

Wat dacht u van walrus? Ik zie het al: u denkt aan een snor. Streuvels, Stalin. Of ook nog aan stuurlui aan wal. Desnoods de Beatles. Iemand in de zaal - ik voel het wel - speelt zelfs met diepzeegedachten. Ik zie een luchtbel. Captain Iglo. Arrgghh!! Walrussen leven in stille wateren met diepe gronden. Zelfs Celsius en Fahrenheit hebben het er koud. O Koning Winter, het sneeuwt cocaïne op een ijsbaan van wodka. En hoewel het riekt naar pis en vis: er is een luchtgat. Gelukkig voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

58

Ostalgie! Ostalgie! O gij glasnosticus! Gij goochelaar met troebele roebels! Hatsjie... Hatsjoem... Hatsjernobil! O gij peresjtroikaanse paradox! Hoeveel werst westwaarts lonkt gij, o rode witrus? En de trein zong van G-dansk/G-dansk/G-dansk/G-dansk. En van 'pool tot zeveraar' werden er muren gesloopt en kreten geslaakt. Glasvezelnost. Glasvezelpost. Agnost. Glasnostica op rommelmarkten. 'Zeg, iemand nog een stukje van de Muur?' vroeg de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

59

Barabbas of Jezus van Nazareth? Obama of Osama? Raspoetin of Poetin? Kim Kafelnikov of Justine Navratilova? Sint-Petersburg of Leningrad? Back to the USSR. Die goeie ouwe Sovjet-Unie leed zo erg aan kanker dat zij gaandeweg in ongeveer 184 landen en landjes verbrokkelde. Er is dan zelfs een Belgische eenmanssatellietstaat bijgekomen: Frank De Winne. Eigenlijk is Indië ook veel te groot. En de U.S. of A. Idem dito. Ook Canada gaf een flink stuk ijs terug aan de Inuit. Hoe dan ook: leve het Verenigde Europa rond het Falconplein in Antwerpen en in Sint-Jans-Molenbeek. Daar was Herman Van Rompuy allemaal de baas van. Ook van zijn lievelingsschrijver, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

60

Koude Oorlog was afstandelijk gezellig en gezellig afstandelijk. Eigenlijk was het een Warme Oorlog met blinde oorlogscorrespondenten. Waar is de tijd van de nog net niet hoogbejaarde Sean Connery als uitgever-boekhandelaar-spion. Ja, die dekselse Schot met het spraakgebrek. De meest sexy man van de vorige eeuw, volgens alle rijpere vrouwen althans. Ideale vent om een of andere Natasja zijn levenspad te doen kruisen. Make love, not war. Dit was een nostalgische retro-oprisping van mezelf, na het WK voetbal nog altijd in balbezit: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

61

Goed, oké: er wordt niet gelachen met de Russen. Lachen ligt ook niet in mijn aard. Het was mijn typemachine die klappertandde. Het was mijn pen die kraste. Het is nu het gebit van mijn laptop dat grijnst. Wat valt er overigens in Rusland zelf nog af te lachen? Wodka is kleurloos en riekt ook niet na gebruik of misbruik. Door een Russische lach kun je dan ook heen kijken. Het is de grimlach van de schaakspeler tegenover jou, die schaak aankondigt, straks mat. Elf zetten vooraf al. Vlieg je erin? Stort je je erop? Tank je bij? Zin in een partijtje schuifdenksport met de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

62

Er zijn veel Russen op de wereld. Deze wereld. Ik heb de indruk dat ze allen iets driehoekigs hebben ter hoogte van het hoofd. Van die indruk kan ik me niet ontdoen na jaren proefondervindelijk mensenkijken. Hoeveel levende Russen zouden er zijn? Wil het gekke nu wel dat in China (of in India, ik wel er van af zijn, alleszins een zeer groot land, komaan zeg) het campagnesymbool voor geboortebeperking de omgekeerde driehoek was zeker? Of zoek ik het hier te ver, ik, een van de vele producten van de meerkinderenpolitiek, een babyboomer, ook genoemd de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

63

En toch is het nooit bij mij opgekomen om Russisch te leren. Ik zag op tegen die werkwoorden die beweging uitdrukken. En ik kende al te veel talen die alle naar een plaats in mijn hoofd en in mijn mond solliciteerden. Bovendien werd ik dronken telkens als ik cyrillisch sprak. Nee dus. Het is altijd beter wat afstand te bewaren. Een paar keren kon ik me wel met Esperanto behelpen. Maar telkens betrof het vechtpartijen. Weet je wel. Buitenlanders drinken altijd meer in hun buitenlanden dan binnenlanders dat doen in hun binnenland. Visum noch reispas vormden immers nooit ofte nimmer een probleem voor de zeer mobiele Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

64

Bij het afsluiten van de staatsgestuurde USSR ontving Ivan Ilja Fedor Ivanovitsj de volgende boodschap: 'Deze apparatsjik kan nu veilig uit het systeem verwijderd worden'. Toen kon hij er zo uit. Als een USB-stick. Hij kon geen schade meer berokkenen. The USSR unplugged. Daarna begaf hij zich naar zijn tante. 'Maar Poesjkin? Waar is Poesjkin?' vroeg hij aan het stokoude besje op haar tweekamerappartementje. Het betrof echt een armoedig appartemensje. Overal stonden boeken, maar vreemd genoeg was er nergens iets van de grote dichter Poesjkin te bespeuren. 'Wacht!' gebaarde ze. Ze troonde IIFI mee naar een aanpalend slaapkamertje zo groot als een vingerhoed. En daar was de geliefde Poesjkin, overal! Tot onder haar hoofdkussen zelfs. 'Ik slaap met Poesjkin,' zei ze, en hij lachte cyrillisch. Hij, Ivan Ilja Fedor Ivanovitsj, of de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

65

Russen roesten niet. Ze zinken snel en verdwijnen in een diepte. Neem nou de danser Nijinski. De Rus is nooit weergekeerd van zijn helletocht naar licht en duister. En licht. En duister. Zoals die andere danser-van-de-geest ten onder moest gaan in de duisternis van lichtstad Parijs, waar het hart weifelt tussen licht en liefde, gekooid achter de tralies van de ribbenkast. Maar is Oscar Wilde ooit in Rusland geweest? En wat zou daar het gevolg van zijn geweest? Dat vraagt zijn collega zich af, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

66

's Anderendaags was de meester nog altijd een beetje zat, na zo'n fameus avondje Vriendenkring Rusland. 'Zoals Mozart zijn volk uit Jodium door de Rode Zee leidde,' zei hij, 'zo zijn jullie nu na je Plechtige Communie ingelijfd in het grote leger van God.' Hij zei bijna: 'Rode Leger.' 'En,' vervolgde hij, 'nu zijn jullie ook echte communisten. Eddy Marx is onze Grote Leider. Wij zijn een volk van woelrenners. Vooruit, kameraadjes: speeltijd geblazen!' Een anekdote uit de ietwat oude doos van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

67

Dreiging. Overal dreiging. In Australische films begint het met één regendruppel of een lekkende kraan. In Amerikaanse films met een clown of een kind dat op straat met een bal speelt. In Chinese films wiegt een rode lampion heen-en-weer in de wind. In spaghettiwesterns waait een grote ragebol voorbij op de tonen van Morricone. In Vlaamse films eten ze stuurs hun avondvoer: geschraap van paplepels tegen de rand van de pot en geslurp. In Russische films nadert langzaam maar snel een duikboot. De ergste dreiging in filmzalen: popcorngesmak en chipsgekraak in je nekvel. Een moeilijke filmrol voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

68

Ik heb het onnoemlijke geluk niet in Boston te wonen. Anders moest ik, telkens als ik in mijn auto stapte, er voor uitkijken gewurgd te worden door een verdoken figuur op de achterbank. Evenmin kan ik ten prooi vallen aan een kogelregen in Chicago. Ik word ook niet in mijn kruis getast in Noord-Ierland. Ik woon veilig en wel ergens diep in Rusland verscholen. Londen, Berlijn en Brussel zijn veel gevaarlijker. Onze seriemoordenaars hebben vooral honger; zij doden niet uit kunst om de kunst of machtswellust. Zij hebben doodgewoon honger. Daarom ook gooi ik bij bar weer af en toe een korst brood op het trottoir voor mijn honk, ik, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

69

Misschien hield Lenin wel van vol-au-vent en country-and-western. Trotsky was verloren bij de aanblik van porto en stilton. Bakoenin kon maar niet genoeg krijgen van de wijn die op de flanken van de Vesuvius werd verbouwd. Karl Marx en Tirol waren drie handen op één buik en nog één ergens anders. En Molotov ontplofte bijna toen

Marlène Dietrich hem in het Pruisisch toefluisterde: 'Your country or mine?'. Dit alles werd uit zeer goede maar geheime bron vernomen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

70

Ongelofelijk maar wel werkelijkheid dat een oud-KGB-spion Rusland de 21ste eeuw binnenloodste en als eerste door president Bush Junior werd opgebeld met de mare dat de US of A dat lastige Afghanistan zou bombarderen. Poetin ging akkoord op voorwaarde dat de Afghaanse windhond als embleem op de Amerikaanse greyhoundbussen zou verdwijnen. De Afghaanse windhond is de snelste hond ter wereld, maar slaapt ook veel. Blaffende Poetin bijt ook nooit echt. Hij doet aan giften. Deze informatie wordt u gratis aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

71

Love from Russia. Ik ben een Rus in mijn gedichten. Ze moeten steppe hebben. En ook stad. Ik wil er oude wind in horen, gesuizel en uitstervend hoefgetrappel. Met koude handen woorden warmen en die op de zwarte markt verkopen. Want Russen kunnen luisteren naar gefluister in gebladerte en ijzige stilte tussen bladzijden. Ze kennen de regels; ze lezen ertussen en kussen zowel de zielsverwant als de dwingeland. Over trage boten zingen zij; ter kerke waden zij. Terwijl het stormt in hun hart bij het woeden van winter, het zinderen van zomer. O tsarina, laat me jouw revolutie zijn voor de duur van een oud gedicht. Aldus een zwarte ziel die van het cyrillisch schrift houdt, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

72

De randschade van de Russische oorlogen, nou: oorlogen door Rusland bekokstoofd, strekt zich uit over Tsjetsjenië, Afghanistan, Oekraïne en nog een klad scheurstaatjes. Die randschade was zo groot dat de Russen onverrichter zake weer emigreerden naar Rusland. Elke ketting is zo sterk als zijn zwakste schakel. Het schijnt dat de Russen de laatste jaren beter 'boeren' in Rusland, het grote land van hun stoute dromen. Al hun nachtmerries komen uit. Bijvoorbeeld heelder bosbranden anno 2010. Hup, hup: de taiga staat in de fik! 'Zal de Rus/Russin dan nooit eens rust, desnoods roest, kennen?', flitst het door het hoofd van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

73

Het waren donkere tijden. Bart De Wever sprak Latijn en Verhofstadt zweeg als vermoord. Er heerste zinsverduistering. De winter stond voor de deur. Maar eerst nog kwam de kruidige herfstzomer van kleuren en geuren en bladerdeeg en wind eraan. De populieren verloren hun populariteit. Ze hielden wel nog tot op het laatst een kapje op hun kopje. Net kaarsenvlammen op kandelaars. En nergens in het lessenrooster trof de juffrouw nog gewetensresten of wijnbegeerte aan. Het was geen flessenrooster.

Na de recente baasontsteking hield ze zich dan ook gedeisd; ze wenste zich verder niet tot de hoofddrol te wenden. 'Geen slapende monden voeden met bedankjes of giftige geschenken,' dacht ze, de lerares Creatief Schrijven, tevens een verre nicht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

74

Een baby is eerst een weemoedig persbericht, geboren op zijn verjaardag. De pas gepop-upte wereldburger krijst het na enkele tellen plotseling uit: 'Hier ben ik, ovenwarm en levende vers! Maar wat scheelt er met de wereld?!' Een schreeuw van ontzetting, zoals op het wereldschilderij. Even later wordt die beantwoord door het verkoopgegil in reclames, peppraat van peperdure energieleveranciers die beweren dat het onze energie is, raddraaierij van hebzuchtige banken die ons permanent negatieve percenten in de maag splitsen, holle woorden en lekkende zinnen van ministers die beweren dat er miljoenen vrijgemaakt zijn. Allemaal niet goed voor u en de uwen, en voor het gemoed van ondergetekende, ooit zo'n weemoedig persbericht in een babyboomend 'moederhuis': de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

75

Aflevering 75. Devina proportia. Halfrond getal. Gulden snede. Rhodium jubileum. En lekker puh! Ik gun geen uitgever de vruchten van mijn boeken. Mijn toneelstukken, gedichten, verhalen, romans, jeugdboeken, columns en essays zijn van mij. Ik en ik alleen ben hun boekhouder. Ik draag er het verlies of de winst van. Ik ben er de baas over en kan ze aanpassen, doen verdwijnen of verschijnen. Ze prijken alle op mijn blogs, schermbeveiligd tegen stof, tijd, schimmel, zon, regen, wind, warmte, koude, vochtigheid, papiermoeheid, morskoffie, theeterreur, yoghurtblubber, ketchupaanslagen, mayonaisesmurrie, diefstal, brand, verhuiswoede, scheurdrift, verlies. Papier was te gewillig en ik hou niet van geel; ik bedrijf nu mijn taal digitaal. Mijn teksten zijn voor iedereen beschikbaar. Wat kan mij een papieren oplage voor een nichepubliek in de Lage Landen schelen als ik eender waar een veelvoud aan schermlezers kan hebben? Indie, don't you think? Dit gratis aanbod bereikt u via de knop 'Info', rubriek 'Details over jou'. Een gul gebaar van de onafhankelijke Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

PS Ik schrijf geen whodunits. Al die bladvulling om te weten te komen wie de 'dader' is, interesseert me niet. Het is toch altijd de butler die het gedaan heeft. Zoals de hond gewoonlijk het huiswerk opgegeten heeft.

76

Vlaamse hoofddrollen zijn het. Ze noemen zichzelf stand-upcomedians. Nog nooit heb ik ook maar één seconde geglimlacht of gelachen om een uitspraak of vondst van deze Vlaamse kluchtigaards. God verhoede dat ik betaal om ze op een podium bezig te zien, maar ze teisteren bovendien – samen met 'het' voetbal – nog eens de tv-schermen ook. Zo ontsierden die komieken met vooraf toegeleverde en ingestudeerde pretlijntjes

een nobel spel genoemd 'De slimste mens.' Waren de ogen van ene Eva B. kogels geweest, dan was die lijzigaard van een P. Geubels dood vlees. Je zag een verstandig mens als B. Kruismans (ook een komiek, maar die week toen even uit naar Wallonië) tenenkrullend de fratsen van de guitige grijsaard G. Mortier ondergaan. Plaatsvervangende sit-downschaamte heb ik bij het aanschouwen en aanhoren van vele Vlaamse hoofddrollen. Meer en meer mensen hoor ik hetzelfde 'verzuchten'. Nou, thuisblijven dan maar, en in noodgeval naar een leuke schermbeveiliging zoeken, in plaats van achtereenvolgens te ondergaan: de televisionele archeologie van de serie 'Wij, Heren van Zichem', irritante heruitzendingen van het karikaturale kinderprogramma 'FC De Kampioenen', samen-naar-de-essentiedramatiek van ondermaats voetbal, Vlaamse vaagheden van politieke panels, bombast van verkochte wielerkoersen en de hoofddrôlerie van Vlaamse komieken. Vlaanderen, land van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

77

Ja, beste burgers, met uw steun zie ik het wel zitten. Geef me een kontje. Kleur straks mijn bolletje rood, want het is vijf voor twaalf op mijn Rolex. Ik sta op de 18de plaats van de lijst 'Vlaamse Windhanen'. Op de groepsfoto herkent u mij aan mijn hangbuik, glimmende kin, worstenvingers. De zon ketst gezellig op mijn trouwring af. Uit mijn linkeroor druipt wat hersensap. Ik draag een driedelig politiek apenpakje. Mijn dienstbetoon? U kunt me altijd aantreffen in café Het Politieke Beest op de Koeienmarkt, de nacht van vrijdag op maandag. Vrouwen graag een rokje, maar zakenmensen gaan voor. Ik ben namelijk een gezonde hetero. Ik zou zo zeggen, geachte kiezerin, kiezer: graag en steeds tot uw dienst. Doorzetten! Werken aan de toekomst! Samen op weg! Inspraak! De kracht van verandering! Nu doen! Blablablablablabla!!! Tot zover deze lezing door een 'politicus', onthouden en opgeschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

78

Het (nood)lot is onbeheersbaar en maakt deel uit van het leven, dat tot nader order van dat lot gelijkmoedig of gelukkig kan verlopen. Pas na het toeslaan van dat noodlot, beseffen we dat we in een gewoonheid vertoefden die ons onbewust gelukzalig maakte. ‘Een mens is goed omdat hij niet slecht is,’ verzuchtte Oblomow ooit, horizontaal gelegen. Parafraserend zouden we kunnen stellen: een mens kent geluk pas bij niet-geluk. Om me heen kijkend, voelend, luisterend, proevend en ruikend detecteer ik onophoudelijk elementen die me noodlottig kunnen worden. Een barst in een muur, een loszittende dakpan, een verdwaalde kogel, een uitdijende cel, een gasgeurtje, een getal te weinig, een duimbreed te kort, een visgraat, een luchtbel, een cijfer te veel… kunnen de klakkeloze dommekrachten vormen waarvan het noodlot zich bedient. Het noodlot zit ‘m in het detail, maar het noodlot doordrenkt ook tijden en ruimten. Bovendien kan de ene mens voor de andere noodlottig zijn, terwijl dat dan net voor eerstgenoemde diens geluk kan betekenen. Voorwaar: de mens is een loteling,

overal en altijd. Een gratis herfstzomerbijdrage, u aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

79

Shelley stierf eenzaam in een woest tempeest. Tolstoj gaf net als zijn Anna Karenina de geest op een spoorwegstation. Rilke zou overleden zijn aan de gevolgen van een doornprik van een rozenstruik. Virginia Woolf koos het water als eindbestemming, met stenen in de zakken en bezwaard gemoed: het geluid van water is de basstoon in haar teksten. Esopus had een bochel en werd de vader van het fabeldicht. Homerus was blind en schiep een formidabele wereld. Erasmus leed aan jicht en bleef noodgedwongen binnenskamers voor zijn Lof der Zotheid. Ronsard was doof en werd de recordhouder van de welluidendheid in de Franse bellettrie. Andersen was aartslelijk, wou acteren, maar schreef uiteindelijk sprookjes. Last but not least: Montaigne trok zich op 37-jarige leeftijd met een ernstige nierkwaal in zijn torenkamer terug om een ‘zelfportret’ te schrijven. Van hem: 'La plupart des occasions des troubles du monde sont grammairiennes.' Hij werd de aartsvader van alle ‘probeersels’ – het genre van de essays dus. Voorwaar: er is nog hoop voor de hooikoortsige halfbejaarde post-coroniale kleurenblinde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

80

Ook zo hopeloos verdoofd door de monotone toon door de loze en nooit boze Kris Peeters verwoord? En o, je hoort het goed: ze zetten hem nu op de bank. Je zou verdorie bijna weer gaan verlangen naar de worstenzinnenfabrikant J-L Dehaene, met zijn 'geen commentaar' als hij geen zin in rood vlees had, of het nietszeggende geneuzel van een kwetterende Y. Leterme, of de geprepareerde oneliners en woordspelingen van de krakende stem van de vierkante rondetafelridder L. Tobback. Een politiek-fonetisch-grammaticaal-stilistische oprisping door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

81

Vanwaar dat vermaledijde gedoe met de das? Was dat lelijke opknooponding dan echt het enige middel voor eenieder om toch nog ergens bij te horen of aanvaard te worden? Het pars pro toto-uniformpje van de reddeloze die alsnog wenste te worden opgevist en gered? Wat een strop. Dan te bedenken dat zoveel generaties de das al naar het verdomhoekje hadden verwezen. Of was de das de hemelvaart van de penis? Over het molshoopje van het welvarende buikje heen? Voegde de man toe naarmate hij ouder werd? Compenseerde de vrouw dit dan met een kampioenschap in ontkenning via liposuctie en een navelmondje via facelifting? Liet de vrouw weg naarmate zij ouder werd? ‘Dat wordt zweten als een das,’ mompelde hij. Het nam drie seconden in beslag om te beslissen: geen das. Opknoping uitgesteld voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

82

Hij heeft een dreigbrief naar zijn mama gezonden waarin hij haar verbiedt ouder te worden. Enfin: ze is al ouder. Een van zijn ouders, met name. Maar ze moet niet echt ouder worden, snap je? Toch een curieuze tiep, die Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

83

Het zijn de bomen die wind veroorzaken; het is niet de wind die de bomen doet bewegen uit hun onbewogenheid. In het dolfinarium is het de zeehond die de oppasser traint en niet omgekeerd. Het applaus is voor de oppasser, die zijn kunsten goed kreeg aangeleerd door de zeehond – het gooien met lekkere vishapjes naar de zeehond bijvoorbeeld. ‘Tiens,’ dacht de zeehond, ‘dat ga ik dus wat meer doen, want ik hou van die hapjes.’ En de man die een vliegtuig van beton had gebouwd op zijn zolder, een tuig dat echt kon vliegen, en daar had hij al iedereen van overtuigd, wel, hij vond het alleen maar jammer dat het dakraampje niet groot genoeg was om zijn tuig te laten vliegen. Sommige mensen hebben een hart van koekebrood; als ze door een hartinfarct getroffen worden, zal dat alleen de schuld zijn van een rozijn. Tot zover enkele zondagsgedachten van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

84

Opdat niet alles tegelijk zou gebeuren, vonden we de notie 'tijd' uit. Enige orde op zaken, gemakshalve chronologisch, was meer des mensen dan van nature. Adempauze, weet je wel. Ook het element 'ruimte' kreeg in de loop van de (chronologische) geschiedenis een aantal facelifts. Enige bewegingsvrijheid drong zich op, al zouden territoriumgedrag en grensgevallen zich al heel vlug voordoen. Ademruimte, weet je wel. Zijn het de tijden die veranderen? Nee, het zijn de mensen die verouderen. Hierop wordt alweer spijkerkoppig gehamerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

85

'Vlug, vlug!' flitste het door haar hoofd, 'het mes! Laat ik het mes pakken in plaats van het stomp voorwerp, een omtrekkende beweging beschrijven en een verrassende flankaanval uitvoeren op de kerk waarvan het dak hersteld moet worden, maar waarvoor de priester geen centen heeft! Nu! In het belang van het onderzoek! Hopelijk is de butler mij niet voor geweest, want de melk is weer op. Ik sluit niets uit.' Tot zover dit feuilletoncliché als een kathedraal met duivenkwak op, als een inktaap uit de mouw geschud door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

86

BRANDWEER, AMBULANCE en TEAROOM zijn de (meestal kapitale) woorden die men het vaakst 'binnenstebuiten' leest. Daar leren we mee leven. We hebben al voor heter vuren gestaan. Maar het verschijnsel 'wel/niet' baart zorgen. 'Ze wilde wel niet komen.' We snappen het wel. Of niet. Dat 'niet' net na 'wel' kan komen. Maar toch. Heffen die logischerwijze elkaar (niet) op? Zodat de tegengestelde

boodschap gegeven wordt? Dat ze wilde komen? Enkele uiterst belangrijke communicatieve bedenkingen in verband met taalgebruik, geformuleerd door een onrustige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

87

Mensdaden tegen de misselijkheid: een liter lauw water, pompelmoes, tomatensap, een prairie-oester, een stevige zuidwesterwandeling, honderd gram preparé met kappertjes, een biefstuk. Uit het rijke naslagwerk, getiteld 'Hoe leef ik (Uit beleeftijd)' van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

88

De Belg is de luierik onder de OESO-burgers. De Belg werkt dagelijks het minste aantal uren binnen de landen van de OESO (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling). Dat blijkt uit een rapport van de organisatie. De Belgen nemen ook meer ontspanning dan gemiddeld en besteden relatief weinig tijd aan hun kinderen. De Belg werkt elke dag gemiddeld 227 minuten tegen betaling en 200 minuten onbetaald (het gaat dan om onder meer huishoudelijk werk en inkopen). In totaal maakt dat dus iets meer dan 7 uur. Het OESO-gemiddelde bedraagt 8 uur al dan niet betaalde arbeid per dag. De Mexicanen spannen de kroon: ze werken gemiddeld 10 uur per dag. Potverhippeltjes: moest nou net een Belg (Yves Leterme) indertijd naar Parijs verkassen om de OESO met raad en daad bij te staan? En zullen we eindelijk eens de clichés rond de Mexicanen de nek omwringen? Tot zover enkele mijmeringen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

89

'De brand had een goede vriend aan het gebouw, zodat de voortplanting van de vlammen een feit was.' Deze ongelofelijke zin kwam uit de mond van een brandweercommandant na een grote fabrieksbrand. Hij kwam ook via het journaal ter ore van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

90

De vogelaanvaring was er klaarblijkelijk de oorzaak van dat de F-16 crashte. Een pluim voor de piloot die het er uiteindelijk toch goed afbracht. Hij zal wel met een ei gezeten hebben. Godzijdank kon hij gebruikmaken van zijn schietstoel. Jammer voor de verdwaalde vogel, maar net zo goed heerst hierover tevredenheid bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

91

Hoewel iedere man in balbezit is, heeft de bekende basketbalspeler het verkorven bij de niet onaardige Yentl, een talentvolle korfbalspeelster en bovendien een verre nicht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

92

De purperen heidenen liepen donkerpaars aan van wijnbegeerte. Hun vlees was zwak. Hij prees zichzelf heel gelukkig daar niet bij te horen, de geheelonthoudende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

93

Sommige vrouwen vallen op priesters, gevangenen, politieagenten, brandweermannen en andere vrouwen. Waar ze niet op vallen? Zet een stel stijve Engelse harken bijeen, laat er een Franse vrouw met bedroomeyes op los, en je hebt een kegelspel. Strike! Nou, ik hoef niets te vrezen. Ik werk in burger, als Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

94

Vergelijkende trappen ofte trappen van vergelijking. Je hebt 'hond' en je hebt 'honderd'. Je hebt 'kat' en je hebt 'kater'. Je hebt 'kerk' en je hebt 'kerker'. Eerst kort, dan krachtiger. Nou, goed gevonden van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

95

Toen scheurde de voorhuid van de tempel en er was een stem die sprak: 'Voorwaar: men is een onmens; men is gelijk aan mensheid gedeeld door mens.' Tussen de verbouwereerde luisteraars op de eerste rij bevond zich toen ook de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

96

'Ooit zal niets van dit alles van u zijn,' sprak met een weids armgebaar de ene acteur tot de andere acteur, correct pagegaaiend wat de scenarist had neergeschreven, met name de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

97

Vindt u ook niet dat de kortste afstand tussen twee punten een zachte ronding is? Dat is toch veel beter dan de rechte baan door een kogel afgelegd om heel snel doel te treffen? Deze gedachte overviel me op veertien februari van het jaar onzer vrouwen tweeduizend veertien en keert nu aan het einde van dat jaar tot mij terug, die zeggend en schrijvend en groetend zichzelf noemt de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

98

Ik lees elke dag tien boeken. Dooreen. Zo kom ik wel eens frappante zinnen tegen. Een minuscule bloemlezing (want veel ineens kunnen we niet hebben). 'De hemel hangt vol gebroken violen'. 'Ik ben tegen een wolk aangelopen'. Zo, de portie voor vandaag is volledig in overeenstemming met geest, lijf en leden van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

99

'Bloterkontje'. Dat is de mooiste verspreking ooit wanneer die zich voordoet uit de mond van een voorlezende oma terwijl het kleinkindje inderdaad gedeeltelijk in zijn geboortepakje ademloos zit te luisteren. Bloterkontje: hebt u 'm? Of moet ik er een tekening bij maken? Ik ben heel slecht in tekenen, en minder slecht in schrijven. Daarom ook ontvangt u geen kerstkaart van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

100

Was u ook giftig met geschenken de afgelopen dagen? Zoveel boeken in honderden boekenkasten in duizenden woonkamers dragen het etiket 'Alleen voor uitwendig gebruik'. Dat is een slechte overladen zin met te veel bijvoeglijke naamwoorden, tegen zijn zin geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

101

Het waren wrede opklaringen toen bekend werd dat de as op z'n best was: dodelijk. Van toenemende bevolking was dus geen sprake meer. Integendeel. Het was al zo erg als een luchtmisdrijf. Voorwaar: een donkere bladzijde in het grote boek van de doorluchtige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

102

De Dinsdagstraat werd vooral door 'nivea's' bewoond: 'niet in voor- en achtertuin'. Het sociaal cement bestond er uit stijfsel. De huizen waren heiligdommetjes; de straat was niet meer dan een buizenpost om zo rap mogelijk toe te komen of weg te gaan. Gelukkig woonde hij in de Zondagstraat, een straat zonder einde, hij: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

103

Zie waar de 'bells & smells' van een 'religie' toe kunnen leiden... Geen klokken, geen wierook, noch kruisvaarder, noch muzelman, wel Charlie: hij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

104

Voel je geen Vlameling in eigen land en steek wat kleur in je gele leven. Een raadgeving aan wie de leeuw (een koning!) aanbidt als politiek symbool, terwijl dat beest hier toch nooit heeft gehokt (alleen getemd en opgehokt in de zoo) in het land van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

105

Alweer zo'n simenonnetje ofte aspergetje: een hoop bladvulling om uiteindelijk te weten te komen wie het gedaan heeft. Maar het is ofwel de butler ofwel de hond die het huiswerk heeft opgegeten. Whodunitjes staan niet op het leesvoermenu van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

106

Krantenkop uit het nabije verleden: 'Apple komt in aanraking met Amerikaans gerecht.' Wat is er dan van 'An apple a day keeps the doctor away?'. Nou. Appelflauw hoor. Appels dus ook al niet meer gezond? vraagt zich af de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

107

'Thinking out of the box' is een cliché geworden. Een kathedraal met duivenstront op. Zoveel van die out-of-the-boxers zouden wel eens kunnen botsen. Of in hun blootje komen te staan. Uitkijken voor warmwateruitvinders - een raadgeving van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

108

Non-religieuze vermoordt vier hypochristenen in het vrome Rome. Dat is heilig oliesel op het vuur van bisschoppeling Salpetrus, die net de geilverklaring van pater Baviaan aan het ontkrachten is. Hij slaat haar in de ban van de Kerker. Even later is ze vleesvoer voor de leeuwen, die tot dan toe alleen maar extra vierge eerste christenen te vreten hebben gekregen. De paus van room likkebaardt. Een oud verhaal, opgetekend door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

109

De letter c is lelijk. Als je er één mocht vinden, hou hem dan. Sluit hem op in een cel. Lach hem uit door er een zwijnenstaartje aan te hangen. Een milde oprisping ooit opgeschreven in oktober met een k door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

110

Vlaamse leeuw? Republikeinse verering voor de koning der dieren? Laat me niet lachen. Leeuwen komen hier niet eens in levenden lijve voor, tenzij in kooien, achter omheiningen of in circussen. Leeuwtjes zijn hier deurkloppers, soepterrineoortjes, stenen bewakers van lelijke huizen en bijnamen voor over het paard getilde coureurs. Zo: alweer een deugddoende bedenking van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

111

Schrijver dezes ontwolkte het aangelaat van de restaurantbevelvoerster door haar na het ledigen van een aperitiefje te wenken en een karaf rode huiswijn aan te vragen voor bij de veganistische steak die hij had besteld. 'Bordeaux? Mag het bordeaux zijn?' vroeg ze wanhopig. Hij schudde niet van nee. Toen ze zijn leesbril en schrijfgerei op tafel ontwaarde, ontspande ze zichtbaar. Weg wanhoop. Een solvabel intellectueel. Er verscheen een glimp van een glimlach op haar konen. Bijna een barst in haar gezicht. 'En een santhee na,' grapte hij tot haar meerdere opluchting nog, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

112

De grijze dreiging, de bruine pest, het rode gevaar, de gele koorts, de koude oorlog, de opwarming van de aarde: de kleuren en de temperaturen van de twintigste eeuw zijn genomen. Die van de eenentwintigste eeuw ondertussen ook: vlammende koorts, kolkend water, dolle wind en smeltende kappen. Hij neemt er akte van, succesvol aangemeld als de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

113

Wereldrecord likken niet erkend; vrouw blijkt hondsdol. Veroordeling spuwen voor dubbelganger Dalai lama. Gedichtloosheid op Schaal van Dichter. Rode Duivels toch met balbezit naar huis. Tot zover enkele koppen uit De Bazuin van Boerenkoolstronkeradeel, de lijfkrant van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

114

Na het Wereldkampioenschap Voetbal bleef hijzelf nog steeds in balbezit, hij: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

115

De weeën kwamen eraan die aan een vers boek voorafgingen. Hij at een heel pak Tuc-koekjes ineens op. Paprikasmaak. Zes uren later zat hij onwillekeurig in een boekdeel van Proust te bladeren. Zijn blik was erop gevallen. De volgende dag las hij hoe de Friese kunstschilderes Gea K. (hij was tuk op haar schilderijen) in de aanloop naar een nieuw groot werk een heel pak Tuc-koekjes verorberd had. Nog een dag later, de volgende ochtend na het VRT-journaal, verscheen op het scherm reclame voor paprika Tuc-koekjes. 'Toeval? Ha!' dacht de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

116

E403
Dafalgan
E42
E411
E25
E29
Nurofen
A31
A4
A35
E25
Dafalgan
A3
A1H

Zürich - colloquium van de Anti PowerPoint Partei, eindbestemming van een sentimental journey, ondernomen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

117

Tijdens de bevalling weerklonk ergens in het Aloysius-ziekenhuis pianomuziek van Rachmaninov, terwijl buiten het tempeest mensen bij de steil achterover geharkte haren greep en ze tegen de gevels blies en hemelwater in grote rimpels over straten en pleinen uiteen waaierde. Een fragment uit een romannetje van Simenon? Neen. Een zoveelste whodunitje van Peter Hespe? Nog minder. Het betreft de geboorte van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

118

Er stak wind op. De onweerswolk snelde als een kudde woedende zwarte schapen het luchtruim boven de voorstad tegemoet. Een falanx van ongewenste zwangerschappen en wilde wol die wandelen wou. ‘Ooigevaar! Ooigevaar!’ riep de duivel spottend. 'Op ramkoers!' Ondertussen klauterde de niet-vrouw weer over de beukenhaag. Een fragment uit een alweer boeiende Boelgakoviaanse roman van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

119

Iedereen in de familie had van die grote, droevige ogen. Vooral in december, dat onderdak voor de donkerste weken. En in maart, de maand waarin het drukst gestorven wordt. Het waren ogen die veel gezien hadden. Het waren ogen die daardoor ook spraken: ‘Ik neem niet langer deel aan het woeden van de wereld. Ik wens alleen nog te observeren.’ Daarom vielen ze zo op in december en in maart. Die ogen behoorden toe aan mensen die bovenal keken, zagen en nimmer veel zeiden. Ze spraken met hun ogen. Ze oordeelden met hun ogen. Zelden deden ze uitspraken. Hun ogen spraken boekdelen.

< De hoeveelheid regen waarvan een mens kan genieten, is beperkt. Kom binnen > zeiden die ogen.

< ‘Moeten’ is een rare vogel > zeiden die ogen.

< Van uw bagatel maak ik een hoofdzaak > zeiden die ogen.

(En ze dachten erbij: < Hoofddrol >)

< Ik zag u in verdachte omstandigheden> zei het ene oog. < Maar dat ‘ik’ schiet over en die omstandigheden zijn er niet meer > vervolgde het andere oog.

Tot zover A Candid Story, vertolkt door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

120

Van de alomtegenwoordigheid van lichaam en de afwezigheid van geest van BV's (lees: TV's), verlos ons. Een schietgebed van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

121

'Racisme is een relatief begrip,' zei de NVA'er, en hij wrong zijn eigen kiekens de kop om. 'Eigen volk eerst!' riep de Vlaams Belang'er, en hij sloeg zijn eigen kinderen dood. Tot zover wat wereldkundige inzichten uit het gele kamp, verwerkt tot zeispreuken door de Schrijver van Miljarden Flarden**,** geheel de uwe.

122

Na de stoutekinderenworpen, kerstboomverbrandingen en carnivorenoptochten is het binnenkort bimbambeierentijd. Kinderen veren weer op-en-neer op hun trampolines in de tuinen. Etalages kleuren geel en chocoladebruin. Weekendgeronk van moto's. Een Luftwaffe van merels en eksters. Een nieuwgroene waas in boomkruinen; kandelaarpopulieren ontsteken in kleur. Het weerbericht voor een landje dat te klein is om een weerbericht te hebben: soms zon, soms bewolking, soms fris, soms warm. 'Voor de tijd van het jaar'. En nu op naar de paaseierensmelting, hand in hand met de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

123

Hoge bomen vangen veel wind. In de dolle zoektocht naar zon veroorzaakt de hoogbouw in Vlaamse badsteden zijn eigen schaduw. Iedereen weet het, tenzij diegenen die het spoedig zullen ontdekken: de media hebben voor sterke rugwind gezorgd toen de bekende oud-politicus en minister van Staat voor het laatst in het allesbegrijpende water van het kanaal sprong. Waarvan akte door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

124

Laten we de MI7 oprichten. Nou: heroprichten. We wapenen onszelf met woorden en strepen. Woorden van onszelf, strepen om door andermans rekeningen te trekken. We liegen er op los en we schrappen. Het is wat we doen en misdoen dat telt. Zij het daden, zij het misdaden. Woorden zijn mist; strepen scheppen leegte. Genoteerd op een congres voor linkshandige spionnen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

125

In een stadskaffaat luistert hij op een valavond het gesprek af tussen twee besjes van 85-plus; he couldn't help overhearing their conversation. De ex-meisjes hijsen streekbier van hoog allooi. Hun small talk verloopt dan ook navenant. Ze formuleren de gewoonste zaken op een dusdanige manier dat het onbedoelde hilarische humor wordt. Zelf blijven ze er doodserieus bij. Het tellen der aanwezige klanten (waarbij de wijsvingertjes worden gebruikt) vormt het hoogtepunt van de praatshow. Het zijn

voorwaar twee sit-downcomediennes. Schrijver dezes amuseert zich rot. Mocht dit een tv-serie zijn, dan zou hij geen enkele aflevering willen missen. Hij blijft dus zitten, een der aangewezenen, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

126

De wetenschap geeft de droevige of treurende mens gelijk: koekjes, gebak, chocolade en chips werken uitstekend tegen de blues. Amerikanen noemen het niet voor niets comfort food: de emmer ijs die de wanhopige vrijgezel in kleffe series eenzaam op de sofa uitlepelt, een reepje troost in de vorm van chocola, een chipszak vol zelfmedelijden. The Gilmore Girls… Bridget Jones… Nu blijkt dat die intuïtie ook wetenschappelijk klopt: vetzuren verminderen negatieve emoties. Die conclusie is gepubliceerd in het vakblad The Journal of Clinical Investigation. Chocolade: een woord van troost. Het surrogaat voor ontstentenis. Sterke zoethouder in donkere dagen. Een weetje om van te snoepen, beaamd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

127

'Dat zit hier wel snor voor wie van shows houdt. Ik geef er twee per dag.' Zijn trein vertrekt met een schokje. Hij glimlacht naar de zeehond op de wervende affiche voor de zoo, hij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

128

Trekt de Noordzeekust honden en hondjes aan? Waar men gaat langs Vlaamse kustwegen, daar komt men baasjes tegen, aan de lijn met hun huisdier, de trouwe viervoeter. Annex de onvermijdelijke waarschuwingsborden betreffende poep. In een duinenlandschap kun je je makkelijk aan het zicht onttrekken. Ja hoor: de Noordzeekust trekt bazen en baasjes aan. De hoofddrollen. Tot zover een bericht uit de natuur vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

129

'Ze moeten maar in Rusland gaan wonen als het daar zo goed is!' zei de professor van het Vlaams Belang tot besluit van zijn lezing waarin hij de aanwezigen in de vaart der volkeren had opgestuwd en geen bibberend blad voor de mond had gehouden. Men aarzelde met applaus. Toen begon een parlementslid te applaudisseren. De Leeuw van Vlaanderen, die naast hem stond, klapte dan ook maar enkele keren de linker- tegen de rechterhand. Net lang genoeg voor een subsidie. Dit alles werd gadegeslagen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

130

Je kunt net zo goed een Nederlander een kookprogramma geven: het is een hopeloze zaak. It’s as bad as Belgian justice (gehoord in een Amerikaanse film): idem dito. Sofatopsport bedrijven: zappen wat niet past. Tot zover een duik in onze rijke

spreekwoordelijke taalschat, zelfs over de grenzen heen, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

131

Asfaltpleisters... immobiele mobiliteit... B-fastfood... juridische blunders... Zijn wij allen dappere Belgrims op een lange baan, op weg naar Waterloo? Een retorische vraag, in het midden gelaten door de Naamloze Vennootschap van Antwerpen, maar niet door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

132

Het wuivende groen in mei en in de ramen de weerspiegeling van het wuivende groen in mei: waving mayday. De maan die ’s nachts het water in de vicieuze vijver verlicht waar ook de maan in dobbert: een moonie in mei. De kruin van de boom die de wortel herhaalt en omgekeerd. Boommelding: schors hem niet. Terrasmussen in de tuin kwetteren hun Lof der Zotheid. Een merelvrouw bladert in de beukenhaag op zoek naar de juiste bladzijde. Meimeringen op een Mayday anno 2026 van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

133

Het regent op dinsdag in Rome. Een paling lacht blauw in het groen. In Londen vergast zich een dode. Ik zou eens iets roods willen doen. Vergrijzing in ’t zicht van de haven. Het anker zo oud als een kanker. En blauw als de plek in mijn leven draait vierkant de wereld in ’t rond. Een liedjestekst met eurosonggehalte door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

134

De nationalinksen (onder leiding van Inside Joke) beschuldigden de rechtsachterlijken (onder leiding van Multiple Joyce) van Vlaamse vaagheden, terwijl de rechtsachterlijken (bij monde van ondervoorzitster Gestage Aag) de nationalinksen (en met name vooral Marjetje Sovjetje) beschuldigden van volksopruiende bombast. Dat verbale spierballengerol veroorzaakte echter geen kiespijn bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

135

In geen velden of wegen was een gitaarspelende non, een moppentappende aalmoezenier of een zwetende hoofdbandjogger te bespeuren. Een geslaagde dag voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

136

De jaarlijkse foor leek telkenmale in honderdvoud klootjesvolk te genereren. Ze kwamen van onder de grond gekropen, de blozende wafelwijven in uitdijende leggings als tweede dikhuiden, de bolle bierventen in te smalle jeans of camouflagebroeken gewurmd, een papegaai of een namaakembleem van een motorclub op de rug gestikt,

geflankeerd door het weldoorvoede nageslacht tot de tanden gewapend met snickers en marsbevelen. Een sfeerbeeld geschetst door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

137

Wat is dat toch met botsende vrachtwagens op maandagen en brandende rusthuizen op dinsdagen en stijgende prijzen voor brandstof en gas en elektriciteit en water op woensdagen en donderdagen en vrijdagen en zaterdagen en zondagen? Deze retorische vraag spookt al geruime tijd door het hoofd van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

138

‘Kinderen hebben alleen heimwee naar een onbestemd vroeger, dat ook ergens anders is, vooral geweest is, en dus niet meer te bezoeken. Bijvoorbeeld het lawaai van het grote vliegtuig, de kleur van de foto van de moto met de man erop die misschien hun vader was, de geur van toenmalige regen op beton. Volwassenen, wier herinneringen gekleurd worden door de filters van de tijd en het geheugen, delven hulpstukken op als grondstof voor ‘the windmills of their mind’. Soms knarst het onder de molensteen.’ Een citaat uit een novelle over geheime diensten in Zuid-Afrika, Italië, Tibet, Nepal en bovenal België door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

139

Zoals een fluitje van een cent zich omwille van klank en kleinheid verhoudt tot een kluitje in het riet, zo zouden ook de Vlameling en de Belgrim kunnen figureren in een homerische vergelijking. Een vrij cryptische gedachte van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

140

Witte zwanen bevestigen niet dat zwarte zwanen niet bestaan. We worden beetgenomen door het onverwachte. Het enige voorspelbare is het onvoorspelbare. Geadopteerde gedachten uit boeken van ex-beurshandelaar en professor in de onzekerheidskunde Nassim Taleb door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

141

Het kookboek ‘De paus van room’ scoorde prima bij de room-fanatieken. ‘Hoe flap ik zelf een appel?’ van een concurrent-kokhals deed het dan weer bijzonder goed bij keukenrobots. Het driedelige ‘Merckxaamheden in de sportvoeding: een lange weg naar de meet’ kreeg uiteraard vooral aandacht in dieet- en koersmiddens. De keukenkalender ‘Elke dag een burger’ en de handleiding ‘Hoe bak ik lucht?’ waren naar verluidt bestsellers in de Wetstraat. Het is nu uitkijken naar ‘Viskunde voor het volk’ en ‘Algebraad voor leeseters’. Een culinaire stand van zaken in de wereld van lettersoep

en afstandskoken, u geserveerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

142

Niezen met een smoeltje om. Geen bijsnuiter die helpt. Het snot wil zelfs niet stollen na toediening van het FiascoZeneca vaccin. Rest nog het heilig oliesel op 11 juli, alzo gepredikt door politici. Voorwaar: de koorts voor het hooi (en berk, en gras, en bloem, en wandtapijt) zet een lelijke neus naar een rare snuiter als de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

143

De krant De Zondag (bij de wakkere bakker) publiceerde een schitterend opiniestuk van professor Marc de Vos (UGent en directeur van de denktank Itinera) over de energiechaos. Zijn slotzin kegelde de Belgische 'overheid' omver met een *strike*: 'In plaats van beleid hebben we belangenvermenging tussen politiek en energiespelers. Overheden liggen aan de baxter van energiewinsten en worden zo afhankelijk van het systeem dat ze zouden moeten hervormen. Een maffieuze bananenrepubliek kan het niet beter bedenken.' Nou, anno 2016 ook even over nadenken zeker? Een citaat uit het boek Het Jaar Elf van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

144

Citaat uit een letterkundige blog: 'Voor de schrijfwedstrijd 'Het zit tussen de oren' anno 2013 (Gerard Vermeersch Prijs, Ieper) kreeg de jury 90 monologen te lezen: schrijver-dichter Willy Spillebeen, rescencent Jooris Van Hulle, woordkunstenaar Frank De Gruyter. De jury plaatste het algemene peil van de wedstrijd vrij hoog. Er waren opvallend weinig taalfouten en in de 90 teksten ontdekten ze maar één dt-fout!' Nou, vindt u de taalbokken in deze juichende berichtgeving? Of 'plaatst' u het peil laag? Er zal alleszins iets aan dat recenseren gedaan moeten worden, naar de bescheiden mening van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

145

Was het jaar elf een scharnierjaar in de 21ste eeuw? Hoorden we het tandenknarsen van een nog jonge eeuw of zwaaiden de poorten naar verandering gezwind en geolied open? Gemengde gevoelens overheersten: misschien vielen er lessen te trekken uit de Arabische Lente die een bloedhete zomer werd, de Japanse natuurramp die ook het menselijk falen evoceerde, de binnenlandse euforie (bij velen) van veranderend stemgedrag die in regeringloosheid verzandde, de yeswecanslogan die afgezwakt moest worden om de Verenigde Staten voor faillissement te behoeden. Het getal 11 is van oudsher 'gekleurd'. Het wordt, zeker na 11 september 2001, ook als een bijzonder wrang getal gezien. Het is het eerste meestergetal binnen de Kabbala. Elf is in het dagelijkse spraakgebruik het gekkengetal. Elf overschrijdt het geheel van de tien geboden. Binnen de dertiendaagse scheppingscyclus van de Maya's staat het getal elf voor tijdelijke dissonantie en chaos. Je zou daarbij kunnen denken aan de elfde

september, toen de Twin Towers, die samen het cijfer elf vormden, tot verbijstering van velen instortten. Ook in de numerologie is 11 het eerste meestergetal. 11 heeft in zich de 1, maar ook de 2, omdat 1 + 1 = 2 is. Daarom wordt de 11 als een lastig, moeilijk getal gezien met tegengestelde tendenties in zich. Dat wijst op innerlijke strijd; 11 wordt dan ook als de strijder gezien. Gedaan op 11.08.15 door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

146

‘Boksbeugel noch kogel hadden de auteur het tijdelijke met het eeuwige doen wisselen. Nee: hij was ten huize van zichzelf met een ingenieus lussensysteem van sporttape (merk *Artihand*) blijkbaar eerst overrompeld, daarna ingetapet en vervolgens gewurgd. Zijn *Cross*-vulpen stak tussen zijn dodelijke halsband en had als wurgdommekracht gefungeerd. Donkerblauwe inkt kleurde de achterkant van de halsband. Het was net alsof een spin haar slachtoffer had ingewikkeld en daarna geïnjecteerd met verlammend gif. Het leek ook een beetje op een boek met een wikkel rond… ‘ Een citaat uit het beangstigende verhaal Kid Katanga van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

147

‘Tarzan Vandezande, tuinboekenauteur, had net een theezakjesbruine hommel in een vingerhoed begraven toen Lazarus Thienpondt, kweker van zoute zeeaardappelen, eraan kwam via het achterpoortje. Even ruiste als een waarschuwing een windvlaag door de boomkruinen.’ Een bevreemdende opener van Spa, een moordverhaal van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

148

‘Gij moogt bij de deur zitten, want gij gelooft toch niet in sinterklaas hé’, sprak in de dagen van olim, toen de kippetjes nog keurslijven droegen, meester Gilbert van het eerste leerjaar in zijn schoonste Nederlands tot de toekomstige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

149

Van donderdag valavond tot het krieken van de ochtend op maandag grijpt in republiek Heule de 52ste editie van de Tinekesfeesten plaats, altijd hoofdletter, altijd meervoud. Een roman daarover, over het schuimende Heule en het bruisende Kortrijk, is in volle voorbereiding ten kantore van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

150

Neen. De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

151

Natuurlijk zijn er veel minder studenten die kiezen voor een lerarenopleiding! Leraren worden nooit eens met rust gelaten. Elke minister van Onderwijs wil haar/zijn stempel

drukken en sporen nalaten. Eender welke meninghebber heeft ooit op school gezeten en misschien een labberdoedas om zijn oren geïncasseerd. Stuurlui aan wal hebben geen sympathie voor het beroep, vaak uit (onterechte) afgunst op het werkrooster. En dan is er nog het M-decreet. Meester Brekebeen en juffrouw Zonnebloem zullen het geweten hebben. Niet van de wijs en vanboven goed wijs, hij die in schoonschrift tekent: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

152

Tussen de benen van de Kolossus van Rhodos woedde eind september 2015 een hevig onweer. Piskleurige bliksemserpentines wapperden door het loodgrijze zwerk, begeleid door donker paukengedonder waarvan de partituur uit vlammende scheten bestond die losgeslagen tentakels van bougainvillea de lucht in zwiepten. Een waar festijn voor de slechtweerliefhebber in hem, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

153

‘Op zijn zevenentwintigste verjaardag kreeg Brandon van zijn ma bij het ontbijt een glazen ring cadeau.’ Dit is de openingszin van het verhaal ‘Tweering’, thema moederbinding en moedermelk. Via Infoknop – Details – Vreeslijke Verhalen terug te vinden; een van de blogs van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

154

Bij stille intello’s, ijverige sollicitanten, bekende hoofdredacteuren, kwetterende gelijkhebbers, zelfverklaarde stilisten en onderdeurtjes die andermans taalfouten oplijsten, lees ik soms het muffe cliché ‘bij deze’. Clichés, hoe muf ook, hebben vaak gelijk. Ook al is hun werkelijke betekenis vervaagd. Maar dit weze duidelijk: het is ‘bij dezen’. Met een innetje dus. Bij dezen, met de groeten van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

155

Een vrouwtje uit het Andesgebergte verschijnt als een djinn tussen een massa winkelwaar met grote diversiteit en gaat postvatten achter een schuinhellend regiment dozen met snoep – voorheen een toonbank. Het decor achter haar bestaat uit een muur waarvan de bakstenen pakjes sigaretten zijn. Leve de nachtwinkel, prijst hij zichzelf gelukkig, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

156

Het is een bekende verzuchting: ‘De hel en de hemel liggen vlak bij elkaar’. Dat is ook de openingszin van ‘Herman, detective op puntschoenen’, een jeugdroman van me. Ik lees bijna krek dezelfde zin in de slotpassage van ‘Vergeten dagen’, een boek van Eveline Vanhaverbeke: ‘Want hemel en hel lagen helemaal niet ver uit elkaar’. Ik heb de hel eerst vermeld, zij de hemel. Eén zaak is zeker: geluk en tegenslag zijn naaste buren. Laat de rijfelbeker maar eens ratelen en de dobbelstenen stuiteren. Voorwaar

ik zeg u: u zult juichen en vloeken. Een gedachte die zich voordoet terwijl eentonige kerkklokken dicteren dat het tijd is om de zonden te belijden en een ver nonnenklokje klept in de omgeving van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

157

‘Meewarigheid ten opzichte van mijn loopjongen sergeant Lewis (‘Get in the car, Lewis’), het tergend nadrukkelijk formuleren van vragen, platzak een ‘*free house’* binnentrekken en anderen het gelag laten betalen, onverhoeds opstaan en verdwijnen in het aanschijn van een vol glas ‘*lager’,* zonder kloppen in de keuken van ‘*housecooking Sally’* verschijnen en met een afkeurende blik in mijn ogen vragen waar haar ‘*meatpie Johny’* de nacht van vrijdag op zondag was... Ik ben een van die klootzakken die in burger op deze blauwe planeet rond sjokt. Maar ik woon gelijkvloers. Springen heeft geen zin. Uit het raam staren evenmin: misschien zie ik een oud dametje op een bank, ijverig met breinaalden in de weer, morsetekens uitwisselend met de vijand. Maar ik heb passie en onderneem actie! Een geblokkeerde loper is machtelozer dan een vrijstaande pion. *That’s as hard as Chinese arithmetics.* Ik lees de sterren niet, maar luister naar slagers en bakkers.’ Tot zover een quote uit een biografische schets over *chief inspector* Morse door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

158

Weg met ‘deze’. Er heerst te veel dezerigheid. ‘Deze’ is een lelijk woord. Het klinkt bekakt. Vaak kan of moet het ‘die’ zijn. Of nog iets anders (deze namiddag – vanmiddag). Met alle Canadezen, maar niet met den dezen, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

159

Uitkerke. What’s in a name. Wuivende halmen en rietpluimen. Een godspot. Met zicht op Zeebrugge, een kraan van een haven! Ook platte polder met hoeves om kalveren te aaien en aan wellness te doen. Uitkerke: een hotspot in het hinterland van B’berge, een hutspot van vroeger en nu. Ik heb er god gezien. Zo u wil: God. Maar lees ook de kleine lettertjes. Een Vlaams toerist, met name de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

160

Godsklere, dat pixels op Fb zoveel meer houvans/vinleuks opleveren dan de jota’s van een tekst. Tja, is ook een smoelenboek, en geen evangelie. Mensen willen prentjes. Mijmert aldus de lookalike van zes andere mensen ter wereld, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

161

‘Voorwaar: de mens is een loteling. Van alle niet-geborenen is hij ooit de uitverkorene geweest om als loteling te leven. De borstentorser als niet-man; de teelballentorser als

niet-vrouw; daartussenin de varianten. Hij (m/v/v) is de gelukzak bij uitstek. Zoals hij zijn er zoveel. Hij is ook een appartemens. Zijn geboorteschreeuw is er een van angst, verbazing en geluk. Zijn getalletje wordt getrokken en daar is reeds zijn eerste lotgevalletje. Zijn avonturen kunnen een aanvang nemen, in het gezelschap van zijn lotgenoten. De stomme gelukzak. Het onbenulletje. Als hij/zij/variant wat geluk heeft: het individuo.' Excerpt van een essay, geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

162

Een voorjaarsklassieker. 'Ten val gekomen, tot zevenmaal toe', orakelde de sportreporter dramatisch op zijn blog over een jonge wielerbelofte, maar die ene prille belofte had naar adem snakkend in een diepgravend interview gewoon gezegd: 'Zeven keer gevallen dit jaar.' Schrijvers die geen echte schrijvers zijn, maar opschrijvers die zinsverduistering veroorzaken, zouden toch eens die oudtestamentische rococo en dat bombastische mottenballenjargon moeten dimmen. Een wijsheidstandje bij van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

163

Buiten het kader van een groepsfoto kijken. Tussen de regels van een gedicht lezen. De reservebank niet vergeten. Verkavelgem en Ellendelede weten liggen. De man-an-de-lat had ook beter naar de 'slechte' moordenaar geluisterd. Enkele actuele gedachten geopperd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

164

Een nieuwslezer(es) zegt het, een tweede commentator herhaalt het off screen, terwijl men naar een reporter ter plaatse en/of een geïnterviewde overschakelt die het ten derden male herkauwen. We zitten niet alleen met een irritante overdosis aan tenenkrommende dummieshumor van het uitgemolken FC De Kampioenen of met de dijenkletsende idiotie van Foute Vrienden, maar de simpele verkleutering slaat ook al geruime tijd toe in de journaals. Nog even en de 'Ik heb zoiets van…'-televisioten hebben het voor het zeggen en worden tot norm verheven, terwijl de overgebleven acht Vlaamse nadenkers dan maar undercover gaan en zich het beroep van mediawatcher aanmeten, zodat ze toch ook nog op het scherm van afgrijzen geraken, tot grote ergernis van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

165

Een stormachtige Beaufort-bloemlezing. Van Appelschudder tot Zandstorm (Boze buien en brave briesjes in 1000 boeken) is een collectie summiere prozafragmenten waarin het waait en/of regent, in de loop van vele jaren uit duizend binnen- en buitenlandse boeken bijeen geharkt – met de hulp van de wind – door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

166

‘Heb je het ooit moeilijk gehad met alcohol?’ ‘Ja, met de Grote Drooglegging’. Citaat uit een interview van de Gazette van Detroit met G. Denowh uit Arizona, een Amerikaanse nazaat van geëmigreerde voorouders van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

167

Hij is in de ban van taal. Hij is (een) taaliban. Hij las De Gebroeders Kalasjnikov. Het betreft een ontspoorde Vlameling/Belgrim uit de zware taalindustrie van net op de taalgrens uit de kleurrijke familie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

168

Mijn Scandineefje Kaj uit Jyväskylä is een kraan in het ontkoppen van vissen. Hij was op school ook altijd de eerste in viskunde. Op restjesdag na de eindejaarsfeesten (hij komt elk jaar hier bij ons de donkere dagen doorbrengen; van hem leerde ik mijn eerste Fins woord, nl. ‘spaghetti’) vertrok hij weer. Bij elk ansjovisje dat ik nu uit een blikje pluk, denk ik even aan norse Noren, droevige Denen, zwijgende Zweden, binnenvettende Balten en filerende Finnen. Net Proust, maar dan zonder koekjes. Wederom is dus een jaar verstreken. U en uw bubbelgangers zij prettige NY-dagen gewenst en een jaar zonder boter op uw haar. De kop is eraf. Oef. Van linkerharte: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

169

‘Een hondenleven’: Peter, eens student, thans bibliothecaris, bij voorkeur souterrains bewonend. Piet, zijn verre tweelingbroer, astronaut, de maan in zicht. Tussen twee hevige hagelbuien in volgen we tevens leven en welzijn van de gepensioneerde taxichauffeur Oscar R., de huisvrouw Bea V., een konijn, de kat Karos, het ondier Mick, Kaatje Behaatje en vele andere gedrochten en wichten. Piet bereikt de maan. De bieb van Peter wordt met de grond gelijk gemaakt. Enkele persstemmen over de roman ‘Een hondenleven’: ‘21ste-eeuwse slapstick van de bovenste plank’ (Rowena Santangelo in Kroniek van Rijsel), ‘Je kunt niet jarig zijn op 31 juni’ (Georges Vanhenegouwen in Netebode), ‘Jammer van die nachtmerries’ (Erik Rasmussen in Den Haag Vandaag), ‘We hebben te doen met de vele dieren in het verhaal’ (Akkemay Vaandrig in Lezerstraal), ‘Neen, de roman is nog niet afgeschaft’ (Mondelinge goede bron), ‘… smeekt om een vervolg… ‘ (Joren d’Hainaut in Oostendes Dagklapper), ‘Het woord bij de daad: verbluffend!’ (Merel Six in Beeld & Woord). Voeg het woord bij de daad en neem deel aan het Peter-effect, volledig beschreven in deze hilarische roman (te bereiken via de infoknop/details/romaneskeboeken) van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

170

‘Uw smaakgevoel’. ‘Onze aardappeltjes’. ‘Uw worteltjes’. ‘Onze groentjes’. ‘Het product waarmee je werkt, is belangrijk’. ‘Wat hebben we nodig voor dragonmayonaisesaus?

Dragon en mayonaise’. Taal op z’n kookpunt: een potje van paus-van-roombombast, pollepeldramatiek, schuimspaangeleuter en michelinkrompraat op een kookzender, in bimbambeierentijd des ontbijtochtends vroeg door de matineuze strot geramd van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

171

Na jou. Nou ja. Ja hoor. Dank je. Wel fris. Zeg wel. Rook je? Niet meer. Blijf je? Weet niet. Ik wel. Ach zo. Wordt leuk. Zal wel. Wat nu? O nee. Het stopt. Die knop. Duw eens. De groene. Doe ik. Gaat het? Blijft zo. Nog niet? Gaat niet. Wacht eens. Die rode. Helpt niet. Laat mij. Weer niet. En nu? Een peuk? Dank je. Dus toch. Eentje maar. Tot zover het verhaal van de man die gestopt was in een lift die gestopt was, geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

172

‘Blijf verwonderd’. ‘Het is uw energie’. ‘Duurzaam ontwikkelen’. ‘Zuiverend water’. ‘Brengt mensen dichterbij’. ‘Deel de passie’. ‘Altijd dicht bij jou’. ‘Geeft je vleugels’. ‘Uw centen, daar gaat het om’. ‘Durven veranderen’. ‘Waarom zouden we duur doen?’ Allemaal aces met een kalende tennisbal. En dan bespaar ik u nog het irritante gegil rond het Autosalon. De Vereniging van Niet-Kopers van Producten en Diensten die Films en Programma’s op Tv Onderbreken (VNKPDFPTO) – met een militante afdeling Niet-Kijkers en Niet-Luisteraars naar Reclamezenders (NKNLR) – groeit gelukkig heel snel. Hij wordt er met plezier erelid van, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

173

Was u ook de enige journalist met wie David Bowie een vertrouwensrelatie had? Kende u ook David Robert Jones al van jongs af aan? Ging u ook geregeld met hem dineren wanneer hij hier optrad? Hebt u ook nog warme herinneringen aan dat nachtje stappen met hem? Dan betuig ik u mijn medeleven. Aanvaard dit van mij, de stiefneef van de halfzus van de tante van de organisator van een popvol concert waar David Bowie optrad en waar ik ook aanwezig was, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

174

‘Die mop raakt kont noch bal,’ pruilden de minderbegaafde niet-zwartharige en haar vriendin de minderbegaafde niet-brunette, en ze ontstaken in venetiaanse blonde woede en reden bandenknarsend weg. Een zeispreuk uit het rijke arsenaal van zelfbereide politiek correcte andermansspreuken door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

175

Bloeddorst veroordelen we. Kannibalisme vinden we vreselijk vleselijk. Het kelen van een schaap of een lam moet onder verdoving. Maar waar heb ik dit nog gehoord? Drink

mijn bloed. Eet mijn lichaam. Offer het lam. Onthoofd het ijslam met de frambozen- of aardbeiencoulis in zijn kopje. En die oudtestamenttieten zouden zelfs nog hun eigen zoon slachten. Nou moe, als dat geen zonden zijn! Een religeuze oprisping van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

176

‘Het is duidelijk dat… ‘ ‘Zoals iedereen weet is… ‘ ‘We zullen er alles aan doen om… ‘ Uitkijken voor praatvaren die voor de camera’s hun gekwebbel met zulke zinsneden beginnen. Een waarschuwing door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

177

‘Dat dat dat dat dat dat dat dat daar staat, moet vervangen, is zo duidelijk.’ Een sterk staaltje van taaltje. Of is dat een raadsel? Wat is de Nederlandsche tale toch wonderschoon. En repetitief. Je zou er galeislaven ritmisch mee kunnen aanvuren. Kijk eens aan: 8 datten op een rij, en nog geen recht op een datief! Dit en dat spookten door het hoofd van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

178

Neen: de gulden snede betreft niet het ietwat diagonaal parkeren van een familiefoto op een dressoir. Evenmin bestaat er een ideale dikte voor een plakje kaas of ham. De kier in uw slaapkamerdeur moet ook niet altijd 18 cm bedragen tussen 23:05 en 07:15. Voeg 7,8 gr slordigheid toe aan uw dagelijkse dieet van orde en symmetrie. Tevens een korrel zout. Een gulden raad van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

179

Geen uitblinker in stom geluk. Houdt van oneinders. Liever de wind dan een hark om te bloemlezen. Haat zinsverduistering. Letterlijk boekhouder. Neemt namelijk graag een blad voor de mond. Toch ook seriewoordenaar. Vouwfietser. Geen 60-klusser. Tot zover een selfie van Zijne Witte Merelachtigheid aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

180

Op het kerstmenu prijken borsjt en balkoen bereid op Russisch gas. Europa subsidieert met Nieuwjaar zijn kleinkinderen met wat euro’s en Euroma bakt ze daarna enkele poetsen. De paasmaaltijd bestaat uit cold turkey. Een Europees meergangenmenu dat tot indigestie leidt bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

181

Na een gesmaakte demonstructie met pastinaak, aardpeer, boterbonen, koolrabi en warmoes zonder al te veel pollepeldramatiek zat de chef-kok niet langer in de puree. Naast zijn getuigschrift van wijnbegeerte mocht hij nu ook zijn meesterschap over vergeten groenten op zijn curryculum vermelden. Vandaar zijn gulle traktaat met

mayonijsjes voor de ongerimpelden en een megaflestiek non-workaholische bubbels voor de ex-kinderen. Een explositie van smaak! We waren ook blij dat hij geen fijngehakte verkleinwoordjes gebruikte. Dit alles tot vegetarische vanillevreugde van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

182

Hij heeft graag de puntjes op de j. Zo'n mooie letter verdient echt wel een dot. Die kan natuurlijk als hoofdletter niet bedot worden. Die J (niet te verwarren met die j - dj) ziet het wat groter, maar dat bekoopt hij dus met puntloosheid. Welke schrijver maakte tot nu toe het meest gebruik van de aardige tiende letter? Jeroen Van Jottem natuurlijk. Hij mocht op de Boekenbeurs aan de lopende band zijn kookboek Jam, Piet, Joris & Cocktail signeren. Hoewel de ellenlange file handtekeningenjagers met kauwgumsnelheid aanschoof, heerste er alom vanillevreugde. Uitgeverij Jajem juichte. In dezen eerder jeremiërende uitschuiver dan jolige aanschuiver: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

183

Waarom wordt dit druilerige driehoekje dat ook 'België' heet als 'surrealistisch' bestempeld? Omdat hier meer werk wordt gemaakt van een parkeerboete dan van terrorisme en zware criminaliteit. Omdat naar een gangster door politici en advocaten met 'meneer' verwezen wordt. De hoofdpersonages van België spelen in een B-film, een slechte grap, een flutroman, een wrang cartoon. Het zijn de hoofddrollen. Een inwoner van deze perenrepubliek, te ingewikkeld voor behoorlijk bestuur, te klein voor een weerbericht: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

184

tsixe od snoitcelfer tcefrepml. ɬsɪxə op suoɪɬɔəlʃəɹ ɬɔəɟɹədɯl. Bekijk uzelf op zwarte vrijdagen of kersterige koopdagen niet langer stiekem in de reflecties van niet-essentiële etalageramen of vitrines. U zult als bubbelganger dingen opmerken die er niet zijn. Zoals een microscoop het probleem alleen maar groter maakt, zodat men het tot zijn afschuw nog beter ziet, zo weerspiegelt de sacochewinkel in die dure winkelstraat alleen maar dat u noch een Alligator Ricky Bag van Ralph Lauren noch een Artsy MM-tas van Louis Vuitton met u meezeult. Met alle begrip echter voor uw krokodillentranen (of is het regen die van het raam biggelt?): de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

185

Toen het nietsvermoedende kind haar eerste communisme deed, waarbij ze werd ingelijfd in het leger van god, wiekte er een klad inktzwarte kraaien over. De vogels waren ei-zo-na door de kerk. Ze konden nog net de kruisbogen ontwijken. Een koppel krijtwitte duiven schrok zich een kuifje. Ander pechpluimvee belandde op de feesttafel achteraf: coq au vin voor de ex-kinderen en vol-au-vent voor de ongerimpelden.

Miraculeus geestrijk wijnwater begeleidde dit gebraden gebroed. Tevens bloedde er een lammetje. Voorwaar: een pluim voor deze gevleugelde dis vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

186

Meten is weten, maar wanneer de bewijsgeren werkdruk en taaklast gaan meten, bedienen ze zich plotseling van rekbare procenten in plaats van concrete getallen. Hun bewijsbegeerte krijgt dan iets abstracts. Hun getallen blijken spoorloos te zijn. Hun meetkundige weetgierigheid vermindert zienderogen. Vertrouw ze voor geen meter, die producenten van procenten, en vooral niet per cent. Andermaal een wijze raad vanuit het grijze gebied ter hoogte van het hoofd des Schrijvers der Miljarden Flarden, geheel de uwe.

187

Zoek de plaatsnaam in de volgende zinnen. ‘Hoe kom ik in Utrecht?’ ‘Nou, loop eerst even in Diest rond.’ Tot zover een taalmop, gestolen en getapt op een trouwfeest in Salons Boerenhol door de oom van een neef van de bruid van de zoon van een naakt ontslagen collega van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

188

Een zomer nadert. De naaktslakken op de gedoogzones van de stranden van Bredene en Cadzand komen in actie. Tentjes herrijzen. Frankrijk geeft een Rondje. Vakantiehuisjeskunst slaat weer toe: bloemen, scheepjes, schaapjes, badhokjes, parasols, duiven. Naamloze pastelkunst op klein formaat aan louterende zee, in gezonde bossen of op helende heide. Het blauw, het wit. De productielijnen van de algemene smaak. Leve de Griekse vlag. Niemand kijkt naar vakantiehuisjeskunst, ook wel ‘Arted Collection’ genoemd. Welke zondagsschrijver getooid in driekwart vakantiebroek met uitpuilende zijzakken vond dat vreselijke woord uit? Of hebben drie slaperige copywriters daar vier dagen over gebrainstormd? U onder een hemelsblauw zwerk groetend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

189

Moghrey mie! Het woord ‘zomermaand’ heeft een r. Welaan dan: tijd voor de paarsblauwe zeematrasjes met ‘French fries’ (friet, frites, patat, pommes frites) – een nationaal Belgisch gerecht dat hoofdzakelijk uit Nederland komt. Noch vis, noch vlees, eerder weekheid en pis. Applaudisserende zeevruchten. Tweekleppige schelpdieren. Net als bij jongeren is ook hier de hangcultuur bekend. Samen kennen zij de mosselman. Uiteindelijk ook uit de zee afkomstig, soms vinnig, soms gehaaid: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

190

Bisschoppeling RGR VNGHLW – zijn klinkers zijn verjaard – was in zijn geilige kruis getast toen een van de knielende knapen enkele jaren na de vervanging van zijn

melktandjes eens flink doorbeet. O! E! A! E! U! E! klonk het: daar waren de klinkers terug. Dat was het valse gebed van de Mon Seigneur: een ware roeping! Verdiende loon voor de witte pens van deze kelkslurper. Een niet-verjaarbare tekst gepleegd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

191

Men neme een kopje santhee. Men gooie er vijf blaadjes in, omdat 5 wiskundig een perfect getal is: 1 x oesterbes, 1 x parelkruid, 1 x klavertwee, 2 x gele weegtas. Men voorspelle wat gaat komen: een leeg kopje. Het peil zal opmerkelijk gezakt zijn. Men zal de bodem zien. Alweer een juiste prognose door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

192

Ondanks Ruslands boycot voert België nog altijd her en der peren uit. Het is een belangrijk exportproduct. Denk bijvoorbeeld ook maar aan Poirot, het geesteskind van Agatha Christie. En prins Laurent – ooit een toffe peer – is bevriend met père Gilbert, ook niet toevallig. Alleen is het uitkijken voor een muilpeer. Want dan zijn we peerloos. Een economisch sterk onderbouwde visie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

193

Een korte dokumentairco over de Brabançonnettes – een dubbel helftal verwende miljonairs. Soms verdienen ze wat strafschopjes tegen hun hamstringetjes. Het doel is hun doel, of zou dat moeten zijn, na enig balbezit en geschop. In het rood uitgedost. Geef ze nog een gele puntmuts en een zwarte broek en het plaatje is compleet. Soms komen ze het veld op met een kind aan hun hand. Beter niet doen. Als ze niet trainen of gemasseerd worden, zitten ze bij de kapper. Ze komen in de roddelboekskes en zijn vaak geblesseerd. In het land van de Vlaamse leeuw (alleen nog vermoeide exemplaren in een zoo) en de Waalse haan (het vaakst als coq-au-vin) zijn ze de zg. ‘Rode Duivels’. O huiver bij de vijand! Hun moeilijkste opdracht is de Brabançonne leren bekken, de hymne van deze druilerige driehoek. Dat is bij sommigen eerder een nootgeval dan een volkslied. Ooit waren ze geheizeld, nu zijn ze verspreid over de buitenlanden. En de ‘analisten’ op tv maar lullen, terwijl die stomme bal maar dwarrelt en botst als in een flipperkast. Een voorlangse analyse in de zestien door de wasbestendige tricolore Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

194

Klimatologische tricolore belgitude. De ukkelpoppen zijn weer aan het dansen. O zon, waer bestu bleven? Hoewel dit druilerige koninkrijkje te klein is voor een weerbericht, voorspellen vrouwen en mannen in de weer voor de nakende lente algehele neerslagtigheid onder een vergrijzende bevolking in vijftig tinten. Toch zal ergens op een blauwe maandag in het holst van de zomer de knalgele zon weer op schedels

knetteren en zal de maan die schroeiplekken weer balsemen. Weer of geen weer, druk in de weer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

195

Rondpuntkunst. Je rijdt er jarenlang omheen. Plotseling is het weg. Je draait driemaal om het rondpunt heen om via de middelpuntvliedende kracht te onderzoeken wat er veranderd is. Maar rond een punt draaien is hetzelfde als rond de pot draaien: je blijft op je honger zitten. Ritsen en doorrijden maar, op advies van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

196

‘Koeienavond’, groette de stier. ‘Beu’, zuchtte de koe. ‘O, ben je van je melk?’ vroeg de stier. ‘Ja, de boerin is luier dan mijn uier’, antwoordde de koe. ‘Geen probleem’, zei de stier. ‘Even schudden en je valt met je gat in de boter. Allez: loei, ja!’ Een mop met een staart voor de volksalmanak door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

197

‘Wie maakt er eens een mooie zin met het moeilijke woordje ‘bang’ erin?’ vroeg de juf. ‘Juf! Juf!’ ‘Ja?’ ‘Mijn papa heeft bancontact.’ Een waargehoord crisisverhaal uit het eerste leerjaar door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

198

Misdaden met bloed, brood en wijn door misschoppen en heilige communisten gesignaleerd in godspot Sint-Wifi. Tevens trucs met vissen en verrassingsbrood, ‘door hem, met hem en in hem’. Vrouw met hersenpudding zkt. niets of niemand. Man met fata organa (dikke pens) zkt. voetzoeker. Enkele toevallig onderschepte berichten uit Torenhoog Nieuws door uw correspondent: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

199

In de nacht van vrijdag op zondag werd een grieks-orthopedische man aangetroffen op een kruispunt. Hij weigerde de voorrang van links toe te passen. Hij werd veroordeeld tot vijf jaar ritsen op een rondpunt (NL: rotonde) naar keuze. Een heer in het verkeer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

200

What’s in a name? Naamveranderingen hebben, buiten ‘beu’, een reden. Dexia werd Belfius om blamages en schaamrood uit te gommen. Samen naar de essentie! PMS werd CLB omdat de leerling centraal moest komen te staan. PVV werd Open VLD omdat er kiezers wegliepen. CVP werd CD&V omwille van dat modernistisch ogend ampersandje. BSP werd sp.a in een wanhopige poging om de oude cultuur de rug toe te keren en weer nederig te worden. Agalev werd Groen! omdat die hippie-afko er te

Oostblokachtig uitzag. Het Blok werd juridisch afgeblokt en werd Belang. Lijst Dedecker dekte zichzelf toe. Dit gezegd zijnde door hij die zich noemt de ene echte Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

201

Mijn politiek programma in een notendop. Ik wens uitdrukkelijk belastingen te heffen op lelijkheid. Gedaan met druipende bloembakken op vensterbanken, huisjes met rode of blauwe luiken, gevels in aquarelkleuren, wildplak van rockaffiches, langharig tuig van de richel, kaalgeschoren kotjesvolk, flaminganten met ringbaarden, liberalen met gel op hun kop, socialisten met designdassen en zonnebank-CD&V'ers die een seizoen lang dictielessen genomen hebben. De spitsuren zal ik afschaffen door de scholen langer te laten duren en de fabrieken nog langer. Er komt ook een avondklok. No exit! Ze moeten het maar weten, zeg ik. Onze kas kan er wel bij varen. Vergeet uw kiespijn en kleur het bolletje rood van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

202

Opgedragen aan alle zuurpruimen die onlangs over het slechte weer zeurden en het nu weer te warm hebben. Goed nieuws over slecht weer: het kan mooi zijn. Klimatologische belgitude, waterschap à la hollandaise, exotisch tempeest, Britse huiver op kamertemperatuur, Atlantische zuidwester, broeierige moesson, verblindende zandstorm, het zomerzuchtje dat gordijnen opbolt, hallucinante sneeuwbui, irritante rukwind of onmerkbare luchtkus van de appelschudder: het staat erin, a rato van 1 fragment(je) per auteur. In de collectie buien & briesjes & wind & regen (boven de collectie Miljarden Flarden) via 'Info' rubriek 'Details over jou' – allereerste link van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

203

Is een rode auto een kreet van vreugde op een begrafenis? Hebt u een vuurtje of hebt u het koud? Kan iets ook zeevruchten afwerpen? Is sneeuw roos van god? Wanneer breekt de vrede weer eens uit? Hoopt u op veel kleine duimpjes voor uw verjaardag? Helpen schildpadden elkaar wanneer ze ondersteboven liggen? Kan er in dit land eens nieuws gebracht worden zonder een Bart erin? Een bloemlezing uit de vraagstaartcollectie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

204

Stoeten zetten zich altijd langzaam in beweging. Moordenaars gebruiken gewoonlijk stompe voorwerpen. Druk verkeer eist meestal zijn tol. De horeca klaagt soms steen en been. Van een vermiste ontbreekt sindsdien elk spoor. Het dak van een kerk dient altijd hersteld te worden. In elk feuilleton is de melk op. Nieuwe heffingen worden zomaar doorverrekend naar de klant. Een ochtendspits verloopt doorgaans moeizaam. Een stille getuige van al deze wonderlijke zaken: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

205

Ik ben een tevreden klant van het koninkrijk België. Immers: ik kan ze kussen aan de kust, ik kan doorbomen in dardennen, ik kan de boerenpolka huppen in de polders, ik kan zingen met de purperen heidenen in limboburg, ik kan fileren en parkeren buiten sinjorenstad en ik kan zwalpen in de zwalmstreek. Welk land heeft zoveel te bieden? Alleen legoland. En misschien jodium, het beloofde samenscholingsland. Nu wacht ik, Vlameling en Belgrim, alleen nog op mijn bevrijdingsspuit. Een nog ongevaccineerde onderdaan van wie het er bovenarms nog niet op zit: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

206

Oei, opgepast: een boom. Kappen met die droom. Maak puin van die kruin. Hij pakt mijn licht af. Hij staat in mijn weg. Ik plas hem omver. Ik knal er tegenaan. Hij mag daar niet staan. Oei, opgepast: bomen. Laat de ontbladerdienst komen. Laat de takkewijven komen, de kettingkappers, de kaalkruinen, de stamdaders, de schorsers. Oei, een boommelding. Boem! zeg ik tegen die boom. Boem! Boem! Boem! Boem! Want vele bomen maken een bos. Maar bossen zijn voor boze wolven, rosse vossen, rare rode kapjes en boeken- en andere houtwormen en grootmoes op antieke houten benen. Hakken dus die handel! Versplinter die partij! Oorlog aan die stammen! Ontluizen maar die kruinen! Verbranden al die blaren! Oei, opgepast: nog een boom… ! Een boommelding door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

207

Adolfijn wou de hele zee voor zich alleen. Beniworm wou al het zonlicht voor zich alleen. Palissander wou alle land voor zich alleen. Asa wou de gehele kosmos veroveren. Patrick Hattrick wou nog een miljoen meer per week. Toen vond Cassius Claymate dat het welletjes was geweest. Hij warmde zich op en liet de gulzigaards de vier hoeken van de ring zien. Toen hingen ze in de touwen. Hij was waarlijk de grootste. Een hedendaags sprookje door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

208

IJsberen is een werkwoord. Pollen is van oorsprong geen meervoud. Valkuil is een valkuilwoord met vier vogels erin. Vroeger hing er soms een bord bij de toegang tot een dorp: ‘Verboden te bedelen’. Klemtoon? Hoe taal je soms vol-ledig liggen kan hebben. Een niet door een bijvoeglijk naamwoord voorafgegane gedachte door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

209

Heeft het, na het verlaten van de pisgeul of de stroelpot op een openbare plek, nog zin om je handen te wassen, gezien het feit dat je onmiddellijk hierna een deurklink of –knop (die bolknop is het ergst) vast moet grijpen waar heel veel ontlasters en leeglopers voor jou zich reeds aan vergrepen hebben? Zelfs bij klapdeurtjes is het uitkijken geblazen. Bent u ook een elleboogmens? Een prangende vraag in een zee

van papierrollen en gelpullen geformuleerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

210

Regen zeikte al dagenlang over alles en iedereen heen. De halve maand juni was onherroepelijk verzopen. Het Belgisch nationaal elftal – zo van het kapsalon naar het voetbalveld – had enkele dagen geleden zijn eerste wedstrijd op het Europees Kampioenschap in Frankrijk verloren. De verwachtingen waren te hoog geweest, na een periode waar een en ander begeleid door de nodige grootspraak meegevallen was. Op het thuisfront wemelde het van de tricolore slogan ‘Proud to be Belgian’. Vlaams volstond niet; Engels moest het zijn. De hemelsblauwe Italianen hadden de schaamrode Duivels echter koud gepakt. Tot tweemaal toe. Het duurde bijna een week vooraleer de tweede wedstrijd eraan kwam. Tijd voor ongeduld en bezinning. De Ieren maakten hun opwachting om de dappere Belgen een volgende bolwassing te geven. De Vlaams-Nationalisten, die het de laatste jaren op politiek vlak in de druilerige driehoek België voor het zeggen hadden, zwalpten met gemengde gevoelens op deze tricolore zee. Terwijl iedereen met de voetbalspelen bezig was, kaapte de burgemeester van Antwerpen, de hoofdman van de Vlaams-Nationalisten en de schaduwleider van het land, het vertrekpunt van de volgende Ronde van Vlaanderen weg, ten nadele van Brugge en zijn rode burgemeester. Koud gepakt alweer, terwijl iedereen een andere kant op keek.

De langste dag van het jaar brak aan. Tijd voor de grote clash tussen Guinness en Jupiler. De ochtend diende zich muisgrijs aan. Het motregende onzichtbaar. Over België en zijn elftal werd die voormiddag in viswinkels en bakkerijen vooral geginnegapt. Klokslag vijftien uur begon de bittere realiteit: trap godverdomme die ronde bal in het gapende doel van de tegenstander! Hoe simpel kan dat zijn? De aanhef van een alweer schitterende roman door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

211

Normale afwijkingen. Koud zweet. Volledig gevuld. Hoe mobieler, hoe immobieler. Zelfmoordpiloot gevraagd met ervaring. De bijscholing ‘Omgaan met teleurstellingen’ gaat helaas niet door. Dexia, Belfius, Arcopar: terug naar de essentie van nul %. Alle dagen van de week open; op maandag en dinsdag gesloten. De enige zekerheid is onzekerheid. Zo kan ie wel weer voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

212

Persbericht. Schepen verwelken. Bloemen vergaan. Huiden tanen. Misdaden en misdrijven verjaren. Mensen zijn jarig. Op de gedenkdag van zijn eerste traumatische schreeuw toen hij tot zijn ontzetting de wereld anno 1953 en de vaart der volken in zijn geboortepakje in gestuwd werd, dankt voor de menigvuldige wensen hij wiens linkerhart tot zijn eigen verbazing nog altijd tikt en die hoopt dit nog enige tijd krimpvrij,

kreukvrij en wasbestendig vol te kunnen houden: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

213

De molens konden hun armen niet kruisen. Waarschuwend bleven ze wieken, de lucht verkavelend in gelijke broodlengtes. Tussen de wemeling van wuivende rietsigaren merkte hij een heerschap met een molensteenkraag op. Hij peddelde zijn bootje dichterbij. ‘Bent u Mager Heineken?’ vroeg hij. Een grimlach droop over de tanden van de kerel. Een vlucht regenwulpen scheerde als een Luftwaffe over. Plets! Getroffen door een kakbom werd hij wakker. Tot zover het relaas van een zeventiende-eeuwse droom door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

214

De eens zo pauwblauwe rivier had nu de kleur van bruine sherry. In het water bewogen zich met peinzende traagheid appeloranje en onderwatergroene vissen. De maan nam een selfie van de maan die in de rivier weerspiegeld werd. Een moonie, eigenlijk. Op de verhoogde berm fietsten Marina Meesmuiltje en Piet-uit-de-Polder achter elkaar, als sjabloontjes in een animatiefilmpje. Spreekt dit tot de verveling? Een nachtelijke streuveliaanse natuurbeschrijving door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

215

Enkele hittegolven en bosbranden geleden kreeg ik in het holst van de zomer van mijn dochters het woord ‘mooilijk’ cadeau. Als woordenaar ben ik er heel blij mee. Ik heb er graag het hoederecht over. Waarvoor zal ik het gebruiken? Misschien voor een cactus die door gebrek aan water zo uitgeput raakt dat hij begint te bloeien. Misschien voor de schildpad die simultaan vreet en loost. Misschien voor die donkere wolk op een Belgische dinsdag in de vorm van Cyprus. Misschien voor het woord misschien. In afwachting dat de heksen van de herfst hun bezems bovenhalen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

216

Tijdens het uitgebreide tweede weekend van september wordt andermaal de jaarlijkse Republiek Heule uitgeroepen. Op het territorium van Tine verwelkomen de Heulbewoners dan zelfs de Kortrijkswachters uit het Verenigd Kortrijk. Ze delen immers een gemeente. Republiek Heule is ook in fictieve hapklare brokken gegoten door een BH, een Bekende Heulenaar (die onbekend wenst te blijven). Dat relaas is gratis aanklikbaar en raadpleegbaar via de knop Info – rubriek Details over jou – 1ste link Skynetblogs – link Republiek Heule rechtsboven. Een service vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

217

Een bedscène. Op zoek naar de steen der grijzen ontmoette ik op mijn tocht vele evennaasten: grijnsgroeters, boekonthouders, appartemensen, gooikoortsigen, ontgoochelaars, vaderspatters, etc… Plotseling zat hij daar, zowat plompverloren in het landschap, als een verwonderd konijntje na een nucleaire ramp: Aloysius. De holle mannekino uit de middeleeuwen van mijn jeugd, de mannelijke pop die ik elke week op vrijdag visdag stiekem frieten voerde via zijn open navel, omdat hij honger had. ‘Grijzeling,’ groette hij minzaam. Ik stak bezwerend mijn hand omhoog, als de indiaan Gedroogd Vlees: ‘Frietpeace!’. Of hoe de werkelijkheid van de voltooid verleden tijd soms een droom wordt… wellicht ter hoogte van de grijze cellen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

218

Als een stoplichtoranje kauwgumbal zonk de zon in de gapende gleuf aan de einder. Een mimolette maan verscheen aan afrit 9 van de Melkweg. Poederdieren kwamen in actie: motten, nachtvlinders, suikerspinnen, zich spiegelend in maanpanelen. Een indian autumn avond beschreven in de knapperige kronieken van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

219

‘Oudste inwoner van (…) blaast 102 kaarsjes uit.’ Gelukkig is dit een meervoud. ‘Blaast kaarsje uit’ kon het andere betekenen – een dodelijk enkelvoud. Een losse gedachte voor een onbewaakt ogenblik van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

220

Woorden in de war. De commentator op het podium van Kortrijk Koerse bedreef de welsprekendheid als volgt: ‘We roepen de lookalike van Eddy Merckx straks op het podium voor een korte woordenwisseling.’ Even later had hij een felle woordspeling met een van de opdringerige VIP’s. Een zwaargebeurd verhaal, zowaar als ik bij hoog en bij laag ben de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

221

De roman die hij onlangs las, was zo goed dat hij zichzelf er op betrapte dat hij permanent dacht dat het verhaal door een vrouw geschreven was, maar toch was de auteur een teelballentorser. Het was een Jess, geen Tess, al bewijst dat niets, maar de foto van de kerel achter op de flap gaf uitsluitsel. Ontdek hierbij de verborgen mening van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

222

Herstellend van een kiezersnee na een periode van holle woorden en loze beloftes door politiekers met een zweetsnor (het politiek correcte woord ‘politicus’ vond hij te ernstig voor dergelijke oenen) ging de burger te rade bij een ontgoochelaar. Diens wachtkamer zat eivol met patiënten die ook aan kiespijn leden. De burger nam plaats en knikte veelbetekenend naar de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

223

Gelui, gebeier, geklok, geklep, getingel, gebons: het kon hem vrolijk stemmen, het kon hem vloekend de gordijnen in jagen. Gelukkig was het geen roeping. Het klonk alleen maar als het mager gebeier van een pastoraal klokje in een dal waar geiten Lottie en Bella heten en het meisje Heidi uit de kom van haar handjes water drinkt aan het dorpsfonteintje. Misschien was het halfdrie op een middag in een Oostenrijkse vallei uit een Oostenrijkse film in een Amerikaanse studio met op de achtergrond een groot groen paneel. Neen: geen wijnwater uit een kelk voor hem. Wel het grondsop van de goddelozen uit wereldse bekers. Het gevaar was geweken voor Stil Water, broer van Zwemt Met De Zalm, regelrechte neef van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

224

Uit het Boek der Versprekingen en Verschrijvingen. Alzo sprak de man met de bavikmuts, die ver boven zijn santheewater was: ‘Op ieder potje past een deksletje.’ De rechter onderbrak hem met zijn linker en sloeg hem in de ban van de kelk: ‘Voorwaar, ik zeg u: gij zult de tale Kanaäns niet misbruiken. Gij bekert niet verder. Post Scrotum: gij zult bovendien aan boetval doen.’ En aldus geschiedde met deze goedgemutste. Een citaat gekozen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

225

Mijn tante. Mijn suikertante. Mijn wijsheidstante. Mijn signifitante. Mijn eerstecommunietante. Mijn extravatante. Mijn simultante. Mijn protestante. Mijn commantante. Mijn irritante. Mijn middenstante. Mijn nonchaltante. Mijn revoltante. Mijn muzitante. Mijn compromittante. Mijn penitante. Mijn theetante. Mijn spijtoptante. Mijn hospitante. Mijn sollicitante. Mijn figurtante. Mijn interestante. Mijn accountante. Mijn embettante. Mijn constante. Mijn contante. Mijn malcontante. Mijn aftanteling. Mijn restante. Mijn aftante. Mijn bijdehante. Mijn tante. Tot zover een ode aan een van de tantes van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

226

Tot een familie behoren waar ze te bedeesd zijn om dood te gaan. Elkaar dat niet willen aandoen: het verdriet, de kosten. Dus blijven doorgaan met leven, tot een stuk in de negentig, en plotseling uitflakkeren als een kaars in een onverwachte bries. Dat scheelt. Je hebt dan immers bijna geen vrienden meer van dezelfde leeftijd. Bovendien is je nageslacht ondertussen ook al zo’n onoverzichtelijke reutemeteut geworden dat het er allemaal niet meer toe doet. Komen te gaan in het zicht van die magische honderd kaarsen en dat glas cava, maar die kaap net niet ronden, is mooi, edel en menselijk, de naam ‘sterveling’ waardig. Perfectie is namelijk saai. En ‘eeuweling’ klinkt als een gerimpelde aardappelsoort. De daaropvolgende omschrijving is ‘mummie’. (Cf. de aanspreking die kroonprins Charles voor zijn mama gebruikte). Enkele gedachten over beleeftijd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

227

Van de Star West naar de Far West. ‘To boldly go where no man has gone before.’ Landschappen doen iets met een mens. Plassen in de vrije natuur. Bermtoerisme. Weidsheid en wegenwerken, ook genoemd ‘wegwerkzaamheden’. Waar drie of meer wegen in Oud-Vlaanderen samenkomen, daar tref je een spuuglelijk horecabedrijf aan, met die verdomde voorkeur voor kiezelsteenparking. In de zomer knerpen de steentjes als sneeuw onder de wielen van je auto. In de winter ook. Even verderop bevindt zich het kapsalon van Daisy, getiteld Haar Zaak. ‘Alle dagen van de week open, niet de maandag.’ Een fragment uit de roman ‘Beeldenaar’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

228

Erica verscheen in de deuropening met haar hairbag nog in slaapstand. Toch heide het brons van de torenklok al elf dreunen in het collectieve bewustzijn. Ze begroette haar bezoeker met een scheet. ‘De wind vanachter, schat. Je zult nu de zwarte walm van alle ramen van je ziel moeten wassen. Hoor: het aperitiefuur heeft geslagen,’ zei die welbespraakt. ‘Je hoeft de klokkentoren niet te ondertitelen, Ronny,’ zei ze gevat. ‘Ik kan tellen.’ Een kwartje tekst – meer moet dat niet zijn nu de Boekenbeurs een Kook- en Koekenbeurs is geworden – uit het rijke oeuvre van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

229

De aparte mens (m/v/v/t/mb/b/x/c) – (man / vrouw / variant / tussensoort / missing bink / belegen / nog onbekend / it’s complicated) slaagt met vlag en rimpel voor het vak Geriatrie. We zitten nu zelfs met overschotten aan hangouderen. Aardewerk en Viskunde vormen echter een probleem. Opstokers veroorzaken immers wereldwijd gebrek aan ijsvorming. Primaten verknoeien aldus klimaten. De aarde wordt een inzakkende soufflé; wateren veranderen in een broebelende bouillabaisse; luchten luchten niet meer op. Op de Top (mantelpakjes, stropdassen) veel hoogdravend tumult, maar eigen schuld, dikke bult. Mensdaden tegen misselijkheid (smoeltjes, autoloze zondagen, groene stroom, sorteerdrift, biogedoe, vleselijke onthouding) komen te laat. Geen verademing voor u en de uwen en de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

230

Ode aan een urne. Watten wolken dreven aan het mariablauwe zwerk in Dranouter, gebruiksklaar om uitgelopen dronkenschap te betten. Hier hadden The Simpsons en Magritte samengewerkt. Ik vroeg aan mijn Nederlandskundige correspondente Emiko Takamori of ze in Japan ook over zulke luchten beschikten. ‘Onze luchtkastelen bestaan uit hout,’ antwoordde ze, want ze had mijn vraag verkeerd begrepen. Ik kreeg geen tijd voor een wedersamenstelling, want waar ik daarnet nog gestut werd door een tweetal beschonkenen, of omgekeerd, daar vielen nu om mij

heen de mensen bij bosjes, omdat de bekende zanger Arno opkwam. Er zat nu stuwing in de vaart der volken. Verbale communicatie zou fonetisch gebrul worden, waarbij men kon kiezen uit een reeks van vijf klanken. ‘WIE IS DAT?’ gilde E.T. in mijn linkeroor. ‘ARNO!’ ‘EEN DUITSER?’ ‘NEE!’ ‘HET LIJKT OP DUITS!’ (Vertaald in het Festivals: ‘IE I A ?’ ‘A O !’ ‘UI ?’ ‘EE!’ ‘IJ UI !’) Arno, wiens haar door een koude kapper leek geknipt (en waarmee hij uitdrukkelijk heen en weer zwiepte, in en uit zijn ogen), kende succes onder de bewusten, de onbewusten, de bewustelozen en de onderbewusten in de tent. Iedereen probeerde op hem te gelijken en idem dito te zweten. ‘EE IJ IE IE EU ?’ riep Emiko me toe. ‘A?’ ‘HEEFT HIJ MISSCHIEN EEN NIEUWE HEUP?’ Ik lachte zwetend van nee en probeerde ondertussen uit het gesproei van lichaamssappen van omstanders te blijven. Toen we weer op een rustiger weitje aan het flaneren waren, vroeg ik Emiko wat ze van de zwiepende en schokkende Vlaamse zanger dacht. ‘Was hij dronken?’ informeerde ze eerst zelf. ‘Dat weten we nooit met zekerheid.’ ‘Verkouden?’ ‘Iedereen is hier altijd verkouden.’ 'Waarover heeft hij het in zijn liederen?’ ‘Over Leven, Liefde en Dood.’ ‘In het Frans?’ ‘Eigenlijk in het Fraams, ook gekend als het Vlans.’ ‘Vinden jullie hem goed?’ ‘In België word je gemaakt of gekraakt door de pers, een zootje ongeregeld.’ ‘Hij was waarschijnlijk de stoute jongen van de klas hé?’ ‘Of net helemaal niet.’ Ik monsterde de watten wolken weer. Er zouden er vandaag veel van doen zijn, in het vrolijke muziekland van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

231

Je pense donc je suis passe-partout. My merry goes round in my head. AA-melk en B-films en Serum Novarum en www.zot.com.bébé. Het wordt en het zal en het wil en het moet en het kan zonder pil en desnoods via tunnels o baby. Je suis donc je danse aujourd’hui. Andermaal een liedjestekst van de singer-songwriter en Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

232

De schrijver en literair blogger Sjors DNO werd door een hooggerechtshof in Nieuw-Zeeland veroordeeld voor misbruik van het woord ‘kiwi’. Onthutst door deze veroordeling schreef hij ‘Proces van de Poëet’, een experimenteel dichtersdagboek waarin hij zich ten overstaan van een Edelachtbare verdedigt en het woord bij de daad voegt. Dit unieke werk (waarvan ook in papierale versie nog een tiental exemplaren te lande rondzwerven) kan u raadplegen op de blog https://www.jorisdenoo.wordpress.com, een van de vele letterkundige tentakels van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

233

Het gebeurde in de heldhaftige maand november, toen oker – de opoe van geel en oranje – de kruinen kleurde, bladeren blaren werden en gebladerte van soldaten door de straten warrelde. De eeuwelinge schrok zich dood: met onverwacht luid geschetter verscheen met de beste bedoelingen de fanfare Door Eendracht Sterk aan haar

voordeur. Het besje verslikte zich in een hersenvormige okkernoot en kwam niet meer bij. De dirigent – de mannelijke versie van een dansmarieke – werd veroordeeld voor onvrijwillige nootslag. Een stille getuige van deze muzikale moord in een memorabele maand: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

234

Die ochtend na 11 november. Omstreeks het onwereldse uur van vijf plaste op het 3de Linieregimentspleintje een servetbleke ober met melkboerenhondenhaar tegen het altijdgroene monument van een bajonetsoldaat uit een hevige oorlog. Twee blauw-en-witgestreepte betonmixers daverden door de nabije verlaten straat, bestuurd door een identieke tweeling met hangsnor. Een appartemens vijfhoog vloekte in zijn halfslaap. Een individuo lijkwitte duiven vloog zonder gasboete pijlsnel door het bloedrode licht. De maansikkel fileerde donkere dotten wolk. Het eerste codestreepje morgenmelk werd in het verre wijze oosten gemorst. Een anusje-van-alles scheerde zich. Het was vijf uur. De stad ontwaakte. Een nieuwe dag, een nieuwe kans voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

235

Het is groen, glad en het valt uit de bomen. Wat is het? Ken jij het verschil tussen een non en een ananas? Een Belg, een Zwitser, een Ier, een Amerikaan en een stier zitten samen in een vliegtuig. Wat is het toppunt van gierigheid? Weet je hoeveel Duitsers je in een Vauxhall kunt proppen? Of die van die boer die… Kijk uit voor grappige figuren die moppen tappen. Wantrouw hun grijnsgroet. Loop er met een kruisboog omheen. Kill their jokes. Want het houdt niet op. Deze humoristen bezorgen je lachmerries. Een wijze raad van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

236

Er glijdt een dure zwarte auto door Marshall Street in Syracuse, New York, zacht spinnend en statig traag alsof hij naar iets apocalyptisch op weg is, ofwel naar iets feestelijks. Zijn vreemde ovalen ramen lijken op gesperde ogen. Het vlies van zo'n oog daalt nu langzaam naar beneden en er verschijnt een korte geweerloop. Van het rookwolkje dat er op volgt, zijn we niet zeker. Evenmin van een knal. Wel van de man die met gekke gebaren eerst over het trottoir weg lijkt te zeilen, even ontsnappend aan de zwaartekracht, alsof hij die laagvliegende duif wil grijpen, en daarna als een dronken ledenpop naar de grond duikt, toch toegevend aan de dwingende wetten van de fysica. Nu sluiten alle oogleden van de zwarte moordmachine zich in snel tempo, statigheid wordt geluidloze vaart en voor de gillende en uiteenstuivende mensen van hun verbijstering bekomen zijn, is hij uit het zicht verdwenen. Uit het crimiverhaal 'Dobberman' van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

237

Op een ochtendmistelijke dag stichtte ik een heilig vuur aan de rand van de stad, net op de valstreep van dagelijkse drukte. Hoogbejaarde vrouwtjes met zwarte

hoofddoeken en takkenbossen op hun rugjes gekromd als vraagtekentjes knikten me dankbaar toe. Wind uit oude dagen wakkerde de vlammen aan, die gretig als hellehonden zichzelf likten. Heimweemoed palmde me in. Een miskloon die met opgeruimde benen uit zijn alkoof was gestapt – o red ons van die gepimpte breedsmoelkikkers die des ochtends reeds rondhossen met een glimlach van oost tot west op hun mombakkes – vroeg me frikkerig: ‘Aloha gij daar, mesteling: denkt gij het vandaag buiten warmer te kunnen stoken dan gisteren binnen?’ Ikzelf antwoordde: ‘Vlaanderen spaanderen!’ Die zat, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

238

Mager Heineken zwerft graag door het lage land van Maas en Waal. Eenmaal boven de Moerdijk blaast de wind soms zo hard dat zijn ziel er van opkrult. Daar houdt hij hartgrondig van. Dan ziet hij molentjes draaien. Meeuwen wieken krijsend omdat ze bang zijn om te vallen. Een vlucht regenwulpen, zo ontsnapt uit de Genesis van de Statenbijbel, duikt als een Luftwaffe op een rietkraag af. Maar hij is niet voor hen gekomen. Vele –Dammers, hetzij uit Rotjeknor, hetzij uit A’, ontmoeten nu of ooit Mager Heineken, na een leven al of niet met de rokerige weduwe Van Nelle. Hij blijft nooit lang een Hollands maatje van ze. Ontsnappen via Schipholland helpt niet. Met enkele welgemikte zeisspreuken veroorzaakt Mager Heineken alom lijkbreuken. Daarna lijkt hij weer in het niets te verdampen boven deze Waterstaat. Levende bewijzen laat hij helaas niet achter. Hij marchandeert in onwerkelijke werkwoordsvormen als ‘was’ en ‘geweest’. Daar moeten de nabestaanden het maar mee doen. Zo, dat was het. Getekend voor het leven: een sterveling uit een aanpalend bierland, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

239

X-rated avondeditie. De schreeuw van de kreeft vlak voor het dodelijke doopsel. Een angstig konijnenoog in de gelatine van potjesvlees gevangen. Magere kikkerbillen in een vreselijke spreidstand. Gans geprakte organische onderdelen van streng opgehokt pluimvee. Heb mededogen met de dieren in deze vleselijke tijd van kersterigheid, cognac en kalkoen. Denk aan het lot van laatstgenoemde en prop uw eigen innerlijke mens niet vol. Een uiterlijk onbewogen iemand, woonachtig in de lage streken van de doof- en de vleespotten: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

240

Hoedenavond, provinciegenoten uit mijn lage streek. Laten we even een Bekend Varkentje wassen. Een BV’tje uit ons verre westen hier aan de Noordzee. Heeft u al gehoord van de haa-naar-omhoog en de hee-naar-beneden? Bij geel veel mensen spookt die vraag soms door hun hoofd: ‘Ja maar: moet het nu met een haa-naar-omhoog of schrijf ik het met een hee-naar-beneden? (ofte: omlaag). Die vraag gaat gewoonlijk gepaard met een grappig dirigentengebaartje in het ijle. Zonder stokje. Een

krulletje in de lucht. Een zwijnenstaartje. En sommigen onder u herinneren zich nog deze wekelijkse heiligverklaring: ‘Heidi zit aan de rechterhand van de Vader… ‘. Een medebewoner van dit West-Vlamelingse landsgedeelte met zware taalindustrie, maar als Belgrim toch niet buiten westen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

241

Binnenkort geen blacktivity meer in het Witte Huis. Wel vuilwitte woede. Verenigde Straatvechters van Amerika maken de dienst uit. Kleurloosheid troef. Niet meer geïnteresseerd in een green card: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

242

Een voorbarig en sappig Nieuwjaar wens ik u, fijne lieden die de flarden lezen zonder dat er een foto bij staat. Ik krijg een onbestemd verlangen naar de polders, het hinterland van de Noordzee, de dorpen in de allerlaagste streken van dit vlakke land, terwijl ik hier op een bank op de Veemarkt in het binnenlandse Kortrijk zit, zestig kilometer van die schuimende zee, een grijze winterdag met lentetemperaturen, voortjagende wolken en een aangename wind. ‘Is het beter volslagen krankzinnig te sterven aan zee dan te verpieteren in een provinciestad buiten westen?’ vraag ik me af. Het is een retorische vraag. Het is een Virginia Woolf-vraag. Zilt of zuur? Noord of zuid? Aldus de blikopener op de roman ‘Schaak, maat’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

243

Breaking news. Wandelend op Corsica met Micky Jagger, haar zwondje (de bekende kruising tussen een zwijntje en een hondje), ontkende de zwangeres met klem dat zij sedert haar vermoedelijke verhouding met de zanger Johnny Talker in gewicht was toegenomen. ‘Mijn buikgevoel bedriegt me niet,’ aldus Timberley Tiffany in een interview met ‘Hallo Iedereen’. ‘Misschien ben ik me wel te binnen gegaan aan een teveel aan koolnitraten sedert Micky, ik bedoel Johnny, en ik gewoon als vrienden door het leven gaan.’ Een hele opluchting voor de mediawatcher in de mens achter de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

244

Ze rijden aan uw huis voorbij. ‘Algemene elektriciteitswerken’. ‘Betaalbare vochtbestrijding’. ‘Alle dagen Zwitserland’. ‘Hond aan huis’. ‘Vlees van gevogelte’. ‘Moespom’. Het gaat aan uw neus voorbij. Ze komen niet, ook al heb je ze opgebeld. En wat dacht u van de volgende mobiele belediging aan het adres van Koning Klant: ‘Doe het zelf!’. Hier past een geheven middelvinger van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

245

Zijn vormt geen groot probleem. Je bent er of je bent er niet. Het hebben van iets valt meestal niet mee. Dat is andere koek. Je hebt het namelijk of je hebt het niet. Als je het al hebt, kan het je dood betekenen. Als je het niet hebt ook. Als je het hebt, ben je het beu. Als je het niet hebt, dan wil je het. Vooral als een ander het al heeft. Wat kan men zo allemaal hebben? Een kleine bloemlezing: geluk, een aandoening, pech, een ziekte, familie, 'het', mogelijkheden, iemand, niemand, een waterkans… Hebben is een woord dat zo druk bezet is en zo hard moet werken dat we het niet alleen een werkwoord, maar ook een hulpwerkwoord noemen. Het heeft het hard te verduren. Het heeft het, maar het moet er hard voor werken. Dingen worden vooral niet gehad. Een iets grotere bloemlezing: een buitenverblijf, een zeilboot, een zee van tijd, een privéjet, een zwembad, een eigen eiland, een duizelingwekkend aanbod, het eeuwig leven, gezondheid. Geen vervelender mens echter dan hij die 'het allemaal voor mekaar heeft'. Zo, ik heb het even gehad, als Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

246

Geld bestaat niet. Het is uit de lucht gegrepen. Iedereen ontkent het bestaan ervan. Zo worden bij elke overval de handen symbolisch omhoog geheven. Overal ter wereld. Geld heeft wel een kleur: die van de spijt waarmee afgedokt en de gretigheid waarmee ontvangen wordt. Slijmgroen dus, en gespikkeld door diverse aandoeningen. Kassa houdt van massa. Geld wil altijd het huis uit. Overal langs de weg staan vriendelijke wisselagenten en wachten bankzitters op hun kans. Ze wrijven zich in de handen en tuiten hun lippen. Hun gelach wordt door anderen betaald. Op naar de solden: uw centen zij u kwijtgescholden. Tot zover enige boekhoudkundige inzichten van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

247

Later die avond ontmoette ik nog Zwemt Met De Zalm, ook een oude indiaan. 'Dag Gedroogd Vlees,' groette hij. 'Dag, maar eigenlijk valt de nacht al, Zwemt enzovoort,' antwoordde ik. 'Niettemin is mijn vreugde groot u hier aan te treffen.' 'Dat betreft dan een wederzijds gevoel, Gedroogd Vlees.' 'En hoe gaat het nog met In De Bergen Rollende Donder?' 'Die is van ons heengegaan. Was ik blank, dan zei ik: '*helaas'* van ons heengegaan. Maar zoals u weet: zielen kennen pas rust ginds aan de overkant. Geen '*helaas*' dus.' 'Nee,' beaamde ik, 'de doden hebben het wellicht goed.' 'En hoe gaat het heden in deze westelijke staat?' informeerde Zwemt Met De Zalm. 'Soms,' zei ik peinzend, 'soms is men in alle staten, soms is men in staat van ontbinding. Maar het moet gezegd: het is een goede plek om alsmaar ouder te worden. Zo hebben we waterlopen, een zee, wat heuvels en ook een zeer plat hinterland. Een lage streek, zeg maar. Vele vreemde stammen trekken des zomers westwaarts om dat te komen bekijken.' 'Dat is prima voor de economische ontwikkeling,' knikte Zwemt Met De Zalm. 'En wordt er ook nog de spot gedreven met jullie wildwestelijke voertaal?' 'Nee, men probeert die nu zelfs uitentreuren na te apen. Een modegril, Zwemt.' 'Nou, hou je taai, Gedroogd Vlees. Nog veel repen gewenst.' 'Het zijn flarden, Zwemt et cetera, geen

repen,’ verbeterde ik, de vriendelijkheid zelve, aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

248

It was a cold, windy night. Rozemarijke knoopte haar mariablauwe sjaal nog wat steviger om haar frêle hals. De wind had vrij spel in haar inktzwarte kapmantel. Bijna woei ze terug vanwaar ze gekomen was. Toch was ze niet van de magerste; bickyburgers, snickers, marsrepen en milkshakes hadden daar in de loop der jaren voor gezorgd. Haastig baande ze zich een weg door het bos van parkeermeters in de stad. In een duistere portiek stond een geheimzinnige gedaante haar op te wachten. Het was de roze wolf, alom gevreesd voor zijn scherpe uitspraken, voor de gelegenheid vermomd in een grijs pak. Bruinbehaard sprong hij haar plotseling voor de voeten. Rozemarijke schrok zich een hoedje, maar weigerde een gil te slaken. ‘Aha! Het meisje met de mooie vooruitzichten!’ grijnsde de roze wolf, terwijl hij al zijn voorpoten uitstrekte om… ‘Poten thuis!’ snauwde Rozemarijke. ‘Wachtwoord?’ vroeg de roze wolf. ‘Plattekaas.’ ‘Maak dat je grootje wijs.’ ‘En ga jij maar een ander lastigvallen, verschoten pluchevampier,’ beet ze van zich af, terwijl ze de roze onverlaat een dreun tegen zijn kop verkocht met haar streekgerechtenmand. De aanzet tot een van de twaalf wonderlijke sprookjes van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

249

Lang geleden was ons geld veel mooier, toen er grote centiemstukken waren met een gaatje in. Iets later vond ik alleen de goudkleurige halve frank de moeite waard om naar te kijken. Er stond dan ook geen koning op. Ook het flapje van vijfhonderd frank kon er nog mee door. Maar de meeste andere landen hadden veel mooier geld. Het slijk der aarde is ook zeer ongezond, en vormt een bron van ziektes. Via geldwisseling worden allerlei microben, bacteriën en virussen doorgegeven. Die veroorzaken dan hebzucht, diarree, constipatie, overvoeding, ijdelheid, snobisme, vraatzucht, vetzucht en stank. Geen Euroma voor Europa. De dokters en advocaten hebben groot gelijk dat ze een flink deel van dat gevaarlijke geld weer afpakken van hun patiënten en cliënten. Je moet preventief optreden bij een epidemie. Ruilhandel vormt natuurlijk ook geen oplossing; het komt alweer neer op het uitwisselen van dingen. Met plastic betalen dus maar verder. Alweer een andere vorm van vervuiling, aangekaart door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

250

Lutetia (Civitas Parisiorum). De koele vriendelijkheid van de ober, kan ik mee om. De duif die dwars door mijn hart scheert, kan ik mee om. Een langzame dood door gebrek aan slaap, kan ik mee om. Een immobiel bestaan bumper na bumper, kan ik mee om. Een overdosis aan ingehouden theatraliteit, kan ik mee om. Gewurm en gezweet onder de grond, kan ik mee om. Het zoveelste gebedel om aandacht en brood, kan ik mee om. Toeters en bellen in flarden van mist, kan ik mee om. Ontbreken van stilte terwijl

niemand iets zegt, kan ik mee om. Haastparels hoesthoeken hangstaarders, kan ik mee om. Geheel te onthouden dampen en wasems, kan ik mee om. Duivelse spuwers en heilige hoeren, kan ik mee om. Huiverkerken zweetspektakels gevangenisromans, kan ik mee om. Smeekbedes om diepte in gulden snedes, kan ik mee om. Portes de çi et marchés au ça, kan ik mee om. Pruisen en Zwitsers en Kelten en Goten, kan ik mee om. Het dreunen van drilboren op zondagen, kan ik mee om. De duikvlucht van grasgroene flessen, kan ik mee om. Als het maar Parijs is. Een litanie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

251

Winnetou Degrande (zijn verwekkers waren fans van Karl May) was noodgedwongen een navelstaarder. Hij zat al jaren in een rolstoel en keek dus nillens willens recht in de buiken en navels van de ‘lopers’, zoals hij de tweebenigen noemde. Vaak zeilden hun blikken over hem heen. Hij had net zo goed iets doods onder hun voeten kunnen zijn. Of ze probeerden luchtig om te gaan met zijn beperking en vooral niet naar zijn wielen te kijken die zijn lamme benen vervingen. Om hem van een dezer mogelijkheden te vergewissen, diende Winnetou Degrande zelf onderdanig zijn hoofd op te heffen en aan te kijken, als een hondje dat een koekje is beloofd als het eens gaat opzitten. Winnetou Degrande had daardoor ook een hekel aan het etaleren van tatoeages. Niet aan tatoeages op zich. Sommige waren best wel te pruimen als een soort van (hoeveelste inmiddels? tiende?) kunst. Maar het ongevraagde showen van persoonlijke iconen op de huid van vooral armen, benen, ruggen en borsten vond hij een inbreuk op de intimiteit zijn. Als je je op pakweg twintig centimeter van zo’n blote heldhaftige bovenarm of beschilderde kuit bevond, was het net alsof je verplicht werd deel te nemen aan een intimiteit die je zelf helemaal niet wenste. Zo’n tatoeage hoestte je recht in je gezicht toe. Om nog maar te zwijgen over de kijkvervuiling in de meeste gevallen: onbeduidende, niet ter zake doende Japanse kronkels, afzichtelijke draken, belachelijk gevederde indianenkoppen en in het ergste geval de vrouwennamen en de doorpijlde harten. Dat en het gedwongen navelstaren waren Winnetou doornen in het oog. Daarom bekwaamde hij zich in een pluimsport: darts, door de Vlamingen ‘vogelpik’ genoemd. Op een dartstoernooi in het Engelse Bournemouth was het zover: laaghangende bierbuiken en bovenarmse tatoeages. Beer and Biology. Hier zou Winnetou Degrande ongenadig toeslaan. Bull’s Eye! Hoe dat in zijn werk ging, kan u lezen in het trefzekere verhaal ‘Winnetou’ op http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

252

Sinterklaas moet in Oost-Cappel wonen, of minstens toch zijn onbekende broer. Te Hondschoote mag Jan Piet Joores graag vertoeven, huis houdend op een boogschot van Dunkerque en kleine broer Bray-Dunes. Dag in dag uit, wat zeg ik: ook des nachts moeten Leisele, Zuydcoote en Rexpoëde verbergen hoe angstwekkend schoon ze zijn. Ze moeten wegblijven uit Wikipedia, Michelin en groene gezondheidsboekjes. Ook Uxem moet zich hoeden voor gps, Waze en zoekmachines in korte broek,

fluohesje en heupbuidel. Ik hou het kort, voor ze ons detecteren: red de Moeren/les Moëres door afwezigheid! Laat de oude lagunes hun leegte! Breng Google Earth op een dwaalspoor! Blijf buiten westen! Een anti-toeristische verzuchting van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

253

‘We moeten terugvallen op onze identiteit.’ Dit geraaskal noteerde ik onlangs uit de mond van een voetbaltrainer in een tv-interview met een sportreporter. ‘We moeten zelf de analyse maken,’ vervolgde hij nog, zo ernstig als bloed. ‘Anderlecht moet meer mentaliteit hebben,’ kraamde een andere ‘analist’ deskundig uit. Kijk, zowaar als de zus van de tante van mijn schoonbroers neef Anna-Lise heet: wie duldt nog dat eindeloze holle voetbalgetater, die flauwekul in extra- en/of primetime en daarbovenop dat bombastische UEFA-geschetter waarvoor alles en nog wat op tv moet wijken? Een voetbalorige oprisping van de sportieve Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

254

Een ‘doorleefde karakterkop’ wordt het vaakst op de romp van een man verondersteld. Zo’n gefotoshopte oudjonge halfgrijsaard waarboven wat peper-en-zout uit de midlife keuken is verneveld, wordt wel eens in reclame voor bijvoorbeeld een eerder bitter streekbier ten tonele gevoerd. Men mag hierbij een viriel leven vermoeden, een kreukvrij bestaan, een aanvaardbaar gehalte aan hanigheid. Naar een vrouwelijke variant daarvan is het iets langer zoeken. Als ze er al eentje uitpikken, een belegen filmster bij voorkeur, met wat kraaienpootjesgehalte, dan is dat gewoonlijk in verband met rimpelvorming en licht urineverlies. En toch is iedere teelballentorser een niet-vrouw. Een vergissing van god, ook al voorgesteld als en verwezen naar als een man. Een geriatrisch reclameblok vanwege de vintage Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

255

U bent een seriewoordenaar als u de volgende clichés nog altijd zonder schroom of betrapte blos op uw wangen gebruikt: een rollercoaster van gevoelens (oververmoeid beeld, miljoenen keren op achterflappen van boeken en in filmrecensies te lezen), een spiraal van geweld (idem dito), gooi het in de groep, we nemen het mee, er hangt een prijskaartje aan, wij maken het verschil (miljarden firma’s), auto/kerel knalt tegen boom (‘knallen’ scoort bij de lokale gazettenschrijvers bijzonder hoog, in combinatie met ‘kerel’), ik heb zoiets van (vreselijke woordkeutel uit de mond van anusjes-van-alles op tv), thinking out of the box (huizenhoge gemeenplaats van Zij Die Het Niet Meer Weten). Het zijn clichés als een kabouter op een paddenstoel of duivenpoep op een kerkdak. Woorddiarree. Zinsverduistering. Overigens moet er in opvallend veel tv-feuilletons geld bijeengeschraapt worden om het dak van de kerk te herstellen. Het is van dezelfde orde als het stomp voorwerp. Neem dat allemaal van mij aan, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

256

‘Oei, da’s minder,’ schreef Fb-vriendje X. Ook Fb-vriendinnetje Y schreef: ‘Oei, da’s minder.’ Waarna Fb-vriendje Z evenzeer schreef: ‘Oei, da’s minder.’ ABCD-vriendjes schreven bij wijze van originele variatie: ‘Meer moet dat niet zijn.’ Maar eigenlijk was het meer. NN had namelijk aan haar talrijke Smoelboekvrienden laten weten dat ze op de westelijke helft van haar zitvlees een puist had die inmiddels de omvang van een verkeersvrij Waddeneiland bereikt had. Het was passend en billijk dat iedereen daar op de hoogte van werd gebracht, middels een foto met wat verklarende tekst, werkwoordfout incluis. De dasmindertjes en meermoetdatnietzijntjes floepten prompt in groten getale op, als pukkels op een po(e)p. ‘Oei, da’s meer, da’s een kontainer,’ dacht de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

257

In een land ver van hier ving een man een hoeveelheid regen op. Hij begroef die in een plastic zak in de grond. Door deze teraardebestelling haalde hij zich de woede van de hele gemeenschap op de hals. Na een martelperiode van anderhalve week, waar men om de minuut een druppel water op zijn kaalgeschoren knikker liet vallen, werd hij drie jaar lang opgesloten in een gevangenis naast een waterval. Ondertussen bevrijdde men ook de regen weer. Toen de dader eindelijk weer vrijkwam, werd hij op straat met benzine overgoten en in brand gestoken. Diezelfde dag brak een vreselijk onweer uit dat heel Malawi overspande. Getuige van dit alles was de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

258

Het verhaal van de man die een pak rammel kreeg omdat zijn aandacht door een affiche getrokken werd. In die tijd passeerde een man op zijn wandeling door de stad een huis in de rij met een affiche aan een van de vensters. Geïnteresseerd bleef hij staan om de informatie grondiger te ontcijferen en in zich op te nemen. Daartoe boog hij zich even om wat scherper toe te kijken, want hij had zijn leesbril niet bij zich. Luttele seconden later verscheen een woedende kerel in de deuropening. *'Zijn dat manieren, ja? Kijkt gij bij iedereen zo schaamteloos naar binnen, ja?’* Voor de verbouwereerde wandelaar iets kon zeggen, vloog de man op hem af en joeg hem slaand en stompend een heel eind de straat door. Gedeukt, gekreukt en met een bloedneus strompelde het slachtoffer naar huis. Probeer dan maar eens aan cultuur te doen. Een pijnlijke parabel door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

259

In mijn trouwe onderwatergroene vierwieler met centrale vergrendeling en geen open dak reden we jarenlang tot driemaal toe elke week in oostelijke richting over dezelfde bekende naden in de weg: ke-doenk, ke-doenk, ke-doenk, ke-doenk… Tussen twee naden in had ik telkens net de tijd voor een moeilijk woord, dat maar in mijn hoofd bleef wapperen als een serpentine, want het waren ook de jaren van de wedstrijddictees, veel moeilijker dan dat tv-dictee: hippopotomonstrosesquippedaliofobie. Het was een

langer en ingewikkelder woord dan de klassiekertjes ‘hottentottententententoonstelling’ of ‘elastiek’. Maar ik was niet bang voor ellenlange woorden, zijnde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

260

Ooit waren er tijden waar veel verzwegen werd. Het beletselteken was het meest gebruikte leesteken. De woorden ‘puntje puntje puntje’ en ‘enzovoort’ tierden welig. Men leek met stomheid geslagen. De doofpotten zaten eivol. De kerken ook. Waren dat goede oude tijden? Hevige twijfel hieromtrent heerst bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

261

Rooms communisme: schreeuwende spreeuwen in bomen van Rome en mensen en toeters jagen die weg. Kolkende zwermen van vogels die komen en gaan in de luchten van Rome, draaiend en zwierend en zwaaiend, één in beweging met velen en velen. Geen kink of geen knoop doet zich voor in dit weergaloos zwermen van vogels in koor, diep in oktober in Rome en hoor hoe ze schreeuwen en ruisen en scheren. En wie is de hoofdvogel, wie stuurt de zwerm en wie is de paus van die pluimen en veren of is dit een staaltje van puur communisme in dit doorluchtige heilige Rome? De nieuwe inzending voor het Eurosongfestival voor Linkshandigen vanuit het linkerhart van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

262

Gebed bij het eten van mosselen. O mossel, gij die geen vlees zijt, en eigenlijk geen vis, gij die alleen bestaat uit weekheid en pis, gij die in uw schulp kruipt en nooit eerste hulp krijgt terwijl het frietvet druipt: in uw geest willen wij leven. Als gij te vreten zijt, dan zijn wij tevreden. Al hebben we dan een lookprobleem. Ons gehemelte is uw zevende hemel, uw hel en uw eeuwig jachtveld. Uw dagen zijn geteld. De onze ook. Gelukkig zijn er nog de nachten. Die kunnen ook tellen. O mossel, ons koninkrijk voor uw zoute gedachten! Amen. (Samen met de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe).

263

Bring in the kloons. In het literaire en het theatrale wereldje (de Cultuur met een grote C, zeg maar) kom je om de haverklap typen tegen met gladgeschoren schedels en moeilijke brilletjes op hun pief. Ze rijzen als zwammen op uit de culturele bodem van Vlaanderen. Er lopen er zo duizenden rond, en ze lijken godgenageld allemaal op elkaar. Wat drijft ze? What’s with the head? The skin? The non-hair? Heeft er zich een samenzwering van kappers en luizenbestrijders voorgedaan? Is men allergisch geworden aan het eigen DNA? Is men bang voor hairbags? Gelooft men niet meer in de versheid van diversiteit? Het lijken wel gekloonde exemplaren van elkaar, al die glimmende moeilijkdoeners. Nothing compares to a shaved head but another shaved head. Een hoofdzaak, aangekaart door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

264

De mode wil dat het weer lente wordt. Er zijn geen pillen tegen modegrillen. De mode vraagt een dode. De spiegel schrikt weer hevig. Versace zwijgt in code. De klok vertikt het stevig. De tijd past op haar tellen. Wie draagt die kouwe kleren? Laat mij je wat vertellen: de catwalk, mijne heren, die loopplank naar de hemel, daar kun je op creveren. Het is een pechstrook voor het vehikel dat daar moet defileren. Even een textiele versvorm in parlandomodus, beoefend door de niet-ontklede Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

265

De wereld van de meetbare dingen is helemaal niet boeiend. Een liter is saai. Een meter is saai. Een horloge is het bewijs en symbool van de menselijke ijdelheid: men denkt de tijd te kunnen beheersen door hem aan de pols vast te binden, aan muren op te hangen of in klokkentorens te metselen. Allemaal bewijsbegeerte. De broederschap van de voor de hand liggende logica predikt overal veilige meetbaarheid. Menselijke prestaties op het werk moeten ‘meetbaar’ zijn. Wat meetbaar is, is vaak voorspelbaar. Adieu creativiteit, verrassing, flexibiliteit, humor (om maar vier kenmerken van intelligentie te noemen). Van wijsbegeerte naar bewijsbegeerte. Volgende stap: het uniform. O ja, er zijn nog zaken meetbaar. Maar gewoonlijk doet men daar niks aan, als na meting blijkt dat bijvoorbeeld stress, belasting en werkdruk hoog scoren. Dan worden de meetlatten vlug weer weggemoffeld. Dan rukken de rekbare percenten aan. Het is geweten, dus het volstaat. Een grimmige variant op een vroegere flard van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

266

‘Zijn het dikke boeken? Vechten ze veel in wat je schrijft? Heerst er oorlog? Wordt er ergens middenin al gevrijd? Vallen er doden, stroomt het bloed? Heb je dat ook zelf beleefd of komt het zomaar uit je koker? Was je goed voor opstel? Had je vroeger voor elk liefje een tekenend adjectiefje? Kijk, ik zou ook boeken willen schrijven, maar ik heb al moeite met een brief. Al zeg ik het zelf: het zwaardere werk ligt me wel - neem dat maar voor lief. Maar 't is de tijd, nietwaar, die ik niet heb. En eigenlijk moet ik ook eerlijk bekennen dat ik mijn quality time spendeer aan Konsalik. Van diepe gedichten krijg ik de hik.’ ‘Goed,’ knikte ik. ‘Vecht jij maar verder in wat je leest. Vergeet evenmin te vrijen, want de betere boekenwurm is ook maar een beest. Tot schrijfs, misschien, we zullen wel zien.’ Vloekend en tandenknarsend scheurde ik weg in mijn Saab, alweer een ontgoocheling rijker: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

267

Uit eigen werk. Er is niets nieuws onder een zon. Vele verhalen zijn al zo oud als ze lang zijn. In de winter is het koud. U bent welkom. Ik hanteer de veer om u te melden dat ik tussen de regels spreek. Tevens maak ik gewag van woorden waar ik een zekere diepte in steek. Papier is gewillig nadat het wit is geweest. Het geschreven woord blijft; het past als een schoen op een leest: verstelbaar, jawel, maar dan past een mens het

aan, een lezer, weetjewel. Wij, dichter, kunnen niet zonder. We hopen dat het vanavond goed zal gaan. Na de pauze kunt u vragen stellen. Hoe ik ertoe gekomen ben. Wat me schrijvende houdt. Want het regent godbetert pijpenstelen. Ik heb u gewaarschuwd: in de winter is het koud. Vergeef mij het gebruik (tot tweemaal toe) van het Koninklijke Meervoud, getekend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

268

Na de Bijbel, Blyton en Lenin ben ik ook nog naarstig bezig. Aan mijn pols is de tijd vastgebonden. In mijn lade liggen vele jeugdzonden. Ooit komt het er wel uit, af als een straf, als een kei zo rond en gaaf en glad. Ik wou alleen dat ik wat meer tijd had. Als de uren oren hadden naar wat ik nederschreef, dan zouden ze die beter spitsen. Mijn tijd is kostbaar; ik leef voor de pen en geef vorm aan wat ons allen beroert. Mijn inkt heeft de kleur van olie. Ik wil dat eenieder die drinkt. Mijn evangelie, thans onbekend, apocrief en verstolen, zal Bijbel en Babel en bestseller zijn, Enid Blyton doen verbleken en Lenin achter zijn ijzeren gordijn doen knarsetanden van zielenpijn. Wacht maar tot ik toesla, en miljoenen klaroenen in uw oren schallen en miljarden flarden als serpentines om uw hoofd wapperen, gefabriceerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

269

Hij is beurs van boeken. Signerend: boven niet goed wijs. Flanerend: in het onderwijs. Clash van de titanen; schone letteren spuwend en de vaart der volken opstuwend. Hersenen knetteren. Het is warm. De leraar zit in pak en zak. De dichter hoopt op wat verkoop en kijkt droevig van de massa weg. Kassa? Zat u niet in het gevang? Predikt u de Griekse liefde niet? Wordt uw oeuvre door de Gouden Uil alleen bedacht met een braakbal? Jammer. Zet toch maar uw handtekening. Nee, niet in uw boek, maar hier, op dat papier. Het moet voor school: opdracht Nederlands. Plus een boekbespreking. Geen probleem: internet verklikt wel een van die charlatans. En zijn hier ook bekende koppen? Van op teevee? Is dat Elsschot daar in de weecee? Die Madocke maakte lang voor de puiden van Gezelle kwaakten? O, daar gaat eindelijk De Bel! Hij zucht, kijkt droevig naar de kookboekenstand waar de pausen van room zetelen en signeert zichzelf op de linkerhand, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

270

Love from Russia. Ik ben een Rus in mijn gedichten. Ze moeten steppe hebben. En ook stad. Ik wil er oude wind in horen, gesuizel en uitstervend hoefgetrappel. Met koude handen woorden warmen en die op de zwarte markt verkopen. Want Russen kunnen luisteren naar gefluister in gebladerte en ijzige stilte tussen bladzijden. Ze kennen de regels; ze lezen ertussen en kussen zowel de zielsverwant als de dwingeland. Over trage boten zingen zij; ter kerke waden zij. Terwijl het stormt in hun hart bij het woeden van winter, het zinderen van zomer. Tsarina, laat me jouw revolutie

zijn voor de duur van een oud gedicht. Te lezen in cyrillisch schrift, opgesteld door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

271

Metallica: primal scream, doopvont, puntmutsgevoel, gewoel van jaren, hypes & vibes. Dweep, zweer, zweep, dan, and now: what matters? Who has officially left the building? Wie zingt nog omdat hij afgebekt werd? Wie is metaalmoe? Oude meisjes & bejaarde jongens, online met onrust in het orkest. Unplugged van intelligente batterijen & decibels. Iets van Metallica voor papa. Tijgerbalsem tegen zwangerschapsstrepen. Top of the bill, sign of the times, het is al elf uur, hier die factuur! Paps in de gedaante van frontman. Mams denkt bij al dat gezang aan een slang, aan alimentatie, aan seks zonder weerga en aan papa, aan unplugged vrijen met een andere man. Een ode aan het Zoveelste Metaal door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

272

In-paars. Diep-paars, maar ook altijdgroen. Altijd goed ze weer te horen. Toen we nog los-vast geloofden in groeven, gevoelige snaren en lengte van haren. Een dijk van een song deed alles vergeten: de tijd waar het eigenlijk over ging en een wereld die maar niet kon bevatten dat je vier minuten hemel kon jatten zonder huis & tuin & lente & wagen & liefde & centen. 240 seconden, deuren 20 uur 30, VVK 500 BEF, ADD 450-, glas verboden, zonde. Ondanks getallen bleven we zweven. Ogen werden spiegels van de ziel, met daaronder wallen, want tijd was een kind dat niet wou gaan slapen. En na dat zingen en dat zieltogen werden het lauwerkransen, jaarringen. En nog altijd kraak ik walnoten. Met dank aan Deep Purple, de enige herkenbare kleur voor een kleurenblinde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

273

Herfstkunde. Stenen waaien niet. Regen voel je niet, hierbinnen. Ginds is een herfst; de mode wil het. Mocht Versace nog in leven zijn, dan zagen bomen er anders uit. Geen commentaar. Je ziet wat je ziet. In oktober droomt de dichter van de catwalk, vrouwen zonder kleren. In Las Vegas vloeit het bloed, in Hoela Hoep tollen tornado's vierkant in het rond. Betsy en Patsy maken het bont; Gianni sleeps with the fishes. En in de winter ga ik kleren kopen, want gedichten ogen wel mooi, maar ze hebben zo weinig om het lijf. Ze zijn zo röntgen en zo frêle. Ze zijn zo iel en zo fragiel als de pel van Naomi Campbell. Kleren, schat? Nu toch wel iets van aantrekken. Losse flodders in het schietseizoen vanwege een herfstfanaat: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

274

Frietpeace. Vette hap in magere dagen. Toeverlaat der hongerigen. Keet van vertrouwen. Alomtegenwoordige kathedraal van kroketten. Basiliek van burgers. Tempel van look en sissend vet. Sluiphok voor de innerlijke mens. Rantsoenpost der gezinnen en alleenstaanden. Luifel van damp en rook. Kleurrijke sauzenbatterij van

knijpuiers. Sis en spuit voor ons op z'n Belgisch. Ook al zeggen ze french fraais tegen jullie. Een gastronomische bijdrage van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

275

Een homerische vergelijking met (anno 2017, januari) hoge actualiteitswaarde. Zoals in tijden van grote drooglegging het alcoholisme en de alcoholverkoop hoogtij vierden, zo lokte de aanmaning van de West-Vlaamse gouverneur om niet naar de kust te trekken teneinde de storm Dieter annex springtij te bewonderen veel ramptoeristen. Stormen hebben liever vrouwennamen, aldus een bijgedachte van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

276

'We zullen dat doorverrekenen aan de klant.' Met andere woorden: 'We zullen u pluimen'. De woordvoerders of woordvoersters mogen opdraven om op tv die mededeling te doen. Ze moeten dat de laatste tijd zo vaak doen dat ze bijna BV geworden zijn: Beroerde Vlaming. De oplichters zelf blijven buiten beeld. Die plunderen uw rekeningen via domiciliëringen op afstand en standaardbrieven met holle frasen. Verhoogt uw loon? Uw pensioen? Uw tegemoetkoming? Uitkijken geblazen voor doorverrekenaars! Een waarschuwing vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

277

Edelachtbare, als woordenaar vraag ik u het hoederecht over de volgende woorden. Vulkaankonijn. Bloemkoolbewolking. Bietenmeetkunde. Mariablauw. Onderwatergroen. Baasontsteking. Mierenlokdoos. Onderdeurtje. Labberdoedas. Bananenrepubliek. Kaasbollendemocratie. Schrikkelkind. Puinzooisoep. Knuppelbeer. Vuurwater. Ramptoerist. Linkerhart. Eilanderigheid. Pieterklein. Appartemensen. Weekendpipo. Wijnbegeerte. Puisjevangen. Euroneurose. Millenniumgekte. Tappelings. Individuo. Hinkstapslok. Excuustruus. Luierbruin. Frambozengeluk. Scheldklier. Literatureluurs. Belgrim. Vlameling. Fluisternis. Steenkoolfilosofie. Apegaper. Trommelmarkt. Babbelwater. Binnenpretparkje. Gooikoorts. Kruismoordraadsel. Leverzwijn. Perenflauwte. Bengelbewaarder. Dakhaas. Pafzakkertje. Zinsverduistering. Pokkenherrie. Jokkebrok. Kattenkotsmuziek. Pampernel. Hatsjie. Hatsjoem. Hatsjernobil. Glasvezelnost. Gorbatsjeverigheid. Glasnosticus. Zenuwfeiten. Galopkak. Kakelbont. Uk. Tunnelmens. Kindermepper. Keurslagerfrans. Kleppermansgedicht. Noenzaal. Krulslavink. Vanillevreugde. Wereldsmart. Eierboerpraatje. Koektrommelplaatje. Koninginnenlapje. Wipham. Uilnis. Artsen Zonder Lenzen. Godspot. Hoofddrol. Vijgenbladverhaal. Stadsinfarct. Herenhokje. Kopdonder. Badsprinkhaan. Krenggesprek. Vakantiegangster. Herfstkunde. Verliezingskoorts. Biebwezen. Optater. Frietpeace. Lachmerrie. Missverstand. Harpoenzoen. Diepzeegedachte. Zakjapanner. Lurvenpijn. Mayonijsje. Konijnenpootplan. Religeus. Sneuveltekst. Kauwgumsnelheid. Kwameisje. Hoolifant.

Miskunde. Badscènefilm. Stroppenpot. Lookprobleem. Schierei. Piepschuimtoneel. Stopcontract. Hemelwater. Zebrapaddentijd. Poepsnoepje. Wisdaad. Kwakhuis. Denk ook eens na, Edelachtbare, over een mogelijk tweede betekenis voor de volgende woorden: geheelonthouder, boekhouder, holbewoner, achternicht, rukwind. Ik hoop, Edelachtbare, dat vele van die woorden niet meer te kort zullen schieten. Ik beloof u dat ik al deze woorden zal koesteren. Aan niets zal het hen ontbreken. À propos: ik wil u ook nog waarschuwen voor een nakende invasie van holle woorden. De verkiezingen, weet u wel. Bah, ik krijg er nu al kiespijn van. Uw Gesteld Lichaam groet ik, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

278

Van Tuttimus, Jim, Woehoe, Whoppa, WIGO… en nog een ellenlange resem idiote kinderachtige ridicule productnamen op het dijenklets- en onderbroekenlolniveau van andere populistische Vlaamse ‘producten’ als FC De Kampioenen en Foute vrienden, tot overmaat van ramp dan nog verpakt in de volstrekt holle, nietszeggende slogan ‘Word dit’, ‘Word dat’, vrijwaar ons. Wie behoedt ons bovendien voor al het identieke voorspelbare kokhalzende wauw-gelul van pollepeldramaturgen en schuimspaanvedetten op tv? Voor het panelgegil en spelletjesgegiechel met steeds dezelfde Very Irritating Persons? De angstvallig voorbereide gevatheden van televisionele ego’s en platitudes in Vlaamse films? De melige slaapwelzeggers van het journaal op Eén? Wie redt ons van algehele verkleutering en mensdomheid, kortom? Bedenkingen van een bijwijlen hardop morrende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

279

De drie laatste gasten in café Retro te Verkavelgem hoorden en zagen het onweer naderen. ‘Het is weer te geweldig geweest,’ merkte patron Robert op, met een nijdige knik naar buiten. ‘Ik verhuis naar Thailand,’ besliste tandeloze Simon. ‘Goeie tandartsen daar!’ sneerde Veronique. *‘A voyage with a dental plan!’* ‘En ik naar de Carabijnen, of hoe heten die hoelahoepeilanden ginder ook weer,’ zei Jozef. Hij graaide zijn rookspullen bijeen en stond op. ‘Hi hi, voor die paar druppeltjes?’ sneerde Veronique. Ze kon haar r-klanken niet meer de baas. ‘Wat voor mannen zijn jullie toch?’ ‘Subiet regent het oude wijven,’ articuleerde Simon, uitdrukkelijk in haar gezicht kijkend. Een caféscène uit de roman ‘Angel’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

280

Nee, bij Jezebel Malbien moesten ze niet afkomen met de Dalai Lama, verkoper van warme lucht met één ontblote arm, de zogenaamde ‘rockpriester’ Père Gilbert, promotor van zwarte leren jekkers, of met enig ander religieus addergebroed dat maar al te graag de voorpagina ’s van *le beau monde* ontsierde. Ze droegen allemaal een of andere vermomming om het goedgelovige volk te misleiden. Kijk: een motorpriester! O, een kickboksende non! Betreffen overigens de ergste oorlogen en conflicten op

aarde niet religie? Kruistochten... Heilige Oorlogen... Inquisitie... IRA... IS... ‘Ik zal ze eens zo hard in hun kruis tasten dat ze achterstevoren halleluja krijsen, die vermaledijde bisschoppelingen en moederachtersten!’ Tot zover een fragment uit het verhaal ‘Kruistocht’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

281

Hoofdinspecteur William Braine hurkte bij het lijk en telde de tanden. Het waren er drie. ‘Het is een riek,’ deelde hij mee, zich over zijn schouder tot inspecteur Marc Storme richtend, die op de begane grond gebleven was, want ze konden er niet met z’n drieën in. Storme had uiteindelijk zo driftig op enkele knoppen gebeukt dat de kleine lift plotseling stilhield en weer de normale bevelen gehoorzaamde. Een passage uit het moordverhaal ‘Geen speld’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

282

Het noorden kwijt? Buiten westen? Desoriëntatie is nog erger: het verlies van het oosten. Tijd om even op het kompas te tikken. Teneinde ons niet te trumperen. We will not cease from mental fight, nor shall our sword sleep in our hand, till we have built in this green and pleasant land Jorisalem, de city van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

283

De helikopter veroorzaakte net dezelfde aangename reeks daverende knalletjes als een passerende Harley Davidson. Ik gebruik met opzet het verkleinwoord: HD’s en hun berijders hebben namelijk iets ongevaarlijks, ondanks hun somtijds rococo hoofdharen (zo die er nog zijn) en Vikingachtige gezichtsbeharing. Ja: zo’n Harley laat prettig klinkende scheten. Een auditieve bijdrage van hij die niet ver van een vliegveld woonachtig is, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

284

Een Boekenkrijg. Een ode aan mijn boekhandel. In een Mekka van mokka en kletskoekjes houden boekhouders van de bovenste plank hier huis. We reizen er over rails van boekenruggen naar verre bestemmingen in onszelf en in zoetzure buitenlanden. Er heerst een zacht geruis tussen al dat gebladerte. Goede stilte vezelt zacht tussen bladzijden. Op hurkhoogte torsen de onderste planken het zilver en goud van lettersoep, bladerdeeg, griffels en pluimen. Op het kookpunt heerst pollepeldrama en schuimspaanromantiek, op slurpafstand van whodunits en huiver op kamertemperatuur. Vers geperst kan ook: dichter, dunner, gezonder. Of Boekenbeurs-genoteerd en uitbundig: inkt die klinkt. Die ene kanjer. Dat nog onontdekte reisverhaal. Boeken voor eerste klas. Van die drukte kun je bladstil worden. Rode oortjes, ezelsoortjes, mijn laatste oortje voor een boek. Want Boekenhuis Theoria in Kortrijk bedrijft de uitgelezen boekhoudkunde. Met inktzwarte koffie. Deze ode werd door een vakjury in de Top Tien opgenomen t.g.v. Independent Bookstore Day Boekenweek

Nederland 2017. Vanwege een Boekenkrijger, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

285

Some smooth summerwine. Er wordt meer op afwezige dan op aanwezige zaken geklonken en gedronken: de koning, gezondheid, een herinnering, het nieuwe jaar, succes, afgestorvenen, ontbrekenden, afscheid. Klinkklare onzin van tikkenden en getikten of glashelder glassful thinking? Nevertheless: whisking you the very best, weze het wijnwater, bubbels, bier of bocht. Vergeet de komende herfstzomer ook niet te hydrateren: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

286

Schietgebed tijdens The Massacre of Valentine's Day. 'Liefste Salmonella, ik heb het schijt aan jou.' Een ongerijmd liefdesgedicht voor een diaretisch wicht, of de bijdrage aan de kakofonie van V-Day vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

287

De Spaanse hofdames waren vergezeld van een aapje, opdat ze zeker niet de lelijkste in het gezelschap zouden zijn. Koningin Mathilde krijgt overal waar ze verschijnt ijlings een bos bloemen in haar handen gestopt. Is ze misschien niet mooi genoeg? Een bedenking geopperd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

288

'Gaan we nu naar het hiernamaal?' vroeg het kind na de afscheidsplechtigheid. 'Ja,' knikte ik. 'We eten straks wat rouwkost ter ere van de overledene. Een slaatje met een suikertante; een broodje-krab met de moppennonkel.' De lucht boven het urnenveld had de kleur van rosbief. Zonneflarden en regenstuipen en wind die zand uit een woestijn op een ander continent aanvoerden, zorgden voor een kleurrijke helse bui in de herfstzomer boven het hoofd van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

289

Iets over poëzie, gedichten, dichten, dichter-zijn. Bekend is verplicht, onbekend blijft onbemand. Alleen wat bekend is, is veilig. Ons kent ons. Gezien op tv; gelezen in de gazet; gehoord van horen zeggen. De kleur van de keuze is grijs. Dicht is dicht, of wat dacht je. Dit is een blauwe plek in een heelal. Nochtans: een windvlaag waait de herfstbladeren veel mooier samen dan een hark. De tuinmannen van de dood kunnen u de fraaiste ritselhoekjes aanwijzen. En de kleur van de poëzie, zeg maar: wereldsmart, is het oker van oktober, getooid met de rode slierten die de ondergaande herfstzon op de achtergrond drapeert. Zo, zeg dat een dichter het gezegd heeft: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

290

We zijn op schoolreis met de zesde klas. We poseren voor de groepsfoto op de nationale luchthaven van Zaventem. Als ik scherp toekijk, merk ik dat we bijna allemaal met ons hoofd een ietsepietsie naar de linkerkant hellen. Precies alsof er iets belangrijks buiten beeld gebeurt. Maar het is iets anders. Het waaide heel hard die dag. Kun je ook aan onze haren zien. Er stond een meer dan stevige zijwind. Wanneer ik de gezichten bestudeer van die tweeëndertig verkeerde lieveheertjes uit het midden van de jaren zestig van de vorige eeuw, dan zie ik dat er al een flink aantal van dood zijn. Wij, de nog levenden, zijn inmiddels zeventigers. Hoe minder paashaast we hebben om te verrijzen, hoe vlugger de tijd voorbijvliegt. Inmiddels een tamelijk trouw bezoeker aan diverse luchthavens: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

291

Miljoenen oenen volgen de twitterende trompettende Trump. Populisme voor de president. Miljoenen andersdenkenden in verband met het werkwoord ‘geloven’ volgen de paus. Papulisme voor de paap. Miljoenen lezen en bekijken de tics van de politie en de dramatiek van pollepels. Maar nog veel erger is Extra Time op een zender die ‘cultuur’ zou brengen. Wat een geleuter over om ter rapst fietsen en tegen een bal schoppen! En het wordt nog erger: de zomer nadert op de tv. Pretmakers, dijenkletsers, praatvaren, giechelnichten en grapneven zijn weer in aantocht. Aan zee en in steden. Zappen die handel en dekking zoeken, zoals de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

292

De wallen onder haar ogen hadden de kleur van eieren. Ze was zo’n vrouw van dertien in een dozijn: onschadelijk aanwezig, een men onder de mensheid, een zij onder de zij-achtigen. Maar in de gedempte dofheid van een grijze dinsdagnamiddag pleegde ze haar eerste perfecte gifmoord. Ze had groot gelijk. Het was het begin van een groot oeuvre. Respect vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

293

In de dumpboekhandel ontdekte ik onlangs ingebonden exemplaren van de Nederlandse jeugdmagazines Okki en Taptoe, waarvan de doelgroep bestond uit ‘roomse’ jongeren. Er zwierven exemplaren van die bladen bij ons thuis. Het was in Taptoe dat ik in het steentijdperk van mijn jonge jaren een verhaal over het perpetuum mobile las. Ene Douwe Tjaarsma liet zijn knecht bij nacht en ontij staande klokken stelen om de eeuwigdurende beweging mee uit te vinden. Dat slechte nachtelijke weer sprak me wel aan. Ik herinner me het verhaal en een tekening van een kerel met een klok op zijn rug. Een geheimzinnige gedaante! En het bleek verder wel te kloppen: de tijd bleef niet stilstaan. Evenmin voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

294

Het huis in bruidstaartstijl is omkranst door gemanicuurde struiken. Een geschorste boom staat huilend zijn kale takken te strekken. De lippenstift van de vrouw des huizes straalt roofzucht uit. De oren van haar man zien er als gedroogde abrikozen uit. Het haar van hun dochter ruikt naar tarwe. Niet te verwonderen dus dat hier eigenaardige dingen gebeuren. Telkens als een Jehovah's Getuige aanbelt, of iemand die een god van een of ander geloof verkoopt, wordt die het huis in gesleurd, doodgeslagen met een stomp voorwerp (diepgevroren schapenbout, hamer, honkbalknuppel, koekenpan, stok, steen, losgewrikte tafelpoot, wandelstok) en aan drie gedomesticeerde gieren gevoerd, bijgenaamd de Drie Koningen. Daar zijn geen bewijzen van, maar het gebeurt wel echt. Er blijft geen pink van de slachtoffers over. De afgestroopte kleren worden netjes gewassen in een liefdadigheidscontainer gedumpt. U ziet: niet alles is slecht in deze wereld. Een idee voor alweer een verhaal van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

295

Een leerboek hoeft niet retesaai te zijn. Een bloemlezing hoeft geen verzameling te zijn van ouwe rot bijeengehouden door versleten rugnummers. Maak daarom kennis op woensdag 3 mei 2017 klokslag 19 u in het adembenemende Boekenhuis Theoria Kortrijk met Verlichte gedichten (Omgaan met poëzie, uitgeverij Acco Leuven/Den Haag). Actrice Veerle Luts brengt er enkele gedichten. Auteur Joris Denoo licht het boek toe in een aantal gevatte flarden. Daarna blaast u een glas. Overigens werd mijn 'Ode aan mijn boekhandel' door een vakjury opgenomen in de Top Tien t.g.v. Independent Bookstore Day Boekenweek Nederland. Van harte welkom, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

296

Hij was geen aanhanger van hoofddeksels. Hij verfoeide de petdragers, de motorhelmmidlifers, de bandanasnobs, de bivakimbecielen, de kappubers (dat woord: hood!), de hoedgelovers, de vrouwen met een complete fruitveiling op hun staketsel van haar, koninginnen van Nederland met een rotonde op hun kaaskop, de zonneklepidioten, de pettengabbers, de mutsentorsers, de kepielullen, de hairbaggers, het fietshelmgepeupel, zelfs de zweetbandjoggers. De reden voor zijn afkeer was simpel: hij had tot nu toe nog niet het gepaste hoofddeksel voor zijn eigen kop kunnen bemachtigen. En dat had hij dringend nodig, want de winter stond alweer voor de deur. Reeds schuurden in de verte de bezems van de heksen van de herfst over de stenen. Geen kopzorg echter voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

297

'We hebben Abraham gezien. We weten waar hij de mosterd haalt. We waren babyboomers, hippies en yuppies. We hebben moto's in de prak gereden, marathons gelopen en we zijn gestopt met roken. We pamperden nazaten en begroeven voorouders. We bevolken een flink deel van de flanken van de leeftijdspiramide. We hebben een ver verleden en een nabije toekomst. We hebben ervaring en centen.

Maar de media, reclame e.a. big brothers en sisters moeten eens ophouden met aftermidlifers alleen maar aan te spreken wanneer het gaat over licht urineverlies of karakterkoppen om streekbieren in te gieten. In dit boek is de rode draad het gevoel van vlak na ‘When I’m Sixty-Four’. In your face, melkmuilen!’. Dit is de intro op mijn verse roman ‘Upperdog’ (motto: ‘Oud maar niet out’), een combattant pamflet in verhaalvorm dat zich richt tot jonge ouderen en oude jongeren, waartoe inmiddels ook behoort de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

298

Op 11 juni 1938 om 11 uur 57 beefde de aarde in het vlakke Vlaanderen met de her en der verspreide molshopen. Magnitude 5,6. Epicentrum: Nukerke-Zulzeke. De zwaarste aardbeving die in de 20ste eeuw in België werd geregistreerd. Er was schade aan kerken, kruisen, kapellen, schouwen en schoorstenen in Gijzegem, Kuurne, Munkzwalm, Rollegem, Strijpen, Wannegem-Lede, Westrozebeke en Zegelsem. 17 500 schoorstenen sneuvelden. Er waren twee doden. Dit wordt de ‘aardbeving bij Zulzeke’ genoemd. De beving werd ook in de kerk van het dorp Veldegem gevoeld, niet ver van Brugge, tijdens de begrafenis van de jonggestorven schrijver-onderwijzer Norbert Fonteyne. Een ferme pr-stunt om je werk, zelfs postuum, te promoten. Maar hij verdient het. Een historisch bericht op de Schaal van Dichter door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

299

Paint the city red. Zet een neus naar de maan. Proef de aardbeien op een pyjama. Geef de kers aan het paard. Fuck de dag. Pluk de nacht. Een fruitige opwelling door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

300

Hij staat niet te schreeuwen op tribunes. Hij beweegt zich niet in groep naar ‘optredens’ of voetbaltempels. Hij rolt geen kleurrijke kameleontong elk oudjaar onverwacht voor zich uit, gepaard gaande met schrille feestgeluiden. Hij deponeert geen fopdrollen of scheetkussens op stoelen. Hij knijpt niemand onverwacht in haar zitvlees. Hij wappert niet met serpentines op de vooravond van de vasten. Hij draagt nooit een papieren hoedje op bruiloften. Hij host zeker nooit rond in polonaiseslierten. Een zeldzame keer betrapt in een massale manifestatie bestaat hij het zelfs geluidloos te scanderen of te roepen, mee met de meute, de vuist even geheven, alsof hij erbij hoort. Mimiek en lichaamstaal moeten volstaan. Desnoods zet hij mee een sprintje in met de voorhoede. Maar daar houdt het op. Hij heeft een zwakke stem en wenst die te sparen voor gelegenheden die er toe doen. Bovendien gaat hij gewoonlijk maar voor de helft (of helemaal niet) akkoord met ‘men’: het hoofdpersonage van de modale mensheid. Mensheid gedeeld door mens = men. Andermaal een passage uit ‘Upperdog’, een verhaalroman door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

301

Schepen verwelken, bloemen vergaan, misdaden verjaren, huiden tanen, mensen zijn jarig. Ik hou het krimpvrij, kreukvrij en karig en dank alle mensen voor hun wensen (alles is gezien; niets is onopgemerkt gebleven) op de gedenkdag van de eerste schreeuw van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

302

Ze kraaien van plezier over poëzie omdat ze er een eigen project mee beleven en ze juichen dat poëzie moet kunnen en aardig is en ja zelfs bijna noodzakelijk en o ze zullen zeker komen en ze kunnen zonder gedichten niet leven o neen en dan publiceer je zelf zo'n poëzieboek en plotseling zwijgen ze weer als vermoord en zijn ze spoorloos. Wie zijn 'ze'? Vraag het maar aan eender welke dichter. Een recente constatering van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

303

Anno 2013 kwam onze volksfilm 'Tine, een mokkel van haar sokkel' uit. Ik tekende voor titel, verhaal, dialogen. De vondst voor de titel kreeg ik op een bloedhete zomerdag, tijdens een van de vele opnames rond het bekende beeld van Tineke in het schuimende Heule. Ik zat er tegen haar sokkel geleund op haar 'vluchtheuveltje'. Anno 2017 verscheen ergens in de provincie een strip: 'Deze mokkel valt van haar sokkel'. Er werkten een tekenaar en een dichteres (M.V.) aan mee. Rijmen is blijkbaar besmettelijk. Ook mijn afko HDP uit de film (Heulse Defusionerings Partij) is ontvreemd, maar dan door enkele dorpsgenoten. Ze vonden het 'Heuls Denk Platform' uit. Sabamba! Life's but a walking shadow on a copycatwalk. Tot zover een voetnoot in het bijwijlen turbulente leven van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

304

'Het grote koekeloeren in de achtervolgende groep is begonnen'. 'De heren gaan fladderen'. 'Dat geeltje rijdt op z'n koffiemolentje'. 'Dat groepje is nog niet aan het zadelwerk toe'. 'Als je zo met kracht omgaat, dan krijg je een boemerang tegen je knar'. 'Die begint in de leegte te meppen, en vervolgens gaat hij neer'. Daarom volg ik de bergritten in de Tour de France op NOS en niet op Eén. Op deze rustdag in de Ronde moet dit mij van het hart. Noch geelzuchtig, noch groen van nijd, noch gepokt en gemazeld met bolletjes, maar wel bijwijlen vouwfietsend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

305

Aanschouw met vertwijfeling maar ook met vertedering het zomerse slagveld van vakantiekleren, met name de driekwartbroeken (en varianten) voor mannen. Onbeschrijfelijk hoe het lubbert, erbij hangt, flapt, kleuren en patronen mengt, zinloos de bleke pechstrook tussen opgetrokken witte sokken en rand toont, elke verbeelding tart, waarom dan geen doodgewoon lang exemplaar?, echter: het is vakantie, men viert feest, er wapperen aan weerskanten linten aan, zo'n half metertje onder de

testikels, ook in feeststemming, en in de puilende zijzakken zit het inmiddels ingedaalde vakantiegeld, inclusief de fooi voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

306

Hoezeer mosselen en schoenen ook mogen verkopen, toch heb ik weer een boekje in de aanbieding. ‘Zwaartekracht’ is mijn nieuwste dichtbundel, gepubliceerd bij de Nederlandse uitgeverij Kleinood & Grootzeer en vormgegeven door Gerrit Westerveld. Het is ongeveer een decennium geleden dat ik nog poëzie in boekvorm uitgaf. De thematiek in ‘Zwaartekracht’ is heel speciaal en persoonlijk. Het Nieuw Wereld Tijdschrift publiceerde er ooit een cyclus uit. Het titelgedicht ‘Zwaartekracht’ werd ook al diverse keren gebloemleesd en bekroond. U wenst de bundel? Dat siert u. Het kan naadloos en soepel via een berichtje (foonverkeer, smoeskanaal, zaagmeel, tweetklap, smoelenbook, skypeconferentie) ter attentie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

307

Ooit verscheen er een gedicht van mij in het nationale treintijdschrift, dat in elke trein te bungelen hing. Het werd mijn snelste gedicht. Ook voor atlete Veerle Dejaeghere schreef ik een gelegenheidsgedicht. Zoals ik dat ook ooit deed voor zwemster Brigitte Becue, hier in het schuimende dorp Heule. Idem dito voor voormalig F1-piloot Stoffel Vandoorne – ik hield toen mijn toespraak in een Kortrijkse ‘garage’. Met diens pa Pat Vandoorne maakte ik de wervelende kunstinstallatie ‘Circulus Vitae’ mee. U merkt het: ik hou van snelheid. Zo, even in de rapte gememoreerd, om het niet te vergeten, in het Grote Boek getiteld ‘De tijd gaat vlug’, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

308

Ze noemen ons ‘de kiezer’, ‘de burger’. Ze worden boos omdat we ‘politiek’ een vuil woord vinden. Ze ontsieren op gezette tijden ons landschap met hun electorale glimlach. Vooral in verkiezingstijden neemt de katholieke kwezelcultuur vaak het woord ‘verbondenheid’ in de mond. Dat wollige taalgebruik, weet je wel. Camera in zicht, traantje, schouderklopje, glimlachje, over & out, cut. Maar waar blijft die verbondenheid in grijpgrage tijden, wanneer Dexia en ACW (zwaar lijdend aan arcopartheid – er zijn geen groene vuilniszakken genoeg om hiertegen te betogen) doodleuk en lafjes en opgetogen glimlachend als breedsmoelkikkers van naam veranderen nadat ze massaal hun eigen cliënteel of achterban hebben opgelicht en vervolgens hun handen in onschuld wassen? Moet de Staat dat weer oplossen misschien, in alle verbondenheid? Een oproep: verlaat dan ook maar massaal al die hypocriete clubs, zij het van de kaloten, de tsjeven, de sossen, de vlamelingen, de purperen heidenen, de smurfen of hoe kleurrijk ze u ook willen oplichten. Bezorg ze stevige kiespijn. Een gouden raad met een rouwrand van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

309

Hei. Oei. Oesje. Shit. Oef. Hein? Eh. Euh. Grr. Zzz. Bah. Sst. Dôh! Bof. Au. Ai. Auch! Ach. Ah. Brr. Mm. Hm. Ha! Ahum. O. Eek! Awoert! Huu! Ju! Boe! Enz… Grappig wat er aan onwoorden in diverse tongvallen uit ’s mensen spreekklep kan ontsnappen. Dat tatertuig bedient zich niet alleen van woorden, onomatopeeën of afko’s, maar ook van kreetjes, geknor en ander kort geraaskal. Soms moeilijk weer te geven in schriftelijke taal. Pollens! (even googelen), toch wat verder uit te pluizen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

310

Totaal onverwacht. De Gouden Pluim voor het project Miljarden Flarden, dat door de algemeen culturele sceptische beweging (en het gelijknamige magazine) MALS (Meervoudig Andersdenkende Liga van Schuinschrijvers) als laureaat werd verkozen in het genre van het Nederlandstalig Verstandhoudend Kort Proza. Deze Pluim is een hele insteker voor mij. Ik dank al mijn ouders, aanverwante mensen en menigvuldige vrienden zonder wier steun deze bekroning niet mogelijk zou zijn geweest. Een hele eer voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

311

Tot tweemaal toe was ik Koninklijk Hofleverancier. Anno 1972 leerde kroonprins Filip wat aanvankelijk Nederlands o.a. aan mij (een vakantiejob als student) op een zomertaalkamp in Dendermonde; anno 2015 speechte ik aan de Kortrijkse Leieboorden voor diezelfde inmiddels koning geworden Filip (herdenking 75 jaar Leieslag). Zou ik hem daarom liken op Fb en daardoor illustreren dat ik hem een ietsepietsie ken? Aansluiten bij de Ons-kent-ons- en de Schouderklopjesclub? Namedropping beoefenen? (‘Sire: ziehier mijn koninginnenhapje. Meer moet dat niet zijn.’) Hebt u ook Belangrijke Vrienden? BV vindt een foto van TV leuk (zijn feestmaaltje, een bord kattenkots geflankeerd door een glas wijn). TV vindt een halfuur later een foto van BV leuk (een bokaaltje waaruit een parasolletje priemt en een opgestoken duim). Liken lijkt op lijken. Lijkt u dat wat? Zo, en nu volgt lik op stuk. Toch moest het er even uit bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

312

Braaxit verspreidde zich als een Gemene Pest over de Kotswolds. Het zag er bruin uit voor Boris de witte beer, een bleke Angelsaks met Turkse en suffragetteroots, ondertussen iets ministerachtigs. Wist hij wel waar hij aan begon? Splendid isolation als conservatief droompje waarin nog rare munteenheden en gewichtsklassen gebruikt worden? Hebt u ‘m? Een snuifje oude en moderne geschiedenis door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

313

Het gebit van de dood. Age 21. Age 16. Age 25. Age 36. We struinden op 9 augustus 2017 met de kleinkinderen Leo (7) en Wilma (8) tussen de witte gelederen op

Lijssenthoek Military Cemetery Poperinge. We waren op zoek naar de gedenksteen van T. Gordon, onnatuurlijk gestorven op 9 augustus 1917. De summiere analyse van Leo: ‘Verschillende landen praten door elkaar en zo komt er oorlog’. Een duidelijke stelling, die voorheen (16de eeuw) ook al door Michel Eyquem de Montaigne werd geformuleerd: ‘La plupart des occasions des troubles du monde sont grammairiennes’. Volzinnig en volmondig onderschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

314

Ze doen gewoon hun beroep. Maar ‘gezien op tv’ doet de mensen door de knieën gaan hé. Ben je heilig omdat je job zich op dat alleenzaligmakende scherm van afgrijzen afspeelt? De immer vaag glimlachende Goedele, Hanne, Martine of Annelies – zij het veldrit, zij het bomaanslag -, door sommige schrijvelaars zelfs ‘iconen’ of ‘coryfeeën’ genoemd, kijk eens aan, zeggen iets. Iets nieuws. Vlak erna zegt een stem off screen net hetzelfde. En dan orakelt ofwel een ‘woordvoerder’ (zo’n halve TV-BV) ofwel een ooggetuige in een pijnlijk opgepoetst streektaaltje er ten derden male op los. Hoeveel keer moet ik het nog zeggen? Denken ze bij de VRT dat we idioten zijn? We waren al zo gelukkig dat we van die presentatrices af waren die de halve film voorkauwden of bij voorbaat al zaten te giechelen bij wat het dijenkletsende kinderprogramma FC De Kampioenen voor de tiende maal in petto had. Blij dat u bij ons was. We zien u graag terug op een volgende flard, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

315

Ik las deze zomer weer een miljard boeken. Onder andere enkele voor de zoveelste keer. Ook een paar Vlaamse. Ik kan het niet laten drie van die bekende (nou, de media hé) maar hier niet nader genoemde Vlaamse auteurs op te voeren, want ‘elke zin is een feest’, zoals die ons-kent-ons-media en de bevriende praat op de achterflap bazuinen. De ene topauteur schrijft dat het buiten regent, de andere topauteur laat zijn eenarmige hoofdpersonage in een cafélavabo zijn handen wassen en de derde topauteur zit met een ei-probleem. Gevit? Als god in het detail zit, mag je vitten. Tot zover enkele lezerstralen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

316

Zout-Cichorea is er wel mee. Het grenst aan het ongelofelijke, namelijk Moord-Cichorea. Kim Jong-Oen wil niet naar Janneke Maan of naar Mars. Hij wil naar Washington en New York, via onbemande vliegende bommen. Zijn haar is geknipt door een koude kapper. Hij kickt, net als Andy Warhol, op herhaling en veelvoud. Je hebt bijna de facetogen van een insect nodig om die parades te zijner ere te aanschouwen. Die optochten zijn Chineser dan Mao en Russischer dan Stalin. Het grappigst is echter het altoos heerlijk opgewonden Moord-Cichoreaanse nieuwslezeresje op tv, wier lichaampje ingesnoerd lijkt te zijn als een te vlug uitdijende rozenstruik, zodat het amper adem kan halen – wellicht uit blijdschap omwille van de zoveelste lancering.

Het poppetje zit gewoon klaar te komen bij het sidderen van de zoveelste rette-ke-tet raket. Nochtans een mooi land hoor, zo vernam uit goede bron de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

317

We maken graag lijstjes. Hier volgt mijn opsomming van de stomste dingen ter wereld. Heilige koeien. Voor de rest weet ik niks meer. Maar koeiemorgen zeg, wat zijn het er veel. Echter niet te paaien met platte vlaaien: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

318

Het Heel, Het Al. Lieve hemel, welke bemoeial heeft in hemelsnaam de hemel uitgevonden? Die buitenspelval van goud en rijst en pap. Dat roze wolkje als eindbestemming. Die kerel met die baard en die wijsvinger. Een kosmos zonder korst. De zevende hemel als eeuwige natte droom. Een religeuze bedenking van duivel-doet-al en Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

319

‘Je ziet er moe uit, Anneessens. Zou dat kunnen zijn? Of werk je weer aan je imago?’ ‘Dank u, Ramses, dank u’. ‘Steile nacht gehad? De morene slibt van je aangezicht af. Van welke berg kom je? Struikel niet over die wallen.’ ‘Ik zou zelfs zeggen: je ziet er uit als een gezwommen hond’, voegt Leverzwijn daar nog plotseling welbespraakt aan toe. Ik kijk Leverzwijn diep in de ogen, of wat daarvoor doorgaat, maar ik weiger daarover uitleg te vragen. Pallas Athena is ondertussen (ontgoocheld? verward? verliefd? vervuild?) naar huis gereden. Tot zover een plakje uit een van de vele hoofdstukken in Republiek Heule, een deel van de roman Upperdog van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

320

‘Wij maken het verschil’. Aldus toeteren en bazuinen vele Vlaamse firma’s, waarbij niemand nog weet wie dit van wie heeft afgekeken. Zodat niemand nog het verschil maakt. ‘Word expert’. ‘Word dit’. ‘Word dat’. Nog zo eentje waar de dommigheid van af druipt. Alom wordt geworden. ‘Iedereen si’. ‘Iedereen la’. Idem dito. ‘Dakpannendorp leeft!’. ‘Verkavelgem bruist!’ ‘Solutions!’ ‘Innovation!’ Er wordt alom wat geleefd, gebruist, opgelost en uitgevonden. En van radiozender Klara krijgen we de betuttelende raadgeving: ‘Blijf verwonderd’. Een Phil Bosmans-doordenker van formaat. Nee, de wonderkinderen van het gild van de copywriters laten ons niet met rust. Voor een plakje taal klein en fijn moet je wis en zeker bij hen zijn. Zo hoor je het ook eens van een welingelichte bron, met name de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

321

Duimzuigen bij het aanhoren van slaapliedjes. Dat kon. Dat mocht. Dat hielp. Het gebeurde over ter wereld. Werd men echter vijf jaar, dan kon, mocht of hielp dat niet meer. Dan werden de tandjes namelijk geslepen. Ai duim! Nog eens vijf jaar later gebeurde dat nog een keer. En na nog eens tien jaar andermaal. Een brede volwassen glimlach ontblootte bijgevolg een slagorde van scherp aangepunte tanden. Een grimlach van stalagmieten en stalactieten. Het was wennen voor buitenstaanders, toeristen of bezoekers. De stamleden zelf vonden het mooi. En nuttig bij het kauwen van allerlei taais. Wat mondreclame uit het koloniale verleden van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

322

En op een keer, een beduusde keer, midden dat woeste zwijgzame landschap, dan houdt de trein kreunend halt. Alle reizigers vriezen in een mum van tijd dood. De woede van de winter kent geen grenzen. De woede van de winter is metaforisch. Tijdloosheid zet zich op draden, hefbomen, seinen en palen af. Er schijnt een vale kaasmaan. Het voetlicht van de maan baadt in gestremd water, dat de rimpelmaan weerkaatst, de eeuwigdurende herhaling, de eeuwigdurende repetitie. Uit ‘Levende ziel’, de remake van ‘De stiftenridder en ondergetekende’, van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

323

Geef het kind dan maar een lege tiet, zei de verzorgster, en het kwam vol wind te zitten. Perfectie is saai, zei Hugo Claus, en hij schreef weer een slecht boek. Nooit van mijn leven, riep de eendagsvlieg, en ze vloog zich te pletter tegen een boom. Geen commentaar, zei Dehaene, en hij liet een wind. Ik val niet op met zo’n hoed, zei de madam op Waregem Koerse, en ze werd getroffen door een verdwaalde vogel. Eigen volk eerst, brulde de Vlaams Belang’er, en hij sloeg zijn kinderen dood. Dat kussen is er te veel aan, zei Filip, en hij veranderde in een kikker. Er is licht aan het eind van de tunnel, zei de minister, en de trein naderde met een razende rotvaart. Tot hier een milde selectie uit de befaamde collectie zeispreuken van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

324

En het woord is vis geworden, voorwaar, in groten getale ontvangen bij lauwwarme winden die gunstige zeilen opbolden en vinnige wateren beroerden, en het heeft onder ons gewoond, op schalen, in manden en op markten, en het werd in het zweet huns aanschijns verkocht bij de vleet, eenzelfde lot zoals zeematrasjes was beschoren, maar niet de oesters, wier lot per dozijn werd bepaald, en zie: zowel de vinnigen als de geschelpten werden na het lange vasten op het land door gehaaide graatmageren gretig verorberd, besprenkeld met talrijke scheuten olijvigheid uit smaakvolle fiolen, terwijl de frites en danseuse in de knetterende olie mede deze dis tot een hoogtij verhieven. Uit het evangelie volgens de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

325

Aanhangers van de republiek Vlaanderen hadden beter de Vlaamse gaai als symbool en vlag gekozen in plaats van de leeuw, die de koning der dieren is en dus over een koninkrijk regeert waarvan zij de onderdanen zijn. Zag men overigens ooit leeuwen luieren in deze lage streken van Vlaanderen? Ossen en ezels, jawel, en oude koeien. Maar leeuwen!? (En nee: de zoo telt niet mee). In Wallonië waren ze zo verstandig voor de coq au vin te opteren om hun vlag te sieren. Een bedenking van de symboolgevoelige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

326

Mijn eerste Frans was La vache qui rit. Mijn eerste Engels was Baby. Mijn eerste Duits was Du allein. Mijn eerste Esperanto was La lingvo. Mijn eerste Chinees was 你好！ Mijn eerste Japans was Emiko Takamori (de naam van mijn correspondente). Mijn eerste Spaans was een drieletter-uitroep in een krswrdrdsl. Mijn eerste Romeins was Via. Mijn eerste Hongaars was Egészségedre! Mijn eerste algebra was toen ik me een breuk lachte. Nee, ook in andere talen en tongvallen liet ik me niet onbetuigd als Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

327

Als je niet weet hoe laat het is, dan is het vaak 10:33. Soms ook eens 06:57. Echt waar, kijk maar. Alle uren van alle etmalen hebben altijd gelijk. Zelfs stilgevallen klokken hebben altijd tweemaal gelijk. Dat hoeft u niet te verwonderen, want niet de tijden veranderen, maar de mensen verrimpelen: van baby tot mummie. Chronometers helpen niet. Men zwijge het voort: tijd is tijdloos. Een tiktakje door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

328

De nacht dat de dichter doodging, droomde ik van kleine donkergele Schotse bergkoeien en veel regen. Ook had ik iets met everzwijnen in Ardense bossen, fluitwind bij een omheining en modder die mijn tred alsmaar vertraagde. Werd ik achtervolgd? Ik weet het niet. Snelde ik ergens heen? Ik blijf het antwoord schuldig. Zoals gewoonlijk herinner ik me weinig. Want een droom is maar een droom, en anders wees geen enkel voorteken er op dat de dichter die nacht echt wel dood zou gaan. Uit het nachtboek van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

329

Zo, dat was het. Ik ben er geweest. Een feest was het niet echt, net zo min als deze regels rijmen. Mijn reet vreet aarde. Ik word hol bewoond en bemind door de minsten onder ons, enkele vadems onder de grond. Diep diep hoera ! Wat een tocht. Een Oscar voor de beste bijrol in de loop van een geweer. Wat kan het iemand schelen? Ik grijnsgroet u, bezoeker, herdenker. Grafschrift voor een onbekende soldaat door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

330

Liever een Russische piano dan een Hongaarse viool, zei ze, en hij wist waar ze het over had omdat regen op dinsdagmiddag in Rome aangenamer is dan zonneschijn op zaterdag in Vlaanderen. Hij antwoordde dan ook niet in vele boekdelen, want hij had veel liever Proust gelezen dan die dronken postbode Bukovski. Zo ook leest hij veel liever niets dan veel – dat laatste contamineert de goede gedachten, zoals daar zijn: stadsmussen kan je minder zeldzaam doen worden, koekjes van eigen deeg smaken hardleers, letterkunde moet geen kloten hebben maar verstand, een dichter benader je het best van zijn zijkant, want frontaal geeft hij nooit thuis, en wat is dat godverongelukt toch heden ten dage met die overkill aan misdaadauteurs? Is het woeden van de wereld dan niet voldoende? Een eerder ingewikkelde gedachteconstructie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

331

Men gooide het schrikkelkind per ongeluk weg en hield de nageboorte over. *Hallo, wien* mag de wereld na vele donkere weken hartelijk verwelkomen? (Hebbes?) Een nieuwe schrikaanjagende wereldburger op 29 februari. Zoals de misdaden verjaart hij (m/v/x/he (ze + hij = he) om de 4 jaar. Groter wordend, dus nog schrikbarender, begeeft he zich aan de warenhuiswhisky. He moet de wereld niet begrijpen. De wereld moet he begrijpen. PS: Het was een *zij.* Masker af. Summiere biografie van een moeilijk februarimens door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

332

Na de donkere lichtjesperiode van X en NY, resp. die van de gewetensresten en de etensresten, is het tijd voor de vergeetput van de goede voornemens. Hij heeft de dingen goed bekeken. Hij kan de dingen goed verbergen. Hij zal de dingen niet vergeten. Maar de regen. Hij helpt de woorden voor hem werken. Hij weet hoeveel de woorden wegen. Hij zal de woorden wikken, schikken. Maar de regen. Hij weet dat dagen duren kunnen. Hij zal op al de tellen van de dagen passen. Hij kan het weer doen dagen na de nacht. Maar de regen. Hij denkt dat uren in het donker horen. Hij ziet het donker van de dagen uren duren. Hij wil dat donker doen vervagen. Maar de regen. De dingen van de dagen zijn de zijne niet geworden. En de dagen met hun tellen en hun uren evenmin. Alleen de tijd heeft hij gekend. Alle dingen zullen weer verbleken. De woorden zijn tekortgeschoten om dit alles op te schrijven en te onthouden tot na de vele regen. Alleen de tijd zal hij gekend hebben. Een mantra door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

333

U bent succesvol afgemeld. U bent te oud geworden. We houden u buiten beeld. U bent niet meer jong en sexy, krimpvrij of kreukvrij. We houden wel nog van uw centen. We zetten u ook in de wachtkamer bij de doelgroepen in verband met licht urineverlies, rimpels, koffienamiddagen en uitvaartverzekeringen. Uw heengaan mag niet onopgemerkt blijven. Hou onze advertenties hieromtrent in de gaten. We bieden ook

enkelvoudige vluchten aan, via de firma Reizen Hiernamaals. U mag zelfs aan het venster zitten. Uw apparaten kunnen nu veilig worden verwijderd. U was een fijn mens. We serveren u af. U bent oud en out. De volgende. Uit beleeftijd, een flard opgedragen aan de vele bewoners van de flanken en de top van de bevolkingspiramide: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

334

Ht zl wr llml lttrsp zn p d Bknbrs n Ntwrpn. Klnkrs n twklnkn wggmxt. Psprng vrzcht dr d Schrvr v Mljrdn Flrdn, ghl d w.

335

Hij is het koksbeu. Het is weer alom kookboek wat de kok slaat op de Boekenbeurs. OMC: Oh My Cock! Om van te kokhalzen. Kan er geen aparte Kookboekenbeurs zijn? Ergens in een industriezone? Echte schrijvers komen toch ook niet in keukens en hotelscholen en restaurants met hun uitgekookte misdaad- en andere hoog-literaire boeken waarin de butler het weer gedaan heeft met een diepgevroren schapenbout? (Of het moet alleen maar om te eten zijn). Kokverdomme, en dat er zoveel honger op deze wereld is. Kneus, Uientruit, Oud Cru, Hairy Biters, Celie Peter €oossens, Halal Pasen, Cinderella Awsome e.a. pollepeldramaturgen, pausen van room, smulpapen en schuimspaanheldinnen: maak eens een gerecht waardoor deze blauwe plek in het heelal geen honger meer lijdt? Vind eens het wijnwater weer uit? Een uitdaging geformuleerd in zijn recente boek ‘Curryculum Vitae’ door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

336

Uitkijken voor boeken die vele hemels in geprezen worden in het ons-kent-ons-circuit. Snotvervelend. Over het paard getild. Gehypet. Wat gedacht van een zin als: ‘Het regent buiten’?? ‘Elke zin is bij haar een feest’, schreef een bevriende boekbespreker. Kijk vooral uit bij het lofwoord ‘eigenzinnig’ of ‘hedendaags’ op de flap. Het betekent gewoonlijk ‘bladvullend’ of ‘cliché’. Ben ondertussen aan weer zo’n ‘wereldboek’ bezig, dat ‘je leven verandert’, maar de schrijfster en haar vertaalster kennen niet eens het onderscheid tussen ‘haveloos’ en ‘bouwvallig’. Ik haak maar weer af. En ga voor de derde keer voor The Great Gatsby. F. Scott Fitzgerald: dat was pas een schrijver! De Hansjes en Grietjes hangen hierbij alleen nog samen met flansjes en nietjes. Vlug: maak hem bladwijzer en dien hem een wijnstiller toe, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

337

In mijn kookboek voor linkshandigen (Gebraad & Gebroed, uitgeverij Kokkie-Kokkie) wordt een chef-kokkin vermoord met de diepgevroren aangepunte jukbeenderen van een paaslammetje. Een butler slachtte het beestje, waarna een andere butler de moord uitvoerde. Deze keukenthriller is prominent aanwezig in de boekhandels. Bij aankoop van een exemplaar ontvangt u een potje mayonaise. Vanaf twee exemplaren

krijgt u een gesigneerde augurk van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

338

Anno 06 breide ik in opdracht van de literaire bladen DW&B (B) en Parmentier (NL) een nieuw slothoofdstuk aan een van de bekendste naoorlogse romans uit de Nederlandstalige literatuur, van de zeer goede schrijver G.R. U kunt het lezen op http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be. Alweer een van de vele parels aan de kroontjespen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

339

Wind en regen. Van het briesje van de appelschudder tot het woeden van het tempeest. Brave briesjes. Boze buien. Van mij mag het stevig waaien en regenen in de boeken, terwijl daarbuiten echte regen op de pannen roffelt en de wind om de daken giert. We wonen in het goede land daarvoor: een druilerig koninkrijkje waar het nooit lang mooi of slecht weer kan zijn, want het is te klein voor een weerbericht. Noch een ukkelpop, noch een boos mannetje kan daar iets aan doen. Alleen aan zee is het altijd klassiek mooi weer, op bevel van de horecanen. Genieten dus maar van die bui en dat onweer, dat briesje in de gordijnen of die rukwind die gras tegendraads kamt! Een plakje belgitude u gratis aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

340

Na het jaargetijde van de open ramen, wanneer de herfstzon nog een laatste remspoor trekt, wanneer de oranje pompoenvreugde, de prikkeldraadgrimlach van Halloween en de mosgroene novemberblues boompje verwisselen, wanneer het waait op aarde en alles roert en keert en draait, wanneer het dorre bladeren sneeuwt, krijgt mijn hart een okerslag. Wanneer de kruinen weer röntgen worden, is mijn ziel die kaalheid wel genegen. Wanneer Heer Herfst zijn winden laat, wens ik hem een heerlijk takkewijf. Wanneer de maan weer door de bomen schijnt, is de sint welgezind. Want boompje bloot brengt Klaasje Pepernoot. Een roetveeg uit de pan vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

341

Bericht uit de comic strip America First. Donald Dunk verkaste de ambrassade van de Verdedigde Schapen van Pil Rosbiv naar Jorisalem. Zowel in de Bezwete Gebieden als in de Lavastrook flakkerde daardoor het Vuur van de Onvrede weer op. Denk maar aan de vele brandende autobanden. Ook de Verenigde Nazi's lieten van zich horen. Voorwaar, ik zeg u: daar zal geen steen op de andere blijven staan. Een te nemen of te laten voorspelling van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

342

De vermaardheid van België, dit druilerige koninkrijkje dat druipt van de chocolade, heeft ook de taal niet ongemoeid gelaten. Naast de uitdrukking ‘Big in Belgium’ hoorde ik in een Amerikaans feuilleton iemand verbijsterd constateren: ‘It’s as bad as Belgian justice’. En de hertog van Edinburgh dreigde in de prachtserie The Crown met de volgende uitspraak: ‘Opgepast, of we doen zoals de Belgen in Kongo: alles afhakken’. Ook James Joyce in ‘Ulysses’ zinspeelt hierop. Just like Belgium, n’est-ce pas, Elton John? Een Belgrim die ook Vlameling is: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

343

Apotheker. Ik zou poeders mengen en flesjes schudden. Maar dan moest ik elke dag in de winkel het geweeklaag van pillenslikkende besjes aanhoren. Astronaut. Ik zou mezelf naar de maan wensen. Maar de opleiding was peperduur en er was maar één plaats aan het raam in de raket. Guerrillachef. Ik zou als pop-up kok ergens eenmalig opduiken en iets ongewoons klaarstoven waarvan het zevende gehemelte ondersteboven zou zijn. Maar ik at liever dan dat ik kookte. Seriewoordenaar dan maar. Woorden in een zinvolle rij parkeren. Het zij zo. Mijn woord is hees geworden. U beroepshalve aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

344

Kijk en luister goed, Dick T. Cakeje? Nee, het interesseerde me niet echt. Ik hou meer van docu’s en doka’s. Ik vlij me neer, maar ik vlei meneer niet. Alleen dommeriken schrijven dommerikken met twee k’s. In deze zin staat drie fauten. Lijdt u aan hippopotomonstrosesquippedaliofobie? Liever een kleiner bordje lettersoep? Schrijf dan ffffff op: U at. Is er speling tussen de termen spelfout, spellingfout en spellingsfout? Spektakel en spectaculair? Is het dt-probleem niet verkeerd verwoord en gaat het om het al of niet toevoegen van een t? Bij de d? T-probleem dus? En simpelweg luisteren naar de verlengde vorm van een voltooid deelwoord? (Voltooide, ik hoor een d, dus schrijf ik er ook een). Zachtgekookt eitje van Columbus, u ongezouten toebereid door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

345

Een olijke kerst of een voorlopig Nieuwjaar kan ik u niet wensen. Wel een jaar zonder boter op uw haar. Van linkerharte, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

346

Gedenk enkele zaken wanneer u nogmaals gaat stemmen. Ten eerste. Arcopar en de dieven die uw centen hebben gestolen, plus diegenen die daar momenteel niets aan willen doen. De partij die verbondenheid predikt, weet je wel. Ten tweede. BDW, burgemeester van A’pen, draagt vaak van die Oostenrijks getinte jasjes. Let hierbij vooral op de kraag (zo’n twintig centimeter onder de hersenpan) – hij heeft er een stuk in. Denk ook aan politieke partijen met een Ö in hun afko. Jodel niet te vroeg. U bent

dubbel gewaarschuwd voor kiespijn door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

347

‘Was het in een putje of in een potje?’ vroeg een laatkomer op de afterparty van de afscheidsdienst van de bekende zangeres. ‘Met een lichaam of as?’ De aangesproken eenzaat, een oude kale hippie met een paardenstaart, reeds gratis starnakelzat geworden door menige troostdrink, probeerde om zich heen te kijken, waarop hij de gevleugelde woorden sprak: ‘Op ieder potje past een deksletje’. Toen gaf ook hij de geest. Een situatie met een slip of the tongue geschetst door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

348

Reisverslag. Veel vespannetjes hier, met gebroken lookbrood. Ook een lekkere kwasta met een bescheiden scheutje heilig oliesel gegeten in Habemus Pizza, vlak bij het Vraticaan. Wel gebrek aan openbare toiletten. Een pismobiel ware hier op zijn plaats. Religeuze groeten uit Rome. De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

349

Hét signaal van valse opgewektheid is fluiten. Ik koester zware verdenkingen tegen eender welk fluitsignaal. Het kan door merg en been snerpen, maar het kan ook het volstrekt lullige tuitgeluid zijn van vrolijkheid die iets te verbergen heeft. Handen in de zakken, weet je wel. Het verstrekt de dader een schijn van alibi. Wie het hoort, wordt verondersteld zich van geen kwaad bewust te zijn. Zelfs vogels moeten van mij hun bek houden, vooral ’s ochtends vroeg in de lente. Ik heb nooit om die luidruchtige Luftwaffe in mijn territoriale tuin noch in de luchtzuil erboven gevraagd. Voor een echt en waarachtig fluitconcert zorg ik desgewenst zelf wel. Bij fluiten of fluit denk ik verder aan pokdalige Duitse rattenvangers uit rare verhalen, vrolijke Oostenrijkse houthakkers in geblokte hemden en Ierse volksdanshuppelaars op steltbenen in puntschoenen. Ik snap dus geen fluit van fluiten, en daarom kan ik er naar fluiten, als Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

350

De hindernissen op weg naar een nieuwe lente en nieuwe geluiden zijn weer genomen: Halloween, kerst, Gedichtendag, Valentijn. Vier keer tenenkrommend en nagelbijtend uitkijken naar de restjesdag erna. Eindelijk weer licht, na donkere dagen van commerce en solden en suikerzoete clichés. Op naar de paaseierensmelting! Nu eerst nog de ellende van voorjaarsklassiekers trotseren: om ter rapst koersen met de juiste pillen. En na de eindmeet de m-woorden niet vergeten te gebruiken voor het interview: moraal, mentaliteit. Vlaanderen Leeft, zowaar ik heet de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

351

Omdat ik niet kan voetballen of schilderen is gladheid tienmaal geboden. Met ‘stylo’s’ moet je echter opletten. Zoals met stiletto’s. Alles wat je zegt, het geschrevene, schijnt het, blijft. En glijdt. Welaan dan: schrijven is voetballen is strijken in stijl is breien is balpennen is schilderen en biccen als de beste en weten wat je niet deert. Glijdt het? Ja, het zweert allemaal samen om ter dichtst. Maar de president ontkent. Ik heb dit niet geschilderd. Gladheid geboden dus. Ik zal u met verve schrijven over wat mij niet beroert, want wat me wel beroert, blijft uiteraard van mijn eigen. Ik bal, ik pen, ik strijk, ik bic, ik brei in stijl, ik glijd en schaats en rijm ligt alleen op daken van ansichten, niet in gedichten. Geen achterklap, of ik word ziek. Gladheid, mijn god, doet u een bod? Met uw beste bic? Een diepere gedachte aan het gladde oppervlak in het linker vriesvak van de hersenen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

352

Is de maan van kaas gemaakt? Soms. Edammermaan. Roquefortmaan. Niet altijd. Pompoenmaan. Botermaan. Banaanmaan. Bloemkoolmaan. Proeven kan. Een kleine hap voor een reus, een grote beet voor de mens. Een kruimel op de rok van het universum. Een brokje in de keel van de muizenval die de kosmos is. Of hebt u liever een Mars? Een gastronautische sterrennotitie in het logboek van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

353

Cinematographie voor een gezellige stormachtige zaterdagnamiddag in de sofa. Kapmantels. Rokende schouwen. Koetsen aan de kim. Huwelijkskandidaten. Ruisende kuisheid verpakt in zestien lagen textiel. Toen Brexit nog als een meisjesnaam klonk. Een trouw BBC’ter (ofte BB-sitter): de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

354

De duimbreedte. De neuslengte. De banddikte. De bloei en niet de vrucht. Het lopen en niet de afgelegde afstand. Waarom zou er competitie moeten bestaan tussen films, boeken, prestaties? Awards, prijzen en lauwerkransen verheerlijken en ontkennen tegelijkertijd, op één luttel glorieus of gruwelijk moment. Met meer sympathie voor Poulidor dan voor Anquetil: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

355

Goedenavond heel dierbaar. Excuseer me voor deze manier van contact met u op, want ik wil je ze lenen bijzondere aandacht aan mijn brief. Kortom, mijn naam Simonne Sapiens, ik oorsprong en de Franse nationaliteit geboren 27 maart 1944 (73 jaar). Ik word momenteel geobserveerd in het Royal Brompton Hospital in Londen van waaruit ik deze boodschap schrijf omdat ik helaas lijd aan de zeer ernstige ziekte. Ik zou willen genadig om de arme en achtergestelde nalaten u een aanzienlijke hoeveelheid donatie te helpen is de waarde van de bedrag 1,7 meloen Ueros. Ik heb u te behagen aanvaard mijn aanbod niet alleen mijn activa systematisch worden eigendom van de overheid

na mijn dood. De ontvangst van de berichten, neem dan zo vriendelijk contact met mij op met spoed, zodat ik u meer informatie over mijn donatie kan geven aan mijn persoonlijke e-mailadres als volgt: simonne.sapiens@brr.com.fr. Wachtend om je te lezen, moge God je vervullen met zijn genaden en voordelen. Een schrijven vanwege een fan van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

356

Dit is het Jaar van de Hond. Honderdvoudig voorspoed en geluk gewenst. Milde

hondsdagen ook. En dat de staart niet met de hond kwispele, maar wel omgekeerd.

Anders ben je van de hond gats geslagen. Vergeet verder de zwondjes niet, de hondjes

met een varkenssnuit en een krulstaartje. Ook zij verdienen een been.

恭贺新禧

vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

357

Mijn stadsdorp krijgt een upgrade. Of een make-over, zo u wil. In verband met verse ingewanden, nagelnieuwe circulatie, gereinigde leidingen en een kloppend hart buigen zich kranen voorover, schrapen grijpers over de grond, gedragen mensen zich als mollen en zien de middenstanders dit alles met lede maar hoopvolle ogen aan. Mijn dorp is ook aan een stad vastgeniet. Er zit geen koe of wei meer tussen. We zijn wat men noemt een deelgemeente, sedert de jaren ’70 van de vorige bloederige eeuw (WOI, WOII, Korea, Vietnam, Golfoorlog, Balkan). Nationaal wordt mensen aangemaand naar een stad te verhuizen. Zodat de koeien meer plek hebben. Wat ons betreft: geen probleem. We blijven. Want steden zijn gulzig. We zijn stadsdorpeling geworden. Of dorpsstedeling. Om nog een koe te zien, kijken we naar een cowboyfilm. Of we kopen La Vache Qui Rit. Ook een koeiemorgen, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

358

Plotsklaps, gezeten achter een Guinness in een stadscafé, zie ik het Sterrenmeisje weer passeren. Een van mijn miljarden flarden van een aantal jaren geleden. Zo, nu weet de lezer(es) dezes waar schrijver dezes wel eens vertoeft. Of kent u het Sterrenmeisje niet meer? Vervaagt het sterrendom dan zo vlug? Welk jaar was dat ook alweer en over hoeveel sterretjes ging het? Raadplegen we de Michelin even? Helpt clownloaden? Guinness was good for the Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

359

Ik monsterde chef-koks en hun scheikunde op het scherm, want ik had een dubbele schenkelbreuk en dus ook tijd zat om te zappen. Na enkele weken van pollepelkromtaal en overspannen keukendramatiek kwam ik bij Gordon Lawson terecht: de bekende eenhandige én eenkleurige kok, zoals hij zich noemde. De kerel bestond het per dag maar één kleur aan zijn gerechten annex dranken te geven, elke dag één. Zijn rechterhand was hij kwijtgespeeld na een bloederige keukenruzie in de jaren tachtig in Venezuela. Hij kon zich echter bijzonder goed behelpen. Hij had zelfs een tijdlang nog basket gespeeld met zijn lange lijf en zijn ene goeie poot, voor diverse goede doelen van de Wereldvoedselbank. Een fragment uit een van de 135 vreselijke verhalen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

360

Uit het lood geslagen? Een dakpanne? Gebroken waterweeën? Een kat in een zak? Een busbrandje? Een klink in een kabel? Eigen houtje stuk? Rondrijdende camionetten en firmawagens hebben in de fraaiste lettertypes allerlei solutions voor u. Zij soluten erop los. Solutions dit en solutions dat. Solutions si en solutions la. Vooral en bovenal ook smart. Alsof we dat zouden geloven omdat het in het Engels is. Maar waag het niet deze Handige Harry's te contacteren, op zoek naar zo'n smart solution. Ze komen niet. No solutions for you. Ze moeten ergens anders soluten. Smart alom. Je moet het zelf doen. Vandaar de vele doe-het-zelfzaken in Vlaanderen-Spaanderen en Wallonië-Kakelonië. Doe het zelf! schreeuwen de uithangborden. Salut en de kost! Salutions! Een tussen hamer en sikkel terneergeslagen Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

361

Jakke Doe zat naar het wijze hoofd van meester Tim te staren. Sommige grote mannen verloren dus duidelijk het merendeel van hun haren. Ze kregen een gratis zonnepaneel op hun kop. Wanneer gebeurde zoiets? Hoe voelde dat dan? En waar bleef al dat uitgevallen haar op de wereld? Groeide er ergens op de Westpool of de Oostpool een haarbos? Wervelde er om de aardbol een reusachtige ragebol met verloren haar rond? Meester Tim probeerde daar wel wat aan te doen. Dat merkte je zo. Bijvoorbeeld: achter op zijn hoofd liet hij de overgebleven haren groeien. Jakke keek nu wat scherper toe, toen halfharige Tim zich even naar het smartboard omdraaide. En wat zag hij nu? Nou: een bleke halvemaan met een paardenstaart onderaan. Zouden de kappers in de stad boos zijn op Tim en alle andere staartachtigen? Een angstaanjagende gedachte (tevens verwoord in een van zijn recente boeken) onder de haarbos van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

362

Kiplekkere thriller. Kakelverse whodunit. Is ze in de waan dat ze het gregoriaans van de haan kan verstaan? Kok-o-ving nadert met veerkrachtige hanenschreden Vol-o-vang. Kip, ik heb je! Eigeleider, pluimgewicht, scharrelkiek, van snavel tot kont ei zo

na vederlicht en kerngezond. Maar ik vraag u: wat is mooier dan een dooier? Sunny side up? Op z'n paasbest geserveerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

363

Hoe de kerel aan die twee ogen zo blauw kwam? Hij nam een otherie van een blondie die daar helemaal niet om gevraagd had en incasseerde selfie een pijnlijke smilie in zijn facie. Een flitsie flardie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

364

Achthonderdduizend Arco-gedupeerden die niet voor de zelfverklaarde klassieke 'verbondenheidspartij' of voor tegenstribbelende partijen stemmen plus alle vrouwen die hun 70-jarige stemrecht vieren en gebruiken om niet op een man (een niet-vrouw dus) te stemmen plus de trend zoals die zich bij de gemeenteraadsverkiezingen in Nederland heeft gezet waarbij lokale in plaats van landelijke partijen het goede weer maken: dat moet toch te denken geven, muffe heertjes uit de Wetstraat? Een burger die geen kiespijn of kiezersnee meer wil: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

365

Ingeklokt voor een alsnog visloze bimbambeierendag en een rondje Vlaanderen wens ik u een zoete zondag. Getekend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

366

Is de trein altijd een beetje reizen, maar dan veelal te laat, dan is tv-kijken altijd een beetje veel van hetzelfde, altijd hetzelfde. Zo ziet uw tv-avond er uit. In het journaal herhalen ze op een ergerlijke verkleuterende manier alles tot driemaal toe, terwijl ze daarna (u heeft al uit pure ellende gezapt) The Bourne Identity (de hele santenboetiek), Pirates of the Caribbean (de hele reutemeteut), Miss Congeniality (de hele mikmak) en nog andere onzin permanent de strot in rammen van de reeds door reclame zwaar vergiftigde tv-staarder. De allerergste ouwelullenkers op die oudbakken tv-taart betreft echter sportkampioenen die (wellicht betaald? – hopelijk met tegenzin) ridicule reclamepraat uitkramen om het karikaturale kleuterprogramma FC De Kampioenen aan te prijzen, dat voor de miljoenste keer de schermen teistert. Vlaanderen de Geeuw! Een oorvijg na Pasen en een vurige vlam op Sinksen vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

367

In de maanden met een l in hun naam, het zijn er maar twee, eten we graag eens een lilpudding. Lillende pudding: met de l van langzaam, lui, lekker, lauw, luwte, lanterfanten, lang, landerig en langoureus. Lang leve het lillen van puddingen. De kleur van dat lillen mag best roze zijn, groen, rood, smurfenblauw, eigeel, hoe erger hoe beter. Of iets van een vage, onbestemde, onmogelijke kleur, waar ze bijvoorbeeld in

Engeland zo goed in zijn. In het woord ‘pudding’, ook op z’n Engels gearticuleerd, aan de linkerkant van je mond, zit al luie beweging. Het is een ‘lazy’, vriendelijk woord. Als je ermee gooit – naar iemand, tegen iets, mocht je al aan gooikoorts lijden – verspreidt het zich ongevaarlijk. Met pudding kun je niets of niemand verwonden. Het is de meest hanteerbare vorm na de vloeibaarheid, maar gelijk ook zo moeilijk hanteerbaar, omdat het niet veel met vloeibaarheid scheelt. Het woord ‘pudding’ – ook op z’n Engels – kun je als het ware uitspuwen. Je laat de p hard ploffen, spaart in de bolheid van je wangen de volheid van dat lillen op en laat dan de hele smurrie zachtjes landen waar je wil dat die landt. U werd hierbij op uw wenken bediend door de likkebaardende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

368

Het rollende leven fascineert me. Kijk hoe de treinwachter met een Clint-Eastwoodreflex zijn knipmachine uit zijn holster trekt! Er gebeurt altijd iets in treinen. Paul Delvaux schilderde ze. Johan Daisne schreef erover. Gustaaf Vermeersch ook. Hercule Poirot loste er een misdaad in op. Louis Tobback wou zich ooit uit protest ervoor leggen, op de rails voor de aanstormende HST. Butch Cassidy, Jesse James en Ronald Biggs beroofden ze. En mijn vriend de conducteur, een geknipte kerel, ontmoette op zijn trein naar Parijs in de restauratiewagen de acteur Richard Burton, lang geleden. Die vroeg een fles whisky aan de kelner, een entrecote en een Deense dog. ‘Wablief??’ Sorry?? Pardon??’ vroeg de drietalige kelner. ‘Een Deense dog?’ ‘Yes, yes,’ knikte Burton, ‘en die gaat de entrecote opeten.’ Hij werd geholpen door een kennis van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

369

Onbetaalbare reclame, driewerf. Nadat ik anno 2013 in de film ‘Tine’ mijn HDP (Heulse Defusionerings Partij) ten tonele voerde, ontleent een Heuls magazine nu mijn afko HDP als Heuls Denk Platform. Anno 2017 titelen dichteres Maud Vanhauwaert & Striptic een Roeselaars stripverhaal ‘Deze mokkel stapt van haar sokkel’, terwijl anno 2013 mijn ondertitel van de volksfilm ‘Tine’ luidt: ‘Een mokkel van haar sokkel’. Anno 2018 schrijft een Heuls broederschapje genaamd De Beeldenaars een prijsvraag uit i.v.m. beeldende kunst op de vernieuwde Heule Plaats. Een eerbetoon aan mijn jeugdboek ‘De Bende van de Beeldenaar’ (1986, uitg. Infodok, Leuven) en mijn recente roman ‘Beeldenaar’ (2017, BookBuster, Nl)? Te veel eer… Even slikken… Te veel eer… voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

370

‘Zo verkrijgen gaandeweg, voorwaar, de leden van eender welke club op deze Moeder Aarde, het onvoorwaardelijk statuut van overleden: bitter jong, alreeds wat oud of hoogbejaarde. Pietje Beenderman is als de zandman: hij sluipt, gestrekte vinger op de lippen, rond en kan zo hij dat wil de waakvlam van je leven met een korte zucht uitknippen.’ De letterlijk adembenemende slotstrofe van Het Bal Der Opgeknoopten,

een lijvig verhaalgedicht (slechts een knop verwijderd van uw leesvinger) van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

371

Zijne Voorzitterigheid (uiteraard weer een niet-vrouw) zit vele verenigingen in ons stadsdorp voor. Er mag zich geen beweging of samenscholing voordoen, of hij wil dat voorzitten. Wat dat dan juist inhoudt, mag Joost weten. Het belangrijkste is dat hij voorzit. Een variant van het ouderwetse woord ‘bijzit’. Zo, u werd andermaal kort en krachtig op de hoogte gebracht door Zijne Witte Merelachtigheid, aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

372

Miljarden jaren geleden deden schepsels alle moeite van de wereld om uit de wateren der zeeën te geraken en aan land te floreren. Nu willen velen naar zee. Allemaal appartemensen. Wat is er gaande? Wat bezielt ze? Een vinnige bedenking te danken aan de vrouw des Schrijvers der Miljarden Flarden, geheel de uwe.

373

In de (nabije) toekomst speelt de zg. landbouw zich op de daken van de wereldsteden af. Het wordt dakbouw. Bovenal (what’s in a word) zult u in de kern van een stad of stadsdorp wonen. U zult zich niet meer verkaveld weten. Groen zal weer echt groen mogen zijn. Auto’s met ‘bestuurders’ aan het ‘wiel’ zullen uitgelachen worden. Paars en roze worden het nieuwe blauw en rood in de serres. Lichtfilters zullen de smaak bepalen. U hoeft niet per se insecten te eten. Vleesmoeders zullen al andere oplossingen bedacht hebben. Geen visioen maar realiteit, u geschetst door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

374

De kerel werd bij gebrek aan synoniemen en omwille van een reeds opgebruikte voorraad van andere benamingen (persoon, man, men) kerel genoemd. ‘Kerel knalt tegen boom’. Het kan ook zo zijn dat de gazettenschrijver ‘kerel’ verkoos omwille van dat ‘knallen’. Stafrijm, weet je wel. Hoe dan ook: de kerel was dood. Zijn familie was woedend toen ze het kerelachtige krantenkopje lazen. In de rubriek ‘Wat verkeerd liep’. Ook de boom was zwaargewond: hij had geen lidwoord meer. Een staaltje krantenjournalistiek u toegeleverd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

375

Weer naast de Nobelprijs voor Literatuur gegrepen. Ik had nochtans een speech voorbereid met veel rare o’s in, waarin ik o.a. öók al mijn øuders bedankte. Ik doe bedroefd de boeken dicht en klap de laptop met het grijnzende gebit open. Is men ziende blind of zullen de letteren ooit nog knetteren voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

376

God heeft een glazen oog. Hij ziet alles. Wazig. Het wordt tijd dat hij een oogarts-zonder-grenzen raadpleegt. Na enkele millennia wil hij ook van geslacht veranderen – sommige engelen deden het hem al voor. Hij/hun/die (m/v/x) voelt zich niet goed in zijn omhulsels, hoe goddelijk die ook mogen zijn. Zelfs zijn jezusfactor laat te wensen over. Evenmin wil hij nog met Ryanair op reis naar het oer-katholieke Ierland. Zijn (haar?) chromosomen zijn overigens in de war door veelvuldige passage via de metaaldetectoren in de Bank van het Vaticaan (Istituto per le Opere di Religione), op zoek naar kleingeld. Een relig(i)euze make-over door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

377

‘Puk zit in de wei bij de beek. Hij houdt een roer vast’. ‘Harm in het grote donkere bos’. ‘Rein wordt zeepkistcoureur’. ‘Zus zit in de ton’. ‘Roos gaat dood’. Dit waren onze eerste zinnen en boektitels, toen we nog ukken waren die schoon Nederlands moesten leren. Maar wie heette nou verdomme Puk? Harm? Rein? Wat was in hemelsnaam een roer? Waarom zat zus potverdorie in een ton? En moest Roos nou per se ook dood? Blijkbaar dreven de kooplui uit het noorden toen al handel in schoolboeken alhier. Er waren vroeger weinig sporen van Vlaamse auteurs in schoolbordland. Een herinnering van de letterkundige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

378

In Breskens staat naast de openluchtkraam met kibbeling en allerlei lekkers uit het water een tafeltje met oude jeugdboeken – wat leesvoer voor die andere innerlijke mens. Er ligt een boek bij met een heel leuke titel: ‘Van de boerderijen die elkaar aankeken’. Auteur: Jouk Terpstra. Jaar: 1957. Twijfelend tussen een bakje mosselen en een bakje inktvisringen voel ik me in één klap weer bitter jong. Even de resetknop bediend door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

379

De vreugde bij het gebruiken van een cliché. Dit had ik al zolang eens willen doen. Via https://miljardenflarden.blogspot.com zijn alle Flarden geleidelijk aan bereikbaar, alle Miljarden, maar sindsdien ontbreekt elk spoor van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

380

Er is niet alleen de opgeklopte irritante karikaturale FC De Kampioenen-epidemie. Of de bombastische retoriek en reclamevoering rond dat stelletje verwende ‘Rode Duivels’. De idiotie is nu ten top gedreven bij de VRT en hun ‘journaal’: onlangs betrof een belangrijk nieuwsitem de dood van een personage uit de serie ‘Thuis’ (of zoiets – ik keek er ooit zes seconden naar). Ook de kranten besteedden er aandacht aan. Hoe laag zijn ze gezonken? Vroeger hadden nieuwslezers geen benen. Nu ontbreken ook al de hersenen. Kranten brachten feiten. Nu leveren ze fake news. Het woord bij de

daad voegend op de bres tegen verkleutering en populisme: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

381

In de hartelijke hitte van de stad bevond hij zich op wankelafstand van een gratis waterbedeling via plastic flessen, de flestics die bij marathons half leeggedronken weer in de struiken worden gegooid. Hij greep echter andermaal zeer beslist naar zijn flask. Uit een stadslogboek gevonden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

382

O, oei, alweer… articuleerden ze vroeger zuinigjes met hun dunne intellolipjes, toen je een boek publiceerde. Heden ten dage scheidt men om de haverklap een boekje af, en dat veroorzaakt blijkbaar geen pruilmondjes alom meer. Je kan nu, ongestraft door de preutse schrijfpolitie, elk seizoen zo'n meesterwerkje ter wereld brengen. Uitkijken voor burn-outjes, bezige bijtjes! Een ervaringsdeskundige in de letter- en de etterkunde: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

383

De receptie verliep zoals de aard van het receptiebeestje was, met name: de mens. De toegepaste meetkunde van de sociogramwetenschap (een apocriefe afdeling van de betweterkunde ofte betuttelanis) draaide weldra vierkant in het rond. Natuurlijk zorgde de liquide daarvoor: een aanvaardbaar en betaalbaar afgeleide van echte champagne, want het waren oliecrisistijden. Minkukeltjes probeerden te zeggen waar het op stond tegen hun onmiddellijke chefs. Omhooggevallen hoofddrollen lieten zich bediening door hun pluimstrijkers en slijmjurken welgevallen. Onafhankelijke vrijbuiters fladderden van groep tot groep in de waan dat ze populair waren. Getuigenis over een 'receptie' uit het verhaal 'Something red, something yellow' door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

384

Hoe meer men weet, hoe minder men niet (meer) weet. Weer zo'n boek ('thriller'!) beginnen lezen (en vlug weer gestopt) waar zich voor het politiecommissariaat een gigantische stilstaande file voordoet en twee minuten later op dezelfde plek het hoofdpersonage gezwind in zijn auto springt en wegscheurt. Zoals in die geprezen Vlaamse 'bestseller' waar een eenarmig personage op bladzijde vier al zijn handen staat te wassen aan een cafélavabo, echt gebeurd in dat boek. Nog iets: hoe minder men in de tv-quiz Blokken kan antwoorden op tv-vragen over programma's en zij die bekend zijn omdat ze bekend zijn, hoe beter. Zulke dingen niet weten is oké. Een jammerlijke wetenschap u geserveerd door de tweearmige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

385

De ondervoorzitter glom in zijn vel bij deze profetische woorden. Hij keek de halve cirkel omstanders diep in de glazen, op zoek naar beaming en bevestiging. Daarbij stootte hij op gekuch, geknik, gewenkbrauw, beademing. Men staarde naar zijn dunne enkels die in vreselijke sokken gekneld zaten, en die dat immense lijf probeerden te stutten, een voet steunde op de spijl van zijn barkruk, de andere tipte sportief de grond, daarboven ondernam een donkerblauwe broek een poging om midscheeps alles samen te houden – 121 kg – , en nog hoger gloeide een rode lantaarn op, waarover een sliert overgebleven haar gedrapeerd lag. Een uittreksel uit het volleybalverhaal ‘Smashing’ van de oud-volleyballer, tevens Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

386

Er was eens een kei die zei: ‘Hieronder ligt een wonder; keer mij om en gij zult zien waarom.’ Een ijverige boer kantelde met veel moeite de kei, die toen zei: ‘Ai mij, wat ben ik blij dat ik lig op mijn andere zij.’ De boze boer keilde kei zo na de kei een end over ’t veld. Een keileuk verhaal dat echt gebeurd is in een keigoed boek waar de kerel zich keinijg mee geamuseerd heeft. ‘Keigaaf verhaal, man!’ deelde hij mee aan de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

387

Wat is inspiratie? De geur van verse regen op het tarmac vlak voor het opstijgen naar een warmer continent. Het uitzicht op een uitgebreid verslag na een verblijf in boeiende buitenlanden. Simpelweg de vooravond van een feest, terwijl een briesje de gordijnen opbolt. Een sneeuwbui van kattebelletjes in de wasmachine midscheeps zomer. Een bij in het holst van een glasscherpe winter. Een flard uit ‘Upperdog’, presentatie op zondag 16 september 2018 klokslag 16 u op ’t Plein in Kortrijk, geruggensteund door Letterzetter & Lettertypes, de ovenwarme roman van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

388

Gevallen van zinsverduistering. Het uitvallen van de elektriciteit bracht een en ander aan het licht. De kamikazepiloot kreeg te horen dat hij pas op z’n 67ste met pensioen kon. Alle weekdagen open; de maandag en dinsdag gesloten. Zo kan ie wel weer voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

389

‘Hət leek ərop alsof Adər bij voorbaat wou mislukkən. Adər liet zich uit ən stoel op də nok van ən dak vallən. Adər las ən vərhaal uit Readər’s Digest voor waarin mensən zich in tonnən van də Niagara Falls lietən dondərən. Bij elkə rustpauzə in də tekst nam hij ən slok van zən glas watər. Hət voorleesvərhaal eindəgdə met zən laatstə slok. ‘Də stiltə bij enkələ van dezə opnaməs wijst ərop dat ər toen geen toehoordərs in də galərij zatən.’ Adər fietstə ən Hollandsə gracht in. Adər tuiməldə om in ən Mondriaan-omgeving. Adər viel ondərbrokən omver. Adər demonstreerdə də vərnietəgəndə

zwaartəkracht met zwarə en lichtə voorwerpən. ‘Kunstənaar spoorloos op Atlantischə Oceaan.’ (Nieuwsblad van hət Noordən, 1 decembər 1975) Adər probeerdə vast tə houdən wat hij losgəlatən had. 1/10 səcondə tussən loslatən en vallən; də oceaan op in ən bootjə van 3,5 metər. Basjan Adər, Groningər, Amerikaan, pərforməncəkunstənaar lang voor hət woord werd gəlanceerd.’ Een fragment uit het verhaal De Klakkelozen, waarin de doffe e een apart teken krijgt, hem gegund door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

390

Een reisverhaal. Herinnering aan maïs. Sinds in 1993 hulpburgemeester Férenc uit het Noord-Hongaarse Salgótarjàn me in volmondig onvolkomen Engels aanraadde: ‘You muste to put salt on it’ (dat verdraaide Hongaars bekt moeilijk), ben ik meer verslingerd aan maïs dan aan Laïs, en eet ik ook veel liever maïs op zijn Hongaars dan Thais. Voor een kolfje in de hand betaalde je toen amper 78 forint. Maïs, waar is de tijd. Maïs, je kunt er nog altijd niet naast kijken. Uit het indrukwekkende reisdagboek van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

391

Hinterland. Wat zal ik over Veurne zeggen? Simenon heeft het er al over gehad. Over het stadje. Hongerig landde ik er op een woensdag. Gelukkig een marktdag. Ik kocht er een broodje-dubbeleworst. Ononderbroken diende ik er uit te wijken voor militairen en *IJzervierdaagse*-voetgangers (een langeafstandswoord) die overal voorrang kregen. Dat gunde ik Veurne wel: het hoofdstadje van een hinterland, waar men aan boete doet en in twee worsten tegelijk kan happen. Dat water dat Veurne aandoet, heeft ook wel iets. Zoiets Westhoekigs. Een binnenlandse reiservaring vertolkt door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

392

Easdaq. Te Bredene (zijn naaktslakken, zijn duinen) ging ik eensklaps chinezen. In een opwelling. Chinezen kunnen toveren met vis en vlees. Tevens met soep. Voor pakweg € 17,50 (drank nt. inbegr.) kreeg ik ook telkens een monalisaglimlach. Het regende onverdroten. Het smaakte me geweldig. Vaak hebben opwellingen gelijk. Even verderop zat iemand jarig te zijn, hoorde ik in een aanpalende taal (het Frans, met name). A la bonne heure. Ik deelde niet in de klappen. Dit jaar zou ik ook niet meer jarig zijn. Ik was al jarig geweest. Ja, voorwaar: ik voelde me op mijn gemak te Bredene, medio oogsttijd, gesteund door de Eas- en de Nasdaq. Een reisverslag door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

393

Zijn de volgende zaken nog voor echt en onvergolden verklaard op meer dan één exemplaar? De bolle akkers van het Waasland. De hoogovens in Wallonië. De purperen heidenen in Limburg. De koeienvlaaien in de Westhoek. Een of ander hellend vlak op weg naar een pretpark. Een grot waar niemand in verschenen is, tenzij de H.

Stalagmiet en -tiet. Waarom is iedereen het noorden kwijt en is het verdwenen: Aardrijkskunde, altijd een gezellig vak voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

394

‘De knipoog-Kroaat wordt een kus-Kroaat’. ‘Geblokt is hun vlag; geblokt is hun gemoed’. ‘De snor van de hoop’. Dergelijke onzin kregen we te horen van tv-commentatoren op het WK Voetbal. Op den duur (de ‘Belgen’ bleven vrij lang overeind in dat toernooi) lachten we ons een kriek. Het was het enige verweer tegen dat blije geraaskal. Een recente sportherinnering door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

395

Inlandse nieuwslezers (m/v/x/XL) beklemtonen soms plotseling bepaalde eigennamen heel anders. Of ze rekken om een of andere reden net zo plots een klank op een geheel afwijkende manier. De schuld van een valse professor Taalkunde? Betweterij van een leraar Dictie uit de familie? Een fout naslagwerkje? Zij-instromend gesjeesd in het eerste jaar Lerarenopleiding? Een verschijnsel van het verkleuterend populisme? Een kleine bloemlezing die onze oren al geteisterd heeft. EEllende i.p.v. Ellende. IrAn of IrAAn? BOnobo of boNObo? MOnaco of MoNAAco? HamAAs i.p.v. HamAs, zoals correct op BBC en NOS. Niet lang geleden kondigde men op VRT met een hikkerig ‘het’ ervoor aan: ‘Dit is HET journaal’. Dit is EEN flard door DE Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

396

Ode aan het weke deel. Koester de oester niet. Gord je slijmjurk om. Trek je kortste dolk. Steek, kerf, wring, kraak en sterf van genot. Wrik hem uit zijn schulp. Slurp hem bij zijn lurven. Dweil zijn snot op met je tong. Slik hem laveloos. Zend hem naar je zevende gehemelte. Hij is zilt voor je milt. Hij is zacht voor je vacht. Hij is goed voor je snoet. Gezond voor de kont en de mond. Hij glijdt heerlijk pretparkerig omlaag in de maag van Jan en alleman. Op die snotneus eerste keus: gezondheid, proest! Een culinaire uitspatting door de schulpbewuste Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

397

Het moet niet altijd Tom Brusselmans, Herman Lanoye of Griet Hemmerechts zijn. Luister eens naar mij op zondag 16 september om 16 u in het park op het Plein Kortrijk (gesteund door het Collectief van de Letterzetter en auteurs Maaike Monkerhey en Piet Coucke) of donderdag 27 september klokslag 20 u in zaal De Heerlijkheid aan het station van republiek Heule, waar ook acoustic blues van Flo Rice & Beans zullen weerklinken. Ik onthul fragmenten uit mijn nieuwe boek Upperdog, een biotrilogie over mezelf, mijn bruisende stadsdorp Heule en zijn Heulbewoners, hoofdstaat Kortrijk en zijn Kortrijkswachters en mijn alter ego ofte anderik met hoog thrillergehalte. Pittige

fictie over aangename frictie die vonken geeft. Echt gebeurd. Al zeg ik het zelf, als Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

398

Reis in het holst van de zomer. Ik stopte in Lampernisse, komende van Cadzand, want ik wou overal het land zien en de zee, maar vooral wind zonder '*de'* ervoor. In Westende had ik getwijfeld (daar '*woei'* nl. een mooie wind). Maar de plek eindigt op '*de'*. Vandaar. Iets met ritme: Lampernisse. Mooi, heel mooi. Bovenal wind. Volgden nog Mannekensvere en daarna het hinterland van Dixmuude. Maar eerst dit. Niet lang na Bray-Dunes (zijn boten, zijn *rue Pompidou*) lag ook Zuydcoote te lonken. Dat kende ik van een film. De film was getiteld: *'Weekend à Zuydcoote'*. Johan Daisne schreef erover in een *Vlaamse Pocket* van *Heideland* Hasselt. Ik vermeed deze plek en reisde ras weer via een omtrekkende beweging van Zuydcoote over Hondschoote (een rijmplek) naar Poperinge. Te Hopstad dronk ik Kriek met de Evangelische Kerk als belendend perceel. Die dag ook (vernam ik later) sleepte de politie in Oostende maar liefst 19 onvolkomen geparkeerde auto's weg. Toen was het einde nabij. Gelukkig kon ik zelf heelhuids mijn thuisbestemming bereiken. Dat is Heule, bij Kortrijk gelegen. Waaide het daar? Ja. '*Woei'* is ook goed om het weer te geven. Daar is dus ook van alles te beleven. Te veel om op te noemen. Ik steeg dus met een zucht af te Heule, de schuilplaats van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

399

Sinterklaas moet in Oost-Cappel wonen, of minstens toch zijn onbekende broer. Te Hondschoote mag Jan Piet Joores graag vertoeven, huishoudend op een boogschot ver van Dunkerque en kleine broer Bray-Dunes. Dag in dag uit, wat zeg ik: ook des nachts moeten Leisele, Zuydcoote en Rexpoëde verbergen hoe angstwekkend schoon ze zijn. Ze moeten wegblijven uit *Wikipedia, Waze, YouRoute, Michelin* en groene gezondheidsboekjes. Ook Uxem moet zich hoeden voor gps en zoekmachines in korte broek. Ik hou het nu zelf kort, voor ze ons detecteren: red de Moeren/les Moëres door afwezigheid! Laat de oude lagunes met rust! Een reisgids u aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

400

Clásica Belcanto Westouter. Het zou het houden, het weer. Dixit een man in de straat. De kerk stond in het midden. Het kerkhof werd geluidversterkt. Pakweg 500 tweewielers, 'een meute' gewaagde de speaker, slingerden zich tot 7 à 8 maal om deze nederige kerktoren te *Westoutre,* waar ooit gesneuveld werd. (Later waren daar jeugdkampen). In 2008 was ik er getuige van weinig wapenfeiten. De bard zelve, Belcanto Guido, de man die somtijds ook een vrouw wenst te zijn, of is het omgekeerd, bleef bijvoorbeeld ietwat onzichtbaar. Dat was minder fijn voor de toeschouwers. Maar de horeca klaagde geen steen en been. En er heerste humor. Dat was het belangrijkste. Een mooie dag buiten westen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

401

Ichtegem. Nooit gezien. Nu wel. En het moet me van het hart: waarom niet? Ik benaderde deze gemeente (‘dorp’ klinkt eigenlijk zoveel mooier, maar ja) vanuit oostelijke richting, komende van Zedelgem en Aartrijke. Zodoende passeerde ik noodgedwongen, via het horecagehucht De Engel, een zaak getiteld Rouwcentrum. Een beetje jammer voor een vrijdagavond, vond ik, zo’n hiernamaalse hint. Ik was nl. al wat feestelijk aan het zijn na het eten van ongeveer 50 mosselen. Was dat de reden waarom ik pakweg een halfuur later afstapte te Torhout-Begraafplaats II, gelegen niet ver van het speelplein De Warande? Neen, Ichtegem-Rouwcentrum zat er voor niets tussen. Immers: mijn meeste jonge doden (zegge en schrijve: de van mij verscheidenen) rusten te Torhout. Geert, Lilian, Roland, Rita, Luc, Vincent, Ivan, Bianca, Jef, Wim, Greet, Francky en vele anderen. Ook bij leven en voorlopig welzijn worden ze niet vergeten door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

402

Met Vlamingen in Harlingen. Schrijvers en schilders. Dat was zeker te doen. Het rijmt zelfs volkomen. Uitwisselen met de Friezen die ook schreven en schilderden. De Vlamingen waren ondergebracht in ’t Heerenlogement. Een gezellige Friese tent. Als het hier stormt, liggen de toeristen te schudden in de bedden van hun pensions. Ik zal zeker niet nalaten nog tijdens dit leven op aarde Harlingen andermaal aan te doen. Het is er veel te gezellig. Weet je wel. Zo bijna-Waddeneilanderig. Ideaal voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

403

Betreff. Hammamet, Tunesië. Met citroenbloemen als Van Gogh-kaarsen op hun hoed lichten ze je op voor ettelijke dinars. Er hangt warme voormiddagmist boven de moslimbegraafplaats bij de Middellandse Zee. De foto mislukt door een teveel aan licht. Kamelenstront kunnen we beter aan dan die van kiekens, koeien, zwijnen. Exotisch-Afrikaanse stront. Heeft wat. Voor de Medina bewegen de olifanten niet meer. Hier is het Bellewaerde-gehalte te hoog. Harissa dan maar, e.a. kruidigs. Ze laten je niet met rust. Je moet toch iets doen, vooraleer je met een taxichauffeur financieel onderhandelt, alweer. Een Maghreb momentopname door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

404

Dringend weer naar Veldegem. Ik reed met Pasen naar Veldegem. Waar ooit de heel aparte onderwijzer/schrijver Norbert Fonteyne woonde, werkte en begraven werd, toen een aardbeving even de kerk beroerde. Ik telde zestien lentes, zoals ze schrijven. Dat gebeurde dus op de fiets. Het waren oude tijden: olieschaars, autoloos, lelijk. Het was ook een spotgewone fiets. Ik zie de grassprieten nog tussen de macadam. Vier decennia later werd mijn gestolen auto teruggevonden. Dat vormde zelfs een bericht

in de krant. Ik moet dringend weer eens naar Veldegem. Misschien op een lelijke hybride fiets. Want Veldegem ligt ver van waar ik heden vertoef als reislustige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

405

Stavele, hoe beschrijf ik u? Stavele, dat is ver en dat is niet ver, en tweemaal dof. Heb ik Stavele wakkergemaakt of verontrust die bewuste donderdag? Alweer komende van de bunkerzone van Zuydcoote (zijn zon als een weldadige eierdooier in een zwerk van schapenachtige watten wolken dobberend!) deed ik, gezien enkele omleidingen, Stavele aan. Afstappen was mijn plan, ter hoogte van een bijzonder aangenaam eethuis, dat ook op wijzers aangekondigd stond. Echter: alles was gesloten. Rood-wit geruite doeken voor de ramen spraken boekdelen. Gvd, héb dan eens een eethuis in zo'n godvergeten gat in het holst van de junimaand! Met het nodige lawaai heb ik mijn bolide dan maar met een omtrekkende beweging doorheen dit dode Stavele gestuurd. Ze moest het maar weten, de bevolking. Een balorig reisfragment door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

406

Onbekend Stavelot. Dus begaf ik me naar Stavelot. Dat is zeer ver voor een Vlaming. Maar veelbelovend, want ergens anders. Betrof dit wellicht een in een opwelling gepleegde oostelijke wraakoefening van mijnentwege? Ontgoocheld zijnde in het geslotene van Stavele (weliswaar met zijn weiden die wiegen en zijn aloude jaartallen op bruggen en wegen) reed ik dus naar kortebroekenland Stavelot. Verkennen was mijn plan, bijvoorbeeld Plopsa Coo en 'mythisch' Francorchamps, bij school- en andere reizigers bekend. Echter: mobiliteit speelde me parten. Ik wil hiermee zeggen: immobiliteit. Politionele linten, kegels en eenarmige poppen wapperend en wuivend wezen me de weg niet. Ik verloor het met banddiktes en neuslengtes van vele andere automobilisten en keerde terug. Kust ze, Oostkantons. Niet langer wijzer uit het oosten: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

407

Zandvoorde bij Ieper. Ik kom alreeds van verder en van dieper. Zandvoorde: uw broodautomaat. Dat die daar staat! Uw wegwijzers naar overal ergens anders. Bovenal uw glooiende rust. Zelfs het beschrijven van een omtrekkende beweging heeft hier geen zin: er komt geen dooie kat. Toch zie ik plotseling L'Oreal staan. Een houvast, een geruststelling. Ik kan weer heelhuids naar Heule, mijn thuis. Eerder een huisduif dan een reisduif: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

408

Ik werd bezocht door een ‘rare gedachte’ die waarschijnlijk juist is. Mensen willen verhalen horen. De mens is een verteller en een luisteraar. Van het ogenblik dat schrijven en lezen hun intrede doen, atrofieert en degenereert de mens. Zijn geheugen wordt overbodig. Er zijn boeiende vertellers die geen boeken lezen of schrijven. Misschien biedt voorlezen de ideale tussenoplossing voor de verdunde mens? Een belangrijk punt op de agenda van velen, waaronder de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

409

Wijnendale. Wat klinkt dat mooi. Zo wapenstilstandachtig. Waar men spa’tje zegt i.p.v. spa. Tenzij de wielertoeristen op woensdagmiddag. Gigakuipen Leffe Blond. Moet kunnen, na kilometersporten en spurten. Snotkilometers. De tijd op de kerktoren klopt niet meer. Dus ijlings weg, naar Oostende: nabijgelegen, noordelijker, zee inbegrepen, halve stad weliswaar. Desalniettemin was Wijnendale rustiger. Een oase die een kasteel verdient. En een ijskelder waar de duivel woont, in koerskostuum. Een stuk van een reisroute met een legende, afgelegd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

410

Schore, hoe schoon. Wees hier eens woonachtig! Het paradigma van de polder: Schore, Leke, Zande, Moere. ‘Een schorte groot.’ Zo zouden ze het hier zeggen. Ik reed vierkant rond de kerk en bevond me ras weer in de weidse lage streken. Ja: ik had wel degelijk de feesttent gezien. Er diende iets gevierd deze zomer in Schore, in dat binnenverblijf van zeildoek. Ik zette koers naar Leke, Zande, Moere. Zachte vloekjes onderweg. Binnenpretparkjes. En dan holderdepolder naar huis, naar het heerlijke Heule van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

411

Ik wou naar Lampernisse. Ongezien ter plekke afstappen. Honderden jaren inademen. Akkoord gaan met oudheid. Me tegen de kerk aan schurken. Niets drinken of eten want de horeca was er allang gesneuveld op de slagvelden van Levenslustig Vlaanderen, enkele terrasmussen daar gelaten. Aldus geschiedde. Even later stapte ik af te Ieperen, waar de Dood er weleer een slachtveld van maakte. Klaroengeschal en pralines. Langer geleden was het te Lampernisse echter ook goed raak. Ik ben altijd ergens getuige van. Geweest. Soms van hysterische historie. Waren mijn voormoederen verhit? Hadden mijn voorvaderen spataderen? Allemaal genealogische vragen voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

412

Torhout zonder Werchter. Torhout lag op de wereldbol omdat Werchter er ook op lag of was het omgekeerd. De weide als een pleister, een knipoog van Moeder Aarde. Hoe oud was Torhout toen gemiddeld? De goden daalden van de maan en speelden met de Sparrenstedelingen en hun medeaardbewoners. Bono woonde op het Hoge, maar

Jimi Hendrix was al dood. Het is een harde noot: dat het er niet meer is. Gelukkig is er nog de mosterd. We weten waar we die halen. Een pikant detail door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

413

Uitkerke. What's in a name. Met zicht op Zeebrugge, een kraan van een haven! Ook platte polder met hoeves om kalveren te aaien en aan wellness te doen. Uitkerke: een hotspot in het hinterland, een hutspot van vroeger en nu. Een rapport door een ervaringsdeskundige, zijnde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

414

Dixmuude. Ik heb god gezien. Zo u wil: God. Op een godspot. In Diksmuide of all places. De hoofdstad van het IJzertijdperk. Maar hij/Hij woont eigenlijk in Roeselare. De hoofdstad van de Blauwvoeten (geen indianenstam). Voor zijn pensionering was Hij/hij magazijnier. Nu neemt hij/Hij/het/Het (m/v/x) vaak de bus. Zomaar. Hij houdt namelijk van (na enig aandringen gaf Hij dit toe) wisselende en veranderende landschappen. Zijn doordeweekse werk, weet u wel. Nu rust Hij definitief. Hij kijkt alleen nog toe. Blij dat ik Hem/Haar/Het even ontmoette. Nou: mocht ontmoeten. En het regende oude wijven. Jammer dat Hij niet meer kon toveren. Een religieuze ontmoeting door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

415

Herfst op Kreta. De zee was hevig die zondag. We doorkruisten het eiland in een jeep tot een Afrikaanse wind ons in het zuiden te pakken kreeg. Hevige voorjaarswinden hadden de olijfoogst gedecimeerd. Schraalte alom. Terug in het noorden van het eiland stak ook de granaatappelschudder de kop op. De zee bulderde zich naar een winter toe. Het werd maandag. Tijd voor thuis, maar niet dat thuis op tv. Die vlieger ging weer op voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

416

Badnat Rhodos. De bougainvillea zwiepte zijn bloemen heen en weer. De straatjes van de oude stad waren glad. De nacht was helverlicht door bliksemserpentines. De goden sloegen op hun pauken. Het was een Zorbastorm die de Grieken van hun sokkels blies. Een mythische reiservaring door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

417

Samen op weg. Ik beschreef andermaal een omtrekkende beweging en begaf mij spoorslags naar belendende buitenlanden zoals daar zijn: Engeland, Nederland, Frankrijk & nog enkele Zwitserlanden. U wenst alleszins met mijn diareportage eenzelfde beweging uit te voeren? U was nochtans hartelijk uitgenodigd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

418

Het meest voorkomende werkwoord op Facebook is genieten. Er wordt wat afgeniet op Smoelenboek. De nietjesmachine staat er niet stil. Geïllustreerd met foto's van borden met kattenkotsvoer ('Meer moet dat niet zijn'), zonnebrilgezichten onderstreept door een tandpastaglimlach of een bokaal liquide met zeven rietjes en een parasol erin. Nee, geef mij dan maar de lettersoep van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

419

Mo how gelijkt heel erg op knowhow. West-Vlaams is een van de slimste talen ter wereld. Blijkbaar. Gelukkig is het ook een van de voertalen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

420

Sneeuw is inkeer. Wanneer sneeuwt het nog eens? Sneeuw is ook zoals verkeer. Sneeuw beperkt de mobiliteit en breidt die ook uit: slee, ski, scooter. Mobiliteit veroorzaakt via Koning Auto tegelijkertijd immobiliteit: files. Het allerleukste is natuurlijk een combinatie van die twee. Volg alvast ski-les om de fi-les te omzeilen. Een raad voor on the road van Mia Sepultura, een verre nicht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

421

Sommige mensen waren te slim voor deze wereld. Ze konden dit goed verbergen door hun projecten half of helemaal niet te doen slagen. Of er niet eens aan te beginnen. Dat waren prima vermommingen en rookgordijnen, die de rest van de soort niet eens correct kon interpreteren. Die begenadigden gingen ofwel ten onder aan verslavende middelen ofwel leidden ze een ontspannend bestaan op deze aarde terwijl aan de achterkant van hun hart bijwijlen toch een boos mannetje rond een knappend vreugdevuurtje danste. ('Gemiste kansen,' noemden de anderen dat dan.) Sline Maanmot was een van die geestrijke beterbedeelden. Niets hoefde. Alles mocht. Haar gedachten vereisten soms nieuwe woorden, die nog niet bestonden, en die nog uitgevonden moesten worden. Vaak verborg ze zich achter haar donkere bril of haar camera; bij gebrek aan verse woorden schoot ze beelden die veel meer vertelden of verklapten. Een fragment uit het waargebeurde verhaal 'Waakvrouw' van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

422

De gele narcissen staan te gillen in het maanlicht. Het groene kunstbloed van het gras is gestold en raspt de zolen van haar blote voeten. Een windstoot van de werkelijkheid doet haar weer tot zichzelf komen. Ze rilt, schudt de betovering van zich af en spoedt zich over het pad en het gazon naar de veranda. Ze heeft daarnet haar buurman met een zaag vermoord, in het verhaal Memory Lane van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

423

Het woord reünie lijkt verdacht veel op ruïne. Men komt de schade opmeten en de meterstanden noteren, na zovele jaren. Men telt rimpels. Men controleert of bij generatiegenoten de spiegel ook gebarsten is. Men houdt nauwgezet elkaars kwiekgehalte in de gaten. Zelfs struikelen over woorden is verdacht. Ja: weer en wind kunnen gestelde lichamen grondig slopen. Opgetekend door een ervaringsdeskundige, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

424

Ik zat in het Brugs Friethuys in museumstad Brugge. De y verbeeldde een zak friet. Iemand vroeg er een ‘middelmatige’ met pepersaus. I couldn’t help overhearing, even later: de friturist had het tegen zijn assistente over een recent boek van een Vlaams schrijver. En dat dit nog niet in boekhandel De Raaklijn lag. Er zijn dus nog deugddoende onzekerheden in het leven. Totaal van de kaart en bovendien overvoed verliet ik deze kathedraal van borrelende olie, sissend vet en hangende knijppullen. Een stukje Frietpeace door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

425

Onverhuld door omschrijving, onverbloemd door schaamte, onbelast door goede smaak en onomwonden door uitweiding vertel ik u het verhaal van de man met de vossenrode toiletborstelbaard en de vrouw met de parelgrijze watervalharen, bewoners van een villa in bruidstaartstijl, op wodansdagen het toneel van onbeschrijfelijke taferelen. Ik moet hierbij een beroep doen op zowel mijn eigen woordvindingrijkheid als taaleksterschap om de juiste woorden te vinden en die daarna in de correcte verhoudingen en in de gepaste rangordes onder te brengen. Het spijt me bijvoorbeeld al dat ik eerst de man vermeldde. Of moet ik hier schrijven: niet eerst de vrouw? Een oude kwaal. Andersom zou ook kunnen duiden op uitsloverij. Of politiek-seksuele correctheid. Woorden schieten dus vaak te kort. Of voorbij. Zich daarvan terdege bewust: de maker van het verhaal ‘Wodansdagen’ (digitaal bereikbaar via de blogs Vreselijke verhalen en Moord!), tevens de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

426

Kaas boven kaas! bloten aas bolle kaas aas-blank kaasstank camembert koning albert oude kaas straffe baas passendale emmentaler vache qui rit ici, ici! roquefort et alors? gruyère prière raclette ‘k zie ‘t zitten edam merci madame kaaskop stolp erop vorte kaas verse kaas divort divers oud en vers brie ge zijt weer merci kaas boven kaas yes please say cheese (x 100, samen met de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe).

427

Ze is azertyf heel goed bezig. Ook de kwestie van qwerty heeft geen geheimen voor haar. (Hoe leuk om die woorden te typen!). Ze leert blindtypen dat het een lieve lust is.

Mettertijd wordt ze een zinvol lettertype. Typisch voor haar zijn de hoofdletters, zoals bijvoorbeeld in de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

428

Recept voor een veganist(e). Men pluime een kieken. Men gooie het beest weg. Alsmede het ei. Men spare de veren. Men vulle er zijn hoofdkussen mee. Men legge zich vervolgens te rusten met rommelende maag. Uit het kookboek De Paus van Room van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

429

Hallowish you a nightmerry X-mas en een voorlopig N-Y. In between Halloween, Carnival and Mayday Mayday Mayday. Life is a minefield. Break a leg. Yours mouthfully, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

430

Probeer vandaag bij je buikgevoel te komen. Zeg niet te vlug ja of nee – de anderen zullen dit niet als negatief ervaren, hoewel je zelf misschien twijfelt aan je positieve energie. Volg vooral je intuïtie, maar hoed je als het over financiën gaat: het kan zijn dat er onvoorziene obstakels opdoemen. Je voelt je echter goed gewapend tegen een en ander. Het kan wat tijd vragen om zelf te beseffen hoe je meevoelt met andermans pijn en vreugde. Maar je staat in je kracht vandaag. Je leven ligt vast in je geest, maar je bent nog even niet in de stemming om dat met iemand te delen. Uw horoscoop, gratis toegeleverd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

431

De plompe kerk stond nog steeds in het midden: een kloek met brede flanken die hooghartig de middenstip van deze samenleving bezette. Dat katholieke gevaarte had de handel en wandel van het stadje bepaald. Ongelofelijk hoe generatie na generatie onder de knoet van de kerk-met-hoofdletter werd gehouden. Het stadje leek uitsluitend bewoond te worden door dat ja-knikkende en zichzelf beschuldigende leger van god-met-hoofdletter. Die ‘Großschreibung’ deed hun teksten op conservatief Duits gelijken en veroorzaakte bladspiegels om godvrezend bij te bibberen. Die G-plek! Alweder een beklijvend fragment uit het verhaal ‘Weerzien’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

432

Schaken is geen ‘spel’. Het zweeft tussen kunst en wetenschap, zoals Mohammeds doodskist tussen hemel en aarde. Zoals in bepaalde ridderkringen (en soms nog in andere ‘middens’) schaken een gedoogde vorm van ontvoeren was, zo mag je op het edele berd de koningin of de koning slaan. Je bent dan zelfs aan de winnende hand, of winnaar. Gebruik even je schaakspier en say chess, voor de foto. Een nederige pion op het grote schaakbord van de wereld: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

433

‘Baas, neem een racecar, neem een Saab,’ had Anna, mijn directiesecretaresse, gezegd. (Het was bekend dat zij ‘s nachts vaak werd bezocht door palingdromen). Gewapend met deze omkeerbare raadgeving begaf ik me naar de stad, maar op zoek naar de dealer verdwaalde ik. De weg vragend, stelde iemand me de vraag: ‘Koos u de garage dus ook?’ Ik kwam echter per ongeluk terecht op een grote fruitmarkt, waar ik iemand verbaasd hoorde uitroepen tegen zijn vrouw: ‘En er is ananas, Irene!’. ‘Ja Otto!’ knikte ze blij. Terstond kocht ik ook zo’n schubbig ding. Toch iets dat lukte die dag voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

434

Het station in Gits is al vele jaren dicht. De spoorlijn (Kortrijk-Brugge en omgekeerd, met o.a. het belangrijke knooppunt Lichtervelde) passeert daar vlak naast het domein waar mensen met beperkingen wonen, werken, leven. Die hebben nog het meest behoefte aan openbare mobiliteit. Bovendien bevindt het middelpunt van de provincie West-Vlaanderen zich daar. Begrijpe wie kan. Dienstverlening? Vlaanderen spaanderen! We zijn Vlamelingen en Belgrims in ons eigen land, dat een zakdoek groot is maar zijn eigen snot de baas niet kan. Een van de dichtste spoorwegennetten ter wereld? Laat me niet lachen. Een bedenking door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

435

De pakjesdagen komen eraan. Dat treft. Misschien wil u voor uw naasten een wrap maken rond mijn boek Upperdog/Upper Class/Uppercut (uitgeverij Bibliodroom, ISBN 9789492515247). Een zinvolle geste, die zeker gewaardeerd zal worden in Torhout, Heule, Kortrijk, Italië, Suid-Afrika, Phoenix en Ardooie. Koopt nu allen deze biotrilogie, via een boekhandel of boldotcom. Het moet niet altijd Gezelle of Shakespeare zijn. Een eindejaarssuggestie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

436

In kort bestek de levensloop van een mens, zo die al niet met een geweerloop te maken kreeg: eersteling, boreling, sterveling, eeuweling, mummie. Vooral gerimpelde aardappelsoorten dus. Een chasse patate vooruitlopend op Mager Heineken met zijn dreigende zeis oftewel een vogelvlucht met bestemming puree of zeepwinkel om het hoekje door de ten dode opgeschreven Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

437

Het herodes- of flamingantenbaardje omkranst – snorloos, er is geen derde wenkbrauw, zoals bij veel Turken – in dunne mate de kin en de kaakbeenderen. Van een echte baard of wanggewas is geen sprake. Het is eerder een kader waarin het gelaat ingelijst zit. Een vreemde eigenschap van deze kinharigen: zij aanbidden de koning der dieren, terwijl primo er hier nooit een leeuw heeft rondgelopen (tenzij in een

kooi) secundo zij eigenlijk voor een republiek zijn en niet voor een koninkrijk. Een bondige studie van de flamingant door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

438

Plotseling keek bijna iedereen om. Kunstcriticus Dick Lunet, bekend van de regionale radio, kwam stilletjes maar zeer zichtbaar binnen. Hush! Hush! Hij voerde een vrouw als een aanhangwagentje met zich mee. Ze bestond, van onderen te beginnen, uit lieslaarzen, billen, een gordel die wat Vlaams textiel samenhield en daar helemaal bovenop voorwaar nog een hoofd met oranje achterover geharkt haar. Lunet zelf was gehuld in de verplichte witte sjaal. De samenscholing schoof eerbiedig open. Lunet en het wezen tipteenden glimlachend naar voren. Daar drapeerde de kunstcriticus zijn bemoeienisgrijze jas los om zijn schouders en klopte met een Gauloise op de snuifdoos van zijn hand. Een scène uit een vernissage in de jaren tachtig door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

439

Franciscus van Assisen bezocht de Belgische gevangenissen en stelde hoogst verwonderd afwezigheid vast van bijvoorbeeld de Fortis-bankiers en de Arcopar-verantwoordelijken. En waar zaten de bisschoppen en kardinalen? Hij krabde zich verbaasd op zijn tonsuur. Dieven en oplichters en doofpotters hoorden hier toch thuis? ‘De vogels zijn alweer gevlogen,’ mompelde hij boos, en keerde zwaar ontgoocheld terug naar zijn enige geliefde: Vrouwe Armoede. Getuigenis uit een heiligenleven, opgetekend door de religeuze Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

440

Liefste Aroma en Europa. Soms had je er aardig de pest in omdat ik zo weinig woordjes zei en altijd mijn kleverige vingers op je mooie meubels en muren lei. Maar elke dag werd ik iets groter en al vlug was ik zo helemaal volwassen dat je al die kleine handafdrukken weer eigenhandig erin wou krassen. Ook kreeg je toen van mij een poot zodat het je elk jaar weer te binnen schoot hoe ooit ook die smeerpoetsvlek op je nieuwe jas die allereerste dag van het nieuwe jaar was. Nu wens ik jullie een jaar zonder boter op uw haar. Uw liefste kindje, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

441

Prenatale penalty’s kondigden al een bloeiende voetbalcarrière aan. Het werd echter vooral een bloedende loopbaan. Ze schopten hem halfweg zijn carrière halfdood. Soms mocht hij daarna op tv nog wat meeleuteren met zogenaamde analisten in irritante praatprogramma’s over voetbal: ‘voorlangs’, ‘stilstaande fases’, ‘omschakeling’, ‘de bal is rond’ en nog meer van dat fraai diepzinnigs ontsnapte aan zijn lippen. Hij had het zowaar over ‘mentaliteit’ en ‘moraal’ en werd ook dikker. Maar

ja: tv maakt dikker, nietwaar. Tot zover de schets van de carrière van een ‘voetballist’ door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

442

Het was in de tijden dat men bij gebrek aan inspiratie doodgewone typetjes in alledaagse situaties op affiches van culturele manifestaties zette (en iedereen dat na-aapte), dat men bij gebrek aan inspiratie het haar tot dicht tegen de schedel afroetsjte teneinde via deze concentratiekamp-look kaalheid te verhullen en tot het leger der gelijkgeschakelden toe te treden (en iedereen dat na-aapte), dat men ‘out of the box’ zat te lullen en tegelijkertijd uniformiteit verwachtte (en iedereen dat na-aapte), dat men bij gebrek aan inspiratie alom de slogan ‘*Wij maken het verschil’* zag opdoemen maar niemand echt dat verschil maakte (en iedereen dat na-aapte), dat men bij gebrek aan inspiratie ging coveren, playbacken, samplen en kopiëren alom (en iedereen dat na-aapte), dat men bij gebrek aan inspiratie zielloze e-mails de wereld inzond en zelden zelf reageerde op geschreven berichten (en iedereen dat na-aapte), dat men bij gebrek aan inspiratie de televisie en hun tateraars als bron en evangelie en autoriteit ging beschouwen en de bête slogan ‘*Gezien op tv’* voor onvoorwaardelijk juist en goed en waar aannam (en iedereen dat na-aapte), het was in die droevige tijden zonder inspiratie dat wie een vondst deed, verdacht was, en voor aap stond. De intro op het verhaal ‘Onbewaakte ogenblikken’ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

443

Bent u van vlees, bloed en merg? Gemarineerd en gekookt in de wilde weeën van het leven en opgeschud door het woeden van de wereld? Verbijsterd kauwend op stupide doodgewoonheid die als genialiteit wordt verkocht? Tegen uw zin getater en gewauwel slikkend die opgeknoopte verkopers en diepzinnige charlatans door uw strot rammen? Kokhalzend eenheidsworst vermalend, de waan van de dag verbijtend? Reikend naar het opgedroogde bodempje patchouli van een laatste restje rock’-n-roll? Voelt u zich een schrikkelmens? Troost u dan met een fleurige flard op de wijs van Frisco door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

444

Niemand moest de hebzuchtige Ebenezer Moffaert vinden. Tot op zekere dag iedereen hem wou vinden: de man van wie beweerd werd dat hij in een stad aan de zee was komen wonen omdat hij dacht dat de gemeentebelastingen er gehalveerd waren – het was immers maar een halve stad; de andere helft was water. Het onwaarschijnlijke maar toch geloofwaardige verhaal ‘Moeskopper’, waarin ook een peloton hoogopgeleide ganzen paradeert, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

445

Twee vreemde eenden in de bijt. Hitler was een Oostenrijker. Geen Duitser. Hij kon zijn snater niet houden. Ook schoot zijn armpje bijna voortdurend uit de kom. Stalin was een Georgiër. Geen Rus. Twee van zijn tenen waren vergroeid. Hij geleek dus ook ietwat op een eend. Die zweeg voornamelijk, omwille van zijn vreselijke dialect. Zijn ene armpje was korter dan het andere. Een Stalingroet kon er dus met moeite af. Twee snorrenmannen die de wereld in een poel van ellende stortten. Uit de geschiedenisboeken stijgen doodsgereutel en kanongebulder op. Er komt geen einde aan de documentaires over deze massamoordenaars. Een historische notitie in vogelvlucht door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

446

Quasi gebochelde leerlingen en scholieren, aan boekentassen en rugzakken vastgebonden, de bultenaren van de schoolkennis. Soms rusten die dingen als waakhonden aan hun uniform-witte voeten, wanneer ze even halt houden om samen te scholen, wachtend aan K&R-plekken of Z&V-stroken op moeder SUV of vader BMW. Staat er iemand tussen die later klokkenluider zal worden? Golfballenraper? Linkshandige kinesiste? Zullen ze de spijbelgeneratie genoemd worden? Bedenkingen van achter de bespikkelde voorruit in de duifgrijze Saab van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

447

Esplicit: Spanje wil in de EU blijven. Polaire Vortexit: we zullen weer geen winter hebben. Lucit: Luxemburg heeft het licht gezien. Beneluxit: de Benelux wil zichzelf opheffen. Rolexit: opheffing van het Zwitsers bankgeheim. Dexit (synoniem Belshit): de Arcopar-affaire. Deficity: de hoofdstad van Italië. Who’s nexit? Wie is de volgende die afhaakt? Een les hedendaagse aardrijkskunde gekoppeld aan economie, dixit de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

448

Ze sloeg de Donkerstraat in. Af en toe diende ze een paraplu te ontwijken. Die ondingen konden je de ogen uit prikken. Vooral voor gewapende kleine mensen was het uitkijken. Hun paraplu bevond zich op ooghoogte van de grotere medemensen, en sommige van die onderdeurse parapludragertjes stapten blindelings door, zich nietsontziend een weg banend door onbeschermd reuzenvlees. ‘Afschaffen die parapluhandel,’ mompelde Birde boos. ‘Koop in de plaats condooms om te beletten dat jullie jezelf gaan voortplanten. Betere voorbehoeding tegen het mensdom! Leve de regen!’ Een wrang fragment uit het verhaal Lotto, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

449

De debuutroman van Elisa Smitson werd aangekondigd als een literaire thriller. Dat duo voorgekauwde holle woorden was constant voorradig in de pr van uitgeverijen rond nog vele andere boeken, en werd klakkeloos door de media en papegaaiende

boekbesprekers overgenomen. ‘Literair’ zou moeten betekenen dat het hier schrijven betrof, en geen opschrijven. Een meerwaarde, dus. Meteen ook het grote mankement in zoveel whodunitjes. Toch verkocht het genre goed, net zoals de pollepeldramatiek en de schuimspaanproblematiek van de kookboeken. ‘Thriller’ zou voor spanning moeten staan. Iemand moest een dader ontmaskeren. Vaak echter wilde je na twee hoofdstukken niet eens meer weten wie het gedaan had, of je wist het al van in den beginne: de buur, de butler, jijzelf. Woorddiarree en zinsverduistering heersten alom. Spanning betrof alleen dreigende onweerswolken. Een boekrecensie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

450

Jorislam uit Jorisalem dacht dat hij vlugger het paradijs zou bereiken door radijzen te eten. Aldus geradijcaliseerd zou een enkele reis naar een paradijselijk leven in het hiernamaals vlotter verlopen. Het lot besliste er echter anders over: hij werd bij de dadelpluk dodelijk getroffen door een verdwaalde vogel uit de Gazastrook. Het kan verkeren, zei ene Gerbrand Adriaenszoon ooit, wederom geretweet door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

451

Toekomst bestaat niet. Nog niet. Het is het nu (ondertussen al toekomst geweest) dat zichzelf telkens weer vernieuwt en aandikt. Dat nu is ook de eeuwigheid, op alle plaatsen tegelijk waar een mens kan zijn. Het uitdijende oneindige heelal is eigenlijk ook een permanent groeiende rimpeling of trilling die nooit ophoudt en snaar- of spiraalmatig zichzelf in stand houdt, omdat er zoveel nuën zijn die alsmaar op- of uitrekken. 23 % van onze hersenen – de hoeveelheid die we gebruiken – probeert dat te begrijpen, maar slaagt daar moeizaam in. Begrijpelijk dus dat deze flard ietwat onbegrijpelijk is. Twijfel is echter het watermerk van elke filosofie die niet aan een toog wordt bedreven. Zeker weten. Uit ‘Mensen en hun Misselijkheid’, een wijsbegerig traktaat van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

452

Ik voel me zo onrustig als een spin in een Spaanse bakkerij. Daarom: een oproep aan alle vorige, huidige en toekomstige generaties. Een beetje ruimtelijk inzicht graag. Laten we met z’n allen elke zondag ons vieruurtje overslaan om te protesteren tegen ruimteschroot en alzo de regeringen van deze wereld wakker te schudden. Geef de ruimte de ruimte! Dood aan schroot! Voor een proper heelal! Geen stuten meer ’s zondags te vieren tot alle afval uit de kosmos is verdwenen! De initiatiefnemer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

453

Toen ze in taverne De Krim binnenkwam, kreeg Jurka vrijwel onmiddellijk een barkruk toegeschoven – de mannen waren galant, zoals gewoonlijk. Aan de niervormige toog

zaten de bekende gezichten. Daisy schudde voortdurend zachtjes nee, maar daar kon ze niets aan doen. Ze had ooit een voetbal uit derde provinciale knoerthard tegen haar hoofd gehad. De bejaarde zusjes Annelieselotte zaten eeuwig te glimlachen ondanks plompe verwaarlozing door de drinkende mannen. Ze hadden permanent ruzie, maar verborgen dat achter hun oude glimlachjes. Ze waren bewaard op sterk water. Monica zou uit Cuba komen, naar ze zelf beweerde. Haar ogen en heur haren waren donkerder dan een steenkolenhok uit de vroege jaren vijftig in het naoorlogse Vlaanderen. Toen gebeurde iets ongelofelijks. Een fragment uit een Kriminologisch verhaal van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

454

De dopjes op de parfumflesjes zijn in dusdanige kleuren dat het spuitgaatje met het blote oog vrijwel onzichtbaar blijft. Daardoor spuit men vaak in het wilde weg en verspilt men extra inhoud, waardoor men weer vlugger een nieuw flesje moet aankopen. Een vuile commerciële truc. Vele verpakkingen zijn zonder extra werktuigen niet open te krijgen. Sommige omhulsels zijn zelfs om het product heen gesmolten. Mensen krijgen het daardoor zo op de heupen dat ze soms in een opwelling van woede en onmacht het aangekochte product vernielen. Ergernis. De fameuze soepkommetjes met de leeuwenkopjes als handgrepen wekken al decennialang de ergernis van restaurantbezoekers. Niet alleen zijn die ‘oren’ onfunctioneel – je hebt er geen greep aan en je verbrandt gelijk je vingers –, maar de smallere hals en voet van die dikbuikige soepkommetjes beletten ook vlotte consumptie van de inhoud. De gewenste inhoud van je lepel bereikt nooit je mond. Frustratie. Sommige bijsluiters vormen een heus boek, waarin het bovendien vaak zoeken is naar correcte uitleg in de moedertaal. Vooral bij elektronica en computers horen complete romans. Je moet al een dag vrijaf nemen om die ook maar gelezen te krijgen. Balen. Parfum, plastic, soep, bijsluiters: de vier pijlers van de sessie Woedebeheersing, georganiseerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

455

Koning Fahd van Saudi-Arabië verliet medio zomer 2005 deze materiële wereld van gouden deurknoppen en champagnedouches. Hij ging de profeet Mohammed groeten, wiens doodskist tussen hemel en aarde zweeft. Ook de benzineprijzen stegen wat. Zijn dood was een lelijke streep door onze boekhouding. We leverden immers al 23 jaar lang de geluidloze gordijnrails voor zijn paleizen en buitenverblijven (nou: het waren eerder binnenverblijven) wereldwijd. We hebben een patent op die dingen. Ooit was dat contract opgemaakt hier in onze firma ROEVERSIL te R., hartje middenstands-West-Vlaanderen (*Vermandere, Roeselare, Silence).* Koning Fahd betaalde ons royaal, een koning waardig. Dat de wahabiet Fahd een punt maakte van zijn stille gordijnen, verwonderde ons niet. Hij was zelf permanent omhuld en gedrapeerd. Alles gebeurde gedempt. Zijn begrafenis bijvoorbeeld was een explosie van textiel. Zijn halfbroer Abdullah volgde hem op. Helaas bleef het hier verder stil voor ons. We hebben nochtans ook geluidloze bubbelbaden, muisstille motoren en mixers waarbij je

een speld kunt horen vallen. We zullen ons dus even op de binnenlandse markt moeten richten. We mogen onze stille vennoten niet in de steek laten. Opgetekend ten kantore van de CEO van ROEVERSIL door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

456

Een korte bijdrage wegens samenscholingsdag. Is een lezer(es) van deze rubriek nu een Miljardair of een Flardrien? Een vraag die aan de basis ligt van een zoveelste woelige nacht voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

457

Hoewel de grote dichter halfstok hing, ratelde hij er lustig op los. Een magere één meter negenennegentig verboog zich werkwoordelijk tot een magere één meter tachtig en werd aldus een koortskromme van speeksel en zweet en woorddiarree, gestut door een groteske staande microfoon waar hij af en toe naar greep als naar de keel van zijn aartsvijand. Het hoge slungelgehalte had hem altijd al de sympathie van het poëzieminnend gild opgeleverd. Bovendien rookte hij dapper vooruitstrevend nederwiet, waar hij niet geheimzinnig over deed. Hij had er zelfs al de grens van zestig mee overschreden, asjemenou. Eigenlijk luisterde men niet naar de dichter. Nee: men hoorde hem ratelen. Ongetwijfeld weten de belezen zielen onder u over welke dichter zaliger ik het heb. Ooit waren we op een literaire zaterdagavond voorleesgenoten in een lichtroze waterkasteel in Poeke, deze bleke slungel en de levende verse Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

458

Soms groeit de behoefte iemand van lang geleden weer te zien of er ten minste wat informatie over te verzamelen. Vaak echter heeft dat geen zin. Zelfs op collectieve gedenkdagen van een generatie veertig-, vijftig- of zestigjarigen voel je het ongemak. Te veel verschillende levens zijn ondertussen harde feiten geworden, waardoor herinneringen weggedrukt zijn. Het is zelfs zinloos om, gewapend met een goed geheugen, dingen uit het verre verleden op te vissen, want de meerderheid van de betrokkenen staart je aan alsof je staat te liegen dat je zwart ziet. Ze zijn een en ander compleet vergeten. Het woord ‘reünie’ gelijkt te erg op het woord ‘ruïne’. Neem dat aan van een ervaringsdeskundige, Mij 68: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

459

W mtn ds bsprn. N vrstl. N ht Tnssch (Nrd-Frk) hbbn z mr dr klnkrs. N ht Ndrlnds hbbn w r ng vf. (a,e,o,u,i) Gnlk hb j d nt ns ndg. Ls mr ns d dvrtnts n d krnt. *Mn zkt. vrw,* wt j wl. Ls j r tch ng n prblm m hbt: vrvng vrl dr n e. D kmt ht mst vr. N tdn vn cnmsch crss bsprn w ds k p lttrs. Vnd j nt dt ht r lk tzt? Tt zvr dt glttrd brcht vn d Schrvr vn Mljrdn Flrdn, ghl d w.

460

Mobiliteit. Men kon het niet laten van kinderen te kopen en met auto's te rijden. Dus begon ze een zaak in kinderschoenen en autobanden. Weldra stroomde haar winkel vol met volwassenen. De helft ervan bracht kinderen mee, om schoentjes te passen. Een groot voordeel: van schoenen had ieder kind, hoe klein ook, er telkens twee nodig. Wat autobanden betreft: het was onveilig om maar één band te vervangen door een verse. Het minimum bedroeg ook hier twee, met uitschieters van vier. Soms vijf, want ook de reserveband mocht niet worden verwaarloosd. Er moest balans zijn. Tussen de schoenen onderling of de banden onderling kon geen diversiteit heersen. Ze werd rijk, want er kwamen steeds meer auto's en de nataliteit was oké. Haar zaak stond niet lang in haar kinderschoenen. Schoenen: mobiliteit. Auto's: mobiliteit? Hoe meer schoenen ze verkocht, hoe mobieler men werd. Hoe meer banden ze verkocht, hoe immobieler men werd. Een paradox die zich voordeed in de bloeiende zaak van de zus van de nicht van de zwager van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

461

Het ene, affe gedicht? Volmaakt als een kei? Eeuwig ei? Daar levenslang mee rond te zeulen, in goede en in kwade dagen, terwijl alle anderen feestelijk hun leven op aarde aan het opgebruiken waren? Deze vooralsnog onbeschrijfelijke onvolmaaktheid immer verder, ouder, wanhopiger met hem mee te dragen ten koste van de noodzakelijke stroomtoevoer naar een 'normaal' bestaan? In een dergelijke duisternis? Dit misschien ongewenste embryo voedsel en onderdak te gunnen terwijl het nog een monstertje was? Zijn eeuwige gedicht bestond het alsnog te bestaan uit deze aanhef: *Ja, er is dood na het leven*. En een slot: *Zo, dat was het.* Nu weet u het ook van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

462

Tijdens het zeventiger decennium van de vorige eeuw dook in Nederland het woord 'kerk-Marokkanen' op. Ze zochten door omstandigheden asiel in kerken in diverse steden. Heden ten dage kennen we het begrip 'klimaatspijbelaars'. Ze ontbreken in de (donderdag)lessen omdat Moeder Aarde het te warm krijgt. Soms levert de actualiteit verse woorden. Er gebeuren zaken waar we nog geen naam voor hadden. Soms overleven zulke woorden. Graaicultuur. Fygitaal. Technerd. Eindbaas. Tinderen. Deradicaliseren. Brexit. Weet je wel. Een bijdrage over de taalindustrie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

463

Water kan klateren en rust geven. Water kan ook kletteren en irriteren. Spaar ons van de niervormige waterpartijen in diverse rotstuinen die dat doen. Dat gekletter dus. Laat ons de allesbegrijpende kabouter weer vergeten die op dit alles welwillend toeziet. Een verzuchting gedicteerd door de groene vingers van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

464

Het feestelijke bimbambeierenweekend nadert, ei zo na. Wat dropt de klok in uw huis? Maak er een echt vrolijk paasfeest van. Schaf u het ongezouten en ongedesemde boek Upperdog aan. Voor uzelf of voor uw evennaaste. U kunt het boekhandelen of bolcommen. Mede-Heulbewoners kunnen het zelfs in de lokale drukkerij verkrijgen. Het valt ook te lezen als Oudout op mijn blog Romaneske Boeken. Vreugde en (ont)spanning gegarandeerd. Upperdog: een lezersstraal door de Schrijver van Miljarden, geheel de uwe.

465

Jarenlang hurkte het arme schoenpoetsertje in weer en wind ijverig voor dure dames en glimmende heren. Hij poetste zowat door hun schoenen heen. 's Ochtends vroeg had hij ook een krantenronde, want het schoenenpoetsen bracht te weinig op. De shoeshineboy werkte zo hard en spaarde zoveel dat hij later de baas werd van een van de grootste kranten van het land. Nu moest hij die krant niet meer zelf thuisbezorgen, maar prijkte hij als krantenbaron op de voorpagina van zijn eigen krant. En glanzen dat zijn schoenen deden! Hij kon er zowaar zijn eigen krant in lezen. Hij poetste ze wel nog elke ochtend zelf, en hij poetste zowat door zijn schoenen heen, om niet te vergeten hoe het ooit was. Een cv dat ietwat op een cliché gelijkt, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

466

Vergeet het distelige geneuzel van would be-weermannen met een derde wenkbrauw onder hun neus aan de toog (die het gehoord hebben van een moeilijke computer) of has been-weervrouwen met profylactische regenkapjes op hun kopjes tegen goddelijk gedruppel en peins een beetje positief: het wordt een vlammenwerpend hoogseizoen, geen pisnijdige prostaatzomer met koud zand tussen je knarsende tanden en een verloren gewaaid exemplaar van Steps / Tips / Streekkrant / Metro / Papillo tussen de hammen van je vermotregende reet. Nee: het wordt heerlijk warm. De rodekreeftenkleur zal weer eens overheersen. De horeca zal noch steen, noch been klagen. Voorwaar dat zeg ik u: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

467

Op een dinsdagnamiddag zat George de seriemoordenaar *very English* te zijn op een bank bij de *Lime Walk* in *Sissinghurst Castle Garden.* Het was eind juni. Bloemkoolbewolking bolde tegen een strakblauwe lucht op. George knabbelde van een gezond granenkoekje. Een twintigtal mensen kuierden her en der over de uitgestippelde paden. Plotseling bevroor George halfweg een voedergebaar. Zijn blikken zeilden hongerig over de gazons, paadjes en perkjes. Voelde hij wat? Rook hij wat? Een uittrekseltje uit een bloedstollend verhaal van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

468

Monniksgier gespot in Schriek. En raad eens wie er ook komt? Bart Peeters! Waar? Overal. Wanneer? Altijd. In naam van de mensheid en de menselijkheid: red ons van de alomtegenwoordigheid van Peeters Bart. Getekend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

469

Witte marsen en stille optochten om de politiekers en de rechtstaat wakker te schudden zullen niet veel zoden aan de dijk zetten zolang er op tv-zenders van die imbeciele oversekste programma's vertoond worden. De televisie is voor veel dwazen immers de heilige koe: 'Gezien op tv!'. De realiteit van die debiele 'reality' is dan nog zoveel erger. Om van de onderbroekenhumor nog maar te zwijgen. Afgrijzen. Weerzin. De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

470

Laat alle 800 000 Arco-bedrogenen de fameuze slogan 'verbondenheid' toepassen en aldus verbonden niet stemmen op partijen die verbondenheid prediken. Want dat zijn net de schijnheilige bedriegers, geruggensteund door hebzuchtige bankzitters. Denk dubbel na voor u een of andere houten kop, breedsmoelkwaker, beloftekanon of pilaarbijter uw stem geeft, want die wordt gegarandeerd stemloos. Zoals ze hier zeggen: 'We zijn geleerd'. Een raad in tijden van kiespijn door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

471

Nog even een flard van vroeger herhalen: de Vlaams-Nationalisten, dromend van een republiek Vlaanderen, kiezen uitgerekend de Koning der Dieren als hun symbool, baas van een koninkrijk, tevens de meest luie vleeseter onder de wilde dieren, die zelf niet jaagt, maar de leeuwinnen dat laat doen. Ze wilden toch vrouwen-aan-de-haard? Ze wilden toch zolang klauwen? Ze wilden toch geen koninkrijk? En zag je hier ooit al een leeuw in deze lage streken van Vlaanderen? (Ja, er ligt er eentje te suffen in een of andere zoo of pretpark). Get. een Vlameling in eigen land, weldra een Belgrim: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

472

De oude politiek van de hebzucht en de graaicultuur is afgestraft met stemloosheid. Nu zijn andere dieven en charlatans naar het parlement gestemd. Bij ondervraging van de bevolking blijkt echter dat niemand voor ze koos. Alweer het zoveelste boeiende scenario voor een Belgische B-film, afdeling Laag-Vlaanderen, spaanderen. Wat let ons nog om dit druilerige koninkrijkje en overspannen republiekje te verlaten en naar Canada of Legoland te emigreren? Een kieshokje en een ontgoocheling later: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

473

473 is een spuuglelijk getal. Getal is een lelijk woord voor cijfer. Er is wel betekenisverschil tussen die twee. Maar cijfer klinkt evenmin mooi. Daarom hier geen flard van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

474

Jakke Doe staarde naar het kaalharige hoofd van meester Tim. Sommige grote mannen verloren dus duidelijk het merendeel van hun haren. Ze kregen een gratis zonnepaneel op hun kop. Waar bleef al dat uitgevallen haar op de wereld? Groeide er ergens op de Westpool of de Oostpool een haarbos? Wervelde er om de aardbol een reusachtige ragebol met verloren haar rond? Meester Tim probeerde daar wel wat aan te doen. Achter op zijn hoofd liet hij de overgebleven haren groeien. Jakke keek nu wat scherper toe, toen halfharige Tim zich even naar het smartboard omdraaide. Wat zag hij nu? Een bleke halvemaan met een paardenstaart onderaan. Zouden de kappers in de stad boos zijn op Tim en alle andere staartachtigen? Uit het jeugdboek Stilte! voor afstudeerders aan de lagere school van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

475

Barrebartle werd om zo te zeggen geboren uit een fles. Het was onmiskenbaar een jongen, want hij vertoonde een komma tussen zijn benen. Zijn geboorteschreeuw was het PLOP! van de kurk die uit een flessenhals werd gerukt. Dat betekende gelijk het startschot voor een bruisend bestaan op deze aarde. Dat hij geboren werd uit een fles was ook de oorzaak voor zijn vreemde naam. De vrouw wou Barry; de man wou Bartle. Ze waren beiden vaak teut en raakten het niet eens over Barry of Bartle. Toen de vrouw wat minder begon te drinken in verband met de geboorte en zo, verzoenden ze zich eindelijk wat die naam betrof. Het werd Barrebartle. Ouders hebben het laatste woord, en wie zonder glas is, hij werpe de eerste steen. De ovenwarme wereldburger kreeg slaag van de dokter, die hem vervolgens punten op de tien gaf. Enkele dagen later kreeg hij van een ander wit spook een koude douche over zijn hoofdje, terwijl hij boven een reusachtige kelkachtige kuip gehouden werd. De koppen van de aanwezigen die zich even daarna over zijn bedje bogen, waren opgeblazen en rood aangelopen. Daarna werd het wat rustiger. Alleen de geuren, nou: walmen van alcohol gevolgd door die van verschaling bleven opvallend aanwezig. Horizontaal afwachten was de boodschap. De intro van het boek Breinmeid door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

476

Goj of het Gentile kwaliteitslabel. Oude Joris dronk goede rode wijnen. Aan galg en rad ontsnapte hij, ofschoon hij zwart en scherp verkoos aangaande tint van zijn gemoed en smaak van zijn gedachten. Oude Joris pamperde zijn knoken met mooie kleren, milde mosterd en de juiste oliën uit de goede noten. Prut was niet aan hem besteed. Echte mortel vroeg zijn kathedraal. Oude Joris trok zijn neus niet op voor vis. Hetzelfde dient gezegd van centen. Boter was zijn motto; de gladheid van de aal droeg

zijn voorkeur weg. Hij werd een vinnige oude van dagen. Oude Joris droeg zijn linkerhart verder rustig tikkend door de jaren heen. Hij was een tijdbom als eenieder, maar leefde in gedoogzones van kwaliteit en welbevinden. Oude Joris bezat ook de boeken. Uitgelezen stonden ze te kijk. Hij bliefde nu geen letters meer, maar hield ze zindelijk te boek. Meer kon hij niet voor ze betekenen. Oude Joris hield van wind en regen. Ook dat aspect boeide hem zeer. Onweer baarde hem geen grote zorgen. Integendeel: gedonder en gewapper waren voor hem het spetterende einde. Oude Joris vond een zee ondersteboven een woestijn en dit laatste landschap dan weer omgekeerd een zee. Idem dito voor de boomkruin en de ondergrondse wortel. Alles was spiegeling. Oude Joris gaf in alle rust de geest. Ontsnapt aan vuur- en waterproef. Gekleed op zijn paasbest, op een zeer goede vrijdag, zijn hart verdeeld in links en rechts. De boeken waren neergelegd. Het motregende die dag. Lucht en aarde zagen grijs. Goede Oude Joris: goede reis. Vanwege een zelfreizende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

477

Bewaardrift: musea, weckglazen, balsem, vriestemperaturen, ijs, tijdscapsules. Graafzucht: detectives, pendelaars, archeologen, scalpels, hypnose. Maar de dingen blijven ontsnappen en verdwijnen, ondanks alle meet- en weetkunde. Alleen het verborgene blijft. Het verloren voorwerp is het meest voorkomende zinsdeel in de menselijke grammatica. 77 % is het grootste deel van de hersenen dat niet wordt gebruikt. Een gedachte onder de ontbladerde Boom der Kennis van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

478

T.g.v. Nationale Facedag. Fb-talk talk talk. Men is gewoonlijk een aantal jaren getrouwd met een kanjer. Men heeft bij een ‘vriendelijke’ opname in een ziekenhuis een voorraad oei’en of sss’en ter beschikking. Men weet echter zelden wat en waarom en waar. Men vindt bij eender welk bord voedsel (dat vaak al een keer of twee al gegeten lijkt te zijn) dat dat niet meer moet zijn. De zonnebril en het parapludrankje worden zaligverklaard. De nietjesmachine van Fb kent alleen maar het bevel ‘geniet’. Overleden Fb’ers kunnen nog politieke partijen liken. Wat nou: een lijk dat liket? Facebook Foeiboek. Gelukkig hebben meneer en mevrouw Face begrip voor en genieten zij van de roerselen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

479

Op donderdag 15 oogst 2019 klokslag 15 u wijdde ik een aantal woorden aan een indrukwekkende installatie van de kunstenaar Stefaan Roelstraete in Het Lijsternest in Ingooigem. Het werk is een hommage aan Stijn Streuvels, die een halve eeuw geleden stierf. Tot zover een perswee van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

480

Kleine bio. Ik ben negen. Midden in de gewelddadige 20ste eeuw. Ik heb geluk gehad: al die jaren hebben de soldaten van kindermoordenaar Herodes me als eerstgeborene over het hoofd gezien. Dat blijft dus op mijn romp staan. In die donkere tijden lees ik magazines. Die zijn altijd wel ergens te vinden. Ik heb nooit graag strips gekeken. Laat staan gelezen. In die tijd echter blader ik toch vlug naar de bewuste bladzijde, helemaal achterop. Het is de tijd van Robbedoes, Taptoe, Sjors en Sjimmie. Ook van ene Appelsientje: de perikelen van. Zoals je een koekjesdoos opent en door de geur herinnerd wordt aan de keukenkast van opoe op zaterdagvalavond in de herfst, zo krijg ik door het pellen van een zuidervruchtje eensklaps Appelsientje weer voor ogen. A la recherche door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

481

Mijn dochter Sarah publiceerde anno 2013 haar roman Hardziek en vond meteen een nieuw genre uit in de bekende afdeling ‘thriller’. De meest serieuze recensie over Hardziek legde daar ook de nadruk op. Nu heeft Sarah op Tinder een tekst gepubliceerd (tevens op Fb te raadplegen) die geweldig scoort. Lezen kan verdraaid leuk zijn. Ze lanceert alweer een nieuw genre, waar vooralsnog geen naam voor bestaat. Het woord ‘column’ doet geen recht aan de tekst. Het heeft iets van een geschreven otherselfie, maar dat zegt het evenmin helemaal. Een persie? Smilely? Truely? Truelie? Je moet het natuurlijk gelezen hebben om het te snappen. ‘Kerekiwere’ heet aflevering 1. Zoals zovelen snakkend naar een eventueel deel 2: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

482

De onafhankelijke boekhandels blijven veel onafhankelijke lezers over de vloer krijgen, want ze lokken ze met cappuccino’s, terwijl vele varianten van nordic noir over de toonbank vliegen als warme broodjes-ongezond. Ook concurrent bol.com kan de bestellingen voor mijn vlammend rode biotrilogie Upperdog (met minstens vier moorden erin) amper bijhouden. Er kan nu zelfs pas dezelfde avond van de besteldag aan huis geleverd worden, niet vroeger. Een lelijke streep door de rekening van uitgeverij Bibliodroom en de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

483

Het machinale verzagen van hout geleek op het klaaglijke loeien van een verdwaalde koe. De kikker in de vijver kefte woedend als reactie op een overvliegende helikopter. De hond van de overburen sloeg aan: hong-kong hong-kong hong-kong hong-kong. Het ergste lawaai echter kwam van de televisie, dat scherm van afgrijzen waarop Trump trompetterde dat China, Rusland, Noord-Korea, Frankrijk, Canada, Venezuela en Groenland er pap zouden van lusten. Tot zover enkele oergeluiden eind oogst van een zowel dweilnatte als gortdroge zomer, geregistreerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

484

De dichter Arnold in W. sprak een soortement Tweedehands Algemeen Geschaafd Nederlands. Zijn g's-naar-beneden wentelde hij halfzacht schrapend in de boerenboter; zijn h's-naar-omhoog blies hij rochelend als een koffiezetapparaat na vervaldatum aan. Hij aapte bijwijlen ook het Onvlaamse Nederlands na. In zijn gedichten heerste nogal wat gezwollen adjectiviteit, die haaks stond op het schriele lijfje van deze verzensmeder. Portret van een Vlaams dichter in de hilarische roman Beeldenaar door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

485

Even kort door de bocht met enkele taalslippertjes. Een slogan voor veggie-aanhangers: 'My misteak'. Een leuze voor onze grootste basketbalspeelster: 'Lang zal ze leven'. Verweer van een verstokte roker: 'U raakt een teer onderwerp'. Bijnaam voor een traditionele kok: 'Paus van room'. Boerenrijm voor een overvolle legbatterij: 'Wat is mooier dan een dooier?' Een stukje summiere copywriting door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

486

Steenmarter knaagt kabeltelevisie stuk in Afsnee. Een kop uit de Bazuin der Leiestreek, niet per se het lijfblad van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

487

De maan neemt van het water waar ze in schijnt een trage foto met de maan erop. Een moonie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

488

Tijd voor een tirade. De Vlaamse canon. Eddy Wally. Vier weverkens zag men ter botermarkt gaan. Een uitheems roofdier dat te lui is om zelf te jagen en zich toch koning der dieren laat noemen (symbool van onze republikeinse nationalisten; anti-koninkrijk). De slager Jan Breydel. Arcopar-dieven. Graaiende ceo's. Nationalisten die trouw zweren aan de Belgische grondwet. Een Boekenbeurs van kook- en kutboeken: gebraad en gebroed. Enkelbandjes en vergiffenis voor hebzuchtige politici. De vergeetput van Europa met wat valse opwinding over migratie na zelfgekozen lucratieve deportatie uit de Belgische leeuwenkuil. Domme adoratie voor kunstcharlatans, felle bekjes, dijenkletsers en televisionele minkukels. België mijn land, mijn B-film. De eindgeneriek oogt ook erg ter hoogte van de B: Bart De Wever, Bart Peeters, Bart De Pauw. Veel Barten, kortom. Hij die zich excuseert ten overstaan van de meeste andere Barten, wier barterigheid geen enkel probleem vormt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

489

Flard 500. Tijd voor een reclameflits. De pakjesdagen komen er weer aan. Dat treft. Misschien wil u voor uw evennaasten een wrap maken rond mijn verhalenboek

Upperdog/Upper Class/Uppercut (uitgeverij Bibliodroom, ISBN 9789492515247). Een zinvolle geste, die zeker gewaardeerd zal worden in Torhout, Heule, Kortrijk, Italië, Suid-Afrika, Phoenix en Ardooie. Ik signeer dit keer niet op de Boekenbeurs, want je struikelt er over whodunitjes (het is toch altijd de buur of de butler) en pollepeldramatiek (hoe kook ik niet over?). Koopt nu integendeel allen mijn bloedrode biotrilogie, via een boekhandel of boldotcom. Het moet niet altijd Gezelle of Shakespeare zijn. Een herfstsuggestie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

490

Ik ben veertien. In die tijd ben je verdacht als je jong bent. Bezinningsdag geblazen! Een hele kostbare lesdag wordt daarvoor uitgetrokken: donderpreek, heilige mis, biecht, bezinning, stille wandeling, karige maaltijd. Een gouden dag voor het economaat van de school. Zelfs in mijn scholierentijd heeft het al iets middeleeuws: die donderpreek van een of andere gekapmantelde kaalkop met een vreselijk kruis om zijn nek. Wij, het luistervee, worden daartoe in een grote studeerzaal samengedreven. Zes surveillanten (vijf ervan dragen lange zwarte rokken met 79 knopen van boven tot onder – waren het maar kogelgaten) houden ons in de mot. Een goudmijn voor zo'n Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

491

Dick T. was niet bang voor lange moeilijke woorden. Hij leed m.a.w. niet aan hippopotomonstrosesquip(p)daliofobie. Veel meer ontzag had hij voor de korte records. Zoals het kortste betekenisvolle woord: u. Of de allerkortste zin met onderwerp en persoonsvorm: U at. Of van een beetje zinsverduistering als: Sexy qua lijf, doch bang voor 't zwempak. Een pangram. Of: Koos u de garage dus ook? Een palindroom. Lepel dat maar eens uit. Ook voldoening gaf hem de vraag waarom bijvoorbeeld Goudvis, Driehoek en Duif soms een hoofdletter nodig hebben, niet alleen aan het begin van een zin. Ja: Dick T. (broer van Brigitte Bordeaux, doet hier niets ter zake) was in de ban van de zware taalindustrie. Hij was een echte taaliban. O, rustig maar: dat laatste woord is een brug te ver voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

492

Zoals overdag de zon op schedelpannen knettert en blauwe kaas van hersenen maakt, en 's nachts de schijn van de Mimolette maan de schroeiplekken weer zalft, zo last de allerhoogste (de heiland, het lam gods, zaligmaker, allah, god, de heer, de grote uurwerkmaker, verlosser – vink aan wat u het liefste hoort, graag zonder hoofdletters) tijdens onweer met veel bliksem en gedonder de gaten in de ozonlaag weer dicht. Een homerische vergelijking uit het Aardige Opwarmingsboek van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

493

Wat zijn we toch weer giftig met geschenken. Iemand wijst naar het oosten. Iemand vertelt een kerstnachtmerrie. Iemand heeft het over wrede machten op de boze aarde. En Mozes rijmt met Herodes en alles kleurt rood als kerstbloed. En Rudolf doet alsof zijn neus bloedt. Kerstmisdaden. Dit alles is altijd verleden tijd. Wat kan lang geleden toch zo nabij zijn. Een gedachte opwellend vanuit het grondsop van een glühwein bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

494

Naar aanleiding van besparingen in de cultuursector liep een actrice uit een Vlaamse soapserie voorop in de betoging, zeggende dat zij meestapte ‘om het niveau van de VRT te bewaken’. Even daarvoor had het Journaal items gewijd aan de tv-serie FC De Kampioenen. Een actrice beweerde dat het hierbij om ‘echte mensen van vlees en bloed ging’. Even later werd in datzelfde Journaal (dat ook tot in den treure items op z’n dummies tot driemaal toe herkauwt: studio, off screen, ter plekke) op Eén ene Marie Verhulst ten tonele gevoerd als ‘nieuw baasje van Samson’. Een zeker wicht, genaamd Kat Kerkhofs, vond op het podium van De Warmste Week – StuBru ‘dat Kortrijk toch wel aan het einde van de wereld lag’. Nou nou. BV-gewauwel, irritante karikaturen, snertnieuws, eindeloze herhalingen, getallengekrijs van podiumego’s. Net het parlement met de kwebbelende schijnpolitiekers. Kijkt u nog naar VRT? Ik niet. Nieuwsuur, Breakfast, Netflix. Get. de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

495

Geef mij maar een gezellige moord op zaterdagavond, joelende wind om het huis, een halfvol glas single malt en de vertrouwde kontkuil in de allesbegrijpende sofa. Aldus een bezadigde versie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

496

Hij wist wat hij niet wist. En zie: zijn pleinvrees werd bewaarheid: toen hij Coronation Street verliet, belandde hij via de Place Déjà Vu andermaal op de Quarantaine Square. Op de Halletoren wees de TikTok-klok vijf over twaalf aan. Injectiespuiten alom tussen het bladerdeeg van de herfst. Een viraal verhaal door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

497

Mijn westen. En wat daarbuiten ligt: een zee, de ene wang van Nederland, de kont van Frankrijk. De monokini was hier ’t eerst, en de frigobox, hoezee. In dorpen met gebroken dorpels wordt zoveel klare wijn geschonken dat iemand ogen op zijn gat krijgt: hij ziet alles, iedereen, en bovenal zijn God. Van Adinkerke tot Outrijve, van Abele tot in Knokke-Zoute, zit een opgeruimde middenstand met tombola’s en zegeltjes te zwaaien. En in Kortrijk woont een hofleverancier van textiele jasjes en gedurfde dasjes voor de kooplui uit het wijze oosten. O mijn westen: iedereen doet er zijn best. Een ode aan een lage streek door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

498

Lang voor Noach zijn ark in elkaar timmerde (de derde poging was raak, tot tweemaal toe verloor het in opbouw zijnde gevaarte met veel oudtestamentisch gekreun het bewustzijn), vloog een slankpootvliegje behorende tot de onderfamilie van de Sciapodinae tegen de stam van een den aan en kukelde verdwaasd op de grond, waar het per toeval onder de voetzool van een voorbij rennende holbewoner op de vlucht voor een dierlijke vijand werd geplet. Het diertje kon zich door een uiterste maar helaas allerlaatste krachtinspanning nog even naar de stam van de dodelijke den slepen en zich daaraan vastklampen voor het de geest gaf. Vele eeuwen later prijkte dat slankpootvliegje roerloos in de gestolde transparante hyacintrode amberdruppel in de chique pinkring van meester Vellemans. Een archeologisch verhaal door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

499

Nu we ieder op een eiland van Columbus leven: een voorstel geïnspireerd op een tactiek uit het Shakespeare-koninkrijkje Denemarken. Het is het ei van Columbus tegen het hamstervirus: van zodra iemand met een opvallende extra hoeveelheid van eenzelfde probleemproduct aan de kassa verschijnt, wordt de prijs ook XL voor de hamsterlading. Een oplossing voor het probleem van het karonavirus? De koortscurve van de koopdrift zal het uitwijzen. Een duit in het zakje van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

500

Beltijd. Het was begin mei. Mooi weer. De kunstenaar wou aanvankelijk het pittoreske kerktorentje schilderen. Bij elke sessie evenwel fietste een pater uit de nabijgelegen abdij doorheen dit tafereel. Hij kwam elke dag op hetzelfde tijdstip via de onbewaakte spooroverweg naar het dorp. Uiteindelijk besloot de kunstenaar om de pater te schilderen. Die zag er interessanter uit dan de kerk. Helaas: op enkele sessies van het einde verscheen de pater niet meer. Op de kerktorenklok had de kunstenaar het tijdstip vergeleken met het waarschuwende belgerinkel aan de overweg. Dat klopte niet meer. Er waren medio mei nieuwe spoortabellen. Zonde van elke seconde. Het moeten niet altijd bekende tv-koppen zijn die verhalen brengen. Er zitten er ook buiten beeld, met eigen verhalen, zoals bijvoorbeeld de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

501

Het is niet meer nodig om te scheiden. U zult gescheiden worden. Het is niet meer nodig om te schrijven. U zult afgeschreven worden. Het is niet meer nodig om te rekenen. U zult afgerekend worden. Het is niet meer nodig om te sparen. U zult zelf niet gespaard blijven. Het is niet meer lief om te zoenen. Het is de kus des doods. Het is niet meer leuk om te knuffelen. Het is een wurggreep. Het is niet meer nodig om viraal te gaan. U hebt Coronation Street bereikt. Een wrange boodschap vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

502

In coroniale tijden moeten we sommige zaken aanpassen. Niets is meer als voorheen. In de misdaadliteratuur is de dader niet langer de butler, maar de skileraar. Het schoolsmoesje dat de hond het huiswerk opgegeten heeft, krijgt een upgrade (nou: downgrade, eigenlijk): er zit een virus op de laptop en ook op de tablet. Geen bruistablet die helpt. Betreffende essentiële uitstapjes: we zijn niet op weg naar zee, wel naar onze zieke tante die aan zee woont. En die zeventien blikjes sardines in ons dure karonakarretje zijn voor onze hoogbejaarde mama die binnen een ontsmette straal van 1 kilometer woont. Een post-coroniale aantekening in het grote logboek van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

503

Het virus hield de hele wereld in zijn greep. De natuur nam wraak voor wat de mensheid haar had aangedaan. De straten van de stad lagen er verlaten bij. Dokter Van Rumst rukte zijn mondkapje af en mikte het in de overvolle mand: een driepunter. Die avond werden de rolluiken van kapsalon Hairbag voor lange tijd neergelaten. Corontaine en de Afgevlakte Curve. Ziehier enkele leverbare beginzinnen voor romans die eind 2020 begin 2021 zullen verschijnen, u in deze stille leestijden aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

504

Zoals de inhoud van een okkernoot op een stel hersenen gelijkt, zo vertoont de vaak gebruikte afbeelding van het coronavirus gelijkenissen met wolfsmelk. Euphorbia (waarvan het sap giftig is) is dan ook een plant die heel goed op een stekelig universum gelijkt. In afstandelijke tijden met groene vingers geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

505

Het zesjarige serpentje Dot Cooman zat ingesnoerd in haar autozitje op de achterbank van de parelgrijze SUV woedend voor zich uit te staren, de hoofdsteun vlak voor haar met haar blikken doorborend, waar ze de wurgbare hals van haar mama wist. Een echt achterbakseltje. De helft van mama's gezicht werd in beslag genomen door een zonnebril. Dot: een enig rotkind. Even gaf mama de achteruitkijkspiegel een duwtje, zodat ze een heimelijke blik kon werpen op haar pruilende koter. 'Ik sjie wel dat je naar mij kijkt!' riep Dot. De spionne gluurde vertederd naar het gat waar voorheen twee aanpalende tandjes hadden gestaan. De tandenfee had lieve Dot onlangs met een nachtelijk bezoek vereerd. De wenkbrauwen van mama kropen vragend verwonderd boven de grote zonnebrilglazen uit. 'Sjie je wel! Door die sjtomme bril en in die sjpiegel!' 'Wauw! Zoveel woorden ineens, Dot! Van harte gefeliciteerd!' zei mama, een hoofdpersonage in het moordverhaal 'Geen speld' van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

506

Mensen houden van lijstjes. Mijn opeenvolgende meesters van mijn lagereschooljaren: Tanghe, Vandecasteele, Wets, Haelewyn, Devriese, Roseeuw. Melkflesjes, klokhuizen, bikkels, skoebidoe, postzegels, sigarenbandjes, oorvijgen, ijsbanen op de speelplaats, meikevers. Soldatenradio, Betterfoodkoeken, Koetjesrepen, prentjes van Spoetniks in chocoladewikkels tussen het zilverpapier voor de zwartjes. De toverwoorden Kongo, Katanga, Kasavubu, Lumumba, Tjombe. De buxusmot, de sprinkhanenplaag, het coronavirus. En nu: bovenal het aftellen naar iets dat op nul gelijkt, iets dat gedaan is. De zoveelste notitie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

507

Alle kortharigen zijn na anderhalve maand kapverbod verdacht. Flapgeld en munten moeten maandenlang onaangeroerd in je portefeuille blijven. Het zintuig ‘tastzin’ moet voortdurend bedrogen worden door oorstaafjes en touchpennetjes. Vingerpinnen is een virale zonde. Kuchen en niezen situeren zich in elleboogholtes. Gemaskerd op straat lopen mag ook buiten Aalst en Venetië. Enkele notulen daterend uit de coroniale lockdown-epoque, opdat men het niet vergete, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

508

Voorwerpen hebben een kwade wil omdat ze uit zichzelf niets kunnen ondernemen. Het bekendste voorbeeld – dat altijd op instemmend ja-geknik wordt onthaald – is de besmeerde boterham die onveranderlijk (… als het niet-winnen van de lotto…) op die ene kant terechtkomt wanneer hij op de grond valt. Dat is de weerwraak van het voorwerp. Maar hij valt nooit vanzelf. Hij zorgt ervoor dat het altijd de schuld van iets of iemand is. Onwillige voorwerpen zijn er bij de vleet. De boom die het fatale eindpunt van een auto-ongeval betekent. De prop die maar geen driepunter in de papiermand wil worden. De diepte van een dameshandtas. De onontwarbare schoenveter. De onwil van een deksel op een bokaal. De koppigheid van een cijferslot. Het gewicht van een reistas. Het onevenwicht van een kerstboom. De valzucht van een vaas. De scherpte van een schaar. De stugheid van verpakkingen. Een variant van die kwade wil betreft het verdwijnen of het zoekraken van voorwerpen. De bril. De ring. De portemonnee. De autosleutel. Dat is ook een vorm van wraak. Daarom is het beter zo weinig mogelijk voorwerpen te bezitten. Ze zijn te wraakzuchtig. Hou het maar bij gedachten en ideeën. Alles wordt nu eenmaal toch gedigitaliseerd of geprint. Straks zitten alle mogelijke denkbeelden op Ideepedia en is de perfecte uomo universale uit de printer verrezen, samen met zijn raket naar Mars. Al de rest zal wegwerp zijn. Geen voorwerp, maar echt wel wegwerp. Dit bericht ontploft na negentien seconden, ondanks alle voorzorgsmaatregelen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

509

Voorwaar: de mens is een loteling. Van alle niet-geborenen is hij ooit de uitverkorene geweest om als loteling te leven. De borstentorser als niet-man; de teelballentorser als

niet-vrouw; mensheid en mens en men. Hij (m/v/x) is de gelukzak bij uitstek. Zoals hij zijn er zoveel. Hij is een appartemens. Zijn geboorteschreeuw is een persbericht van angst, verbazing en geluk. Zijn getalletje wordt getrokken en daar is reeds zijn eerste lotgevalletje. Zijn avonturen kunnen een aanvang nemen, in het gezelschap van zijn lotgenoten. De stomme gelukzak. Het onbenulletje. Als hij/zij/het wat geluk heeft: het individuo. Maar wat doet die 0 in '(on)benul' en 'knul'? Uit een geleerd geschrift van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

510

Na de Arcopardiefstal door een bank die al vlug van naam veranderde, politici die als Pontius Pilatus hun handen in onschuld wasten en een laffe vakbond die het woord 'verbondenheid' misbruikte, houdt iedereen nu zijn centen thuis. En wel zo, dat ongenode gasten met maskers en breekijzers er weinig aan hebben. De spaarders en beleggers stoppen nu hun flapgeld tussen hun boeken in hun thuisbibliotheek. 20 euro hoort bij blz. 20; 50 euro hoort bij blz. 50; 100 euro bevindt zich netjes uitgevouwen op pagina 100… enzovoort. Dat ontmoedigt de inbrekers: hun job wordt te omslachtig en is tijdrovend. Helaas hebben veel mensen weinig boeken. Een tijding uit financieel-economisch rare tijden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

511

Voorwaar: heeft de ochtendstond dan waarlijk god in de mond? Hij ziet mij door dat spiegelei. Hier roert men niet. Spek en bonen worden in de pan gehakt. Ik smeer 'm. Een B&B-verhaal door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

Toen ik het tamelijk ronde getal van 550 flarden bereikte (net 146 meer dan mijn geluksgetal, jawel: 404 – nog ietwat verwijderd van een eerste miljard) besloot ik dat ik de lezers genoeg aan het (laatste) lijntje had gehouden met de immer weerkerende frase: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe. Met de regelmaat van een boeddha (of een stilgevallen klok die toch nog tweemaal per etmaal de juiste tijd aangeeft) publiceerde ik om de vier dagen zo'n flard. Bij dezen hou ik daarmee op, maar wie de totale collectie alsnog wil raadplegen kan die opvragen via joris.denoo@gmail.com. Dit digitale boek kan zomaar pardoes naar uw inbox worden overgeheveld, taksvrij en gratis. Een geste vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

551

The return of the comeback of the sequel. Beef, huiver, ween, ril, juich, meesmuil, grimlach, hap en snap: hier is na een niet mis te verstaan referendum op z'n Zwitsers terug de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

552

Mijn stadsdorp (op een boogschot van Frankrijk en zes steenworpen van de kust, maar waarom zou ik pijlen afschieten of stenen gooien?) is vrijwel geheel dichtgeslibd met nieuwe huizen. Er is geen weide of akker meer te bekennen op weg naar aanpalende gemeenten of de stad waar we bij horen. We kunnen niet meer ongezien braken, bij gebrek aan braakland. Hondendrollen vervangen koeienvlaaien. Een korte kroniek van een aangekondigd stadsinfarct door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

553

Met een moeilijkdoenerig brilletje voortdurend op en af zijn pief en het schedeloppervlak kaal geroetsjt zoals er momenteel op deze wereld miljoenen blinde vlekken liepen te blinken, verkondigde de kerel dat hij ‘out of the box’ zou denken om ‘het verschil te maken’. Er zou echter wel ‘een kostenplaatje aan vasthangen’, vervolgde hij, terwijl zijn brilletje nu in wankel evenwicht totaal onnuttig op de nok van zijn schedeldak balanceerde. Na deze huizenhoge clichés verliet iedereen, beledigd tot in zijn intellectuele ruggenmerg, de zaal, aangevoerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

554

‘Bij dezen stellen wij voor alle computers in lockdown modus te zetten, want als er ergens virussen woekeren, dan is het wel daar,’ orakelde de nationale veiligheidsheld. ‘Maar neen,’ kakelde een politieke kanalfabeet, ‘daar bestaan toch kuisproducten voor.’ ‘Maar ge kunt een computer toch moeilijk een smartlap om zijn gebit doen,’ opperde een digibeet. ‘Of een pil in zijn geheugenspleet rammen. Of hoe heet dat ding?’ ‘Laten we dan zeven miljoen van die kuisproducten in China bestellen,’ besloot de minister van Schoonmaak. ‘Want we worden hier uitgemoord door een onbekende soldaat.’ ‘Delete. Ik ben geen robot,’ dacht de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

555

Mestgeur woei hem tegemoet. Inspecteur Mauser hurkte bij het lijk en telde dan de tanden. Drie. ‘Het moordwapen is een riek,’ besloot hij. Dit ultrakorte verhaal is een van de zes winnende inzendingen voor de Nederlandse ZKV-wedstrijd ofte Zeer Korte Verhalenwedstrijd (25 woorden of minder). Een pennenvrucht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

556

Kranen boven Kortrijk. Een bos van grijpgrage armen. Hoogte krijgen van de diepe lagen. Gulden sporen op hoge poten. Uitputtende alleseters. Heftige broeddrift, statige balts. Kraanvogels boven Kortrijk, de drenkplaats van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

557

Te veel schoonheid schaadt de openbare orde. Het vijfsterrenmeisje was zo mooi dat haar lijfarts een hele grote doos antibeautica voorschreef. De rust keerde weer. Een stille getuige: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

558

Even een les miskunde, nou: weetkunde. Een trapezium is een dronken vierhoek. Een bierkant is een vierkant boven zijn theewater. Een cirkel is een straatje zonder einde. Een parallellogram moet dringend in behandeling, want het is zowel rechthoek, vierkant als ruit. Het lijdt dan weer wel aan evenwijdigheid, maar perfectie is saai. Overigens ziet zijn neef, het parallellepipedum, er ook pips uit. Het blijft in de familie, want het parallellepipedum kan zowel balk, kubus als romboëder zijn. Tot zover de bevindingen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

559

Retevervelend: ze verwoorden in het journaal een nieuwsitem (op een zender waar alles moet wijken voor sport – vooral het duurbetaalde schoppen tegen een bal), ze schakelen dan over naar een deskundige of betrokkene ter zake die dit herhaalt, en daarna komt er vaak nog een getuige of een slachtoffer aan het woord om dit ten derden male te herkauwen. Nadat je dit tot driemaal toe hebt ondergaan, herhaalt de nieuwslezer(es) tot slot nog eens op een kleuterachtig toontje de belangrijkste items, waarbij het dan gebeurt dat dit andermaal gepaard gaat met een quote van de deskundige / getuige / betrokkene / slachtoffer. Het is bijna zo vreselijk als het overspannen autosalongegil of het irritante reclamegebrabbel dat af en toe door een stukje film onderbroken wordt. Als iemand me tweemaal hetzelfde vertelt, dan luister ik al niet meer de tweede keer. Dan koester ik al moordplannen. Repetitieruis: het lelijke stiefzusje van de getallen drie en zeven – de aantallen keren waarmee iets gebeurt of moet gebeuren in sprookjes en in de Bijbel. Ook daar heb ik moeite mee, tot zevenmaal toe, wis en drie. Eenmaal – andermaal: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

560

Trump: een machtmerrie. Zo gezegd zo geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

561

De voorzitter van volleybalclub WESTAVO VC glom in zijn vel bij deze profetische woorden. Hij keek de halve cirkel omstanders diep in de glazen, op zoek naar beaming

en bevestiging. Daarbij stootte hij op vaag gekuch, onbestemd geknik en wat gedoe met wenkbrauwen. Men staarde naar zijn dunne enkels die in vreselijke sokken gekneld zaten, stelten die dat blubberlijf probeerden te stutten, een voet steunde op de spijl van zijn barkruk, de andere tipte sportief de grond, daarboven ondernamen een donkerblauwe broek en een riem met een gesp de grootte van een wapenschild een poging om midscheeps alles samen te houden – 121 kg – en nog hoger gloeide een bespikkelde rode lantaarn op, waarover een sliert overgebleven haar gedrapeerd lag. Smashing! Op http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be Zin in een vreselijk volleyverhaal van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

562

Kerstmis 2025. Het pasgeboren ukje werd in een kontkapje gewikkeld en in een afgeschermde kribbe gelegd bij een opgehokte os en ezel. B(ethlehem-)post kreeg er een ster bij en was bijzonder giftig met pakjes. Zowel de hoedende herders als de mantelzorgende koningen hadden immers online hun kerstmisdaden bedreven: ze lieten antiserum, vaccin en jezusfactor type X brengen. Zodoende baarde dit de geestrijke Maria geen zorgen, dit terwijl schrijnwerker Jozef toch met een versplinterd gemoed in gedachten hout sprokkelde van de kribbe in verband met de nakende kerstboomverbranding. Een kerstverhaal voor bij het knisperend cadeaupapier van de decorwinkel en het knapperend haardvuur van Netflix door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

563

Betreffende die ‘cijfers’ en die ‘curves’. Er is geen middel tegen middelmatigheid. Een gemiddelde is de geruststelling dat het nooit zal lukken en dat het nooit zal mislukken. Oud nieuws. Koud zweet. Geen ‘middelmatige met mayonaise’ voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

564

Het is zowel pakjes- als krakjestijd. In pakjestijd kun je je evennaaste verblijden met het verhalenboek ‘Upperdog’ (uitgeverij Bibliodroom – ISBN 9789492515247). Daarin staan mijn avonturen in Kortrijk, Torhout, Italië, USA en Suid-Afrika en ook die van mijn alter ego ofte mijn anderik. In krakjestijd kun je mezelf en anderen verblijden door je stem op mij uit te brengen. Halleluja: ik ben genomineerd voor Krak van Kortrijk (een viervoudig stafrijm). Vink mij aan. Scherp het gebit van uw laptop en kleur mijn bolletje bloedrood, inktzwart, parelgrijs, luierbruin, onderwatergroen of valavondpaars op www.kw.be. Ik dank u en wens u een bubbel zonder trubbel: voluit de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

565

Tijdens de rockdown mag alleen luchtgitaar gespeeld worden. De noten re mi en la si zijn verboden. Do fa sol do schieten dus nog over. Alleen de witte toetsen van een piano mogen gebruikt worden. Percussie kan op een bubbel van twee stille troms.

Verboden zijn ook de Elvisheup, de Arnokramp, de Wondergrijns en de Jaggertong. Dit alles thuis beleven kan, maar dan wel met een blinddoek om in een joined bubble van twee als individuo. Dansen moet op één been; binnen het halfuur moet gewisseld worden van been. Ht gbrk vn klnkrs s vrbdn. N vrbld: Wg mt Trmp! Voor de rolldown gelden dezelfde maatregelen. Sombere tijden breken dus aan, ook voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

566

Dinsdag is de doodse grijze dag van de week. Hij is de druiloor onder de dagen. Hij blinkt uit in niets. Als er op dinsdagen al iets gebeurt, dan betreft het imploderende televisietoestellen in rusthuizen en ongevallen met vrachtwagens. Ooit zag ik een bord aan een koekjeswinkel: ‘Alle dagen open, de dinsdaggen gesloten’. Misschien waren ze er bang voor Deense doggen. De pmd-zak stond er in volle leegte op het trottoir: pover menselijk drama. Blues in een blauwe zak. Vandaag dus geen bijdrage van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

567

In deze bloederige dagen van kalkoen, kerstkonijn, wildgebraad en ganzenlever meld ik u dat ik een paarse groente heb gegeten, met name rodekool. Ooit onthoofdde ik eigenhandig met een spade op z’n scherpst een heel slachtveld/slagveld van die dingen (de Guldenkolenslag dus, zoals in 1302), omdat ik ze niet graag at. Er sneuvelden er 38. Dat vegetaristisch (een samentrekking van ‘vegetarisch’ en ‘tsaristisch’, maar dat ‘at’ u al door) koolfestijn in deze dagen van gebraad en gebroed viel niet echt mee voor mijn zevende gehemelte. Maar ik heb dapper ‘doorgebeten’, zoals ze hier zo tandenklapperend in mijn lage streek zeggen. Een episode uit het hallucinante leven van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

568

Vijftien jaar geleden begon ik aan een boek over Het Jaar Elf. Elke dag volgde ik het nieuws op en noteerde ik een interessante flard. Op 31 december 2011 sloot ik het boek af. (Integraal te vinden op http://romaneskeboeken.jouwweb.nl) Het zou een scharnierjaar worden in de geschiedenis, met de Arabische Lente als hoofdmoot. Dat was echter buiten de waard gerekend. Twee wereldbepalende virussen staken in de loop van het decennium nog de kop op. Het ene werd na veel tegenspartelen verslagen door meerdere stemmen die opgingen: exit de fake hairbag ofte het DT-probleem. Van het andere hopen we dat het na een aantal mutaties ook het onderspit zal delven tegen een meerderheid aan milliliters. Any way the wind blows: een Trumpvrij, zuurvrij en krimpvrij jaar gewenst vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

569

Het rotjaar 2020 heeft veel problemen uitgerold. Laten we maar vlug een vers jaar uitrollen. Hierbij rock-‘n-uitrollend: de zoveelste bijdrage van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

570

Is er nog een plekje vrij op je dak? Eén maanpaneel volstaat voor het genereren van dromen. Het moet trapeziumvormig zijn, want dromen hebben iets scheefs. Bij maanloze nachten kan zich wel een nachtmerrie voordoen. Bij alle maanstanden zorgt een moonie voor je droom. Wacht niet tot de volgende donkerloze nachten en informeer nu bij de firma Lunatic. Noot: hou er rekening mee dat Vadertje Staat, dat hebberige oude mannetje, de maan ook weer kan afschaffen. Een aanmaning door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

571

Uit het Afkortaanse woordenboek editie 2020: cd (covid) – wc (waarschijnlijk covid) – dvd (duidelijk covid) – nv (niet gevaccineerd) – m/v (mens gevaccineerd) – M&M (toegelaten minimale mens & mens cluster in lockdown) – MM (masker voor grote mond) – MNM (idem dito mondneusmasker voor reuzenpief) – IQ (in quarantaine) – BV (Britse variant) – hst (hoge sneltest) – 2PK (tweede prik) – DT-fout (Donald Trump). Deze afko's werden u toegeleverd vanuit het staallabo van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

572

Beste Flardeniers, ik heb het genoegen jullie te melden dat ik voor de duur van twee jaar (2020-2022) de eerste Stadsdichter van mijn geboortestad Torhout word. Ik zal dus levende vers aan huis leveren, met plezier: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

573

Zit je met een haarbubbel opgescheept? Hindert die coroniale hairbag je permanent? Blief je liever al die haren niet langer te klieven? Wil je weer haarloze boter? We beleven een gedenkwaardige langharige epoque. Geschiedenis zit in ons DNA. DNA zit in onze haarwortels. Vandaar mijn idee om eens 'De geschiedenis van mijn haar' te schrijven. Je kan het haarfijn lezen op https://bozebuien.blogspot.com/ Schaar je bij de vele lezers. Haartelijke groeten van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

574

Een avondeditie uit dwingende noodzaak. De verkleutering van de VRT is helemaal een feit geworden. In De Zevende Dag van 14 februari mocht ene alomtegenwoordige Verhulst (over diens verkleinwoorden loopt een tv-programma betreffende hun eet-, toilet- en verteergewoontes) komen tateren/nietszeggen over wie het verse zanger/esje/tje van K3 wordt. Of wie van de twintigduizend pechvogeltjes dat niet wordt, om het effe spannend te houden. Let wel: er hadden zich ook jongens kandidaat gesteld! Urenlang slapeloos woelen geblazen voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

575

Voor een dag van overmorgen. Lentewind blaast de laatste roos van de kraag van Koning Winter, onze oude vorst. Struiken en bomen krijgen noten op hun zang. Aan de lijn, kleur, start: tante T is op wandel. Ontcijfer haar lentehoed: geel + wit + blauw = zon. Een duif zucht opgelucht: beter één kogel door de kerk dan een hele hagelvlaag in mijn vlerk. In een bui van maart geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

576

Zoals in een gedicht de belangrijkste boodschap tussen de regels staat, zo speelt zich ook buiten het kader van een foto niet de bijzaak af. Soms kijkt er iemand opzij, net op het bewaakte ogenblik dat alle anderen verplicht glimlachend naar het ‘vogeltje’ turen en dat er afgedrukt wordt. No cheese for him or her. Dat is dan gewoonlijk het rebelse kind of de verstrooidste mens, een discipel van de verkeerde lieveheer, die aan zijn dwarshout de moeite deed zijn hoofd naar links te buigen om het relaas of het alibi van de slechte moordenaar te beluisteren. Dus: wat gaat er écht om buiten de officiële foto’s en persberichten van verdragen en zogenaamde topontmoetingen? Daartoe moet je de cartoons bekijken. Luisteren naar wat men vertelt bij kappers, slagers en bakkers. De temperatuur van de straat nemen, zowel in High Street als in Gutter Lane. Een onweer kent voorbodes: dieren zwijgen stil, mensen worden onrustig. Zeg dat hij het gezegd heeft, hier in het boek van de kleine duimpjes, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

577

In het land waar het op dinsdag altijd regent, was het woensdag. De chef-kok van restaurant PAPILLO was slechtgemutst. De regen sausde die dag namelijk ook onverdroten naar beneden. ‘Ik lust je rauw, groentje!’ snauwde hij naar de kersverse dessertkok. Die had net per ongeluk (leek het) een klodder chocolade in een van de frituurmanden gekatapulteerd. Toch een fraai staaltje van culinaire ballistiek, voorwaar; het was van dezelfde orde als het omhooggooien van pannenkoeken of het zwierige jongleren met pizza’s. Zijn werkplek was immers ettelijke stokbroodlengtes verwijderd van de brand- en sishaard van de chef-kok. Het begin van een vreselijk culinair verhaal (Wild!) door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

578

Samen kennen wij de mosselman. Na ‘Au Relais @ Pietie’s’ zette ik een tweede mosselverhaal op de auteurspagina Sjors DNO (even fingertouchen of handmuizen): ‘Want van U is het Koninkrijk’. Alweer een spetterend en vooral vurig relaas over het wel en wee van zeematrasjes. Je bent dus andermaal succesvol aangemeld als lezer van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

579

Marx of Merckx? Barabbas of Jezus? Poetin of Raspoetin? Obama of Osama? Ovidius of Covidius? Virusoverwinning of pyrrusoverwinning? Coronation Street of Downing Street? Vink een van de mogelijkheden aan met een neuswisser. Enkele meerkeuzevragen voor het afstandsonderwijs bedacht door de nog niet gefascineerde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

580

Op zijn terrasbest spoedt hij zich naar het niet-essentieel Quarantaineplein. Daar aanschouwt hij met vertwijfeling het slagveld van driekwartbroeken (en verbijsterende varianten) voor mannen. Het lubbert, het hangt halfstok, het flapt, het mengt kleuren van exotische stammen en nationale vlaggen in ongeziene patronen, het toont totaal zinloos de kippenvelkleurige pechstrook tussen strak opgetrokken witte sokken en broekrand. Rustig maar, sust hij zichzelf, rustig: het volk viert virusvrijheid, er wapperen aan weerskanten feestlinten aan die drollenvangers, zo'n half metertje onder het balbezit, ook al in feeststemming, en in de uitpuilende zijzakken onder de konthammen zit het inmiddels ingedaalde vakantiegeld, inclusief de fooi voor een verse flard van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

581

Een zomer nadert. De naaktslakken op de gedoogzones van de stranden van Bredene en Cadzand (tussen strandpaal 10,72 en strandpaal 10,52) komen tevoorschijn. Tentjes herrijzen. Frankrijk geeft een Rondje. Vakantiehuisjeskunst slaat weer toe op de muren: bloemen, scheepjes, schaapjes, badhokjes, parasols, duiven. Naamloze pastelkunst op klein formaat aan louterende zee, in gezonde bossen of op helende heide. Niemand kijkt naar vakantiehuisjeskunst, ook genoemd 'Arted Collection'. Welke zondagsschrijver vond dat vreselijke schoolengelswoord uit? Ondertussen in bewondering voor een verrassend stilleven van twee gerimpelde uien aan weerskanten van een onderwatergroene fles: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

582

Ik was getuige van de laatste papieren epoque. Dat besef ik wanneer ik drie ton drukwerk (en geschreven arbeid) uit mijn vertrekken ruim en gewichthef – papier is gewillig; het laat zich opheffen – naar andere oorden, in pijnlijke fases. Ondanks stof, rag, dode bijen, verkleuring, opkrullende randen en gedateerdheid heb ik er heimwee naar. Ik verdien de dood met de kogelpen voor het ongenadige deporteren van eigen manuscripten, briefwisseling naar en van letterkundigen (van Jotie T' Hooft o.a., mijn collega-recensent bij het tijdschrift Yang), mijn schoolengelse correspondentie met mijn Japanse pen-pal Emiko Takamori op hemelsblauw luchtpostpapier, jaargangen van tijdschriften met de gekste namen (Ko-Ko, Inktkoelie), mappen correspondentieschaken, miljoenen bladspiegels voor educatieve uitgeverijen, duizenden boekbesprekingen van oud-studenten, romans met reuma, krantenknipsels

uit mijn bronstijdperk en zieltogende archieven. En kent u het chique Avenue nog? Ook daar prijkte ik met een tekst in: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

583

Even opscheppen wegens honger. Ongetwijfeld ken je het begrip ‘schat’? Ja? Oké dan. Ooit zei iemand me: ‘Jij bent een van de meest onderschatte schrijvers van Vlaanderen’. Ik had terstond zin om hem ‘schat’ te noemen. Hij was toen, tijdens die eindeeuwse decennia, zelf een zeer bekende schrijver. Men schreef over hem dat hij knarsetandde telkens als hij een kerk passeerde. Hij hield van vol-au-vent en country-and-western. We waren aan het kaarten in de Hotsy Totsy in Stroppenstad, na een bloedeloze boekpresentatie op een motregenzaterdag. Zo, het is eruit. (G)een tipje van de sluier door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

586

De haardbeving ten huize van de dichter (3,7 op de schaal van Richter – twee tegen elkaar staande glazen rinkelden) bood een uniek schouwspel van as op z’n best en vuurvastbesloten vlammen. Gedicht na gedicht werd door vurige tongen gulzig gelikt. Een hors-d'oeuvre aan versmade sonnetten, haiku’s, verzen, ballades, limericks en odes ging in de fik. De graden bereikten een woedend kookpunt bij een bloemlezing culinaire rijmen, zoals: ‘Koester de oester, hij die geen vlees is, en eigenlijk geen vis, hij die alleen bestaat uit weekheid en pis’. Daarna nam de dichter een glas, staarde nog lang in de as en was in z’n sas omdat hij er nu zeker van was dat hij van alle rijmdwang af was. De opwarming van de haard had alle rijm doen smelten. Gedaan met roodkapjes, mondkapjes en ijskapjes. Echt gebeurd in een boek gelezen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

587

Ik schudde de politie van mij af, beschreef een omtrekkende beweging rond de kerk waarvan het dak hersteld moest worden maar waar geen geld voor was, constateerde bij thuiskomst dat de melk op was en besefte dan dat ik de hoofddrol was in een film gebaseerd op de Vlaamse whodunit ofte dunne detective getiteld ‘Stomp voorwerp’, haastig bijeen getokkeld door de inspecteur van politie die ik daarnet van me had afgeschud en waardoor ik een omtrekkende beweging … Maar dat zou me te ver leiden. De cirkel zou weer te rond zijn voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

588

Geen hond. Geen kat. Geen haan. Kun je je dat voorstellen? Woorden schieten te kort. Het bleef al zo stil als op de maan. Misschien is het tijd voor een nieuw zinsdeel: het zogezegde. Een verbijsterde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

589

Met de regelmaat van een boeddha die in slaap gevallen is en plotseling hardop snurkt, valt het woord ‘nog’. Het is een van de lelijkste woorden. Ik haat ‘nog’ hartgrondig. Het is een venijnig woordje. Nog: alsof je het niet gedaan mocht hebben. Nog altijd aan het schrijven? Nog niet opgehouden daarmee? Nog altijd bezig met dat gedoe? Nog niet gestopt? Soms is ‘nog’ het ergste drieletterwoord. Erger dan ‘mug’. Noch bloemen noch kransen doch nog vele groeten van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

590

Mijn laatste ouder is nu ongeneeslijk dood. (Lange tijd had ik diverse ouderen: groot – twee paar; en gewoon – een stel). Ik was haar eersteling, de voorlopig ongestorvene, bijgenaamd ‘de oudste’. Haar panorama op de straat is niet langer meer bewasemd. De pan op het fornuis wijst steels naar af. Haar schoolpalmares met eerste prijzen is nu in andere handen. Haar viool is onvoltooid verleden tijd. In het tuinhuis heerst nog oude munteenheid. Een spin vergist zich van seizoen. Geen appelgeur waait aan. Het is stof dat schrikt. Het huis is leeg als een doos. Dag vreemde ma. Het ga je goed. Vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

591

Zielenzalf en hartbalsem betekenden de berichten die ik onlangs kreeg naar aanleiding van mijn vorige flard. Dank. Alles is gezien; niets is onopgemerkt gebleven voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

592

Monopolyvariant uit Virusland. Homogaarse versie ook beschikbaar. De teerlingen zijn geworpen. Het is niet meer nodig om te scheiden. U zult gescheiden worden. Het is niet meer nodig om te schrijven. U zult afgeschreven worden. Het is niet meer nodig om te rekenen. U zult afgerekend worden. Het is niet meer nodig om te sparen. U zult zelf niet gespaard blijven. Het is niet meer lief om te zoenen. Het is de kus des doods. Het is niet meer leuk om te knuffelen. Het is een wurggreep. Het is niet meer nodig om viraal te gaan. U hebt Coronation Street bereikt. U kan dit niet kopen. U bent zelf verkocht. Dit spel werd ontworpen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

593

Google Earth. Het oog van de maan knipt aan. Een windklok schilfert in haar licht. Tijd verglijdt als een trage wolk. Een zee krabbelt even terug. De vulkaan rochelt zich een hoest. Het gerucht van een vervaldatum doet de ronde onder aardgenoten. Boommelding: kappers op de kust! Vurig ijs en marmeren gefladder kunnen in een mum van tijd het gestolde nu betekenen. O Greta Green, bewaar de aarde als je liefste knikker. Zwetend in zijn kletsnatte klimaatpak: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

594

Persbericht betreff. naweeën en verlengingen. Misdaden en misdrijven verjaren. Huiden tanen. Schepen verwelken. Bloemen vergaan. Boomstammen beloven met een nieuwe jaarring hun trouw in goede en in koude dagen aan hun stambomen. Op de gedenkdag van zijn eerste traumatische schreeuw, toen hij tot zijn navelgestrenge ontzetting als een pop-ukje in zijn geboortepakje de wereld anno 1953 en de vaart der volken in gestuwd werd, dankt voor de wensen hij wiens jarige linkerhart tot zijn eigen verbazing nog altijd tiktokt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

595

De kassa van de Vlaamse slager Nageslacht & Zeun op het Foie Grasplein in Bilvoorde werd gehakt door een worstelaar. Een worst-case scenario onder vleeseters? Toch niet. In vette letters riep de vlezige atleet: ‘Je pens of je leven!’ Het kon de houwer van beenderen echter worst wezen. ‘Je pense donc je suis!’ knorde hij prompt terug. In merg en been geschrokken door dat gefileerde Frans en door een vervaarlijk aangescherpte usb-steak waarmee de vleselijke kerel dreigde, koos de aanvaller ijlings het mazenpad. ‘My misteak!’ gilde hij nog. Een charcuterieverhaal met hoog pathégehalte door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

596

Code rood voor Itaalië. ‘Ik heb zoiets van’: een cliché als een kathedraal met duivenkwak op, wijd verspreid, vooral onder het tv-kijkvee en zij die denken dat ze ‘out of the box’ denken. Zijn lelijk broertje ontsiert de laatste tijd op zijn beurt de gesproken taal en dus ook de ondertitelingen in vooral de lage streken van West-Vlaanderen: ‘Dus ja’. ‘Dus ja’ besluit alles, ook als het eigenlijk ‘nee’ is. Of ‘kweetetniet’. Het is de streep onder de rekening, het slot van vaag gemompel, de kroon op het verbale werk, de slotsom van een diepgaande analyse: ‘Dus ja’. Een staaltje van zware taalindustrie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

597

Grammatica van de dagelijkse werkelijkheid. Is het een zotte god die zaken zoekmaakt of dingen dol doet draaien, zoals de boterham die op zijn gesmeerde kant valt, de bril die nergens te vinden is of sleutels die foetsie zijn? Nee: het is de wraak van de voorwerpen. Omdat die overdag bijna voortdurend in stilstand moeten blijven, omdat wij dat zo bepalen, en ze pas mogen bewegen wanneer wij ze nodig hebben, leven ze zich dan maar uit op onbewaakte ogenblikken, bv. ’s nachts, of wanneer wijzelf afwezig of verstrooid zijn. Sommige voorwerpen vergeten dan terug te keren: brillen, sleutels, ringen, handschoenen. Andere ondernemen halve of gelukte ontsnappingspogingen: de boterham, de beker koffie, het potloodpunt, het begeerde beertje in de graaikraanmachine op de jaarlijkse kermis, dat ene knoopje / boutje / vijsje / moertje / schroefje en simpelweg alle dingsigheidjes in de duistere dieptes van een sacoche. Een syntactische analyse betreffende lijdende en meewerkende voorwerpen met excuus voor het gebruik van het diakritische teken schuine streep / (forward) slash / schrap / Duitse komma door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

598

Hoop je ook dat er (zoals aangekondigd, maar geloof daar geen ene moer van) een zg. VRT-interviewer jou aanklampt ‘omdat het jouw! zender is en omdat de zender van jou! is en wat ze nog meer! kunnen doen om jou! bla bla bla…’, zodat je de nationale zenderellende eindelijk eens kunt beschrijven? De eindeloze herhalingen op die zeurzender van dat idiote FC enzovoort (kust ze, zandsculpturen), het kleutertoontje van het journaal dat vaak opgewarmde kost herkauwt, de overkill aan immer dezelfde zichzelf leuk vindende ego-BV’s (bekend om hun bekendheid) met geprepareerde gevatheden, het ontbreken van boeiende series, de onnozele zomerprogrammatie, de urenlange en herhaalde lulkoek op die stoorzender over schoppen tegen een bal of om het rapst fietsen, waardoor al het andere moet wijken of gewoon verdwijnt, de minutenlange aankondigingen van nog meer tv-ellende die ons te wachten staat zodat we eigenlijk meteen al de ellende gezien hebben… Voorwaar: ik staar nog liever naar een afgestempelde Boudewijn-postzegel of de uitbundige miezamplie van koningin Fabiola op een ouwe koekendoos dan naar dat scherm van afgrijzen. Een dapper zapper met 1,5 m afstandsbediening in de aanslag: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

599

Na een zomer als een carwash, een hoog IQ voor velen (In Quarantaine), houterige anderhalvemeterfeestjes, geen bosbranden in Vlaanderen wegens gebrek aan bomen en zogenaamde coronaproofe (Virusengels!) tripjes naar buitenlanden als Lanzarife en Tenerote citeer ik uit een artikel over kraamzorg in het destijds opvoedend maar toch best wel leesbaar magazine ‘Ouders van nu’: ‘En dan is er geen koffie als je die niet zelf zet’. Terug thuis dus, in het mekka van de mokka: je eigen keuken. Een ochtendmistelijke notitie over een bakkie inktzwarte troost eind oogst van een herfstzomer door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

600

Ballade van de boer. Hij (Zij) verdwijnt in de uitgestrektheid van de steden en de metropolen, niet meer in de weidsheid van velden en landerijen. Zij (Hij) heeft niet langer hoeve, stee of erf. Nee: het heet bedrijf. Hij komt alleen nog op tv in feuilletons en bij grote droogte. Zijn paardenkracht is een fabel uit de oude tijden van hooi en riek. Zijn dagen en zijn dieren zijn geteld. Zijn gewassen zijn niet opgewassen tegen beslissingen van hogerhand. Hij is niet langer baas over eigen land. Een ploeg woorden ter ere van de boer, zij het zuivel of spek, weze het weide of velden, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

601

Je kan ondergetekende in actie zien gedurende enkele voorleesmomenten (titel: Heulse Passages) op de KNOFLOOK-kunstroute in feestvierend Heule (een steenworp van Kortrijk, maar waarom zou je met stenen gooien?) op zaterdag 11 en zondag 12 september aan de Koetshuizen/Bibliotheek in het park. Ik lees er op gezette

tijdstippen kersverse teksten en miljarden flarden voor uit mijn picareske verhalenboek Upperdog. Voorbereidend reeds druk sabelend met woorden en sabbelend op zijn pen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

602

Toen de kippetjes nog keurslijven droegen en ik griffel en lei hanteerde, leerde ik al vroeg het onderscheid tussen feit en fictie. Daardoor moest ik in de derde kleuterklas begin december naar een bank vlak bij de deur verhuizen, want zuster Serafien wist dat ik het wist. Ik zou niet zo hard schrikken als de andere ukken bij de eerste bons en non-alfabetische strooivlaag. Hoe was dat zo gekomen? Op een vorige decemberavond was ik in mijn straat twee sinterklazen in tegengestelde richting tegengekomen, de ene met een Almos tussen de vingers van zijn witgehandschoende hand, de andere met een Sprint tussen zijn harige lippen. En zie: in die derde kleuterklas rook de Almachtige Sint net als mijn Almosvader. Mijn enige bedenking was: ‘Waarom gooit mijn Goedheilig Man met onze-lieve-vrouwtjes naar de kinderen?’ Uit het Grote Boek der Geen Stoute Kinderen dit Jaar: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

603

In de dolle jaren van de mina’s kon je wel eens op een holle of een bolle buik de slogan lezen: Baas in eigen buik. Moest dat eigenlijk niet Bazin zijn? Of gooi ik hier het kind met het badwater weg? Staar ik naar de verkeerde navel? Bedriegt mijn buikgevoel me? Laat ik me de baas van mijn brood nemen? Verwar ik genderexpressie met gemberespresso? Transvestieten met stalagmieten? Aphrodite met Hermafrodite? Hennep met henna uit de Hema? Urania met Rodania? Met paars-purperen heimweemoed naar de dolle jaren en ontsmettend veel sympathie voor de velstift: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

604

De trouwfoto van mijn verwekkers (de term ‘ouders’ is hier nog niet echt van toepassing, ook gezien hun toenmalige leeftijd) verraadt nog helemaal niets. Beider haren zijn inktzwart. Die zijn nog niet in de boter gevallen. Het DNA van mijn latere vader trekt zich al enigszins ver doch niet echt verontrustend als een vloedgolfje over zijn voorhoofdshuid terug, richting kruin. Deze topkeerzijde (priesters vertoonden toen daar een bleke hostie, de ‘tonsuur’: de voorloper van de graancirkel) valt uiteraard niet te ontwaren op de foto. Mijn latere moeder vertoont ten oosten en ten westen van haar hoofd een ongelijke krullenopeenhoping, alzo met voorbedachten rade door een coiffeuse geconcipieerd die vaak naar cinema Het Gildhof ging. Er is werk van gemaakt, naar de smaak van de tijd. Eén oor is zichtbaar. Een korte familiale haargeschiedenis zonder kapsones na het passeren van kapsalons met namen als Haircules, Hairco, Hairport, Ben Hair, Hairbag en zelfs Hairy Krishna door de sneeuwwitste Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

605

Zaken die blijkbaar niet meer ter zake zijn. Die zure regen. Verdampt? Dat gat in de ozonlaag. Dichtgeschroeid? De Arcopar-diefstal door het ‘verbondenheid’ predikende zootje christelijke politiekers en katholieke bankiers en heilige vakbonzen in een plots van naam veranderende ‘beweging’. Door de hebberige vingers gezien? Operatie Propere Handen (ofte Operatie Zero) in verband met geldvoetbal. Een milde gele kaart? Allemaal ietwat maar niet geheel verdwenen uit het beeld, zoals Oxo, de Delftsblauw-ingewikkelde Koetjesreep (anno 1999 toch heropgepikt als cacaofantasie) en pilchards in tomatensaus in ovalen blikken. Of de comeback van de comeback van de laagbejaarde netnimf Kim Clijsters. Een fan van het soldatenradiohalfuurtje om halfacht in de vorige eeuw, sabbelend aan een Betterfood-pletkoekje in de melk gedoopt: de onvergetelijke Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

606

Openbaar vervoerd van Kortrijk naar Oostende hoorde ik de vreemde microfonische mededeling: ‘Welkom in de trein met azijnbestemming Oostende’. ‘Als eindbestemming’ dus, voor alle duidelijkheid. Even een taalontsporing. Zoiets wordt een mondegreen genoemd. Je moet dit voor een beter begrip eens googelen. Denk aan het kind dat aan zijn mama vroeg: ‘Is mijn juf Heidi misschien heilig?’ Het had namelijk de priester in de mis horen zeggen: ‘Heidi zit aan de rechterhand van de Vader’. Dit had zich natuurlijk in een West-Vlaamse kerk afgespeeld, toen je zus nog gek was op Jezus en Nico de mus nog in groten getale in volkstuinen fladderde. ‘Gij die zit aan de rechterhand…‘. Misschien brulde je op T/W of op Rimpelrock ook jarenlang de verkeerde woorden mee met The Rolling Queens of the Simple Age Revival? Cake je vreemd op toen je de echte versie ontdekte? Wel vaker aan de lijn doend in een sporende trein: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

607

Moffel dat maffe masker weg, mokkel of makker, meneer of mevrouw, zodat je weer smaak en smakkerds zonder gemompel of mombakkes kan ervaren. Vond je in je maskerloze middelbareschooltijd lang geleden ook dat stafrijmen of alliteraties en assonanties spuuglelijk waren omdat de leerboeken het zo dicteerden en de leraren het alzo na-aapten? Maar opgepast: sommige werken wel. Hierbij schrijf ik een prijsloze wedstrijd uit – de eer als miljardair flardenier moet volstaan. Hoe luidt de meest bekende alliteratie, tevens assonantie, ter wereld? Het antwoord (dat misschien ook al gegeven zal zijn) geef of bevestig ik over klokslag vier dagen in alweer een beklijvende bijdrage (b! b! ij! ij!) van de Schrijver van Miljarden Flarden (a! a! en! en!), geheel de uwe.

608

Een verlossende flard. De bekendste alliteratie/assonantie ter wereld is natuurlijk een merknaam voor een frisdrank. Die werd bedacht door de zakenpartner van de uitvinder van de drank (een Amerikaans apotheker), anno 1886. Het zwarte goedje is overal ter wereld te koop, maar niet in Cuba bij de Castro’s (C! C!) of in Noord-Korea bij Rocket

Man (K! K!) Alle seizoenen zijn goed: de Kerstman pronkt ermee op zijn camions en terrasmussen en sporters en andere hoofdbanders ‘Taste the feeling’ tijdens ijselijk warme zomers. Met de groeten van Zwarte Lola: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

609

Ukkie, sterveling, eeuweling, mummie. Oude lijven moeten ooit eens sterven. Zij kunnen het licht niet meer aan. Of de lucht in hun röntgenlongen. Er is gerimpel, gepiep en gekreun. Wat nu gezongen na honderd jaren? Ben je dan drenkeling, enkeling? Omringd door dode vrienden, gebroed, gebraad en erfgenamen? Die ook zo gezond gaan leven? Nu staat zelfs je nageslacht hier te beven. Wat willen ze eigenlijk van jou? Dat je doodvalt bij een mijlpaal? Verklaart dat een glas of drie per dag best wel mag? Geeuw: weer een eeuw. De ziel wil graag ter ziele gaan. Waar blijft die verdomde eeuwigheid? In oude gedachten verzonken: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

610

Ga niet akkoord met de domheid van de dag. Schrijf, schrijf tegen de waanzin van de nacht. Een welgemeende eerbiedige pastiche (geen pistache) van een vers van een Welshe whiskydrinker (‘I’ve just had eighteen straight whiskies. I think that’s the record’) door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

611

Een centrale plek gelegen op het middelpuntige West-Vlaamse treintraject Kortrijk-Lichtervelde-Brugge-Oostende en vice versa. Het middelgrote dorp Gits. Stopt hij hier? Nee. Het grote domein voor kinderen en volwassenen met beperkingen, in- en uitwonend. Houdt hij hier halt? Nee. Deze halte is allang afgeschaft. Hij dendert hier schaamteloos en rakelings voorbij een site die het meest nood heeft aan mobiliteit. Hij heeft echter wel haltes in de onooglijkste gehuchten van de provincies Brabant en Antwerpen. Boerenkolegem. Spruitjesvelde. Dunnelendevoorde. Dikkedarm-Oost. Gateinde. Met dank aan de politieke verbondenheidspartijen (schuldig verzuim) en NMBS/‘De Lijn’ (sanerende domheid). Jullie doen stevig aan de lijn. En dan maar leuteren over inclusiviteit en prietpraat verkopen over diversiteit. Veel pr, tv, www e.a. blabla. Dat wel. Zonder mondmasker geschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

612

Ik weet geweldige wilgen staan. Ze hebben de kans gekregen gezamenlijk groot te worden in een bladerverbond, zonder slachtoffer te worden van boommeldingen en kappers. Zoals populieren de flakkerende kandelaars in een machtige luchtkathedraal kunnen zijn, zo schuimen deze wilgenkruinen als koppen op een zilvergrijsgroene zee, aangestoken door de eerste appelschudder van het seizoen. Een lust en een must

voor het oog. De lier nog niet aan de wilgen gehangen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

613

‘Lampaert Yves.’ ‘Ja, meneer?’ ‘En wat wilt gij later worden, jong?’ ‘West-Vlaming, meneer.’ ‘Dat is geen beroep. Wilt ge niet liever een zittend beroep? Dat verdient beter.’ ‘Coureur, meneer.’ ‘Goed zo, Lampaert, die zit.’ Ware dat geen fijne dialoogflard van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

614

Talrijke mensen van diverse geslachten (gewoonlijk aangeduid als ‘men’, is ongeveer gelijk aan ‘veel’) zwierven over het terrein (… dat in romans vaak ‘hobbelig’ moet zijn; hier dus niet). Niets liet vermoeden dat ze onder de kleren die ze droegen niets aanhadden. Bij sommigen las ik blinde woede in de ogen op hun rug. Anderen duwden worstachtige hondjes vooruit aan rekkelijke leibanden. Weer anderen gedroegen zich als buideltoeristen, ingesnoerd ter hoogte van hun Michelinheupen. Een fragment uit ‘Een hondenleven’, hilarische roman helemaal gratis terug te vinden op http://romaneskeboeken.jouwweb.nl - een blog van de volhardende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

615

Ooit plantte ik in onze toenmalige tuin zonder nadenken en ietwat kleurenblind zijnde veertig rodekolen. Ik haatte echter die blauwte (geen groente) als de ziekte. Ik at die zeer ongraag. Toen ze volwassen werden, onthoofdde ik ze met mijn spade en knalde ze voltallig en moedwillig tegen de verste muur van het kiekencompartiment. In het late licht van de koperen ploert die ter kimme neeg, droop het purperen bloed van de bakstenen. Mijn kiekens legden dat etmaal uit schrik ieder een extra ei. Positieve randschade. Tot zover de Guldenkolenslag, veggie versie, van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

616

Het was nog te vroeg om een oordeel te vestigen. Na dit ernstig sterfgeval viel er namelijk nog een appeltje uit de kast. De kogel was eindelijk door het midden: ze mochten hun schapen niet op het droge verbrand hebben. Vele wegen leiden immers naar Keulen. Het liep dus niet van een glijdakje voor de betrokkenen. Het ijs onder hun voeten was voorspoedig te heet om te smeden. Er zou nog veel water door de Kamasutra vloeien vooraleer alles achter de boeg was. In de ban van taal, maar niet van taal t(er)reurige taaliban: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

617

Mijn voordracht Lettergeknetter bestaat uit anderhalf uur lichte taalindustrie van leuke interactieve taalspelletjes, schuine teksten, luchtige beschouwingen, verrassende korte verhalen, stoute gedichten en puntige passages uit mijn boeken. Geen

zinsverduistering of woordaanslagen. Meer dan een uur fabuleuze flarden geblazen, ter ontspanning en zelfs aangename lering van uw club of vereniging, dit alles zelf gebakken en ovenvers aangeboden door de warme Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

618

Een pop-up op woensdagmiddag van gebochelde scholieren, vastgebonden aan hun rugzakken en boekentassen, de bultenaren van de schoolse kennis, bijvoorbeeld over die foeilelijke alliteratie oftewel stafrijm. Roste Rosalie, lerares Nederlandse Taal en Communicatie, droeg er de gevolgen van. Ze wachtte op Willem Wispunt, haar man, tevens collega Wiskunde, haar bolle boekentas als een woeste waakhond aan haar voeten rustend. Een idyllisch educatief tafereel op een visgraatvormige schoolparking, geobserveerd door de supervetcoole sakkerse Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

619

Het autiografische boek van de schrijver/kunstenaar Marniks Veestapel wordt met gemengde tenen onthaald. De kraneriger zeventiger windt er namelijk weinig doekjes tegen het bloeden om. Uit oude bron hebben we vernomen dat zijn buurvrouw Tante Pede een proces-verhaal zal inspannen tegen wat zij noemt ‘een boekje vol vuile wasknijpers van het laagste mallooi, ontaardig voor een boekenschrijver’. Uitgeknipseld uit De Wekelijkse Bazuin door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

620

Veelvuldig gezien op Instagram: bibliotheken die van alles uit de kast halen om toch maar het jonge volkje tot lezen te bekeren. Knutselen. Pianospelen. Lettersoep maken. Pompoenen verminken. Tekenwedstrijden. Verkleedkoffers. Hinkelen tussen de rekken. Striphoekjes. Het opgeklopte hoerasfeertje van boekfeestelijkheden, zeg maar. Tot zover deze Instagrammatica. De smart van de bibleenwezens en huurwoordenaars is echter groot. Phones hebben immers het zo bejubelde boek naar de achtergrond verbannen, diep verborgen achter appicoontjes en schermbeveiligingen. Boeken betekent als woord weldra alleen nog een reis boeken. Of iets van dat. Boekenwurm wordt iets als houtworm, stiekem meegereisd in de ark van Noach. Een bladzijde uit de zwarte boekhouding van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

621

Liken? Lijken? Ceci n’est pas cela. Soms lijkt de snuit van een croissant op de snoet van een zeehondje. Een open schoen is meer dan een grot waar je voet in moet. Het is een schreeuw. Of een geeuw. Soms een schaterlach. Een paraplu is een punaise die iemand aan de grond spijkert. Een pijp is een voorverwarmde tandenstoker. ‘Alcoholebi’ is net zo ‘neoloog’ als ‘heteroglief’. Een stropdas lijkt op een metronoom

die voortdurend nee schudt. In het paasbeste geval lijkt zo'n das op een zonnewijzer. Een toetsenbord grijnst als een alfagebit. Een molen is een huis dat zijn armen niet kruist. Een naaldhak is onmiskenbaar een dodelijk wapen. Enkele nieuwe perspectieven in deze donkere dagen u aangeboden door de op zijn gedaante lijkende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

622

Memory card. Een voorbarig, spoedig en sappig Nieuwjaar wens ik u, fijne luiden die de Flarden lezen zonder dat er een foto bij staat. Moge de Radetzkymars op tv de opmaat vormen voor betere tijden. Moge de skispringschans van Garmisch-Partenkirchen de gladde uitlaatpijp zijn waarop we met z'n allen het rotjaar 2021 als adelaars uit suizen. Dat de epi- en de pandemieën van virussen, BV's, herhalingen op tv en flauwekul op podia u bespaard mogen blijven. Nog net niet 1 januari 2022, uw liefste spruit, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

623

Anno 2011 schreef ik een jaar lang aan het digitale boek Het Jaar Elf (cf. blog Romaneske Boeken). Hieruit, dertien jaar later, een citaat. 'De krant De Zondag (bij de wakkere bakker) publiceerde een schitterend opiniestuk van professor Marc de Vos (UGent en directeur van de denktank Itinera) over de energiechaos. Zijn slotzin kegelde de Belgische 'overheid' omver met een *strike*: 'In plaats van beleid hebben we belangenvermenging tussen politiek en energiespelers. Overheden liggen aan de baxter van energiewinsten en worden zo afhankelijk van het systeem dat ze zouden moeten hervormen. Een maffieuze bananenrepubliek kan het niet beter bedenken.' Anno 2024, drie ziekmakende spuiten en ettelijke peperdure doorverrekeningen verder, zullen we het geweten hebben in dit druilerige koninkrijkje omheen Brussel. Zei daar iemand: 'Alles komt terug?' Onvergetelijk, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

624

Ra. Ar. Era. Go. Os. Eer. Uno. Oslo. Asla. Lof. Oma. Wt j l wr dz wrdn thshrn? Juist: in een blokkiesraaisel oftewel krswrdrdsl. Zweden: zijn Ikeaanse constructies, zijn nordic crime de la crime, zijn aeroSaabs, zijn kruispuzzels. Dit denken in hokjes doet de hersenen 'letterlijk' knetteren. Men is in dit geval graag even opgehokt. Elke letter zoekt zijn pashokje. De i en de o van frisco bijvoorbeeld smelten van verlangen naar een ijshokkie, oftewel iglo. Ciao, adieu, bye bye. Verticaal (4 letters) en horizontaal (5 letters) en soms ook diagonaal (6 letters) gegroet vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

625

Er zouden miljoenen minder lezers zijn, mochten crimi's niet bestaan. Maar zelf ik moet ze niet, die whodunits. Dat mag hé. Alleen Britse misdaad op kamertemperatuur à la Agatha Christie fietste er in de middeleeuwen van mijn jeugd bij mij nog even in. Niet

het irritante langdurige gegrabbel naar een Dunhill sigaret met gehandschoende hand in een sacoche van Delvaux om dan 256 bladzijden later te lezen dat zij het (niet) was. Niet de clichés ‘De jacht op seriemoordenaar…’ of ‘Een spiraal van geweld…’ of alweer een ‘speurder (m/v/x/y)’ met een beperking: alcohol, nicotine, cocaïne, Coca-Cola, triskaidekafobie, autisme, vechtscheiding, neuro-abnormaal, lesboheteroniem of linkshandig / veganistisch. Geen interesse. Het is toch altijd de erudiete butler die het gedaan heeft of de hond die het huiswerk opgegeten heeft. Et alors? En dan? Te dun. Een who wrote it (uitspreken hoe rauw tiet) van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

626

Bellen (wat een oubollig werkwoord) naar instanties die bereikbaarheid en zorg en klant en andere wolligheid hoog in het vaandel voeren, mondt gewoonlijk uit op tergende muzikalende tijdverspilling, zenuwslopend ongeduld, machteloze woede en ten slotte de dure eed om het abonnement per omgaand op te zeggen, mocht je erin slagen die instantie die bereikbaarheid predikt te bereiken. Je kunt net zo goed bellenblazen. Gehate zorgzinnen: ‘Druk op 1’, ‘Druk op 2’, ‘Sluit met hekje’. Drukte alom, maar gesloten. Nooit waren er meer communicatiekanalen; nooit waren er meer communicatieproblemen. Zie ook: verkeer. Hoe meer auto’s, hoe minder mobiliteit. Druk op sterretje als je het eens bent met de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

627

Het donker gedonder van dolle wind in februari, wanneer moeë poezen in breihouding tussen vrouwentongen op vensterbanken liggen te luieren en de eerste belofte van lente al vlug de kop wordt ingedrukt door dagenlange duifgrijze luchten waarin gigantische hoeveelheden hemelsnot bewaard worden, klaar om gelost te worden, alle met houdbaarheidsdatum van drie maanden. Toch zal een en ander wat we nog ‘natuur’ noemen sprokkelhouterig opveren na het sporkelen van februa (misschien fffff goegelen?), de stekelbezembuien van maart en de nattebillenkoek van april. Weer een bericht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

628

Avondeditie. Je ziet ze ergerlijk veel op tv. Je slaat een krant open en daar staan ze weer, op een paginagrote foto. Betaal je daar een abonnement voor? Voor dat flinterdun hoeragedoe over het vel en vee van de zoveelste tv-bv, driekwart van de lectuur (nou: prentjes) in beslag nemend? Kranten worden ook alsmaar dunner. Je kunt er gewoon een andere krant door zien. Of het gezicht van de privédetective (opstaande kraag, 1m76, dunne lippen, worstenvingers, linkeroorlel in de vorm van een amoebe) die je volgt omdat je nog geen gedomicilieerd abonnement op De Tijd hebt. Zo’n ondervoed kranterig vodje laat zich heden ten dage in vijf minuten lezen. De helft beslaat immers reuzengrote foto’s van voetballers en ginnegappende tv-malloten, soms zelfs op frontpagina’s. Als ik al een gazet vastpak, gewoonlijk

aangetroffen in wachtkamers, doe ik aan koppensnellen. Van de prenten maak ik middellange afstandsproppen waarmee ik driepunters scoor in de gapende muil van een papierkorf of de geeuwende klep van een afvalbak. Nee, geen blad voor de mond van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

629

Ze blaast heur haren droog driehoog. Een schrikkelwind ritselt in de kieren. Een rolling stone stuitert van de dakpannen. Een ecopapieren tevredenheidsenquête warrelt 1, 2, 3, 4, 5, nvt over de straat. Ze hoort het niet, want ze blaast heur haren droog driehoog. De sikkel van de maan krult zich om een wolk. In de röntgen van een kruin wiegt een gevangen ragebol tumbleweed ofte tuimelbuitelkruid. Een kattenklep klappertandt in oude wind. Ze ziet het niet, want ze blaast heur haren droog driehoog. Dan komt de regen die dagen zal duren. Een badscène door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

630

A – Ik kan er niet meer tegen. B – Nu je het zegt … A – Wat levert het allemaal op? B – Ja hé. A – Files … werkdruk … betutteling … B – Zeg wel. A – Hoe is het zo ver kunnen komen. B – Vraag je je af. A – Ik heb al een inscriptie bedacht voor op mijn graf. B – O ja? A – ‘Zo, dat was het’. B – Eh, dat? A – Ja: vier woorden, twee leestekens. B – Een stil protest dus. A – Kort en goed. B – Ze mogen er dan van denken wat ze willen hé. A – Zo is het. B – Die tekst zou ook op mijn steen kunnen staan. A – Hela, afblijven hé. Mijn idee. B – Maar ik laat me wel in de fik steken. A – Ah, een urne? B – Ja. A – En heb jij al een tekst voor op die vaas? B – ‘Hier heb je geen vat op’. A – Haha. B – Of: ‘Hier heb je niet van terug’. A – Waarom niet: ‘As-hole’? B – Haha! Een dialoog uit de collectie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

631

Ik maakte een lijst van woorden die niet meer gebruikt mogen worden en uit de woordenboeken moeten verdwijnen: rust, rustig, rustiek, rustgevend en alle samenstellingen zoals rustoord, rusthuis, rustbank, rustdag, rustteken, rustpauze, ruststand… Een actueel staaltje van zware taalindustrie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

632

Ik wou het zelf doen, maar het is gelukkig al gebeurd via een geselecteerde lezersbrief in een krant. Een tv-koerscommentator hemelt zijn medecommentator op (o dat bolle bombastische opgeblazen gezwollen pathetisch taalgebruik bij sportjournalisten) omdat hij het woord ‘grimlach’ gebruikt. Het ‘moest’ in De Dikke, jaja. Wauw. Maar ach, ziet: het staat er al in. Ikzelf gebruikte het r-woord al minstens zestien jaar geleden. Anderen ook. Nee: de tv is geen evangelie. Verre van. Ze kunnen er alleen het warm water heruitvinden. Rustig maar. Noot: het mondmasker zorgt ervoor dat er geen onderscheid gezien kan worden tussen een grimlach en een glimlach. Een voordeel

voor velen; een nadeel voor nog meer anderen. Een smileyende passage door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

633

Echt gebeurd op tv-niveau, op een maandagnoen in maart die eigenlijk ook een winteravond in december was. Voila voila voila. Hoeveel r'en telt het woord 'meergranenbrood'? Welk weersverschijnsel bekom je wanneer je het woord 'leven' achterstevoren leest? En welke Engelse edelman als je dat met 'drol' doet? Ik vul deze ongelofelijke quizvragen nog aan met enkele zelfgemaakte exemplaren, mochten ze op de zender genaamd Eén (die zijn eigen programma's voortdurend recycleert) een tekort vertonen aan inspiratie. Tip: dubbel. Hoeveel k's prijken er in Blokken? Tip: Rome. Als je de B in Blokken vervangt door een K, welk synoniem van 'uurwerken' krijg je dan? Beste middagzapper, snap je'm? Een retorische vraag door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

634

Het waren boeiende tijden, maar ik was telkens iets te jong of iets te oud. Een gelukkige herontdekking en -beleving betreft de enigmatische song A Whiter Shade of Pale van Procol Harum, waarvan de tekst net zo raadselachtig is als sommige gedichten. Te jong voor mei '68, te oud voor een piercing, te warm voor een puntmuts, te koud voor steenkool, net op tijd voor het 60-jarige jubileum van de muziekgroep De Zwerfkeien (met iemand anders die nu met de stokken op de trommels slaat): de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

635

Toen mijn tanden nog zenuwen hadden, toen de dieren nog West-Vlaams spraken, toen uien zelf nog huilden om de dwaasheid van mensen, toen de gsm nog niet in krswrdrdsls opdook, toen de meesten van voor of na een oorlog waren, toen was de voorraad vrede op het schap net zo krap als nu. De mensheid is nog altijd niet 'geleerd'; het mensdom blijft hardleers. Een kernachtige gedachte van de tot de tanden ontwapende en ontwapenende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

636

Is de Mona Lisa gebaseerd op een man, mogelijk een minnaar van Da Vinci? Onderzoek in Italië op een hoogwaardige digitale versie van de wereldbekende mysterieuze 'dame' wees dat uit, maar het Louvre betwist dit. De Italiaanse voorzitter van de commissie die kunstmysteries onderzoekt, beweert dat ze blind zijn in het Louvre. De initialen van (de voornaam van) die minnaar en van Leonardo zouden zelfs in de ogen te ontdekken vallen, maar in Frankrijk zeggen ze dat dit ouderdomsscheurtjes betreft. Een genderfluïde bijdrage met verve uit de wereld van het konterfeiten door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

637

De wanhopige pogingen van de mode om telkens opnieuw anders en mooi in de mode te zijn, veroorzaken soms een parade van lelijkheid in de lengte, breedte, heupte en geschouderte. Deze explosie van textiel is niet altijd een feest voor het oog. Soms gelijkt men op een mug, soms op een olifant, terwijl men eigenlijk een mens is. Een aprilse modegril met enkele nieuwmodische woorden niet in dweepstad Antwerpen ontworpen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

638

Hij houdt van herinneringen. Hij kan die zelf inkleuren, herkaderen, vervalsen, bijsnijden, vervloeken, arceren en tot leven wekken in the windmills of his mind, dat aanpalend terrein van de droom. Hij bakt er geen brood mee, maar ze voeden wel zijn cellen. Natuurlijk worden herinneringen geregisseerd door een welwillende geest die de schamele mantel der vergetelheid vervangt door een gestroomlijnd glitterpakje dat alle modes overleeft. Een stukje (a memory stickie) over de onvoltooid verleden tijd met de tegenwoordigheid van geest door de Schrijver van Miljarden flarden, geheel de uwe.

639

Van de doden niets dan zoets. De enige overlevende werd in ultieme kring gecremeerd tegen ultravioletheid en droogwinderigheid. Diverse naastbestaanden en derfgenaamden deden zich daarna te goed aan rouwkost bij het hiernamaal, in afwachting van hun eigen laatste roestplaats, zijnde potje of putje. Het verdwijnende woord ‘zerk’ indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

640

Teksten in een stad, met name mijn provinciehoofdplaats. De ochtendzon licht helder het gedicht op van schrijfster @Marieke De Maré op de zijmuur van het Concertgebouw. Dat is al een fraai begin. Even later. De Prange (op een bus). Bier en Soevenier (raam). El Churrasco Argentino (raam). Dixi (geïllustreerd met drie hartjes – kleinste openbare hokje). Saaihalle (naambord). Gevangenis via station (geen Monopoly – bus bis). Ga je mee verdwalen? Ik weet de weg (raam). 7/7 (her en der). Zone A (perron). Perrongeluk (cafénaam). 96 namen van dranken op een kaart. 11 soorten snack-’n-beet op een krijtbord. Ook auditief valt er veel te beleven. ‘k Hore tuitend' hoornen van bus- en blusvoertuigen, gebeier van klokken, geruziemoes van schoolreizende pubers, gedonder in Keulen en ritmisch geklikklak van paardenschoeisel. Wie beweert daar dat de mensen niet meer lezen en luisteren? Een veeg uit de pan na Pasen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

641

Een tussendoortje. De mens, ongekroond noch gekroond, is niet krimpvrij. Zo is in een mum van tijd de Engelse koningin momenteel al kleiner dan haar twee pony’s, waartussen ze jarig prijkt op een recente foto. Toch gaat er nog rimpelkracht van de Q1 uit. In tegenstelling tot haar twee witte pony’s zweert ze voor haar klederdracht

meestal bij monochrome fellere kleuren. Zou de koningin overwegen bij een volgende verjaardag te poseren tussen enkele van haar corgi's? Het zou enkele inches schelen. Een Q waar alleen HM het A op weet, gesteld door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

642

Op het stille perron in halte Froyennes stonden omstreeks 10 uur in de ochtend vier oranje uitgedoste kerels verzameld bij het bord Froyennes. Een opstoot van werkzaamheid. Twee palen die het bord Froyennes stutten, moesten in de grond verankerd worden. Er waren dus pp (per paal) 02 (twee) werklui. Vele handwerktuigen en een lege kruiwagen waren getuigen van een geanimeerde quatroloog. Niemand verankerde alsnog. Misschien moest nog iets stollen, zich vastbijten, grip krijgen. Bij terugkeer des valavonds merkte ik dat het bord Froyennes toch op twee stevige palen kon bogen. Het was geschied, een dag na oranje Koningsdag in Nederland. De trein is altijd een beetje peinzen. Openbaar vervoerd: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

643

Slogans in tijden van oliecrisis. Loop naar de pomp want Queue Wait niet. Tank u wel. Morning nafter, Shell we refill? Voor onze bekendste (oud-)basketster. Lang zal ze leven. Voor onze bekendste snookerspeler. No balls, no story. Politieke leuzen. Virussen weg uit Oekraïne. Kriminologen terug naar het Kremlin. Een reclamebord voor een slagerij. Hier de fijnste worstvoeding. Tot zover wat lichte taalindustrie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

644

Zevenhonderd van de miljarden flarden zijn volbracht. Nog vele nullen te gaan. Even terug naar de flard van bij de start: 'Ik ben een woordenaar. Ik beken. Verhoor me maar. Ik heb er zin in'. Zevenhonderd flarden later hebben enkele kranten niet alleen de dood van schrijver Jeroen Brouwers gemeld, maar ook die van de hond van Niels Destadsbader. Geen fake news (een bijna-gelijkluidend vierletterwoord weerklinkt op de achtergrond), maar een ware flard door de flardrien in de hel van de woorden aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

645

'Oh my goat!' riep de geit sikkeneurig uit, 'waarom wil iedereen altijd maar vooruit met mij? Van baard tot staart word ik opgejaagd. Mag ik iedereen eraan herinneren dat de duivel bokkenpoten heeft? Rustig aan dus, anders heb ik nog een geitje met jullie te pellen.' Een verzuchting uit het dierenrijk, opgevangen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

646

A – Mag ik een klassieker op je afvuren? B – Ga je gang. A – Welk boek neem jij mee naar je onbewoonde eiland? B – Het Grote Bouw-Zelf-Je-Hut-boek. A – En welke drie handwerktuigen die in je broekzak passen? B – Drie Zwitserse messen. A – Een bord of een kop: welke van de twee? B – Een diep bord. A – Lucifers of een fles wijn? B – Een fles wijn. A – O ja? B – Ja. En een balpen. A – Ah, ik snap het al … B – En een vel papier. A – Lekker cliché hé. B – Zo cliché als een kathedraal met duivenstront op. A – Ik zie al een fles dobberen op de oceaan. B – De wijn is voor de inspiratie. A – Als de wijn is in de man … B – … is de waarheid in de kan. A – Geen lucifers dus. B – Nee. Wel ook een kurkentrekker graag. Het gaat over een fles wijn hé, en niet over een wijnfles. A – Ja, het kan koud zijn op zo'n eiland, zo zonder lucifers. B – Nog vragen? A – Beaujolais, Bordeaux of Bourgogne? B – Barolo graag. Een robinsonade door de Schrijver van miljarden Flarden, geheel de uwe.

647

We zijn zo ijdel de tijd in schilfers op te delen en om onze pols te binden, aan muren te spijkeren, aan torens op te hangen of in onze phones op te bergen. Het ros van Dendermonde drukt ons echter met de neus op het voldongen feit dat we zelf niet de menner van de tijd zijn. De eenheid van tijd is hier helaas een decennium. Evenzo leert ons dat andere paard, van Troje, een lesje in verband met ruimtelijk inzicht. Het buikgevoel, weet je wel. Kluger Hans kon zelfs rekenen. Een hippische bijdrage u toegeleverd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

648

Nog zevenmaal op de beide oren slapen en op zaterdag 18 juni klokslag 18u14 breng ik mijn luchtig literair programma Lettergeknetter ten huize van de bekende beeldend kunstenaar Luc Lapere, bezieler van galerij Art Passion, Meiboomstraat 1 in Oostnieuwkerke. Luc Lapere, tovenaar met zwier, koper en mythe opteert voor een project met zeven godinnen. Hij nodigt ook andere kunstenaars uit: Kris Vercruysse (spijkerschilderijen), Christien Dutoit (keramische en bronzen sculpturen) en Conny Roels (schilderijen). Ik sluit me daar graag bij aan met eigen teksten, verhalen, gedichten en godinnelijke taalbouwsels. Komt dat zien en luistert ook allen die zonnige zaterdagvalavond naar de zinovergoten Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

649

Eigenlijk schrijf ik het liefst met een potlood. Ik heb er 404. In de ban van taal zijnde – ik ben een taaliban – vind ik het jammer dat het woord 'potloodventer' bestaat als synoniem voor exhibitionist of kleine crimineel. Gedachten aan een grote potloodslijper wellen dan bij me op. Anderzijds koester ik geen bezwaar tegen een wereldvermaarde naam als 3,14 3,14 Langkous. Gedachten aan pis wellen dan niet bij me op. Een hoofdstukje organische taalindustrie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

650

Welk bolgewas bestaande uit twee letters komt (zelfs tweemaal) voor in het woord kruidentuin? Welke muzieknoot van drie letters prijkt in solden? Na die zoveelste vreselijke vragen, die alweer de collectieve domheid aandikten, hield ik het definitief voor bekeken bij Blokken, een quizprogramma waarin piramides in Praag worden geparkeerd, Hugo Claes de schrijver van het kookboek Een vergiet in België is en vooral soap- en schlagerweetjes blokjes opleveren. Geen Vlaamse Blokken meer voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

651

Kamelopee. Kamelen stappen in een trage karavaan. Honden blaffen naar de moeë maan. In het water van de put ziet de maan de maan. Kamelen naderen de waterput. Honden janken naar de monkelende maan. De maan valt suizend in het water. Ploft pardoes in de put. Voor de kamelen is de lange karavaan eindelijk gedaan. Later rimpelt een zee van zand en tijd op het land en in het water. Een moonie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

652

De wollige clichés die in groten getale op schoolse opendeurdagen worden verkocht zijn weer schering en inslag tijdens de maand mei. Meineden? Overal heerst dezelfde volle holheid, o originaliteit: hier ben je geen nummer, divers en duurzaam, aandacht voor eigenheid en creativiteit, individueel aangepast traject, het verschil maken, innovatief, uniek, openheid, bekommernis, bla bla bla in alle bekende toonaarden. Zijn de gelden echter eenmaal binnen, dan verstomt deze wervende prietpraat zienderogen, want er zijn te weinig deskundige leraren om dat allemaal waar te maken en te weinig bussen om leerlingen op te halen. Men gooit het dan maar op een akkoordje met de ooit zo verguisde Big Brother om er afstandsonderwijs van te maken. In de klas zelf is schooltijd ook gelijk aan schermtijd aka digibord. Met alle gevolgen van dien: uw (klein)kinderen lezen niet meer, laten Mozart zijn volk via de Droge Zee uit Jodium bevrijden, denken bij de tafels van vermenigvuldiging aan brood en vis en situeren de hoofdstad van Boedapest in Technoslowakije. Vier bladzijden straf (archeologisch begrip: eenheid DIN A4) en twee uur strafstudie (bovenop de inmiddels twintig wekelijkse studie-uren) met zicht op een lege lerarenkamer, een batterij milieuvriendelijke gapende vuilnismuilen en een verzuurd rochelende suikervrije frisdrankenautomaat: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

653

Ik denk dat ik ongeveer negen was. Bitter jong dus. (Waarom moet dat altijd bitter zijn?). De zomers waren toen warmer, met mariablauwe luchten en wat opkrullende bloemkoolbewolking bijwijlen. Ik ging in de lange schoolvakantie elke namiddag (verplicht) met mijn naoorlogse kitzak en een pul koude koffie naar het speelplein De Warande in het Midden-West-Vlaamse Torhout. Op een dag zong daar een jonge kerel aan een micro op het terras voor de cafetaria. Een soort Elvis, maar in onze taal. Ik herinner me de tune en de woorden (eenzaam, jou). Het was Will Tura, een zanger

met een gitaar, die van een stadje aan onze kust kwam. Ik weet niet of hij zich toen al achter die schuilnaam verborg. Niettemin: niemand had toen kunnen vermoeden dat onze beide carrières zo'n hoge vlucht zouden nemen. Dankbaar voor deze herinnering uit het steentijdperk van mijn jeugd: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

654

Citaat. '*Maar woorden eenmaal gesproken, geschreven zijn anders; alleen verzwegen, onuitgesproken bezitten ze een schijn van gelijk, geluk.'* Einde citaat. IM Remco Campert. Woorden schieten soms te kort. Goede stilte ruist wat. Alleen poëzie kan de woordenloosheid weer uitvinden. Nog bekomend van zijn jaardag en dankend voor de miljarden wensen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

655

Door de zoveelste wagenstilstand scheelde het enkele verkeersslachtoffers tijdens weekends en op weekdagen. Hoe meer mobiele middelen op de wegen verschenen, hoe immobieler men werd, en hoe minder snel die wegen. Wagenstilstand was goed voor de veiligheidsstatistieken. Lange tijd zwegen de wagens. Toen deed zich plotseling een nieuw conflict voor. Men ging carpoolen, thuiswerken, elektrisch bakfietsen, e-steppen of speed-pedeleccen. Gevolgen: ongevallen, gezinsdrama's en verkeersagressie. De curve van de gesneuvelden geleek op den duur op de coronacurve eind tweede decennium van deze nerveuze eeuw: een grillige constante. Bovendien kwamen de Russen tanken in Oekraïne en trompetterde machtmerrie Trump zijn fake feiten in het rond. Wat voor roaring twenties hadden we nou aan onze vouwfiets hangen? Een retorische vraag door de flexibele Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

656

Intense spanning bij elke openbare vervoering met de trein. De (opgenomen stem van de) omroepster wacht telkens een thrillende seconde lang nadat ze heeft medegedeeld: 'De volgende halte is … ' Daarna volgt de bevrijdende oplossing: Ingelmunster, Berchem, Gent-Dampoort, Brussel-Zuid… In geschreven vorm zouden dat drie puntjes zijn, oftewel doorlooppuntjes, oftewel puntjepuntjepuntje, oftewel het beletselteken. Die worden onder andere ook wel vaker gebruikt in gedichten van jongeren; het zijn de puberpuistjes van de poëzie. Die treinpuntjes vormen dus geen volslagen verrassing, maar toch… Is elke stille seconde het eeuwige nu in volle vaart? Heeft deze omroepster van de openbare vervoering weet van de hemel op aarde? Is de trein voor haar altijd een beetje reizen naar het hiernamaals? Gefascineerd door deze microfonisch versterkte korte zin met het kortste koppelwerkwoord en na een beklemmende maar hoopvolle stilte gevolgd door de naam van een bestemming: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

657

Ik heb zoals iedereen op deze blauwe plek in het heelal zes dubbelgangers: een bespikkelde veldrijder, een dode cafébaas, een kettingrokende golfballenraper op Gavdos, een verkeersagressieve Griekse popzanger, een onterecht veroordeelde gevangene en een onbekende drieling op het eiland Man. De negende ben ik, Zijne Witte Merelachtigheid, de eenkleurige, ondode, nicotinevrije, vouwfietsende, onbesproken, alleengeborene Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

658

Gasboeteling, gasboeteling, wat een mieze- mieze- miezerig bestaan. Gasboeteling, gasboeteling, was het maar eindelijk gedaan. Daar is een stip aan de horizon! Tank aan de horizon! Zwaaien met je onderbroek, zwaaien met je hemd. Een Tataar? Een huzaar? Een duikboot met iranium? O nee, 't is een Rus, o jee, hij nadert alsmaar. Geen gasnost meer, geen kaviaar, alleen maar vuur en vlam. Pech, pech, pech. Wij gaan sterven aan ’t fornuis, maar dit keer niet door de Pruis. Naar de tune van een Hollands liedje van Annie M.G. Schmidt en Leen Jongewaard, uit diepten van ellende naar boven getakeld door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

659

Gelijkenissen tussen rotondekunst en vakantiehuisjeskunst: men kijkt ernaar en men ziet het niet. Het is de schadeloze nietszeggende noodzakelijke omgeving. Men beschrijft omtrekkende resp. vertrekkende bewegingen en het lot van deze kunst is bezegeld. Pas wanneer een lege plek of een vage afdruk zich aandienen, gaat men over die ontstentenis nadenken. Een Ryanairachtige gevleugelde gedachte van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

660

De grote vragen van deze zomer. Mag je meppen naar lastige wespen? Wat wordt de zomerhit? Zal de bosbrand dat tweede verblijf bereiken? Klaagt de horeca steen? En de boer been? Geven de Russen gas? Blijft er nog genoeg lawine over om op te skiën? Hebt u een dringende vraag voor uw huisarts? Druk 1. Geen gehoor? Druk 2. Er even tussenuit? Druk 3,14. Wil u dadelijk geholpen worden? Druk FAQ. Een summiere (wegens ons jaarlijks verlof) bloemlezing van al dat vreselijks u aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

661

Op 27 juli vergat het te waaien. Voldoende beau de l’air dus. Tante Klara depte haar brandend oog slechts sporadisch met wat wattenwolken. Aan de schone Leie viel een dronkenlap niet in het water. Drie alpaca’s keken uit op wat sluikstort naast hun veilige weitje. Het luierbruine paard ernaast niet. ‘Ik ga nu met niets naar huis,’ klaagde een vrouw in een winkelstraat. Vier hangouderen gooiden met M&M’s naar passerende pubers. In een kiosk vroeg de verkoopster 1,25 euro voor een minipakje Oreo in plaats van wat op het prijskaartje stond: 1,10 euro. Een linkshandige onderwaterlasser nam de trein naar Oost-Boerenkoolstronkeradeel voor een welverdiende vakantie op het

platteland. Zijn vrouw ging mee. Een dag als een ander in Vlaanderen, beschreven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

662

Is er al een betere naam gevonden voor onze taal, het ‘Nederlands’? Die het nedere en het nederige eruit haalt? Laaglands kan dus evenmin. Het probleem is natuurlijk ook dat Nederland al vanzelf Nederland heet. Een lage streek. De taalnaam Nederlands verwijst bovendien te uitdrukkelijk naar Nederland alleen. We moeten een naam vinden die de accolade maakt naast het Noord- en het Zuid-Nederlands, met o.a. het Vlaams, Hollands, Brabants, Antwerps, Zeeuws, Limburgs, enz. Mijn sneuvelvoorstel: Zuid-Noordzees. We spreken en schrijven Zuid-Noordzees. Dat zeetje (de Zuidelijke Bocht van de Noordzee) streelt immers ons beider linkerwang, en zo groot qua vierkante kilometers zijn we allebei ook weer niet. Even Apeldoorn en Hasselt bellen. Een afwachtende houding aannemend ten opzichte van betere voorstellen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

663

Dallas. Het klinkt als de hemel of de hel, of toch minstens de doorgang naar een van de twee. Niemand en iedereen keek ernaar. Ik hoef niet eens te vermelden dat het over een tv-serie gaat. JR (niet echt bekend als de Barmhartige Amerikaan) is al zo mondgemeen als JFK (ook wel bekend als Ein Berliner). Over Dallas gesproken! Ontkende je dat je keek? Ik ook niet. En toch betrof het een verre, onbekende wereld, anders geolied dan de onze, helemaal anders dan het per ongeluk door ex-kinderen bekeken kleuterprogramma FC De Kampioenen, inmiddels zo vaak herhaald dat er een dampkap boven het televisietoestel nodig is om de mottenballenreuk en de dummiesdamp te verdrijven. Een liefhebber van olijfolie op het vuur: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

664

Frequently Asked Questions, voor alle duidelijkheid: FAQ, is gelijk aan FUCK, voor alle duidelijkheid: Fiks Uw Complex, Kinkel. Synoniemen en associaties: kluitje in het riet, Pontius Pilatus, trek uw plan, opzouten, laat ons gerust, afweergeschut. Eén zekerheid in deze sneeuwbui van vraagtekens: de faqtuur volgt nog. Een analyse van hedendaagse taalkunde en hulpverlening door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

665

Opfrissing van enkele begrippen en uitdrukkingen. Naar Lille Flardes reizen: vanuit Flaanderen een taaluitje pellen. Een flardeblad: een kleine broer van Dina Vier. Een Flardrien: iemand die gevoelig is voor lezerstralen. Variant: Flardenier. Foulard: feestelijke flard. Flaird: magazine voor begrijpende lezers. Scotland Flard: geheime dienst die zich tussen de regels beweegt. Flarde: vrouwelijk voor flard, synoniem: flardine. Fleurd: genderneutrale flard. Flardt: flard met een moeilijk werkwoord. Als

Flardientjes in een blik: samengepropt. Een flardje kilo: ietsje minder dan meer. Flardinië: schier een eiland, bekend om zijn zware taalindustrie, passionele seriewoorden en kauwgumbalkleurige zinsopgangen. Uw loods op troebele wateren tussen flarden mist: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

666

Relatief. Reflecteren. Dat waren de woorden waar we als beginnend student in de prille jaren zeventig graag mee koketteerden. Alles was relatief. We moesten over heel veel reflecteren. Het waren restanten van de colleges Filosofie (Aanvankelijke Filosofie) en Antropologie (Beginselen van de Antropologie). We probeerden baardgroei om van die scholierensmoel af te geraken. We woonden wekenlang in dezelfde jeansbroek. We rookten dapper Gauloises, Bastos en Stuyvesant. De tijd kreeg gelijk. Reflecterend om te constateren dat alles relatief is: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

667

De Duivelsverzen van Salman Rushdie kun je vergelijken met Ulysses van James Joyce. Twee volslanke wereldbekende boeken die niemand helemaal heeft gelezen en waarover iedereen een mening verkondigt. Alleen dunne whodunitjes met een gestoorde speurder (wie deed het?) en dikke kookboeken met veel prentjes (braadt mijn haring?) worden echt gelezen. De rest is literatuur, geschreven en bebladerd door anderhalve man en een paardenkop en een bevriende recensent in een gelijkgezind magazine. Met letters maak je letteren; met lekkers lok je lezers. Zijn kleurrijke bestseller Vergiftigd Gebraad & Vermoord Gebroed signerend op de eerstvolgende Kookboekenbeurs: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

668

De leprosuctie verliep penomenaal. (Dixit de dokter van wacht, die onlangs gedoctoreerd was met de flinterdunne scriptie Huidige Pokken & Puisten – een van de duizenden doctorandi). De apenpokdalige priester (ook een non-believer) werd via godbotchirurgie van zijn kruisbanden bevrijd. Na vier dagen vurige tongen op gehemeltehoogte mocht hij – nog na-glossolaliënd – naar huis. Daar struikelde hij over de inktzwarte kat, knalde met zijn hoofd in de niervormige poezenvoederteil en gaf stervend de geest. Hij werd kransloos ter aarde besteld op zijn godspot. Uit de rubriek Zij Die Ons Verlieten (07 eurocent per regel) in Het Land van Kelk & Koning – niet het lijfblad van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

669

Toen ik mijn ambtswoning verliet, regende het vragen. Plotseling had ik wat kiespijn. Mijn paraplu bracht echter redding. Drie straten ver nog werd ik achtervolgd door het microfonenvolkje. Ik slaagde er met mijn getrainde ellebogen in het zootje van me af te schudden in de Ministerie van Teleurstellingstraat. Ga dan eens te voet als Minister van Omtrekkende Bewegingen en Kopenbare Werken! Een notitie uit het politiek

dagboek van X, een verre regelneef (van wie sindsdien elk spoor niet ontbreekt) van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

670

Speciale editie: het Vederlands, ofte Nederlands met een pluimpje.

Achterbaksel: lastig nageslacht op de achterbank van een auto.

Afkoriaans: afko-taal. Bv. nimby, nivea. Fffff googelen.
Antibeautica: middel tegen te schone schoonheid.

Appartemens: persoon levend op eenzame hoogte.

Asbest: as op z'n best. Op z'n asbest: niet op z'n paasbest. Dood.
Ashole: urne. Zonder oren, met inscriptie: ‘Hier heb je geen vat op’.
Baasontsteking: woedebui van iemand die het voor het zeggen heeft.
Banaba: bonobotaal op hogeschoolniveau.

Basielzoekers: in de aap gelogeerde Fawlty Towers-achtige hotelgasten.

Belgrim: Belg die ijvert tegen de barst in België.

Binnenpretparkje: aardig stadstuintje.

Bewijsbegeerte: drang naar vraagstukken en hun oplossingen; drang om te meten.
Briesvak: tribunecompartiment van diehards.
Bukwind: ontsnappende darmlucht tijdens het bukken.
BV: Bekende Vederlander.
Cakeje?: Vederengels voor kijk je? of keek je?

Curryculum: levensloop van een kok.

Coureur locale: kermisrenner of -renster.

Chemie: bekend restaurant.

Demonstructie: mix van demonstratie, instructie, constructie, deconstructie en demolish.

Diadeemstering: aanval van flauwte bij het ondergaan van andermans diareportage.

Enterprise (The): Engels stopcontact.

Europa: vrijgevige opa op 1 januari.

Fluisternis: schemertoestand van ingetogenheid.

Flestiek: plastic fles.

Fauto: foto van een auto.
Fiscuswerpen: dubbel boekhouden.

Fouto: foto van een lelijke auto of lelijke foto van een auto.

Galopkak: diarree (synoniem: spreadshit).
Geboorte-ontperking: ooigevaar.

Glasnosticus: gelooft niet in dooi.

Godspot (ook: G-plek): kerk.

Gooikoorts: dronken drang om met alles te gooien.

Hakcent: cijfer na de komma.

Hoofddrol: directeur van de lege dozen, vooral ‘managing’.

Hoolifant: volslanke nietsontziende voetbalgeweldenaar met frustratie betreff. kleine slurf.

I-A: het omgekeerde van A(d) (I)nterim.

IJshokkie: iglo.

Individuo: duo dat onlosmakelijk tot één specifiek geheel behoort. Voorbeeld: de kont.

Jawoord: nee.
Keereweeromweer: slechter weer dan eerst gedacht.

Kerker: vergrotende trap van kerk.

Kijkgelijke: lookalike, dubbelgang(st)er.
Kontainer: omvangrijke hoeveelheid zitvlees.

Korstdag: tweede kerstdag.

Kluisteraar: toehoorder bij Een Dichter Leest Voor Uit Eigen Werk.

Krenggesprek: discussie met een tang van een wijf.
Laatste roestplaats: autokerkhof.

Lachmerrie: noodgedwongen te ondergane mop waar je niet mee kan lachen.

Liggende wip: bepaalde schietsport.

Luchtmisdrijf: ongezonde uitstoot.
Manama: bonobotaal op universitair niveau.

Mayonijsje: uitgelopen ijsje.

Millenniummers: die zijn geboren tussen 2000 en 2010.

Miskunde: het buisvak wiskunde.

Neerslagtigheid: herfst in je hoofd.

Nelders: nergens anders.

Neuzelarij: neusinhoud.

Nopdat: opdat niet (zoals in 'lest we forget').

Nostaligie: heimwee naar kaarsen, wierook, missalen en Latijnse missen.

Onderdegrondstopping: teraardebestelling van een vijand.

Ooigevaar: schaap dat in wolf veranderd blijkt te zijn.

Papenkruis: ultramontaan kruisteken.
Persbericht: pasgeboren baby.

Quotiënt: spoorloos patiënt.

Religeus: probeert ongelovig te zijn. Non-believer.

Rotterdame: kerk als toevlucht gebruikt door vooral havensloeries & -sletten.

Roverheid: corrupte overheid.

Rushuis: rusthuis in de fik.

Scheldklier: overspannen mens die met overslaande stem iemand de mantel uitveegt.

Sms: afko van smoes.

Seriewoordenaar: romanschrijver.

Stopcontract: ontslag.
Temperavent of temperamens: heeft het altijd te warm.

Tweehonderd: een duo sufferds van honden, vergelijkende trap.

Turnzak: bedorven Nederlands voor slechte leraar gymnastiek.

Ukkelpop: de Vlaamse weervrouw met dienst.

Upperdog: met das opgeknoopt kaderlid uit de bovenwereld.

Vakbons: werkloosheidsuitkering of gouden handdruk of hoge pief in de vakbond.

Videoot: mens zonder papieren of beeldbuizerd.

Vlameling: Vlaming die zich niet meer thuis voelt in het multiculturele Vlaanderen.

Waanhoop: ijdele hoop.
Wagenstilstand: file.

Webdracht: taak op het internet.

Wisdaad: perfecte moord.

Woelrenner: onbetrouwbaar eindspurter.

Wijnbegeerte: alle wijsheid in een kan.

X: afko voor ‘k zal lang moeten zoeken.

Y: Griekse schiereiletter.

Zaagmeel: ongevraagd steeds weerkerend mailbericht.

Zakjapanner: kleine Japanner.

Zinsverduistering: kaduke zinsbouw, grammatica wordt dramatica.

Zinsopgang: verbetering in schrijven en spreken.
Uw veerman: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

671

Zijn buurjongen Roland mocht niet leven van Onze-Lieve-Heer-met-een-hoofdletter. Ondanks alle Gewijde Geschiedenis moest hij al dood in de zesde klas van de lagere school. Nooit zou hij bloedsinaasappelijs proeven, iemand op de maan zien stappen of een pint morsen op Pukkelpop. Noem het lot, noem het god, noem het zot, verdomd, jezuïet of suskewiet: al dat geschep in die zesdaagse, waartoe diende dat dan? Hij denkt er inmiddels het zijne over: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

672

Renner: een zittend, palindromisch beroep. Je kunt het ook achterstevoren lezen. Lepelwoord. Van begin tot eind en keereweerom. Ik keek deze hoogovenwarme zomer met mijn zapstandsbediening wel eens naar de ‘Ronde’ van Frankrijk in Denemarken, of de ‘Ronde’ van Spanje in Nederland. Renners rijden dus rondes en rondjes op tweewielers, soms opgezadeld met lange zittijden. Zijn er nog palindromische beroepen? Een paar. De kok (staand, ook pollepelwoord) zei tegen de non (knielend; ook kapster): ‘En er is ananas, Irene!’ en de reder (paffend, baas van de schepenen) riep naar de redder (toeterend, badgast, zeemeerman): ‘Ai, de massamedia!’. Waarop de redder antwoordde: ‘Baas, neem een racecar, neem een Saab.’ ‘Was it a car or a cat I saw?’, dacht op zijn beurt de claxonnerende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

673

Op een van mijn omzwervingen in deze lage streek enkele leuke namen gezien. Sanskriet (designmeubelen). Godfriet (jawel: patat). Cafedraal (Brugse horecazaak). Friet de Mer (Bl’bergse patatkeet). Gezocht: naam voor een viswinkel. Poison? Gelukkig Kieuwjaar? Uitvinding? Breedtegraat? Vistiaire? Vispeuk? Visalius? Vis-à-vis? Schubben voor gebruik? Nee, hebbes: Beet! Een opgeluchte Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

674

Natuurlijk is het zover. Vervang creativiteit door uniformiteit, ontken kennis en degradeer die tot google- en wikipedianiveau, dun taal uit tot basic communicatie, leuk lessen op met allesbegrijpende betutteling, nivelleer alle uitdagingen, doe aan populistische gelijkluidende pr, verheerlijk de terreur van controlefreaks, hun papierwinkels en de slaafse dictatuur van de directeuren van de lege dozen, doe dat enkele decennia lang en het is zover: de kroniek van de aangekondigde dood van het onderwijs, die naam waard(ig). Geen ‘geroepen’ leraar/lerares voelt zich hiervoor geroepen. Leegstand in de middenstand. Leegroof van de bronnen. Leegloop bij de leraren. Leegte alom. Of leert men liever voor leeglaar? Een fragment uit Fake New World, pestseller door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

675

1971 of zo. De rook om onze hoofden was nog niet verdwenen. Een van onze proffen Literatuur, een Aalstenaar, nodigde de schrijver Louis-Paul Boon uit, een Aalstenaar. Die kwam iets zeggen over zijn boeken, want we waren literatuurstudenten. Bij de gebruikelijke academische moeilijkdoenerij rees bij onze letterkundige docent de onvermijdelijke vraag: ‘Wat bedoelt gij, Louis-Paul – ik mag toch Louis-Paul zeggen hé – wat bedoelt gij daarmee? Op bladzijde 85 is er sprake van …’ Waarop de gevierde auteur, zijn rechterknuistje een simpele pint omklemmend, zijn linker verlangend naar een sigaret, zeide: ‘Dat ik het ook niet weet, perfesser.’ Een letterkundig moment uit het leven van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

676

In Brugge zag ik een kleine pop in een etalage in zwijm vallen, net op het ogenblik dat ik daar voorbij stapte. Pop-down. Ze kukelde voorover en bleef buiten westen op haar prijskaartje liggen, het wurgtouwtje zichtbaar om haar halsje. Ze was getooid met een vallendbladkleurig herfstmutsje op haar fontanellekes. Het was immers de tijd van de eerste appelschudders. Keek ik te lang in de weerschijn van dat raam naar mezelf? Was ze verrast door mijn verschijning? Zag ze een gelijkenis? Was ze een gestoord evenwicht? Een moeë nicht na een steile nacht? Getroffen door de spilindex? Popgepast voor vallende paspoppen. Een variatie op een popsong in september in spiegelschrift door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

677

Q4Q. Britten zijn meesters in het queueën. Na het komen te gaan van Queen E 2 schoven ze in mijlenlange perfecte files aan teneinde vele uren later enkele luttele seconden van hun eigen koninginnenhapje te proeven. Belgen zouden tegen elkaar opbotsen, elkaar wegduwen of wezenloos voor zich uit starend ‘voorsteken’ en verder doen alsof hun neus bloedt, met woedende ogen op hun rug. Ik heb dat geconstateerd bij viskramen op markten en gehoord van aanschuivers in Panos-zaken, aan loketten van voetbalclubs en bij het verscheiden van koning Boudewijn 1, waar ook filevorming

heerste. Wij hebben ze minder op een rij dan zij. Een conclusie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

678

Persbericht. Krijsend kwam ik ter wereld, deze blauwe plek in het heelal – de smalle adembenemende doorgang voor de eerste keer vrijmakend, want ik was de oudste. Mijn ontzetting betrof zowel het verlaten van de veilige moederlijke buidel als het aanschouwen van een spuuglelijke wereld. Ik krijste nogmaals toen de naar rode port riekende verloskundige dokter me enkele rake patsen verkocht waarvoor ik tien op de tien kreeg. Ten derden male krijste ik toen een kerel met kale kruin in vrouwenkleren me boven een vergeetput een gulp koud water over mijn bekkeneel pletste. Ik maakte daar decennia later komaf mee. De dagen daarna en wat grammen later krijste ik alweer, telkens als zich rood aangelopen koppen kinderlijk lallend over mijn ligplaats bogen. Maar het wende. Uiteindelijk deed ik alsof ik sliep. Dikke duim. Het hielp: de ex-kinderen hielden hun idiote tater en begonnen op hun tenen te lopen. Ondertussen flitste het leven als in een deeltjesversneller voorbij. Blijft echter de prangende vraag in de maag: ‘Was dat het kerseneten?’ Een postnatale herinnering annex een nawee-bedenking door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

679

De letter q (of Q, die rare O met een steunzooltje) wordt de laatste tijd weer meer gebruikt. Quarantaine. Queen. Queue. Queen Consort. Kuwait Petroleum International (Q8). VVQ (zoals Van Gogh, ook een BV ofte Bekende Vincent). Op de lagere school vond ik het een vreemde fascinerende letter, tot we Frans gingen leren. In die taal queueën de q’s wel vaker. De onomatopeïsche voertaal van de Waalse haan kent bijvoorbeeld het matineuze q-ke-le-q. Ook het Latijn q’t graag. De gadgetleverancier Q in enkele James Bond-films maakte de letter weer quasi-interessant. Quo vadis? Een korte queeste in luiletterland door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

680

Ik dateer uit de tijd van de Marc’en, de Luc’en, de Johans, de Rita’s, de Linda’s, de Marijkes. Sommigen schreven Mark, of Luuk, of zeiden Jo. Wat de leden van het ‘andere’ gevaarlijke geslacht met hun namen deden, wist ik niet zo goed, want die werden onderwezen in versterkte burchten met schietgaten, vergeetputten, valbruggen, bewaakt door een leger in tentachtig textiel gehulde non-believers met een stijf staketsel op hun hoofd, genaamd ‘kap’. Deze zogenaamde ‘zusters’ torsten andere namen: Mechtildis, Prudentia, Marie-Apronia. Sommige Marc’en, Luc’en of Johans leerden voor kapper. Een voetnoot over een hoofdzaak door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

681

Poes mag paling, doch heeft maling, zelf op jacht te gaan. Het loze vissertje. Vier weverkens ter botermarkt gaand kochten een pond sa vieren. Kadee kadolleke kada. Dat en nog een hoop andere onzin werd ons in het bronstijdperk van onze jeugd tijdens muzische momenten in de strot geramd. Ooit moest ik van de bullebak Dictie de klas verlaten omdat ik weigerde het prachtvers ‘Daar woonde ne keer, niet verre van Mol, n’een uil…’ op te dreunen. Mol? Ne? Keer? Verre? Ik had maling aan dat koeterwaals. Zelfs al van in het eerste leerjaar, alwaar ene Puk met zijn roer bij een beek in de wei zat, in een uit Nederland geïmporteerd leerboekje. Roer? Puk? In de vaart der volken inmiddels voortgestuwd door de dampen der zware taalindustrie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

682

Mijn voorkeurschrijvers? Ik heb er geen. Aparte titels van zo’n schrijver, dat wel. Als ik op straffe van extreme woordblindheid of doodslag met de volslanke Encyclopaedia Britannica toch namen zou moeten noemen: de columnisten Hugo Camps en Nico Dijkshoorn (die laatste ontdekt via mijn vrouw), al dan niet nog actief. Zielenzalf voor het taalhart. Ik bezit ook twee exemplaren van mijn voorkeurverhaal The Snow Goose. A Story of Dunkirk (1941, Paul Gallico), dat ik vertaalde en bewerkte. De vergrote kopieën van mijn manuscript sieren als behang de muren van een door mij ingerichte kamer in hotel Focus, Kortrijk. Ik las als onvolwassene ook heel graag de 8765 boeken uit de drie bibliotheken van mijn geboortestad Torhout, zijnde de nonnenbib, de sossenbib en de blauwe bib (Arendsoog, Biggles, Pim Pandoer, Hallo hier Denemarken, Rein wordt zeepkistcoureur, Jongens in gevaar). Vijf à zes per week, want er was op tv alleen de hoogblonde kapitein Zeppos (pruik), na tante Terry (haar) en Kraakje (staart) en nonkel Bob (snaar), eventjes onderbroken voor een moordaanslag op een president en een maanlanding. Den lezer heil: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

683

Eerder al pleitte ik voor maanpanelen op de daken. Het viel me onlangs weer op dat in donkere tijden de maan (vooral de volle) veel licht gaf. De stafkaarten voor de Goedheiligman moeten wel even aangepast worden. Maar behendig als deze krasse knar vroeger antennes ontweek, zo vaardig en vlot omzeilt hij nu ook zonnepanelen. Hij gebruikt die zelfs stiekem als glijbaan. Kaaskleurige maanpanelen zullen dus wellicht evenmin een probleem vormen. De Sint houdt immers ook van dakgotiek. Even wat hoogtewerken door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

684

Het smalste steegje in mijn stad van toen. Eén raam in het enige kleine huis, waarachter een horlogemaker werkte, met zicht op de blinde muur vlak voor hem. Hij had drie ogen. Hij kon de tijd stil doen staan. Hij kon die weer doen tikken. Ondanks het nabije bonzen van veel zwaardere kerkklokken en de dubbele pijlen van de torenwijzers die ongenadig de tijd pelden. Eenmaal twaalf geworden, deden we die tijd

om onze pols, om hem niet te verliezen. Zonde van elke seconde die vervolgens verleden tijd werd. Alleen op school werd die ‘onvoltooid’ genoemd. Een kind van zijn tijd: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

685

Oude dichters zitten op een bankje naar niets te kijken, maar ze hebben alles gezien, wachtend op hun medemens die in het warenhuis vlakbij volkorenbrood en avocado’s koopt. Dan staan ze op en manken op versvoeten naar huis. Oude dichters eten wel vaker in cafetaria’s van ziekenhuizen, tussen evennaasten die hun naam niet kennen en nooit hun verzen hebben gelezen. Soms krabbelen ze daar een grafschrift op een servet. Oude dichters kennen noch ontkennen de geheimen tussen de regels van hun gedichten – dicht is dicht, of wat dacht je. Kijk maar uit voor de dichtheid van de oude dichter, of je ligt er. Oude dichters zien met lede ogen hoe ze stilaan uit het beeld verdwijnen, als waren hun ogen de steeds kleiner wordende achterlichten van een automerk dat niet meer wordt gefabriceerd. De weg is nu vrij voor durvende dichteresjes met felle bekjes en boze jongetjes met trompettende tongetjes. Ouder worden die hoe dan ook. Een ode in code aan de oude dichter, een wijze les van de oude dichteres, gelezen en goedgekeurd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

686

Het gebeurde in de heldhaftige maand november, toen oker – de opoe van geel en oranje – de kruinen kleurde, bladeren blaren werden en gebladerte van soldaten door de straten warrelde. De eeuwelinge (niet de gerimpelde aardappelsoort, maar de mens op weg naar mummie) schrok zich dood: met onverwacht luid geschetter verscheen met de beste bedoelingen de vaderlandslievende fanfare Door Eendracht Sterk aan de voordeur van seniorie Sonnevanck. Het besje verslikte zich prompt in een hersenvormige okkernoot en kwam niet meer bij. De tamboer-majoor – de mannelijke versie van een dansmarieke – werd veroordeeld voor onvrijwillige nootslag. Een stille getuige van deze muzikale moord in een memorabele maand: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

687

De magische bel van vier uur. In latere tijden 16:00. Het uur van de onschoolse waarheid. Weer een dag dichter bij mogen roken, drinken, vrijen, trouwen. Invallende duisternis, of meer gebrek aan daglicht. De reuk (net niet de geur) van zweet en afgedankte houten banken in een stofferig spookgebouw aan de overkant. In latere tijden: CC of OC. Zweet: het lokaal waar bodybuilders de wereld als Atlassen op probeerden te heffen, telkens opnieuw, gehuld in sportief ondergoed. Ernaast het eerste jaar notenleer. Riekend naar oud hout met kerven en putten in en naar, jawel: noten. De maat van twee en de maat van drie en de maat van vier, telkens opnieuw. Het geheimzinnige woord solfège. Vooraan een meester die zijn humor aan ons nog niet kwijt kon, wegens wij te jong. Iedereen uitkijkend naar zes uur. In latere tijden:

18:00. Het uur van de straatwijsheid. Vermolmde dagen, oude wind, stilgevallen sneeuwbalgevechten en pijplurkende meesters memorerend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

688

Liefdadigers poten tuinkabouters in hun natuurlijke bosbiotoop weer neer. Liefdadigers belagen fastfoodketens met brandende vuilnisbakken. Liefdadigers molesteren de banden van jeepachtige wagens in stadscentra. Liefdadigers gooien taarten in de gezichten van de gestelde lichamen. Liefdadigers rukken havanna's uit monden van zelfgenoegzame egotrippers. Liefdadigers ketenen zich aan onroerende goederen en op drijvende ijsschotsen vast. Liefdadigers plakken zich aan kunstwerken vast. Liefdadigers plaveien rode lopers met tenengeschilderde kerstkaarten. Liefdadigers maken een wilde droom waar, die van zichzelf of die van anderen. Mijn liefdadigheid zou bestaan uit het promoten van verzekeringen tegen verzekeringen, verbanning van alomtegenwoordige BV's, veto's of pepperspray tegen ongevraagde moppentappers, een boycot van producten in onuitpakbare verpakkingen en de dood met het schaamrood voor tomaten die niet naar tomaten smaken. Aldus gered van over- en misdadigheid: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

689

Ach, de wedstrijden, de competities, de longlists, de shortlists, de prijzen, die awful awards. Alsof we het niet weten. De walm van voorbedachte rade. Het genadeloze gekonkelfoes. Het samenzweren in cenakels. Het ons-kent-ons geklop op schouders. De juiste connecties. Het hoera-netwerk. Hebt u ook weer prijs? Bent u ook gezien? Is uw werk niet onopgemerkt gebleven? Tweehonderd gram-to-go van dat goed gevoel dan graag. In (kook)boekenbeursgenoteerde tijden bladstille boeken verkiezend boven bolgeblazen bladerdeeg: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

690

Uit de oude doos. Op een zonnige dag in 1963 gooit de jonge M.L. op schoolreis (pretpark Dadizele, geratel van de kettingen van de hangbrug) in een boze bui zijn min of meer tricolore Expo-58-ijsje naar het gezicht van een medeleerling. Het ding ricocheert eerst op de houten tafel waar we aan zitten en landt dan in de schoot van het doelwit. Wie doet dat nu met zoiets lekkers? Dat vragen we ons verbijsterd af. De meester voert de dader gevankelijk aan zijn oor naar de bus. Weer uit de oude doos. Decennia later (de dansvloer van een feestavond met vierende 65-jarigen) rukt M.L. ongegeneerd vrouw na vrouw uit de armen van haar partner om er zelf mee te dansen, gehuld in een feesthemd dat ondertussen op een moerasgebied gelijkt. Het zout parelt op zijn voorhoofd. Omwille van privacy kies ik willekeurige initialen om deze Missing Link ten tonele te voeren. Een moeilijke bladzijde uit de Evolutieleer door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

691

Geen midflard deze midweek wegens midterms, demokrantie, mediacrie en een prikkelbare Covidius. De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

692

Blauw ben ik van de kou en van jou. Nu loop ik te beven en het is pas halfzeven. Ik voel me heel apart, zo zonder hart, want ik heb het jou gegeven. Maar klopt het dat je zonder hart niet kan leven? Of klinkt dat te zwart? Wat nu nog verder gezongen met mijn longen? Doorheen mijn kilt tocht het tot in mijn milt. Mijn ribbenkast rammelt als een gammele kooi. Een dolle bever knaagt aan mijn lever. In liefdesnaam, wat een klerezooi. Een songtekst die net zo goed door een Vlaamse schlagerzanger als in vertaling door de internationale muziekgroep De Zwerfkeien gebracht zou kunnen worden. Copyright de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

693

In zijn ander leven kijkt hij op de klok alsof het van belang is. Hij haast zich, maar hij moet nergens zijn. Zoveel kennissen kun je niet hebben als diegenen naar wie hij allemaal knikt. Hij is zo drukbezet dat hij er even bij moet gaan zitten. De banken krijgen vaak bezoek van hem. Zijn ander leven heeft een dubbele agenda en een zwarte boekhouding. In de vitrines van barbiers ziet hij zijn baard weerspiegeld. Waar in de verte de meeste mensen een stip vormen, daar is hij een vraagteken. Hij doet aan onbedoelde camouflage door op steeds dezelfde wijze op te gaan in de massa. Men kan hem dus niet missen. Hij is er altijd en nooit. Er komen er alsmaar meer van zijn soort bij. Dit soortelijk gewicht wordt binnenkort ondraaglijk. De aarde wordt moe van hun bezwaarde voetafdrukken. Simpele sociogrammatica door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

694

In dit Mekka van de mokka onder de brede plu op het verwarmde winterterras trommelde ik wat Led Zeppelin op mijn mollenvelboekje. Een ogenschijnlijk baasloze stadshond kwam meanderend voorbij, het voetenwerk van tegenliggers meesterlijk als een Messi ontwijkend. Ik opende mijn boekje en staarde een poos naar een blanco bladspiegeltje – even ontwennen van de drukte en de kleuren en de bewegingen van de stroom koppelverkoopvoorbijgangers die de smalle straat een opstoot van vital flux en reflux gaven. Weer opkijkend van die witheid kreeg ik een panorama op een zonnebankbruin reepje buik met pal middenin een peaceful gepiercet kogelgaatje door friendly fire: ze bracht me de gevraagde biskoffie. ‘Alstu.’ ‘Danku.’ Een horecarijm. Ik boog me, blies de oppervlakspanning uit het dampende bakje troost weg en jongleerde even met mijn Ikeapotloodje. Eindelijk had ik mijn verse flard gevonden. Een tevreden Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

695

Wat heb je aan slimme gedachten en scherpe analyses? Het is niet omdat je iets verwoordt, dat het daarom zo is. De bekende daden en de zichtbare dingen zullen

altijd sterker en erger zijn dan gekoketteer met woorden en termen. De ‘wereld’ zit klakkeloos in elkaar. Zichtbaarheid troef: plaatjes, beeldjes. Teksten: amputeren aub. Mainstream propageert de terreur van eenheidsworst; wat daarvan afwijkt komt niet aan bod. Zo is daar weer de eindejaarellende van voorkeurlijstjes: de beste, de eerste, de meest verkopende, de uitverkorene, de opvallendste, de bekendste… Het is heel simpel: het is altijd wie het meest op tv is geweest, meer niet. Onzichtbare mensen maken geen kans. Ooit werd een nieuwslezeres als ‘West-Vlaming van het Jaar’ verkozen. Ze oefende gewoon haar beroep uit. Big Brodder houdt ons nog simpelweg in de gaten (een variant van ‘God ziet u’, dat verdomde Oog), maar Tievie Treurbuis dicteert het idolate evangelie. Zelfs beenhouwers prijzen hun smaakloze eenheidsworst aan als ‘gezien op tv’. Kansloos in de categorie Beste Bijrol als Linkshandige Golfballenraper: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

696

Kerst op de kaart. Er zijn weer berichten over aanhoudende zwarte sneeuw. We zullen minder giftig met geschenken moeten zijn. Momenteel populair als cadeau: dunne buikriemen, smalle glazen, mini dingsigheidjes voor tiny houses, vingerhoedboekjes, een haiku als nieuwjaarsbriefje voor europa en aroma. Het pakpapier vertoont oorlogskleuren. Kerst, kalkoen en cognac worden korst, rantsoen en ongemak. Voor sommige mensen een nachtmerry. Warenhuizen en horeca jongleren met halve hoeveelheden terwijl de prijzen feestelijk krimpvrij blijven. Denk in deze kille tijden ook aan de dieren en strooi wat lekkers voor de vos en de wezel. Reeds in het bezit van de ballen en het engelenhaar: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

697

Persona non prada. Bij diverse tv-interviews heeft Bart De Wever een stuk in zijn kraag. Hij vertoont namelijk een voorkeur voor zo’n Oostenrijkerige outfit, waarvan aan weerszijden een stuk van de kraag anders is dan de rest. Het doet denken aan hoorngeschal en geweren, aan dijenkletsend gejodel, aan groene hoedjes met het veertje van een aangeschoten pechvogel, aan de kroostrijke kapitein uit de edelweissfilm The Sound of Music en aan bruine chocoladetaart in de vorm van een Sissikasteel. Jodelkraag, molensteenkraag, rolkraag, rietkraag: een makkelijke keuze voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

698

Nakend eindejaar. Tijd voor een talig lijstje. Een vaak gehoord rijmpje: ik hou van jou. Een vaker gehoord rijmpje: ik bel je nog wel. Een kerstmisdaad: op drie wijzen vals zingen. Een eigenschap: netflexibiliteit. Topsport in de sofa, rappe zapper in de aanslag. Twee misvattingen: monogamie is een houtsoort, purperhart is een cardiologisch probleem. Slotnotenleer: cupido, preparé, salami, harbalorifa, parasol, tuthola, maffiosi, desperado. Standvastigheid: de Faerøereilanden blijven liggen waar ze liggen. Er was geen opkomst bij de verkiezingen. De huidige regering blijft gewoon aan. De Croo ook. Nog andere knelpuntberoepen: vakleraar asbest verwijderen,

lerares begroting. Acht miljard aardbewoners, een waarschuwing in verband met geboorte-ontperking: ooigevaar. Vanwege het Zevende Metaal: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

699

Mijn X- en NY-wens voor elke medemens en speciaal ook voor de Flardriens: getallen die bevallen, letteren die knetteren, procenten zonder krenten en een passend pyjamaatje voor elcerlycs klimaatje. Extra flarderigheid om het jaaruiteinde op te vrolijken kan u op verzoek (mail, chat, foon) letterlijk verkrijgen via mijn verhalenboek UPPERDOG (barstend van de flarden en de twoliners) of het boeken van mijn 1 ½ uur durende luchtige en interactieve taal- en letterenconference LETTERGEKNETTER voor allerlei samenscholingen (collega's, vriendenkringen, verenigingen, gelijkgezinden, teambuilders, leesclubs, en/of waarvoor men ook maar samen wil komen – waar twee of meer samen verenigd zijn, daar ben ik…). Een digitaal cadeau kan u daarbij gratis verwerven: de gehele collectie Miljarden Flarden, althans: een 800-tal ervan die tot nu toe verschenen. Van linkerharte: de afscheidnemend Stadsdichter van Torhout en de volhoudend Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

700

Steden leven en bruisen en bewegen en boeien volop, althans volgens hun sloganeske motto's in hun schilden en vaandels en op hun sites. Je wil daar echt wonen. Nergens anders. Het is echter ondertussen zoeken naar nog andere wervende werkwoorden. Er zijn er niet veel meer beschikbaar ter meerdere eer en glorie en promotie van zo'n stad. Daarom wat voorstellen. Brugge Bibbert (in de winter), Brugge Blaast (in de herfst), Brugge Blaakt (in de zomer), Brugge Bloeit (in de lente), Poperinge Popelt, Tielt Tintelt, Gent Gist, Deinze Deint, Hasselt Hapt, Lokeren Lilt, Roeselare Rilt, Mol Mikt, Mechelen Moet, Kruisem Kakelt, Vilvoorde Vibreert, Geel Glanst, Waregem Walst, Zaventem Zindert, Aalst Ademt, Waasmunster Wenkt, Leuven Lo(n)kt, Antwerpen Ankert, Retie Rikketikt, Gistel Kwispelt, Torhout Van Je, Hemels Hoegaarden, Vrolijk Veurne, Blozend Blankenberge, Heerlijk Herentals, Knallend Kortrijk, Keurig Knokke, Erps-Kwerps en Erpe-Mere Effenaf! Tot zover enkele Spetterende Suggesties door de Sprankelende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

701

Zeven zwarte zwanen zwemmen zomaar zorgeloos zuidwaarts. Zie: zwaan zes zwaait zowaar. Zondag zullen ze zeker zalig zonnen. Zwanen zweten zeer zelden. Ze zoeken zijdelings zuiver zacht zand zonder ziedende zonnebrand. Zwarte zwanen zijn zeer zen. 7 x zinnen, 36 x zonder zappen: de zinsverbijsterende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

702

Zestien hokjes. Vier maal vier dus. Eén horizontaal: klassieke dans. Twee horizontaal: klassieke dans. Drie horizontaal: klassieke dans. Vier horizontaal: klassieke dans. Eén verticaal: ouderloos kind. Twee verticaal: synoniem voor lokmiddel. Drie verticaal: meisjesnaam. Vier verticaal: stad in Duitsland en in de provincie Antwerpen bij de grens met Nederland. Hokjesdenken? Nou. Hardop denken, eerder. Je vindt het wel. Een speciaal krswrdrdsl u aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

703

Speel je met de gedachte plaktivist of klimaatplakker of klimaatklever te worden? Ben je boos en plakkerig genoeg? Zorg dan voor een goede kleeftijd. Geen Bad Pritt. Veel van die selfplakkers worden namelijk heel vlotjes van hun symbolisch object verwijderd. Vaak zijn ze zelf meer beschadigd dan het uitverkoren meesterwerk. Kies ook voor een werk waar het kunstminnend publiek niet al te verontwaardigd over kan worden. Iets van Wim Delvoye bijvoorbeeld. Of van Jan Fabre. Zijn Sticky Fingers likkend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

704

Enkele voorstellen in het kader van lichte taalindustrie. Keukenkoningin in plaats van keukenprinses. Nagelknagen in plaats van nagelbijten. Heimweemoed vervangt zowel heimwee als weemoed. De seriewoorden nieuwmaan, wasmaan, rondemaan, halfmaan, deelmaan, sikkelmaan en afwasmaan vervangen moeilijk gedoe met kwartieren, wassen en afnemen. Klimatologische aanpassing: onweervrouw, onweerman. Woord van het Jaar wordt het daaropvolgende jaar weer gedumpt. Sifon wordt zwanenhals. Diarree wordt galopkak. Van ongevallen zoals spektakel en spectaculair, kritiek en criticus, klasseren en declasseren, praktijk en practicus wordt de schrijfwijze aangepast, om die eeuwige CK-twijfel (niet Calvin Klein) te bannen. Tot zover wat amendementen om zinsverbijstering te weren, zinsopgangen te promoten en woorddadig het nagelnieuwe jaar in te zetten: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

705

Het serpentje Dot Cooman zat ingesnoerd in haar autozitje op de achterbank van de parelgrijze SUV woedend voor zich uit te staren, de hoofdsteun vlak voor haar met haar blikken doorborend, waar ze de wurgbare hals van haar mama wist. (Begin verhaal ‘Geen speld’). Sasja Zavarin werkte lang aan zijn Traditzki-mars. Het moest een ode worden aan het oude Groot-Rusland. Hij moest bekender worden dan de Radetzkymars. Dat was zijn streefdoel, vooral wanneer de wodka door zijn aderen stroomde. (Begin verhaal ‘Noten’). Mauwerik Goethals vloekt krachtig. Hij daar aan de overkant, met zijn bakkes als een ineengezakte soufflé, haat hem wederzijds. Hij doet alsof hij Mauwerik niet ziet, maar zijn vernietigende blikken stralen zo hard door de weerkaatsing van het etalageraam van chocolaterie Smikkel & Wikkel heen dat net zo goed het glas kan barsten en de chocolade als furieuze lava de straat op kan stromen.

(Begin verhaal ‘Bimbambeieren’). Drie van de twaalf novellen op de blog https://novellen.jouwweb.be/ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

706

Erg voor de kunstenaar: onbesproken blijven. Erg voor de kok: een aangebrand curryculum vitae. Erg voor de advocaat: de waarheid. Erg voor de auteur: zinsverduistering. Erg voor de non: een boze kapster. Erg voor de dokter: gezondheid. Erg voor de dief: armoede. Erg voor de landbouwer: droogtevrees. Erg voor de generaal: vrede. Erg voor de burger: kiespijn. Erg voor de dichter: gedichtloosheid. Een ergernislijstje door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

707

De tandeloze filatelist sprak aldus tot de goedgemutste kok: ‘Ruilen, chef? Een zeldzame postzegel uit Luilekkerland voor een gratis lunch uit jouw keuken. Wat zeg je hierop?’ ‘Goed,’ knikte de kok volmondig, ‘we hebben een deal. De lunch van vandaag bestaat uit een portie rijst uit Rantsoen, een i-maaginaire culinaire droomstad in Noord-Zuid-Soedan.’ Een (Almanakmopje? Pestanekdotetje? Plaagdialoogje? Kwelvertelseltje? Sneerparabeltje? Lachmerrie?) van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

708

Het moet niet altijd een hij zijn. Of iets onzijdigs. Zij lijdt aan een grondige vorm van hoogtevrees. Zelfs op een trapje in een kelder. Of op een rooster waaronder diepte heerst. De uitdrukking ‘poolshoogte nemen’ boezemt haar angst in. Hoge verwachtingen koestert zij niet. Omhoogkijken kan nog, maar naar de begane grond kijken is erg. In haar nachtmerries doemen de IJzer-, Boeren- en Zimmertoren op, naast een hoog aantal kerkgebouwen en ijdeltuitige spitsen. Slechts één soort toren krijgt genade in haar dromen: vuurtorens. Ze vindt dat ze zelf te groot is. We vragen hierbij begrip voor alle mensen (v/m/o) die niet op de hoogte willen blijven. Vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

709

‘Luister je nog?’ ‘Ja, nee, maar… ‘ ‘Janeemaar?? Spreek je nu Frans?’ ‘Nondedju, nee!’ ‘Is dat dan afgesproken?’ ‘Ja ja, het is zelfs afgeluisterd.’ ‘Je bent niet op je mondje gevallen hé.’ ‘Nee maar… ‘ ‘Wat heeft die voetballer daar mee te maken?’ ‘Zeg, als het je missie is alles af te kraken wat ik zeg… ‘. ‘Zigzag niet zo! Een koe zou er in koema van gaan!’ Een scène uit het volkstoneel ‘Paps, het is weer niet veel soeps met België!’. Een aandachtig toeschouwer hierbij: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

710

De reigier, roofvogel uit het palindroom (steeds weerkerende periode in de geschiedenis), kan ook achterstevoren vliegen, bijvoorbeeld op zoek naar een lekker

happie Harry, ooit puit, thans prins en sparerib. Dat opgeblazen gekwaak maakt hem een makkelijke prooi. Een lesje geschiedenis en aardrijkskunde uit het wild geplukt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

711

Vlaams toerisme kenmerkt zich door het Ardennenoffensief en de Spaanse Furie. Men zoekt bomen op om zijn stress te schorsen. Men verorbert tappelings tapas. Ondertussen, gelukkig, blijft het rustig in droogmakerij De Moeren (het diepste punt van België), dat voorlopig nog niet opnieuw onder zoutwater staat. Weidsheid doet deugd. Zee. Woestijn. Vlakte. Een wiegende weide met een luierende witte koe in herknauwende koema. Het blanco blad of scherm waarop eventueel een flard verschijnt, losgescheurd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

712

Lente veerde in januari even op, maar de graadsklas van februari zit vol met windbuilen, takkewijven, kraakvorsten, ijskillers, regenschermers, hagelslagers, sneeuwlelijkerds, dooievisjesvreters, ijzeltuiten, scheefschaatsers en andere zware bevolking. Men ondergaat met schrik deze geamputeerde maand, waarin sommige mensen (in België momenteel ongeveer 7302) zelfs maar af en toe jarig zijn. Wat sprokkelgedachten in tijden van boze buien en brave briesjes door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

713

Uw moeder, was zij levendbarend? Eh… ja, waarom? Omdat u zo wit ziet. Pardon? Eiwit. O, en mijn geel? Dat is nog dooier dan de rest. Een zkv (zeer kort verhaal – sinds kort staat zkv in de Van Dale) door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

714

Miljarden flappen flapperen in de dollemanswind. Mochten deze flappen niet flapperen, dan zou de wind onzichtbaar zijn, alleen hoorbaar suizend en fluitend om het hoekje van gebouwen en langsheen afrasteringen. Gelukkig zijn er bomen met ruisende en soms schuimende kruinen, achterover geharkte en weer vooruit geblazen menselijke haardossen (inktzwart, Venetiaans blond, zadelbruin, duifgrijs, Iers-rood, arty-blauw, pubergeel, OMG-groen, apenkont-roze), plots-opengesperde en wederom omgekeerd dichtgeklapte paraplu's als tulpen in plaats van paddenstoelen en zwervende krantenkaternen die zich in een onverwacht verkrampte origami-toestand voorthaasten over trottoirs en parkings. Weer een bericht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

715

Er is hier een nieuwe kunsttak ontstaan: die van de standbenen. De benen van Boonen hebben de eer de eerste te zijn. Deze veloloze variant of bandeloze beeldkunst in verband met het zittend beroep van renner kan nog navolging krijgen (Lotte, Wout,

Remco, Jolien, Yves, e.a. taaien…) en uiteindelijk kuitschieten in Het Grote Benenbos, ergens na de vierde worstenkraam, de vijfde vip-tent en de honderdste tapkraan ter hoogte van De Benendries. Even een sportief cursiefje ofte spurtiefje over beenhouwerij door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

716

De VRT een zender met een zending? Een visie? Hier zie, onlangs: des ochtends niks geen tv-journaal meer (dat al een afkooksel van de avond ervoor was), maar, jawel: een televisioneel zicht op een radiostudio ter promotie van een nieuw programma, verrassend getiteld Goeiemorgen of zo. We krijgen een boeiend zicht op de presentatoren. Oekraïne? China? Rusland? Energie? Zappen dan maar, naar NOS, BBC, CNN. En de sport? O, de rest van de dag wel hoor. Met analyses! En extra surplus gelul en geouwehoer. Met tussendoor het overlijden van het hondje van een BV, zo'n mens die bekend is omdat hij bekend is. Wauw. Een ontgoochelde zendeling: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

717

Ik koos voor openbare vervoering naar een zg. badstad (zijn er ook douchesteden?), omstreeks een onschools uur in de voormiddag (lawaai, ongewassen oren en slecht Engels – OMG! – vermijdend). Het was een stiltecoupé: de nieuwste uitvinding van de railwegmaatschappij die gebukt spoort onder de vreselijke letters NMBS. (Klinkt als een separatistische splintergroep van bommenleggers). Toen ik spoorslags de kustlijn naderde, boog zich plotseling een met een knippistool gewapende vrouw naar mij toe om fluisterend naar mijn openbaar-vervoerbewijs te vragen. In alle stilte toonde ik haar mijn elektronica. Wat een wereld! Toen knalde eensklaps een knoertharde mededeling microfonisch versterkt tot vele krakende decibels door de stiltecoupé: 'De volgende halte is… '. Ik schrok me een deukhoed. Geen rust voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

718

De zebra's onder de mensen. De streepjes-gecodeerden. Jan-Jaap, Otto-Harm, Pieter-Paul, Marcel-Edouard… Uitkijken voor kerels met zo'n gestreepte voornaam: ze hebben soms een dubbele agenda. Dewelke weten we niet. We voelen het wel aan. Dat streepje ligt op de loer. Als de ene naam niet werkt, dan maar de andere. Hoe zit het dan met de gestreepte meisjesnamen? Goed. Soms zijn ze van adel, soms niet. Soms zien ze er wat matrozig uit. Noot: een zebra is zwart met witte strepen. Geen twijfel aan deze streepjescode. Een zwart-witte notitie door de streeploze Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

719

Mijn kleindochter Wilma vond (toen ze nog een uk was) dat lelijke treinen naar Wortegem-Petegem moesten rijden. Die naar Harelbeke en Gent (waar ze wel echt in kon zitten) vond ze de mooiste. Ik snap(te) haar volkomen. Nu ik het toch even over

het pastorale arcadische bucolische Wortegem heb (lang geleden Wrattingem): wat is dat bijvoorbeeld goddomme toch met dat dwaze ‘word’ in die irritante reclamewereld? ‘Word dit’, ‘word dat’, gewoonlijk gevolgd door een onnozel kinderachtig hoerawoord: ‘word poeha’, ‘word yoepy’, ‘word proplus’, ‘word cherry’, ‘word hot’, ‘word zus’, ‘word zo’, ‘word holderdebolder’. Het was toch ook ‘Drink Coca-Cola’ en niet ‘Word Coca-Cola’? We stoppen toch liever een Snickers in onze eetklep dan dat we zelf een Snickers worden? Vaak doen die wortige afgrijselijkheden zich voor in de communicatiewereld van de phones en de schermen en andere lullige abonnementen. Alsof zinnige mensen zich zouden laten overhalen (worden!?) door die suikerspinnige onzin bedacht door een overbetaald opzettelijk ongeschoren team copywriters dat – o wonder – out of the box denkt te denken en uitbazuint dat het ‘het verschil maakt’. Alleen maar ouder wordend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

720

De kroegtijger, de cappuccinoslurper, de tearoomtante, de terrasmus, de barvlieg, de wijnbegeerder, de roltrappist, de sportlokaalike: dorstige gelovigen in de tempels van de Heilige Horeca, patrones der bubbels, schuimkragen, koffiebranders en glasblazers. Maar wat als failliete tijden aanbreken, banken niet meer bijtanken, het spook van de grote drooglegging opdoemt en deze drenkplaatsen verdampen tot woestenijen, zoals winkels weggecijferd worden door warenhuizen? Wat als een eeuwige vasten aanbreekt met alleen maar rantsoenen voorgeplet vast voedsel? Een huiveringwekkende horecaanse bedenking door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

721

Even iets over de paradox: hoe mobieler, hoe immobieler. Ik mag graag aan filekijken doen. Auto’s en bussen en kleine vrachtjes die na enige stilstand langzaam de brug over de Leie op en af schuiven, neuslengte na duimbreedte na banddikte na bumperhaartje, tot de volgende stilstand. Er moet wel een beetje schot in de zaak zitten, want van op mijn terraszitje in drenkplaats Damast/Texture (een Kortrijks museum waar het vlas uit het vroegere Vlaamse Texas in zijn sas is) wil ik variatie. Een avondspits moet boeiend zijn. Aan ochtendspitsen doe ik ook, via een zicht op dagelijkse prille files vlak voor een verkeerssluis in onze straat. Maakt u graag deelgenoot van deze heerlijke panorama’s: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

722

Sommige woorden klinken nu oubollig, stofferig of zelfs anachronistisch. Telefoon. Steekkaart. Brief. Pale Ale. Tindemans. Piratenzender. Almanak. Soldatenradio. Opgehaalde schotbalken. Het handelend voorwerp. Decapotable - heeft niks met koffie te zien. Spoorboekje. Pennendoos. Deze woorden mogen stilaan op stal. Niemand wil nog het hoederecht. Schrijver dezes, vanuit Waes-Vlaanderen immer en alom tekenende als: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

723

Iets over Waes-Vlaanderen. De terreur van de Slechte Kolom (Zeg niet) en de Goede Kolom (Zeg wel) opgeluisterd door de bekakte stijve-bovenlip-uitspraak van het zogenaamde ABN (Algemeen Beschaafd Nederlands) is verleden tijd. Nu heerst het terroir van de tussentaal, bijvoorbeeld à la Waes van Vlaanderens tv – de OTTTT, ofte Onvoltooid Tegenwoordige Tijd van Toms Tongval. Wie bepaalt de norm? Waar werd/wordt dat zg. AN echt gesproken? Nergens. Te allen tijde kleuren/kleurden de Vlamelingen hun (twee)klanken naargelang van hun geboortestreek en/of woonplaats. Die vijf klanken (a, e, i, o, u) en nog een resem gecombineerde klanken (au, ou, ui, ij, ei, …) worden naar believen gestut door gie of gij en de haa-naar-omhoog of de hee-naar-omlaag. Een mohow-zegger die intussentalig ook vlot slalommend langsheen de sch's skiet: de Schrijver van Miljarden, geheel de uwe.

724

Bankzitter of balbezitter, om het even: een voetbal leidt een eigen leven. Vandaar de knulligheid van vele doelpunten. Na wat gehotsebots, een of ander scheenbeen, een scheef zwiepende haarklis (vers van de kapper) of een aai van een voetbaldiadeem volgt een owngoal of een gelukstreffer. Daarna wordt die laatste nog afgekeurd doordat een linker teennagel in de buitenspelval trapte. De supporters krijgen dan het schijt van de scheids en het virus van de var. Over deze flipperkastvertoning wordt daarna eindeloos geprietpraat door 'analisten' op de zender. En de boer, hij voetbalploegde voort. Slechts een middenstipje in de grote hoekvlaggenarena van het sportgebeuren: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

725

Fileschaamte – een aandoening waar iedereen kandidaat voor is, want hoe mobieler we worden, hoe immobieler we zijn. Idem dito voor treinverlies – de opgelopen vertragingen en hun gevolgen. Taxidermie helpt niet. Luchtvaart evenmin: stakingen maken van de vliegmaatschappijen luchtmisdrijven. Moltreinen zijn beperkt tot grotere steden en zitten overigens eivol. Thuiswerk dan maar met toegestane maximale schermtijd in een claustrofobische gedoogzone? (N.v.d.r.: is niet gelijk aan angst voor Claus' boeken). Zoals de klok in huis de uren tikt, zo legt hij letter na letter in de luren: de thuis ophokkende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

726

De kok en de rechercheur publiceren een boek dat ze samen schreven: 'Sauspens'. In een rollercoaster van gevoelens en een spiraal van geweld constateren ze dat de melk op is, dat het dak van de kerk lekt, dat de butler loenst en dat er een verdachte auto in de straat staat. Tevens kijkt de neef van de slager (een kettingsnoeper) wat schichtig. Omdat het hun oversten worst kan wezen, bakken de beide hoofdpersonages (een kok, Billy, verslaafd aan vast voedsel, en een rechercheur, Joost, verslaafd aan drank) zelf deze zaken aan. Ze beschrijven een omtrekkende beweging en kopen en braden alle ingrediënten die nodig zijn om van dit verhaal een

ware thriller te maken die een kookpunt bereikt op bladzijde honderd, waar de worst met veel gesis knapt. ‘Sauspens’ vraagt om een toetje. Een onbevooroordeelde recensie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

727

Naast het Zelfbouwhuttenboek in zakformaat neem ik naar mijn onbewoonde eiland in de Stille Bibberzee ook nog een brilletje mee, een dopfles, een potlood en een blad papier. Meer dan vijf voorwerpen mag ik niet meenemen van de Edelachtbare Rechter. U begrijpt echter mijn bedoelingen. Het Zwitsers zakmes stond op de zesde plaats, maar helaas. Hopelijk ook is mijn zelfbouwboek niet in het Hebreeuws. Een alsnog aan te spoelen drenkeling, enkeling: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

728

Skuus voor het woord: onlangs was ik in Diksmuide (een stadje in dezelfde provincie als Enormebus). Ik was er – ik zeg alweer pardon voor het hiernavolgende woord – niet dikwijls. Het was een dikke (sorry) vijf jaar geleden dat ik nog in de schaduw vertoefde van de toren die niets met metaal te zien heeft. Terug thuis zocht ik allerlei leuke vervangwoorden voor het verfoeide woord in de Dikke Van Dale. Tja: is hier in deze betuttelende bemoeizieke verkleuterende populistische tijden een dictatoriale seriewoordenaar aan het werk? Zo’n Talin van massawoorden? Een Taliban met dikoor? Die zich dik maakt over klare taal en dan aan de dunne gaat met bekakte schijnwoordjes? Geen dikke duim voor valse nuances of fletse avances vanwege de volslanke Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

729

‘Wie kent er de ijstijger?’ vroeg de juf. ‘Mijn hond woont in de winter,’ antwoordde het kind. Pure poëzie. ‘Verklaar me de oorlog,’ gaf iemand op een zoekmachine in. ‘Heb ik u iets misdaan?’ vroeg de computer verbouwereerd. Penibel proza. ‘Wie gebruikt ons nieuwe woordje ‘bang’ in een mooie zin?’ vroeg de meester. ‘Mijn pa heeft bancontact!’ riep Leo. ‘Make it,’ sprak toenmalig prins Filip in november 1999 tot de slimme spraak-technologische computer in Flanders Language Valley. ‘Naked?’ vroeg het door L&H ontworpen programma verbaasd. Ju ju, wat is taal toch een aardig ding. Je kan er zelfs getallen mee zeggen en schrijven: eenmaal, andermaal, pi, oneindig, fi, helft, kwart, enz… Een deel van gansch het volk: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

730

‘Koeiemorgen zeug,’ zei de ene koe tegen het andere varken, ‘heb je die heisa al gehoord over onze stinkstof?’ ‘Burbi et Knorbi,’ knikte het varken, ‘als ik vragen mag, beste geuierde: komt die materie uit jullie voortoet of kontainer? Boeren of winden?’ ‘Ach, stik in je eigen snuit, spekstinker,’ wedervoer de koe. ‘Als het gaat over stank, hebben jullie wel de meeste weerklank.’ Het weigevoel vertolkt door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

731

De cloud van geroep en gezang en gebrul die uit het stadion opstijgt en meegevoerd door de wind tot hier te horen is, kan ik noch als vrouwelijk noch als mannelijk noch als menselijk omschrijven. Tribunale voetbaluitbundigheid heeft namelijk iets geslachtsloos, iets massaals en iets laveloos, vind ik. Het leidt een rauw, schor en primitief bestaan waarin eender welke eigen stem tegelijkertijd onherkenbaar gesmoord maar ook vermenigvuldigd wordt. Nadat het als een cloud het stadion verlaten heeft, neemt het de vorm aan van een atoompaddenstoel, een zwerm sprinkhanen of een gigantische bloemkool. Een notitie n.a.v. KV Kortrijk (de ‘Kerels’) tegen FC Brugge (de ‘Boeren’) op een milde doch buiige maartzaterdagmiddag omstreeks het vierde uur na de noen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

732

Een keer. Twee beren. Drie wensen. Vier elementen. Vijf sterren. Zes zintuigen. Zeven zonen. Acht planeten. Negen maanden. Tiense suiker. Elf steden. Twaalf slagen. Dertien duivelsdozijn. Veertien bloemen, namelijk zeven anjers, zeven rozen. Ken uw klassiekers, een bloemlezing door de belegen Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

733

De vogels zijn gespot. De schelpen zijn geteld. De ijsjeswagen strooit weer vanillevreugde in het rond. De vuilniskar zingt halleluja. Bomen bibberen nog even. De paardenvijg voor Pasen op het jaagpad droogt al vlugger op. De weerman op tv heeft nu een derde wenkbrauw onder zijn neus. Eindelijk tijd voor wat zonsverbijstering, na een periode waarin vooral de maanpanelen op de daken ons energie verschaften. Alweer voorjaardelijk veroordeeld: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

734

Alzo sprak de oude Gedroogd Vlees omstreeks de tijd van de Om Zichzelf Huilende Winden tot de jonge Zwemt Met De Zalm: ‘Vinnig baasje ben jij, zo tegen de stroom op springend als een hondje door een hoepel als het ware. Niet bang voor beren? Kan het allemaal niet wat omgekeerd, veiliger en rustiger?’ ‘Tja,’ knikte Zwemt Enzovoort, ‘jij leidt toch ook nog altijd een non-veggie taai bestaan hé. Hoeveel rimpelmanen al? Kan het niet wat gladder? Geen wonder dat de bleekgezichten ons plooihuiden noemen.’ ‘Ach,’ repliceerde Gedroogd Et Cetera, ‘blanke man zelf craquelé bleekscheet, zalmkleurig in zon, luierbruin na zonnebank.’ Een tipische totemscène door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

735

De omleiding (op de radio aangekondigd door het vreselijke woord ‘wegwerkzaamheden’) leidde mijn inktzwarte Saab via een andere omleiding weer naar mijn beginpunt. Een kookpunt. Het was een vicieuze route zoals je die meemaakt

bij helpdesks (motto: FAQ you) of telefonische klanten'services' (motto: drukte – druk 1, druk 2, druk 3…) – ze rijden met je rond. Er ontbrak alleen nog wat klassieke wachtmuziek: de Zoveelste van Doofhoven. Lente in Diep-Vlaanderen: zijn bruggen, zijn omwegen, en overal putten, Polen, Bulgaren en spaanderen. Verkeerdelijk en te wazig gegps't, nou, gegispt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

736

Tijdens de Ronde van Vlaanderen incasseerde toeschouwer Jos G. ter hoogte van de Stad met Uitzicht een driekwart gevuld blik Guinness tegen het lichaamsdeel boven op zijn romp. Een rugnummer hoger dan 131 was de dader. Die had het blik aangereikt gekregen van een fan. De getroffen blikvanger Jos G mat 1m93 hoog, op platte Mephisto schoenen. Beide heren troffen elkaar in kamer 212 van het ziekenhuis van wat men had gehoopt Woutenaarde te zijn. De blikgooier had een rotsmak gemaakt toen na een bevoorrading zijn knapzakje in zijn wiel haperde. De blikschade bij Jos G. (die ietwat groggy tot zevenmaal toe tegen de hulpverleners geroepen had dat hij niet naar een ziekenhuis in de Ronse van Vlaanderen wou) betrof een stigma op zijn voorhoofd waaruit permanent nogal wat bloed welde, met de kleur van Guinness. Geen wielerfeest in kamer 212. De koers was niet van hen. Iets was spaak gelopen. Guinness was not good for them, wel voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

737

Sport in beweging. Zittend beroep: wielrenner, racer, ruiter. Staand beroep: snookerspeler, dartgooier, hamerslingeraar, kogelstoter. Lopend beroep: zeer veel (benen, ballen). Liggend beroep: skeletonglijder, rodelaar, zwemster, gewonde voetballer (slaat met handpalmen op kunstgras), gecrashte wielrenner (grijpt gesponsord naar sleutelbeen). Glijdend beroep: skiër, schaatsster, ijshockeyer, curlinger, skater. Zwevend beroep: hoog- en ver- en hinkstap- en polsstokspringster, hordeloper af en toe, idem dito volley- en basketballer en turnster. Bij denksporten gaat men ook gewoonlijk gebruikmaken van zijn zitvlees (schaken, dammen, bridgen). U ziet: voor elk wat bils. Men staat erop, men zit erop, men hurkt ermee. Waar een bil is, is een (kruis)weg. Bilateraal bedacht door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

738

Kille paaswind probeert het kunstgras te kammen. Rugnummers flapperen. Polderdebolder buitelen vlagen over het veld. Hoofdharen worden beurtelings steil achterover geharkt en onverbiddelijk voorover geföhnd. De bal keert terug als een boemerang voor het ploegje dat tegen de wind in speelt. Het andere team wordt vanzelf vooruit gestuwd. Kale populieren buigen als flakkerende kaarsenvlammen eensgezind naar een vijfde windstreek. Waar is de kantine? Een voetbalverslag door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

739

Aflevering 800 van de Flarden – maar eigenlijk is 404 mijn geluksgetal. Wel vreemd dat het acht – tachtig – achthonderd moet zijn. De rest is logischer: twee – twintig – tweehonderd; vier – veertig – vierhonderd; zes – zestig – zeshonderd; negen – negentig – negenhonderd. Ook zo voor drie, vijf, zeven. Waarom plots die t bij tachtig? Letterlijk de t wegcijferend als een t-dief (cf. ook de 'Dikke' Van Dale), achtingsvolle groeten, sans t, sans thé, santhee, santé op aflevering 800: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

740

Net toen ik het woord 'hagelslag' intikte, brak medio april op een stralende namiddag zomaar een hagelbui los. Minder toeval betrof 's anderendaags mijn vondst van een Pools muntje van 1 grosz aan de poort van de Kunstacademie in Tournai, waar verbouwingen aan de gang waren. Maar het volgende toeval tart alles. De dag nadat publieke consternatie ontstond in verband met de pensioengraaikas van de parlementairen, werd deze graairegeling door betrokkenen zelf tot op het bot in vraag gesteld! Plotseling heette elke door het volk verkozene Pilatus of haas. Het hele koninkrijkje applaudisseerde grimlachend voor deze kaste zelfbedruipende graaiers en de nog nooit vertoonde snelheid om iets uit hun doofpotten te halen. Nu nog werk maken van de vorstelijke ontslagpremies, verborgen bonussen en hallucinante vergoedingen voor zij die het democratische halfrond verlaten en vervolgens naadloos opgevangen en ingekaderd worden bij het bankgraaiwezen of een of ander telegraaiend bedrijf. Opgesteld na trips naar Thuis, Tournai en Graaigem aka Zakkenvulhove: een toevalstreffende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

741

Rijmvis. Het is wat het is: ansjovis. Wat mot, dat mot: sprot. Ai mij, niet blij: skrei. Ei zo na vis van het jaar, gelukkig kieuwjaar: kaviaar. Toch nog in de trog: rog. Noch mossel noch vis: koester de oester. Zo uit zee, vers en vis: de eetbaars. Kijk, het leeft: kreeft. Asjemenou: kabeljauw. Meer min kabaal: leve de garnaal. Zoetwater: kloek voor de snoek. Stuur die lui aan wal: vis zelf. Ogenblik, open blik: misschien sardien? Verwar niet met schar: schol. Smaakvol als schol: schar. Festijn zonder pruimen: tonijn. Ving, vang, vong: tong. Heel veel: makreel. Kalm, het is maar zalm. Vis platinées? Mis, da's geen vis. Weer mis: aprilvis. Aan de lijn, klaar: vissen maar! Een vinnig lijstje, net opgevist door de gehaaide Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

742

De pauselijke leeftijd, zegge en schrijve: ouderdom, van Joe Biden en zijn behoefte om opnieuw verkozen te worden, nopen hem om af en toe zijn fitheid te demonstreren via gekke looppasjes. Dat maakt hem niet alleen lid van de Democratische, maar ook van de valpartij. De zonnebrillen proberen insgelijks wat jeugdigs toe te voegen. Er staat geen houdbaarheidsdatum op pausen, presidenten en patriarchen. Zij kunnen wedijveren met de schildpadden op Galápagos, de varanen van Komodo, jaarringen bij bomen en geheugenkronkels in olifantenmiddens. De schilden, schubben, schors

en schijt denken we er wel bij. Weldra een piepjonge zeventiger: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

743

Ballenjongen Luca Brecel uit België aka The Bullet, deed het puik in Sheffield. In de kwartfinale WK Snooker stootte zijn keu ongenadig via zeven opeenvolgende fraaie frames de heersende wereldkampioen Ronnie O'Sullivan (die eigenlijk volgens de Engelse berichtgeving een 'healthy' voorsprong had opgebouwd) naar huis. In de halve finale deed hij dat met Si na elf opeenvolgende winners. Viervoudig kampioen Mark Selby moest eraan geloven in de finale. Van het WK Snooker 2023 onthouden we ook het oranje poeder waarmee een zeewier etende eco-knul in een soort van lotushouding of kleermakerszit de groene mat bemestte. Op het veld van eer ernaast (waar ook zoiets geprobeerd werd, op de tweede tafel) werd de Belgische scheidsrechter Olivier Marteel door een kwieke ingreep plotseling wereldberoemd. Een sofagetuige van dit alles: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

744

Het frequentste panorama wanneer je door een stad struint: een kont met links of rechts van de inham de afdruk van een phone, gewoonlijk scheefzittend. Soms piept het ding even uit de kontzak, op zoek naar licht, verlangend naar een kontie. De stad: een kontainerterminal. Leve de verbondenheid. De woorden gewikt en gewoket, ondertussen vaak tussen detailhandels wandelend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

745

Op een van je vintageverjaardagen beseffen: driekwart van je wereld is verdwenen; de helft van je vrienden en kennissen ook. Het is wennen en ontwennen. Vroeger was die wereld nog duidelijk verdeeld in woestijnen en bergen, landen en zeeën, stoute mensen en brave lui, ijstoerisme en zweetvakanties, Versch Inlands Vlees en Koloniale Waren. Inmiddels gooide Moeder Aarde haar ijskap over de haag en heeft ze koorts. De hoelahoepeilanden garanderen geen zonzeker weer meer, tenzij az: artificiële zon. Tapasland en Oasië drogen op. Venezuolie moddert maar aan. Laarsland lekt en kolkt. Het hoofdingrediënt van zeesoep is plastic. In de steek gelaten door Celsius, Kelvin en Fahrenheit, samen met alle andere aardgenoten: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

746

Zonde dat het zo'n bijzonder voorjaar was. Vele dagen was de zon een ufo, een unseen fading object. Plotseling was ze weer daar; we moesten aan haar wennen als aan een vreemd voorwerp. Het scheelde niet veel of er werd voor schijnheiligheid gezorgd via az of artificiële zonneschijn. Pas eind mei leek ze uit schrik voor deze concurrentie te roepen: 'Naai mij niet! Ik schroei de ozonlaag weer dicht!' Dat was mei zo na; we zonnen al op weerwraak, of wraak op het weer. Een ja-stemmer voor

afschaffing van het noordoosten en de schrale winden die daarvandaan komen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

747

Iemand wordt vermoord. De dader(es) wordt opgespoord. Verder gebeurt er weinig in deze whodunit van 347 bladzijden. Het regent, de straten glanzen, knotwilgenknotten gelijken nog altijd op hondenkluiven, het dak van de kerk is lek, de buurvrouw kijkt scheel en de butler struikelt over de tochthond. Dat is dan 28,99 euro, wel met gratis bladwijzer met info over ander vers leesvoer betreff. glanzende straten en lekkende kerkdaken. Beschikkend over een bewijs van goed bedrag en leden: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

748

Iedereen weet dat Mozart het minst van al gebruikmaakte van de fa. Het is algemeen bekend dat Einstein pas begon te spreken toen hij zijn tong aan te hete soep brandde. Vast staat dat een onbekende krullenjongen de achtergronden van Da Vinci's schilderijen aanbracht. Zeker weten dat Shakespeare (m?/v?/x?) hoofdletters haatte. Neen, nooit heeft Pieter de Coninck Solanum tuberosum geproefd. Het is bewezen dat Descartes met gemak een hele gebraden kip in zijn pens kon deponeren. Alles wijst erop dat koningin Fabiola ooit getroffen werd door een verdwaalde vogel. We kunnen met grote stelligheid poneren dat een fuifnummer altijd deelbaar is door twee. Langharige Japanse wiskundigen twijfelen er niet aan dat 70 het eerste van de acht primitieve vreemde getallen is. Betreffende alle bovenhavige aannames heerst nochtans grote onzekerheid bij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

749

Ik denk dat de beste varkenswangetjes afkomstig zijn van zwijnen met veel humor. Het zijn overigens intelligente dieren. Is humor niet een belangrijk kenmerk van hersenbezit? Het was ook een varken dat de eerste truffel onder de Boom der Kennis op wist te graven, geen hond. Varkens: ze peinzen, dus ze zijn. Ze deinzen niet; ze veinzen niet. Uit respect voor spek ben ik al langer gestopt met het eten van onderdelen van dieren. Ik ben geen beest. Ik geef de voorkeur aan truffels – de ondergrondse vruchten aan de Boom der Kennis. Darwin indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

750

Wanneer ik een stadje of een school of gelijk welke andere samenscholing nader en andermaal lees dat het er 'bruist', dan ben ik een verwittigd man. Alles bruist tegenwoordig. Het kan niet op. Je moet het meemaken. Wind for life! Genieten maar! Neemt allen deel aan dat gebruis! Trek de genietmachines uit de holsters! Mijn gedacht: koppijn krijg je van zulke alom verspreide valse moeë clichés. Natuurlijk heb je dan een bruistablet nodig. Vlaanderen de Geeuw. België zwelg je zo door. Een ware

smet op het blazoen van stupide slagzinnen, kaduke clichés en bol geblazen woorden in de wind: de ruisende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

751

In de lagere school leefden we niet van de landbouw of de visvangst. In de openluchttempel op het schoolplein (de ‘speelplaats’) was vanaf mei de knikker (of de marbel) de eenheid van kapitaal, rijkdom, welvaart, faillissement en ontgoocheling. Elke pauze was het plein verkaveld in stroken, waar je met je knikker kon mikken op een rijtje knikkers teneinde nog rijker, nou: knikkerder te worden. Een pure oefening in handel en kapitalisme. Schoot je ernaast, dan moest je je knikker afgeven aan de kavelbaas. De grootste knikker was echter een kale knikker: meester R., stofjas, krijtlongen, pijp, hoornen bril waardoorheen hij de virtual reality van het knikkerdom gadesloeg. Hij hield een oogje in het zeil op de marbel: de munteenheid uit de middeleeuwen van ons jongensleven. Een herinnering van voor de moord op Dealey Plaza in Dallas, de nieuwe harten voor groenteboer Louis Washkansky en tandarts Philip Blaiberg en ‘one giant leap for mankind’ door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

752

In de religieuze thriller ‘Wie rook onraad?’ van de manke Tess Pireer (een pseudoniem) kwam veel aan bod: kraaiende parochiehanen… lekkende kerkdiaken… oningevulde kruismoordraadsels… misdienende bisschoppelingen… onveilig oliesel… brood in de vorm van pokerfiches geperst… wekelijkse misdaden… muren als in kerkers… bloeddorstige wijnbegeerte… slachtofferandes… bevlekte duiven… et cetera. T.P. verloor er haar job als priesteres door, ook al was haar thriller moorddadige ontspanning via pure fictie. Sommigen beschuldigden haar van non-fictie. Gelukkig ontfermde de Grieks-orthopedische gemeenschap zich over haar: ze werd er kaarsengietster. In de zomer van de spannende broek een aandachtig lezer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

753

Gelukkige vissen die, bevrijd uit de wanhopige vicieuze cirkels van bokalen op dressoirs of in omgekeerde lampenkappen op vensterbanken, of geluidloos meesmuilend zingend in hun aquaria met een titaniekje op de bodem, de vrijheid van vijvers mogen beleven. Beschermd door hengelbewaarders voegt het ettelijke gelukkige kieuwjaren toe aan hun bestaan, vis en zeker. Tenzij een Luftwaffe van reigers, een nachtelijke catwalk of een aanval van blauwe walg er anders over beslissen. Viskunde? Quasi een kwantummoeilijk vak. Een vinnige aanklager van deze huiselijke visdrijven: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

754

Gedroogde wijting: het vinnige zout in de pap der feesten, graatmagere graag geziene gast op kermissen en koersen. Deze drievinnigen zijn vooraf al goed getraind op

droogmolens of in droogkasten, zodat ze zwierig kunnen verschijnen waar het volk in feeststemming verkeert of kijksport bedrijft. Geen foor of geen omloop zonder wijting in zijn droogste vorm. Waar je een school mensen samen ziet, verkopen kraamvrouwen en -mannen gedroogde wijting bij de vleet. De Fransen, ook een tricolore volk ten zuiden van ons, waarderen wijting in al zijn gedaantes ten zeerste; ze zouden er hun geel hesje voor over hebben. Belgen eren de droge wijting door er koersen en kermissen voor te organiseren. Een ongezouten flard te wijten aan hogere viskunde door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

755

Den lezer heil! Het lijkt alsof de jaren via een deeltjesversneller voorbij geraasd zijn, maar eigenlijk is dat niet zo, want 70 is een primitief vreemd getal – het eerste van acht. Daarom deel ik het op – als dubbele dank voor al jullie wensen – in tweemaal 35. De taalkundige kant van de zaak: 70 = ‘tsjeventig’ (uitspraak ‘tsjeventeh) in de voertaal van mijn lage streek hier. Jammer, want dat lijkt op een afleiding van ‘tsjeef’, terwijl ik nooit in een pilaar bijt, naar preken luister of op een ouwel kauw. Dus: double genegen, triple gedegen en seven-up belegen dank, vanwege de vintage Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

756

De Leiepisser werd op plasserdaad betrapt toen zowel een inlandse blei als een verdwaalde skrei op de extra goudkleurige vlek in het water van de Golden River af kwamen – een gooi naar het statuut van goudvis. Bij monde van zijn advocaat liet de man weten dat hij eigenlijk een Leievisser was, dat de blei en de skrei de komma tussen zijn benen verkeerdelijk als lokaas hadden gezien en dat zijn gapende rits eerste gulp bij ongevallen betekende. Gepolst naar een reactie bij de autoriteiten luidde het: ‘We houden alle pistes open’. De lekkende kerel kreeg naderhand wel een Leieverbod voor een straal van 3,14 mijl (dode armen en het kanaal Bossuit-Kortrijk inbegrepen) en een vlasboete. Een geschokte omwonende van de schone Leie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

757

Ik woon in een gemeente met een beek. Ik ben blij met deze beek. Het is onze aorta, gelukkig niet onze cloaca. Onze beek meandert gezellig, o.a. door een van de mooiste parken van West-Europa. Er liggen weinig fietsen of frisbees in. Onze beek, waarin het krinklende winklende waterding leeft, heet de Heulebeek, en draagt dus de naam van ons stadsdorp, hoewel ze eigenlijk al begint tussen Zonnebeke en het wereldbekende Passendale. Blijft echter allen waar u bent, want dan wordt het hier in de Heulebeekvallei te druk. Een Heulbewoner: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

758

Reclameknullen (zij die in hun krakkemikkig Engels ‘out of the box’ denken te denken, een cliché als een kathedraal met duivenkwak op) verminken in hun amechtige zucht naar originaliteit (‘Wij maken het verschil’ x 1000) ook hoofdletters. Een R of een B hebben echt geen behoefte aan hun dronken spiegelbeeld. De A wil tussen zijn gespreide benen wel degelijk een dwarsstut, anders valt hij van zijn stokjes. Het apenstaartje is het grondig beu voortdurend als surrogaatletter in @llerlei slog@ns te fungeren. Laat a.u.b. ook de Z met rust na jarenlang misbruik door hete bliksem Zorro. Een kapitaalbewuste Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

759

Verschillende verdronken zaken zijn de laatste tijd weer als palen boven water verschenen door aanhoudende droogte. Zelfs dorpen en uiteraard ook kerken, want die reiken met hun ijdeltuiterige torenspitsen het hoogst en worden aldus het eerst weer zichtbaar voor de dorstige mens wanneer de god van de droogstoppels en de schraalheid zijn gedroogde land predikt. Zullen stokvis en verkreukeld zeewier in de nabije toekomst onze voedselketen beheersen? Geen melk meer in de kelk en geen honing meer voor de koning? Zitten we met een grote drooglegging? Een verontruste inwoner van de provincie die aan de Moordzee paalt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

760

De laatste tijd lees ik verhalen en kijk ik films die zich vooral op schiereilanden afspelen. Waarom kiezen de bedenkers hiervoor? Om nog een reddingsplank met een vasteland te hebben? Om het cliché van het eiland te vermijden? Omdat zo’n landtong beeldende mogelijkheden biedt? Mijn nieuwe novelle (De Stervende Zwaan) speelt zich ook op zo’n uitgegleden stukje vasteland af. Tien wereldbekende onbekenden worden er per ouderwetse brief uitgenodigd voor een dis. Te raadplegen op https://novellen.jouwweb.be/ van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

761

Elke seconde exporteert Schotland 53 flessen whisky. Wat een gerinkel in de winkel. Je hebt van die ridicule statistieken. Ook gemiddelden zijn lachwekkend. Denk je zonder je haar nat te maken door een rivier te kunnen waden van gemiddeld 1 meter diepte? Idem dito voor de straatwaarde van de recordvangsten drugs. Die gaan door het plafond. Er is maar één absolute zekerheid in de wereld van aantallen, getallen, centen, percenten, hoeveelheden, records, doorsnedes of gemiddelden: dit is aflevering xxx uit de curieuze collectie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

762

Eaustende heeft iets: Ostenditude. De naam van de Stad aan Zee klinkt wat zilter en golvender dan Westende, Zuydcoote of Noordschote, hoewel die ook tot de beste plekken in dit oords paradijs behoren. De helft van O ligt in zee. Vandaar de

gehalveerde schrijfwijze C(-site) en uitspraak Sea(-sight). Je kunt er een bad nemen; O (of C) staat bekend als Koningin der Badsteden. Ook douches komen er wel voor, in eerlijke weerberichten van verontruste klimaatjes. Zandlopers, zonnebranders, waterdragers, windschermers, frigoboksers: kust ze allen te O. Een eaulijke reissuggestie door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

763

Vele tinten kwakkelbruingrijs overheersten in deze herfstzomer alhier, terwijl de ene helft van de aardbol onder de gordel gekookt werd en de andere gewaterboard. Hagelbollen sloegen aces op koetswerken en ruiten. De horeca klaagde ween en peen. Zomerdromers bleven in vluchthavens bij de pakken zitten. Verstikkend stof daalde neder in de politieke coulissen en veroorzaakte alom amechtigheid en nevenstikkende zinnen zonder onderwerp of werkwoord. Zowel in Arlon als in Adinkerke woei het al het hele jaar. Ertussen ook. Weer een bericht uit dit Bozebuienlandje dat eigenlijk te klein is voor een weerbericht, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

764

Valies in Wonderland. We reisden naar het mooie maar ietwat dure Spoorwegen om miljarden fjorden en olso de autoluwe hoofdstad te bezichtigen. We keerden met onze terugzak weer via Zweten, Pinland en Dolen, waar we even het spoor bijster raakten – een reis is altijd een beetje trainen. Uiteindelijk arriveerden we weer in onze Huldensporenstad-met-een-g-naar-beneden, aan een overweg slechts eenmaal geflitst door de Kortrijkswacht. Een wonderbaarlijke reis van een ontspoorde doch weer herrijzende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

765

Waar is de goede koude tijd van de blootsomloop: streakers die plotseling het sportveld op renden of flitsend een stadscentrum doorkruisten? Een naaktslakkengangetje was het niet. Er zat immers al vlug een arm der wet achter hun lurven aan, bij gebrek aan vodden. De combinatie spiernaaktheid plus snelheid scoorde wel in die gezellige tijden. Blote basten waren graag geziene gasten. De bilaterale bilspleet tussen twee lillende wederhelften en het zwiepende pisdarmpje in de frontstreek konden op de sympathie rekenen van textiele massa’s, die onverwacht wat meer waar voor hun geld kregen. Ooit een ooggetuige van enkele van die birthday suit sprintjes: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

766

Schaakspieren trainen voor een volgend koningsdrama. Kweenie of het weer lukt. Torenhoge twijfels. Paardenmiddelen gebruiken. De loopjongens tijdig doen schuinsmarcheren. Matten uitrollen. Piongevallen vermijden. Offeren. Veel op mijn bord, stuk voor stuk. Een hele boterham, William. To beat or be beaten. Check, mate. Koningsgezwind bewegend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

767

Marco Velo was een wielrenner, Wim Omloop ook en Paul Fietzke is er nog een. Alle drie hadden of hebben ze een zittend beroep. Neen, een coureur die Spaak heet, hebben we (nog) niet (gehad), wel in de Belgische politiek (vader – ook tennisser geweest – en dochter). Spaak is ook de naam van een fietscafé-winkel-werkplaats in Groningen. Toen ik nog studeerde, was mijn favoriete renner Georges Pintens. Deze bleekharige krak reed een bijzonder fraai palmares bijeen. Later ondernam ik lange voettochten met Johnnie Walker. Gezondheid! Het hoofdpersonage in mijn eerste roman heette Kilroy. Ik kwam hem overal tegen. Hij was daar. En nergens. Spiegels, reflecties, weerkaatsingen, déjà vu's. Voornamelijk iets over namen, namelijk namens de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

768

Ooit gelezen op de deur van een horecazaak: 'Heel de week open – de dinsdaggen gesloten'. Ik gaf die zaak groot gelijk. Op dinsdagen moet je proberen te doen alsof het geen dinsdag is. Denk niet aan Deense doggen. Plan alleen dinsdagelijkse zaken. Dat dagje zit namelijk gekneld tussen een moeë maandag en een weke woensdag. Daarom alleen bij hoge uitzondering proza postend op dinsdaggen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

769

Ziet: het vandaget in het oosten. Het eerste ochtendmelkje wordt gemorst. Spoelmechanismen ruisen. Gebitten zien het weer zitten. Kammen harken slaapharen overeind. Koffiezetapparaten rochelen als oude apothekers na verbruiksdatum. Brooddozen sperren hun muil of houden hun klep. Files van gordeldieren doen aan mobiliteit, bumperkussen en bevrijdende demobilisatie. Jonge samenscholers worden met hun bovenste ledematen aan rugzakken vastgebonden. Een ochtend als een ander in zowel Parijs als Dottenijs, ware het niet van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

770

Voor uw volgende deelname met uw team Ai Ai Ai aan De Sluwste Mens Van Dit Dorp of Deze Stad lever ik u graag enkele bruikbare weetjes uit de weetkunde. Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysiliogogogoch is de langste plaatsnaam ter wereld. U is ons kortste woord. De kakkerlak kan nog negen dagen zonder hoofd leven. Wespen vergaderen nooit op donderdag. Een vlo springt meer dan driehonderdmaal zijn eigen lengte. Zeesterren hebben geen hersens. Napoleon Bonaparte was 1m69 groot. Blijf weetgierig en hou deze intelligence geheim tot de volgende quiz. Graag gedaan door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

771

Het licht in augustus kleurt een okerslagje meer. De heksen van de herfst vegen met raspende bezems al hun stoepen schoon om verse dorre blaren te verwelkomen. Dat zijn echter amper nog zekerheden, want Moeder Aarde is een toverbal ofte kaakkraker die elk etmaal smeltend van kleur verandert. Bouwen we een boot of boeken we voor Mars? Een gedwongen nomade: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

772

Is de melk weer op? Dan hebt u te veel tv-feuilletons bekeken. Een lacune gesignaleerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

773

Waar zijn de andere miljarden flardriens gebleven? In groten getale waren zij eens; heden lijkt er gedecimeerd gehakt van gemaakt. Zal het ooit nog worden zoals voorheen op dit vergietachtige Smoelenboek? Een onrustwekkende flard van de onlangs gehackte Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

774

Zalig Zeeland. ‘Walcheren is een werkwoord,’ merkte schoonbroer (zwager!) Jan plotseling op, gezeten in een pluktuin, nadat we de zoveelste landmijlen onder en achter de fietswielen hadden. Veere: vaarlijke kibbeligheid. Domburg: waar terrasmussen ingetogen het Lof der Zatheid neuriën. Middelburg: het Roeselare (gewinkel, gerinkel) van Zeeland. Biggekerke, Vrouwenpolder, Poppendamme: pure literatuur voor de lichte taalindustrieel. Walcheren: tevens een meervoud aan tripvreugde. Vrijwel windvrij wielrennend van hot naar her: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

775

Ja, ik beken: ook ik was even in levenden lijve in Blankenberge, voor de goede verstaander: Aspegouw. Een leuk zeestadje, waar O’Mer, Sea Friet en Bar’do gedijen en waar je soms trappen op moet om golven te zien en in de nabije verte wat duinen als knokkels. Sommige straten zijn bellemooi; andere pokkelelijk. Hier en daar staat iets in de weg: ik struikelde bijna over een casino en een kerk. Het geschreeuw van een kladje meeuwen overstemde even dat van een regiment septemberscholieren op een speelplaats. Te Blank op de Bergen verscheen ook heilbot. Dat maakte mijn dag goed. Zilte groet van waar blanken bruin kunnen worden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

776

Annouck van Immo Pierlala en Kate van graaibank Ping en Lincy van Bananenbuigfirma Pisang en Poppy van Tevredenheidspoll Pop-on en Annelieselotte van reservatiesite Not2Late en Kimberley van pompstation Tank u wel en nog een Annoek dit keer met een oe van bot.dol.comaan ofzo vinden het heel belangrijk voor hun verdere dienstverlening dat ik vijf minuten van mijn tijd neem om punten te geven.

Dat is dus al zevenmaal vijf minuten. En er dienen er zich nog aan, o.a. herinneringen van Annouck, Kate, Lincy, Poppy, Annelieselotte, Kimberley en Annoek. Beste Annouck: terug in uw kot. Beste Kate: mijn factuur volgt. Beste Lincy: wees flexibel. Beste Poppy: nu word ik pas malcontent. Beste Annelieselotte: uw zaken niet. Beste Kimberley: loop naar de pomp. Beste Annoek: was het misschien verzenderkensdag? In and out (of) the box van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

777

Markt te T. Meer dan zes decennia geleden stond ik hier niet meer te geloven in De Goede Man. Hij was op de pui van het stadhuis naarstig aan het strooien met allerlei ongezonds. Zijn zwart glimmende Piet ook. Midden op de markt, alles en iedereen hinderend, prijkte de Heilige Koe: de te winnen saaigrijze auto van de winterverkoopactie. Vaders schaarden zich rond deze benzineslurpende uier; moeders stuwden hun kroost vooruit richting pui-met-de-Piet. Wie gebruikt nog het woord tabbaard, tenzij de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

778

Het luchtlandschap in een stad. Omhoogkijken. Hoger dan vlaggen, duiven, palen, bomen. Vlak onder de wolken die gekrabd worden. Het gezellig bedoelde woord skyline. Verdiepingen die verhogingen zijn. Gestapelde appartemensen. Balkons en balustrades als hemelkooien. Verticale plantkunde. Geheime zwembaden. Suizelingwekkende trappen om te ontsnappen. Luchtgitaarspelers en rooksignalen. Markiezen als mutsen tegen de zon en luifels als luiers tegen het hemelwater. Misschien ergens eens een luchtmisdrijf. Van op de plattegrond waargenomen door de auteur van deze waarachtige regelen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

779

Niet alleen in mijn mariablauwe Saab ben ik een gordeldier. Ik ben ook als uk een gordeldier geweest. Ik had nog de biggetjesleeftijd. Maar altijd was ik slapeloos. Dat vele woelen was evenmin goed voor de nachtrust van de nabijgelegen beide ouders op het perceel in de belendende kamer. Dus bonden ze ietwat wanhopig maar met de beste bedoelingen hun eerstgeborene middels zacht textiel op een kindvriendelijke manier met min of meer gespreide christusarmpjes aan zijn matrasje vast. De schaapjes zouden aldus wel komen. Op een nacht sloeg de slapeloosheid echter weer zo hard toe, dat ik waggelend met mijn matras op mijn rug als een enorm gordeldier bij de sponde van mijn verwekkers opdoemde. Zij hebben dit erg lang overleefd. Een sproke uit de middeleeuwen van mijn wasdom: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

780

De c is al zo’n lelijke letter (halve nul, demi-o), en dan duikt die ook nog verkeerdelijk en vaak op in de horecamededeling Irish Coffee, net voor de h-naar-omhoog, zoals ze

hier in mijn lage streek zeggen. Het café-Engels is niet meer wat het geweest is. Waar is de tijd van Pale Ale, Oxo en Bastos-zonder-filter. Iedereen schreef, dronk en smoorde dat correct. Wie zegt nog Koka-Kola? Zou kaputjino er lekker uitzien op een kaart? Die Bastos doet hier nu niet ter zake. Een koppige nikotine-siegarette herinnering van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

781

In het Sanskriet zouden ze zeggen: ‘Maar kijk nu toch eens!’ Ook in het Oud-Noors, trouwens. Zelfs in het Puriteins. In het Tussentaals van 2053 en in het heroplevende Ido zullen ze het eveneens uitproesten in verband met onze telefoonpalen, spooroverwegen, rijbewijzen, honderden soorten auto’s die niet automatisch rijden en meestal toch immobiel zijn en nog een heleboel andere ‘moderne’ dingen (bankkaarten, ID’s, euro’s, afstandsbedieningen, allergieën, verkeerslichten...) De Sanskritici, Noormannen, Puriteinen, Talloze Taallozen en Idoërs zouden en zullen echter wel opgetogen zijn (zo doet althans de ronde, en wie ben ik om rondedansen tegen te spreken?) over de goed bewaarde en waarachtige schrijfselen van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

782

Jan Peruwelz haatte zijn namen. Liever had hij Jean Liedekerke geheten. Of Ben Vos. Sommigen hadden meer geluk met hun namen. Doeschka Peper bijvoorbeeld. Of Boudewijn Decraene. Maar nu ter zake. Zulma Stinckens fietste naar huis op het pad langsheen de Leie. Er doemde een tegenligger op. Zo’n kleurrijke wielertoerist die met hoge snelheid van zichzelf wegfietste. Misschien omdat hij Dick Proot heette? Maar nu weer ter zake. Was het het lage scherpe zonlicht van die valavond? De hoge snelheid? Hoe kwam die hardhandige verstrengeling tot stand? Wie zag klaar in dit kluwen? Deze plotse copulatie tussen een elektrische gazelle en een racefiets met een frame van carbon? Wie ontwarde Zulma Proot en Dick Stinckens? Even daarna bereikte Jan Peruwelz de plaats des onheils. Achter op zijn tandem zat Doeschka Peper. Ze vlijden ijlings hun gevaarte tegen de bermhelling neer. Het stilleven van twee lichamen op de grond omarmd door de chaostheorie was immers verontrustend. Bij het afstappen viel Doeschka’s portefeuille op de grond, waarbij een foto van Ben Vos met ontbloot bovenlijf tevoorschijn piepte. Verder ter zake. Met name advocaat Boudewijn Decraene regelde de scheiding tussen Jan Peruwelz en Doeschka Peper. Met name begrafenisondernemer Jean Liedekerke zorgde voor een waardige afscheidsdienst van wielertoerist Dick Proot. Pas twee jaar later, na haar revalidatie, kocht Zulma Stinckens een nieuwe fiets. Zonder elektriciteit. Namedropping door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

783

I have a cream… bij de Oosthelling in Eaustende. I have a cream… met zicht op het gebouw met de vreselijke naam Kursaal. I have a cream… vlak bij De Witte Zee, O’s winderigste boekhandel. I have a cream… met plots achterover geharkte haren. I have

a cream… met plots voorwaarts gestuwd kapsel. I have a cream… in de gaten gehouden door drie lelijke meeuwen. I have a cream… hoewel ik twijfelde in verband met een wafel. I have a cream… tussen twee zonbuien in. I have a cream… bij de baarlijke schuimkoppen van de Noordzee. I have a cream… that one day I may dream of another cream. Een ostenditudinale redevoering door de innerlijke mens huizend in de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

784

Ze hebben me er nooit van verwittigd dat mijn toekomst oudheid zou zijn. De omschrijving ‘krasse knar’ (zoals je wel eens in boeken leest, waarschijnlijk zelf door zo’n belegen knakker geschreven) vertoont veel gelijkenissen met kraken, krassen, kniezen en kreuken. Zelfs met kar: je hoort een en ander rammelen en sputteren. Om ons te sussen worden oudere karakterkoppen nog door de reclame ingezet in verband met licht urineverlies en het degusteren van zure streekbieren. De tijden veranderen, zeggen zij die ouder worden. Altijd de schuld bij een ander leggen. Het zijn zij die verouderen. Oud maar niet out: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

785

Bij het verschijnen van het op ouwelpapier gedrukte boek ‘De paus van room – vet coole miracolische vaticano-tapas’ organiseerde uitgeverij Gebroed & Gebraad op de jaarlijkse Kookboekenbeurs een meat & grease met de volslanke kok-schrijver Dick Thee-Sack, de man van de pikante transblender chef-kokkin Marina Marinade. Het boek oogstte zoveel succes dat er een eetbare Chinese vertaling van kwam op rijstpapier bij uitgeverij Filo-Loempia. In een bescheiden hoekje ook zijn eigen boekjes ‘Toveren met eiwit’ en ‘Wat is mooier dan een dooier?’ signerend op dit boekenfestijn: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

786

Grauw-Vlaanderen ontvouwt zich in al zijn tinten. Dat is niet te danken aan het land. Wel aan het weer. De trein splijt mijn lage streek buiten westen in tweeën. Ik word openbaar vervoerd onder mooie duifgrijze luchten. Bij een gedrocht van een kerk flitst een openbaar dubbel mannenurinoir voorbij, als twee opengeklapte vaalwitte engelenvleugels. Iets uit oude tijden, toen her en der op slechtziende muren nog de mededeling Verboden te Wateren prijkte. Dat werkwoord. Het rijmt met klateren. Ondertussen zeikt het Vlaamse zwerkwater onverdroten neer. Heerlijk weer voor een pluviofiel, zijnde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

787

Vintage gedachten. Onder hedendaagse jongeren wordt vaak op de grond gespuwd, zoals onze grootouders deden. Wijzelf hadden geen speeksel te veel. Wij waren de kinderen van een rantsoengeneratie. Gezond leven om oud te kunnen worden. En dan, in afwezigheid van vele vrienden die je al voorgingen, alleen nog omringd door likkebaardende erfgenamen, aan dat glas cava nippen op je honderdjarigheid.

Rimpelrock – stoelgeld niet vergeten en vooraf zeker plassen. Een goed geheugen kan alleen geapprecieerd worden door een ander goed geheugen, want anders verdenkt men je van leugens. Overigens rijmt geheugen met leugen. De rest is kalk en ruis. Tot zover enkele sprokkels voor in het haardvuur van het geheugen, door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

788

Luister eens goed, maar vrees niet: je moet niks opschrijven. Van kleinjongs af heb ik iets gehad met taal. Het overmande me soms als een kaakslag bij heldere hemel: hoe een woord in de gluren werd gelegd, of klonk als een klepel die verkeerd hing. Je kunt nu zeggen: de bal ligt weer bij de kampen van de beste stuurlui. Niets is echter minder klaar. Ik kan met mijn hart op mijn hoofd getuigen dat ik qua taal van kanten en toeten weet. Hierbij echter wel een paal en een perk: het gaat hem moederziel alleen om het Nederlands uit de Laagste Landen. Anders krijg ik het spek aan mijn bek en heb ik het gekorven aan mijn benen. Zo, de vogel is door de kerk. In de ban van taal, maar toch geen taaliban met taalband of muzeman: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

789

Het oudste gevonden woord dat al ietwat op Nederlands lijkt, is de benaming voor een doorwaadbare oversteekplaats in een rivier: ‘vada’, ofte ‘wad’. Denk ook aan ‘waden’. (Vindplaats: de Romeinse schrijver Tacitus, anno 107). Het ziet er naar uit dat we dit aloude woord weer heel vaak nodig zullen hebben. Zelfs Italië kampte onlangs met waterhinder. Maar gelukkig heeft het de vorm van een laars. Ons dierbaar België is echter amper een zakdoek groot, niet altijd in staat om het hemelsnot op te vangen. Tussen Watou en Wéris en Adinkerke en Arlon wordt wel vaker nattigheid waargenomen. Ik hou u verder op de hoogte van droogte in dit druilerige tricolore driehoekje: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

790

‘Ik ga de beesten voederen. Eigenlijk ben ik een visboer.’ Dat hadden mijn laatste woorden kunnen zijn op 12 november om 07:08, mocht ik toen de geest hebben gegeven. Ik ben wel nog even in leven. Ik let nu echter goed op wat ik zeg, want eender welke zinsnede kan mijn laatste zijn. Dat mag niet iets stompzinnigs zijn. Ik blijf alsnog mijn acht vissen in de tuinvijver elke ochtend omstreeks 07:08,50 wat korreligheid toegooien. Zonder de mededeling aan mijn vrouw: ‘Ik ga de beesten voederen. Eigenlijk ben ik een visboer.’ Onherroepelijk op weg naar een laatste flard, dan hopelijk (zonder red bullshit) drijvend op gevleugelde woorden: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

791

‘Kerel knalt tegen boom. Politie stapt bij voertuig af en smeert abces-verbaal onder invloed aan zijn been. Het wrak is hevig beschadigd. Alle pistes blijven open.’

Journalistiek van de hoogste plank in de rubriek Wat Verkeerd Liep in weekblad De Bazuin van Rotpokkeweer-aan-de-Greppel en Omgeving. In de rubriek Persberichten geen geboortes te melden. Deze gazetteroeping van krantenbrood en krentenpraat gelukkig gemist: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

792

Ik raadpleegde even wat ai. Niet ad interim. Dit kwam eruit. ‘ChatGPT: Ja, ik kan je wat informatie geven over het boek Miljarden Flarden van auteur Joris Denoo. Het boek werd oorspronkelijk gepubliceerd in 2019. Het is een verzameling korte verhalen die verschillende onderwerpen en personages verkennen. De verhalen zijn vaak surrealistisch, poëtisch en filosofisch van aard. Denoo staat ook bekend om zijn unieke schrijfstijl en creatieve taalgebruik. Miljarden Flarden is een boek dat wordt geprezen om zijn originaliteit en de diepere betekenissen die in de verhalen worden onderzocht.’ Zo, nu hoort u het eens van een ander en niet van mij, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

793

Zij-uitstromend kerstmenu 2023 West-Vlaanderen – een lage streek drijvend tussen Peauperinge en Eaustende. Waterzooi gebaseerd op onderwaterhoevekip met oeverloze keuze aan plat water – peil zelf te bepalen. Nagerecht: spuikommetje bouillabaisse van gefrituurd knisperend ijzervijlsel viskundig versnipperd over een waterbedje van slib. Van de kaart: een wrang (variant van zoet, zuur, zout, bitter, umami) gastroscopisch bericht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

794

‘Het zit tussen de oren.’ Ja, dat zal wel. Veel oorzaken zitten daar. Dat is nog altijd beter dan tussen de planken. Vroeger probeerde men ‘het’ eruit te krijgen door een oorvijg toe te dienen, synoniemen: fleer, flens, petetter, watjekouw, (r)ababbel, lel, optater, haberdoedas. Maar je kunt het er ook uit krijgen door nee te schudden. Overigens helpt dit in verband met hersenhygiëne. Van oor tot oor, van links naar rechts en averechts. Het belet ook het kweken van een dikke nek. Ja knikken helpt niet. Daar krijg je alleen maar een dubbele kin van. Een hoofdstuk Bewegingsleer en Inleiding tot de Geschiedenis van de Psychologische Opvoedkunde door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

795

Bij deze jaarwende (SN, XMS, NY, 3K) dank ik alle Flardriens voor hun Begrijpend Lezen in deze scheve Pisa-tijden. Volhouden, er breekt nog een sombere epoque aan: binnenkort krijgen we weer kiespijn van de zinsverduistering en de woordgalopkak. De ‘partijen’ komen dan op, uit hun pan rijzend als soufflés, gereed om weer in te zakken na hokjesdag. In Nederland verrijzen en verdwijnen ze weer als paddenstoelen. Of ze krimpen zienderogen, tot hun afgrijzen. In Vlaanderen is geel het nieuwe bruin. Andere partijen zien alle kleuren van de regenboog en vele tinten grijs. De grote verliezer na

deze kiezersnee is de verkiezer. Sa, laat ons echter vrolijk wezen: een BV heeft een nieuw lief, een andere BV rookt veel minder en nog een andere BV is openhartig over zijn mentaal herstel na de dood van zijn schoothondje. Een Vlameling die zich ook Belgrim voelt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

796

Er gaat geen film of feuilleton aan onze ogen voorbij of er wordt in overgegeven. Dat valt ons de laatste tijd echt op. Braken is blijkbaar het nieuwe kwijlen. Regisseurs kunnen niet meer zonder braaksel. Variant: spugen of spuwen, maar dat gespeeksel is dan meer voorbehouden voor sporters die – tussen hun sessies in het kapsalon door – met voetbal hun kots verdienen. Gespuis heeft hier bijna niets mee te maken, zo u dat al dacht. Een oprisping over de innerlijke mens van op braakliggend terrein: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

797

Avondeditie. Reve (de schrijver, niet de droom) zou anno 2023 honderd jaar geworden zijn. In 2006 publiceerde ik op verzoek van de literaire tijdschriften DW&B (Vl) en Parmentier (Nl) een extra slothoofdstuk aan zijn beklijvende roman De Avonden. Het blijft het boek dat me tot nu toe het meest heeft aangesproken. Ik zag Reve in 1975 op de Kortrijkse Nacht van de Poëzie. Show en gelul. Ernst en ironie. Sommige letterkundigaards hebben zich in latere jaren ‘n ietsie gespiegeld aan zo’n schrijverschap. Hun tekst leek ’n pietsie bijzaak. Wat telde en waar velen idolaat naar gaapten: de verschijningen op tv, het diepgravende nevengelul, de gepushte top tienen, de schandaaltjes, de felle bekjes, de ingestudeerde oneliners op maat van het kijkvee, het kapsel, het verse lief, de outfit. Hoei, boei, het is gezien, het is niet onopgemerkt gebleven door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

798

Om de tijd te doden – als je jong bent, kan het niet vlug genoeg gaan – spotten we vroeger nummerplaten van auto’s en schreven die op. (Ik stam uit het steentijdperk van de Flintstones en de vijfteken-‘plakken’ – 989.DF was getekend: mijn pa’s muisgrijze gezinsbolide). Heden ten dage spot ik soms wat ander materiaal ter hoogte van de nummerplaten. Dat probeert gewoonlijk iets te signaleren over de eigenaar: 3S, POIROT, ORA-7, I.I.I., JLP, HUPLA, AAA-I, HAHAHA. Vaak echter schieten de cijfers & letters hun doel voorbij en wekken ze alleen maar de lachlust op van 1-WTY-189 of 2-KFV-863 of 1-XAR-142. Zou de SVMF-code fraai staan voor en achter op mijn vallendbladkleurige Saab? Een duurzaam gemobiliseerde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

799

Eventjes was The Beast back, door zijn politiek partijtje dankzij ai in lillenden lijve ad interim ten tonele gevoerd in de hoop de verloren stemmen terug te winnen. In levenden lijve zat hij ook op de eerste rij bij InBev, LHSP in FLV & Sail Trust (toen daar

even goudkoorts opdook) en Dexia. Het kiesvee wacht nu met spanning op hologrammen en miraculeuze verschijningen van dinosaurussen als Steve Stevaert, Achiel Van Acker, Paul-Henri Spaak, Gaston Eyskens, Leo Tindemans, Paul Vanden Boeynants en Edmond Leburton. Ai mij, kleur in het kieshokje a.u.b. mijn bolletje rood, want ik stik hier in het stof en as van al die verrijzenissen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

800

Een plotse diepe gedachte eind december, onder een omfloerste maan die af en toe een moonie van zichzelf neemt in het water: sterven heeft niks met stijgen of hierboven of hemel te maken, maar alles met dalen en beneden en ondergronds. For the record: het enige witte aan deze kerst was het witlof. Nog even wat Afkoriaans. CNN meldt dat de NYT (een krant) OpenAI en Microsoft aanklaagt wegens het gebruik van hun artikelen, waarmee ze oefenden. Zie je wel: ezels die stomweg stelen, thans eufemistisch genoemd knippen en plakken, samplen, mixen of copy-pasten. I-A in plaats van A-I. O: Japan plant binnenkort een mensloze maanlanding. Eindelijk eens wat maankunde, in plaats van die veel te ijdele marsbevelen. Eerder een tijdreiziger, ai of ad interim op deze aardkluit verblijvend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

801

Zaken die zienderogen aan het verdwijnen zijn: kroegen, winkels. (Niet de kleren en de schoenen: er is een explosie aan textiel en een zondvloed aan zolen. Evenmin de tantetearooms). Rode en blauwe punaises? Universele fietspompen? Linkshandige zakspiegeltjes? Herlaadbaar stoepkrijt? Van Grieken-geurverdrijvers? De Wever-dompers? Trump-muilbanden? Een De Croo-dampkap? Een luierbruine Bracke-XXXL-geldbuidel in krokodillenleer? Dat ene rare dingetje om iets doodgewoons mee te doen? Op naar het warenhuis, de supermarkt, de euro bazar of de stock americoin om de hoek na de volgende afrit. Voor een stuk in de kraag kan je dus ook niet meer in de kroeg terecht. Eerder nog vind je een plek voor een steak in de maag. Het openbare leven wordt steeds guurzamer. Nog immer zoekend naar dat ene dingsigheidje om zijn perpetuum mobile definitief gaande te houden: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

802

‘Kijk: die niet-jongens rijmen!’ wees de onvolwassene, toen een niet-eenling met touwkleurig haar in gelijkbenige baggy jeans de straat overstak. Het ex-kind glimlachte genderneutraal bij deze poëtische omschrijving. Het had altijd al gedacht dat er in het/die een dichter(es) school/schuilde. ‘Mooi gezegd, Fran(k),’ knikte diens non-binaire medeverwekker. Een smetvreesvrije bijdrage van de ongekloonde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

803

De donkere lichtjesperiode van XM en NY is voorbij; een laatste keer flakkerden dennenbomen op of knarsten hun naalden in hakselaars. Tijd om gewetensresten en etensresten in de vergeetput van de goede voornemens te sodemieteren. Schrikkelmaand nadert. Vrouwtje Miserie en Marjetje Sovjetje en Besje Bezemsteel zullen weer takken sprokkelen voor het haardvuur in hun hutje, terwijl de storm aan hun zwarte hoofddoekjes rukt. Zouden we die rimpelbesjes niet beter onze kale kerstbomen cadeau doen? Ware dat niet een jezusfactor positief? Zomaar een après-kerstgedachte van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

804

Het is ‘hot’ om nieuwe (ontbreek)woorden te bedenken, maar denk ook eens aan de misbruikte woorden: ‘hoogbegaafd’ en ‘geniaal’. Vele veelbelovende kindjes die hun cocon verlaten en hun vleugeltjes uitslaan, blijken helemaal niet over de Einsteinfactor te beschikken. Idem dito voor de ‘genialiteit’ van bepaalde artiesten of mediafiguren, die alleen maar blijken te putten uit geprepareerde en gerecycleerde ‘oneliners’ of het her opgewarmde warm water wederom uitvinden. Heb ik nu het woord ‘misbruik’ misbruikt? Hebbes? Een ontbreekwoordelijke bijdrage door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

805

Tijdens het hele gedenkwaardige jaar 2011 maakte ik elke dag notities over het hier, nu en elders. Een citaat van toen: ‘Eind januari wordt iedereen tegen heug en meug geconfronteerd met gedichten alom. Zijn gedichten voor watjes? Als je de man in de straat (vooral de man) mag geloven: ja. Waarom gebruikt men vaak het smalende verkleinwoord ‘gedichtje’? Interview tien willekeurige mensen over de hoge kunst van de lyriek en je sprokkelt onthutsende antwoorden. Wat deze ondervraagden wellicht meer zal interesseren: een ‘gespecialiseerde’ firma voorspelt een milde februari, gevolgd door een winterse maart… en april. Kan poëzie hieraan verhelpen? Terugblikkend met één oogopslag op de afgelopen maanden, zelfs jaren, welt één woord op: overstromingen. Laat die dan stollen als gestremde wintermelk onder het bewind van een strenge vorst en alle rapen zijn gaar. (…) Egypte blijft kolken. Er werden zelfs twee mummies gemolesteerd. De olieprijzen stijgen dus. (…) Straffe taal van Vlaamse partijvoorzitters op hun respectieve nieuwjaarsrecepties. Het doet denken aan de gepeperde nieuwjaarsbriefjes van het piepjonge volkje. Geloofwaardigheid nul.’ Einde citaat. U was toen ook dertien jaar jonger dan u heden bent, net als de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

806

Ik heb geen moto. Nooit gehad. Toch ben ik fan. De allereerste senryu die ik schreef, luidde (titel Harley Babyson): ‘Je moet er jaren/voor sparen voor je het ding/onder de knie hebt’. In 2024 is het ook een halve eeuw geleden dat in Amerika de filosofische roman ‘Zen and the Art of Motorcycle Maintenance’ van Robert Pirsig verscheen, een van mijn voorkeurboeken. Een zeer verstandig man die ook sleutelen kan. Even de

auteur van dit cultboek citeren: ‘De vraag Wat is nieuw? moet worden gevolgd door de vraag Wat is best?’ Ik licht er nog een zin uit die zowel anno 1974 als 2024 op mens en maatschappij van toepassing is: ‘Hier zijn baggerwerkzaamheden schreeuwend hard nodig’. In het bezit van een moersleutel waarvan de bekwijdte met behulp van een wormwiel verstelbaar is, zodus aanpasbaar aan elke maat zeskantige of vierkante moer of boutkop, maar niet in het bezit van een brommer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

807

Ter gelegenheid van Poëzieweek een flard getiteld Oude Dichter. Demissionair ben je, niet meer zo vers als voorheen, de Muze beraadt zich over je ontslag. In een volgende fase zit je al volledig tussen de regels verscholen. Felle bekjes en prille snaken stampen nu driftig met hun versvoetjes. Terwijl zij kakelen, word jij getakeld. Jouw rijm ligt alleen nog op platte daken. Het ei is gelegd, de schulp gebroken, welaan dan: wat is mooier dan een dooier? Levende vers aan huis geleverd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

808

Een droom is een onzinnig mixend en wartaal uitkramend creatuur dat de realiteit als masker gebruikt. Hij speelt met minstens een van je voeten. De andere voet behoort tot je linkerbeen. Na een nacht vol bedrog hoor je nog een poos het amechtige gehinnik van een merrie. Tijd voor de doodgewoonheid van tandpasta, het rochelende koffiezetapparaat en een portie krantenpraat over gespikkelde veldrijders en een zekere Bart Peeters, een TV ofte Televisie Vlaming als hoofdfiguur in een volgende avondmerrie vlak voor het gapengaan. Zap Mama, help ons. Frank Zappa, sta ons bij. Een dapper zapper: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

809

Nee: literatuur, fictie dus, kan eigenlijk geen onderwerp zijn van studie of wetenschap. Ze vinden maar wat uit, die schrijvers. Sommige van ze zetten het behoorlijk op papier, of scherm. Maar het blijft fake, onwerkelijk, fantasie, uitgevonden. Taalkunde is boeiender en echter, maar grammatica moet geen dramatica worden. Verwar dit ook niet met spelling, dat maar een techniek is van hoe woorden in een bepaalde periode worden geschreven. Dat kan altijd wijzigen en beter of slechter worden, denk maar aan lindeboom en beukenboom. Taal moet soms wel even boven de put, als een vehikel. Een liefhebber van zware taalindustrie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

810

In sommige van de 9531 jeugdboeken die ik vroeger las – ontleend uit de drie bibliotheekjes van mijn geboortestadje: de sossen, de blauwen, de nonnen – kwam ik wel eens de zinsnede tegen: ‘Wat ik je brom!’ Het zal waarschijnlijk een detective, een cowboy of een ontdekkingsreiziger geweest zijn die dat bromde. Als ex-kind heb ik die

uitdrukking nooit meer gelezen of gehoord. Ik mis dat brommen, samen met de geur van fenegriektheekleurig boekenpapier, de beduimelde etiketten, de oubollige lettertypes, het bleekbruine of donkerblauwe kaftpapier waarmee bepaalde bibliotheekwezens (die met een kapje op hun kruintje) de covers camoufleerden, het geplette vliegje op bladzijde 98 van ‘De bende van de blauwe bergen’ en het ezelsoortje midden in het jongensboek ‘Rein wordt zeepkistcoureur’. Geen bromvliegje kwaaddoend, wat ik je brom: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

811

Door Rode Zee-piraterij, stremmingen in het Suezkanaal en Boeropese blokkades wordt dit een letterluwe flard. De SVMF hoopt op uw zelfredzaamheid. Daar gaan we. (……) Zelfs de ergste dooievisjesvreter kan niet anders dan toegeven dat ….. het gezelligste dorp van Vlaanderen is. Het is er ongelofelijk ….. Iedereen kan er ….. ; niemand is er ooit ….. Nooit wil je er nog ….. Het is daarom beter dat ….. , anders wil iedereen ….. Een ….. plek tot in de puntjes beschreven door de Schrvr vn Mljrdn Flrdn, ghl d w.

812

Lik op stuk voor wie erbij stond en ernaar keek: likstokakkoord tussen de kijvende partijen, die om de beurt eens mogen likken. Een jammiejammie bonbon met lange nasmaak, begeleid door het rumoer in het Eurocharlement. Aandacht ook voor zakjes op het cocaïne-kabinet en (alweer, nog altijd) de Qatargate-arena. België, land van charlatans en chocolade, prijkt weer op de kaart van de bitterzoetigheden. Een ijverig chroniqueur: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

813

Atomen, splitsingen, kwantum, deeltjesversnellers, gluons, quarks, snaartheorie, toevalkunde, allemaal zoethoudertjes. E=mc2, tja, tjakka, woeps, maar eigenlijk weten we nog niks. Misschien is de notitie Nx aangewezen hierbij, om een en ander te relativeren. Skuus voor het eindigen met een uitvaartcliché: een steen in een stroom verleggend, snap je, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

814

Het schap met de minst verkochte of gelezen boeken is wellicht het dichterschap. Eerder heeft men eieren en olie en halfvolle melk nodig. Toch grijpt men ook naar een of ander gedicht ter gelegenheid van leven, liefde of dood. Een apart gedicht doet het wel; een hele bundel is van het goede of het minder goede te veel. Ik heb onlangs ongeveer 233 gedichtenbundels uit mijn bibliotheken verbannen via diverse kanalen (gift, kringloop, pulp, plet, container, Oxfam, hoedje-van-papier), maar in mijn hoofd zitten wel 17 gedichten die me ten zeerste aanspreken. Ik stof ze af en toe af – wat een ritmisch versje! Kijk uit voor de dichter, of je ligt er. Dicht is dicht, of wat dacht je. Eieren voor zijn geld kiezend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

815

Ook in een met loftuitingen overladen Nederlandstalige Vlaamse roman (24ste druk) ontbreekt dé klassieke spellingfout niet, en wel enkele keren. Ooit ook in een commentaartekst op De Zevende Dag gespot. En op de frontpagina van De Standaard. De fout behoort tot het soort dat op plaats 1 van de schrijfeuvels staat: ei of ij? Op nummer 2 prijken de gevallen waar je twijfelt of je nu een t moet toevoegen of niet (persoonsvorm met reeds een d) en of er aan het eind een t of een d hoort (voltooid deelwoord). Welk woord krijgt dat doornenkroontje? Het werkwoord (zich) (neer)vlijen en daarbij nog de uitdrukking ‘in het gevlij komen’. Ziezo, er is nu weer een zware last van uw schouders, waaronder u lijdzaam gebukt ging en ei zo na bezweek. IJlings afsluitend om niet te weids uit te weiden over dergelijke pijnlijke feilen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

816

In oude tijden prijkte aan de overkant van het station in de centrumstad Kortrijk hoog aan de gevel van een van de cinema’s een tijdlang de aankondiging De Dood in Venetië. Luchino Visconti. Ik ging tweemaal naar de film zien, de ene dag omdat het moest, van de prof Literatuur, de andere dag vrijwillig, voor de muziek. Op aanraden van diezelfde prof. Oude tijden verdwijnen. Proffen worden mummies; haarverf en rouge lopen uit; stationspleinen worden arena’s voor vechtpartijen en lokfietsen; de term ‘cinema’ durf je niet meer te gebruiken. Nimmer meer zal ik mijn parelgrijze Ford Taunus 12m scheef op de Grote Markt van de Guldensporenstad parkeren, mijn Bastos-zonder-filter-peuk tussen duim en wijsvinger in het wilde weg schieten en daarna een assiette anglaise eten in de Sarma in ’t stad. Een memory stickie vanwege de vintage Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

817

Poetin. Raspoetin. Pétain. Respectievelijk een giftig macho moordzuchtig opdondertje, een Madeira zwelgende strannik (pelgrim), een held (Verdun) – antiheld (Vichy). In het gamma tussen putti (de blote plafondzwevertjes) en putain (een scheldwoord) parkeren we ze op de plekken waar de afgrijselijke idolen thuishoren, door de geschiedenis verguisd, maar ook bewonderd door scharen dwepers. Nero, Hitler, Stalin: hoe beland je in de geschiedenisboeken? Doen zoals Churchill: sigaren paffend en champagne plus blended whisky slurpend Dresden vernietigen, twee keer van politieke partij wisselen, stellingnemen tegen het vrouwenkiesrecht, pleiten voor Engelse raszuiverheid en zelf dagelijks rijkelijk tafelend India in een hongersnood doen belanden. Toch een Nobelprijsje, voor Literatuur. Borstelde ook 600 schilderijen bijeen. Asjemenou, meneer. Moge hun laatste rus(t)plaats geen bedevaartsoord worden, maar een roestplaats voor oude ijzervreterij. Een historische schets door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

818

Leven met signalen. Een verse paus van room die op zijn beurt in de brij mag roeren, wordt aangekondigd door witte rook uit de keukenschouw. Stoofpotje van heilig oliesel,

manna en mosterdzaadjes klaar. Luchtalarm ofte ‘de sirene’ loeide voorheen kwartaalgewijs even tussen de middag op donderdag in België en op maandag in Nederland: het restant van warme en koude oorlog. Alles keert terug. Trumpetman blaast nu al zwarte rook in het rond, Rocketman pleegt luchtmisdrijf en Tsaarman mengt gif in andermans pap. Bibi (nochtans een oud-student Architectuur) verpulvert Gaza en Orban eet te graag Chinees. Dringend gevraagd: sirenegeloei, geen sirenenzang. Vlak voor een nieuwe lente hopend op andere nieuwe geluiden, bijvoorbeeld vogelgefluit in plaats van kogelgefluit: Zijne Witte Merelachtigheid aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

819

Een van de spelfouten die ik als jurylid van een poëziewedstrijd las, blijkt bij nader inzien ook een pijnlijke woordspeling: verdwijntruck. Diezelfde dag zag ik ook alweer journaalbeelden van bootvluchtelingen, verstekelingen, mensen-zonder-papieren, transmigranten, of hoe worden die gedoemden verder nog genoemd in dat salonfähig kiesconcours van ons? Als ze al zo’n ‘verdwijntruck’ overleven, wachten hen dan nog de doodsmannen met hun doodsboten. Een hoofdthema in tijden van kiespijn. Volksverhuizingen. En in het ‘binnenland’: politiek daklozen, het vol gegraai en hol gelul van sommige politici spuugzat. Niemands onderdaan en geen brave burger: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

820

Zwondjes zijn de bonsaiversie van biggetjesroze hondjes met een krulstaart en een varkenssnuit of bont gevlekte varkentjes met een hondenkop en likgedrag. Ze weifelen tussen knorren of blaffen. De Corsicanen (die de eerste waren om zwondjes te kweken) hebben het over knaffen en blorren. Eén zaak is zeker (eigenlijk twee): ze janken bij vollemaan en bij het zien van een spit. Een aantal zwondjes is daardoor het maquis in gevlucht en heeft er zich als half wilde variant verder ontwikkeld. Zwondjes kunnen hun dubbele geaardheid niet wegstoppen: ze houden zowel van een varkensoor (de ideale kauwsnack voor een hond) als van een hotdog. Gelukkig kan een zwondje met zijn mondje niet aan zijn eigen oortjes. Schootzwondjes zijn ook leuke gezelschapsdiertjes op schootsafstand van bergboerinnen. Een variant van Pigmalion, gezwind aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

821

Agatha Christie was eens elf dagen spoorloos. De bladzijden die daarover geschreven zijn, vindt u niet terug in haar dagboeken of agenda’s. Die zijn namelijk allemaal van anderen. Het werd een van haar spannendste verhalen, zonder dat ze er zelf ook maar een woord aan wijdde, geschreven noch gesproken. Een fraai voorbeeld van het belang van tussen de regels te lezen. Bij het bladeren door mijn eigen geschriften en notities duiken wel eens blanco dagen op. Baaldagen, wellicht. Of dagen waarop doodgewoonheid troef was. Schrijven is ook schrappen. Of niet-schrijven. Weigeren

het wit in te vullen. Bladstil blijven. Uit beleeftijd. Letterlijk gegroet: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

822

Grondwater. Koopkracht. Tractoren. Maak mijn bolletje vol en ik pak het aan. Weg met de droogte! Stop de armoede! Takel de tractoren! Voorwaar ik zeg u: het water bereikt weer hoogte en u ruikt weer euroma en ik trakteer u op worst als u in het kieshokje aan mij denkt. U herkent mij aan mijn brede grimlach en mijn graaivingers, getraind op talloze recepties. Nu! Doen! Actie! Kapotlood of crashcompu: het zal mij worst wezen! Vul mijn holle bol in dat hok! Toen kraaide de windhaan driemaal hoog van de toren, en zie: het grondwater zakte, de koopkracht slonk en tractoren keerden terug. Een pre-electorale scène beschreven door een VB, ofte Verbijsterde Burger: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

823

We namen op woensdagmiddag een pubervrije trein naar de centrumstad die VANRSL in het vaandel draagt. Op andere dagen zijn de bielzen van de Decibelgische Spoorwegen bezet door scholieren op weg naar kennis. Het station van RSL (niet: Rusland) is veel te groot in verhouding tot de anderhalve man en een paardenkop die er op puistenvrije dagen doorgaans passeren. RSL zelve valt qua gezelligheid wel mee, ook al ben je niet VAN. Je moet er wel twee schoenen tegelijk kopen, en het rondpuntje in de drukste winkelstraat is zo groot als een bord karnemelk. Bach wordt er op bijzondere wijze geëerd. Letterkundige bierdrinkers snappen dit wel. Wielermiddens zullen me ook begrijpen als ik het over Koerselare heb. Op de terugreis konden we ieder aan een raam zitten. Zeer tevreden over deze openbare vervoering: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

824

Oude photo’s. Misschien mestgeur. Ratelende wielen wellicht. Schrapende hoeven. Arbeidershuisjes. Vliegtuigvrije luchten. Een klak, een schort, een knevel, een emmer, een klomp, een kar. Het woord smidse. Toen pk nog manen had. Statige gebouwen met boeiende gevels. Onverharde pleinen. Veel bomen. Feestelijk ogende parken. Kasseien als miljoenen snelheidsremmers. Heimweemoed naar die photografische epoques? Cakeje graag naar kiekjes? Nou, helaas liep er soms een gewapende mof door het beeld. d’Oude Peerdepostery, Cine Ons Huis, ’t Pomphuys, Imprimerie Becelaere en Bascules Robbe indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

825

Duurzaam. Geschikt om te duren. Lang meegaand. Zodat wat grondstoffen betreft zuinigheid kan heersen. Een duur woord dat alom opduikt en opgerekt wordt tot een bijna heilige status. Is plastic dan duurzaam? Immers: die verzameling blijft maar duren, drijven, zinken, aanspoelen, pleisteren, teisteren. Uit oud plastic dan maar

nieuw plastic maken, chemisch of mechanisch? Hebben de gebruikers van dat woord weet van de duizenden plastic eendjes, ontsnapt uit een schip, die ergens op een oceaan dobberen? Panta rhei? Ook die zijn misschien duurzaam, zelfs dierzaam. Ze missen wel al vele jaren de paasfoor in Kortrijk en de meifoor in Brugge. Duurbare groeten vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

826

Wanneer ik duizend Flarden veroorzaakt zal hebben, bedraagt dat percentage van een simpel miljard eigenlijk nul. Getallen zijn indrukwekkend, maar je hebt wel letters nodig om die uitgesproken te krijgen. Bovendien: hoe groter de getallen, hoe meer nullen er verschijnen. Gelukkig moeten we al die holle nullen niet per se uitspreken. Dat zou zeer o zijn. We gebruiken hiervoor woorden die op een vloek gelijken: miljoen, miljard. Houdend van een flard biljart en een part meloen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

827

Kiespijn alom. Neusconnerectie gesignaleerd op Oost-Vlaamse openbare markt. Els' Amputatie van zichzelf uit Open VLD resulteerde in Voor U – niet te verwarren met Vooruit. Leeuw Nestor bijt leeuwin Maya dood in oorlogsgebied Flanders Fields, afdeling pretpark Bellewaerde. Twijfel daardoor bij Vlamelingen in verband met hun symboolkeuze: is de koning der dieren nog te vertrouwen? Wat als kostwinner-jager leeuwin zelf de strot wordt afgebeten? Wat voor koninkrijk is dat dan? Groen tipp-exte zijn uitroepteken en stikt nu zowat in stof. Haantje-de-voorste Magnette wil maar vier dagen per week meer de mestvaalt betreden. Belgrimstocht naar Compost. Plop-up-sa landelijke samenscholingen van jolige partijleden omgeven door onberispelijke gezinnetjes met warmeluchtballonnen en eenheidsworsten zijn schering en inslag. Nu nog wat dijengeklets en gedurfd geleuter in stompzinnige tv-spelletjes plus twee ingestudeerde oneliners in De Zevende Dag en de buit is weer binnen. Wie weeft de bolletjestrui? Stembandenpech? Stemloosheid? U was gewaarschuwd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

828

Na de Amstel Gold Race in de piekhoge Hollandse bergen was er op tv een interview met een renner, een dappere Galliër uit westelijke gewesten – eigenlijk werd het een blitzmonoloog. Citaat. 'Ik zag zelfs zwarte sneeuw op dat moment. Toch kon ik er nog een ei op geven. Ze mochten allemaal mijn kloten kussen.' Einde citaat. Zeg nu zelf: ook een zittend beroep kan verdomd lastig zijn. Taalbeschouwelijk genoteerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

829

Ik huldig de gewoonte geen boeken te lezen die iedereen plotseling leest. Idem dito voor films. In stukken, brokken en flarden kom je toch alles te weten. Zodoende heb ik al veel boeken gelezen die ik niet gelezen heb. Vergelijk het met sommige tv-zenders

die in hun voorafspiegelingen van hun programma's al zoveel tonen dat je ook niet meer hoeft te kijken. In alle gevallen is dat een zegen: gered door het zelfverklaarde succes van boek, film of feuilleton hoef ik al die ellende niet meer mee te maken. Bevrijd van lullige bladvulling, irritante verkleutering, geprepareerd dijengeklets, idioot panelgeleuter, bekend geginnegap en tranerige diepgang op huiskamertemperatuur: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

830

Ik lanceer een nieuw zinsdeel: het zogezegde. Een tegenpartij probeert in deze tijden van kiespijn gehakt te maken van mijn Flarden. Is het een Gifgroene luis, een Neo-Virale Aanval, een Blaam op mijn Behang, een sterretje in mijn Voorruit, een Openlijke Vlooien Lok Doos of een Crash Dummy & Virus of een Parasiet van de Aambei? Diepfeitelijk onderzoek gewenst door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

831

Klaas, Kerstman en Paashaas zijn inmiddels technisch werkloos. De IJsheiligen zijn regendansers geworden. De Vlaamse zomer (zoek de verborgen koele dronk hierin) nadert met natte schreden, drache nationale inbegrepen. Lize Spit had gelijk: het smelt. Men zal rapper moeten likken aan allerlei ijselijks. Vijf medeklinkers en één klinker verwijderd van een volgend seizoen, vernoemd naar een plaat van de zanger Neil Young: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

832

Ik ben heel erg beïnvloedbaar door reclame. Vooral wanneer die om de haverklap films en docu's onderbreekt, opnames in de war stuurt, met overslaande stemmen lelijke auto's aanprijst, gillend smeerkaas propageert, half-zingend lult welke winkelketen ik moet bezoeken, idioot rappend – elke seconde telt – adembenemende schoonmaakmiddelen door mijn strot ramt of in het ergste geval zo'n vers gestreken BV-tronie ten tonele voert ter bevordering van het verbruik van kattenkotsyoghurt, kokhalskauwgum of stompzinnige pasta, voor betere tanden blijkt dan, gezien de hagelwitte breedsmoelkikkerglimlach van betrokken BV, zeg maar TV – Televisie Vlaming. Het zit namelijk zo met die invloed op mij: van eender welke van deze persuasieve mededelingen die mijn ogen of oren bereiken, koop ik nooit ofte nimmer het 'aangeprezen' product. Zoete wraak. Schaft u zich nu allen een boek van mij aan!! Twee plus één voor de prijs van drie!! Nu!! An offer you can't refuse by de Schrijver of Miljarden Flarden, geheel de uwe.

833

Meer kruipkracht voor ukken! Minder puistgevoel voor pubers! Geen dubbele enkelbanden op onze naaktstranden! Nieuwe tarieven voor koperdieven! Genade voor waterschade! Neen aan winterteen en linkerbeen! Liever witlof dan stikstof! Geen kiespijn voor de kiezer! Klaar voor de hoornaar! Hoera voor aroma en europa in wzc

Melopree! Stempel voor mij op de kiesdrempel! Denk aan mij in dat hokje en kleur straks mijn bolletje eivol! Volledig partijdig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

834

Ik signaleer twee gevallen van racisme: ‘De straten staan blank’ en ‘Het ziet er zwart van het volk’. Deze taalibanismen moeten eruit! Wees ook op uw hoede voor leeftijds- en leestekendiscriminatie. Een komma is geen kromme bomma; een eindpunt is geen dode letter; een trema of deelteken is geen overleden dubbelpunt. Lever ook de gans maar weer in als synoniem met ‘heel’, in bijvoorbeeld een zin als ‘Ze zag er gans anders uit’. Vanwege een bekommerde woordenaar: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

835

Je kunt er niet meer omheen: water. Fierljeppen geblazen. Het is het woord dat ooit opdook in wedstrijddictees, samen met het fameuze przewalskipaard. Spellingnerds braken er hun pen over. Misschien moeten we ook hier, net als in Friesland, het fierljeppen gaan beoefenen, gezien de spoelmechanische watervallige hoeveelheden hemelwater die de weergoden over ons heen braken. Plannen smedend voor een paaldorp met sloepvergunning: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

836

Rode blossen; blauwe plekken; getemperde geelzucht. We vervulden weer onze ophokplicht. Het ‘opkomen’ en ineenzakken (denk soufflé) van linkse rakkers, rukkers naar rechts, ongetemde leeuwtjes, groene blaadjes, blauwe builtjes en blanco witte merels is geschied. Gedaan met grimlachende tandenrijen op horizonvervuilende borden. Verdoving na kiespijn. Nu wat vullen en trekken. Ze likken hun zonden of ontkennen hun wonden. Ze hebben weinig verloren of ze zijn eigenlijk winnaars. Het volk heeft immers middels zijn (blanco) stem gesproken. Planeet Aarde is weer plat. Kiezen is verliezen. You get what you voted for. Een zij-uitstromend kiezer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

837

De zon – een verloren voorwerp – brandt zich eindelijk een weg doorheen Belgische weerberichten. Het onderschrift bij dit beeld vertoont spotgelach van meeuwen en geronk van valiesloze vliegtuigen. IJlings worden zomergarderobes ontmottenbald en barbecuestellen uit hun laatste roestplaats gesleept. Haastje-repje, want de hoogzomer rookt de dagen weer vlugger op na 20 juni van dit regenjaar 2024. Daarna breien ultrasone handvleugeligen steeds vroeger de schemering aaneen tot het helemaal donker wordt en de klaarlichte dag weer wordt opgevouwen. Ondertussen is die ene mouw van de dalai lama nog steeds spoorloos en heeft FC Dender de trainingen hervat. Een aandachtig toeschouwer bij dit alles: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

838

De Schotten brulden luidkeels hun onofficiële volkslied mee, alsof ze maar één bloem meer hadden in Schotland. Sommige waren blauw geverfd, in het kader van een heldhaftig tartans tribunebestaan van anderhalf uur vol heldendaden en doodsgereutel. The kilting fields, weet je wel. Shotland. Helaas was de bal rond en trilden de eigen netten andermaal. Er zat geen schot in de zaak. Voor de dapperste onder de Galliërs was de chip in die bal dan weer ongenadig. De linkerhand wist niet wat de rechterhand deed. Men was gebelgd. Nog iets. De slogan voor EK 24 wordt: OMOG! Of: Oh My Own Goal! Tot zover een analyse betreffende de populaire sport 'betaald voetbal', waarbij een bal in het doel aan de overkant geshot moet worden en niet in het eigen doel mag belanden: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

839

Omgeven door mededelingen als 'Wispelturig Wuvetje', 'La Corne du Bois des Pendus', 'Delirium' en 'Deugniet' tref ik mezelf aan op een steenworp van het touwkleurige strand (maar waarom met stenen gooien?) in een Bl'bergs biercafé zoals een biercafé hoort te zijn. Op een hoek, om te beginnen. Bevolkt door zeer diverse soorten van het menselijk ras, vervolgens. Met veel variaties bieren, om te eindigen. Prof. Dr. Omeritus zou mijn zienswijze bevestigen. Ik hoor er weinig West-Vlaams, maar dat geeft niet. Iedereen spreekt er zoals hij/zij/het/x/y gebekt is. Kust ze allemaal, zeggen ze hier. De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

840

Pot vol blommen of komkommercompost. Anna's hakken trappen rap alle slakken van dat natte wandelpad plat. Bolle Pol vond op donderdagochtend nog honderd vodden zonder noppen op 't stoffige stort. Gekwelde Ellen belde met kerst welgeteld zesenzestig ellendige tellen met kleffe Jef. Zulke stugge muggen slurpen dus vlug dubbel gulzig druppels rum plus plumpudding. Imke vist immers nimmer in dit stille winterse glibberige slikkenzwin. Hier kiezen die vier dieven liever tien zielige liefdesliedjes die niet diep kriebelen. Oeps, oei, oef, hoei boei, doei, koekoek, koele groeten van de vermoedelijke Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

841

Tommeke, niet de coureur, wel een krinklende winklende schrijverling die vindt dat hotemetoterig Kortrijk ongeschikt is om als culturele hoofdstad verkozen te worden, was er in het verleden niet vies van om in datzelfde Kortrijk zijn handelsmaatschappij te spijzen met een gedicht op vuilniszakken. Wellicht een poging om onze aardappelschillen naar een hoger niveau te tillen. In een boekje in eigen beheer dat hij me ooit cadeau deed ('Van oor tot oor') schrijft hij, naast een sympatico-opdracht: 'Alles is afval'. Zeer zeker. Tomme toch! Met vlassen haren van Broel tot Broel letterlijk de lange Leie belijdend en de lustige landbouw lovend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

842

Je zag het allengs aanwassen: het platte volkse gelijk van hufters, gabbers en patsers, de bête aanbidding van foute idolen, de alsmaar lager gelegen lat om hoger te geraken, het ego-evangelie van elleboogcarrières, de stupide heiligverklaring van koning tv en zijn hofhouding van bekenden die bekend zijn omdat ze bekend zijn, charlatans die flauwekul als cultuur slijten, artiesten die het warm water weer uitvinden, de soap als maatstaf, onderbroekenlol als gecamoufleerde domheid die zichzelf niet eens als domheid ervaart, het grossieren in makkelijkheid, mainstream merchandise en middelmatigheid, zijnde de geruststelling dat het nooit zal lukken en nooit zal mislukken. Van die orde en dat soort onder anderen ‘zetelen’ nu in het parlement. Binnenkort dragen ze laarzen. Nu eerst nog het knellende kostuum. Bewaar ons van deze uilige oenige papegaaiende narratievelingen. In dat verband niet ‘preus’ op Pest-Vlaanderen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

843

Tafelvoetbal heeft geen spits. De Belgische nationale veldvoetbalploeg wel. Ook de stilstaande fases vallen bij beide op. Een gelijkenis, in die duitsere tijd aldus tot zijn volgelingen gesproken door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

844

Wisselbevallig weer. Neerslagtige vakantiegangsters. Regenschermtijd. Vergrijzende bevolking. Temperatureluurs kwik. Vochtige binnenverblijven. Strandbarre buien. Waterappelen en waterlanders. Weer een bericht over een onverdroten hydraterende herfstzomer door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

845

Openbaar vervoerd reisde ik ruggelings treinend naar Brugge. Het was eens iets anders. Ik ben namelijk een Eaustende-fan. Niet per se voor dat gezouten water. Wel voor het begrip ‘stad-aan-zee’. De helft ligt in het water. De andere helft is ongezouten. Terug naar het begrip ‘Brugge’: ik hou ook van Japan. Brugge heeft er een belangrijke filmrol. De trein is altijd een beetje rijzen voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

846

Van snavel tot navel gebalsemd met zonwering en de beide luierbruine benen in kortverblijf in een bloemrijke lange short gestut door een stel sneeuwwitte sokken overspoelen de tweedeverblijvers de hoelahoep- en bloemeneilanden-in-groen-en-blauw en de paradepromenades van ’s werelds hittesteden. Wie zich ooit met volle teugen aan dat toerisme laafde en ervan leefde, wordt er nu door versmacht. Een tapasta-tsunami heeft zich voorgedaan. Die volslanke hoe-heet-ze-ook-weer uit het roemruchte coroniale tijdperk had gelijk: ‘Blijf in uw kot!’. Inlandse groeten vanuit Heule-les-Bains/Kortrijk-sur-la-Lys, all-in: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

847

Ik schreef een korte roman over een kattenbegraafplaats: Assenpoezen. (Hiernaast via de link Romaneske Boeken als pdf te raadplegen). Hoofdpersonages zijn vooral dode poezen en uiteindelijk twee dode mensen. Alles ogenschijnlijk poes, peis en vree. De laatste tijd kreeg ik onverwachte steun voor mijn schrijfsel. De Amerikaanse Rep. VP-Nominee J.D. Vance kreeg onlangs een eerdere uitspraak uit 2021 als een boemerang back in his face. ('This country is run by a bunch of childless cat ladies'). Bovendien teisterden de Belgian Cats te Lille het mandje van tegenstander Japan met de noodzakelijke en gedroomde 27 punten verschil. De catwalk ligt dus gereed voor spinnende aaibaarheden als Minoe, Poeskas, Mauwerik, Cat Stevens, Nala en Mayla. Hopend op poeslieve driepunters: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

848

Het 'narratief' van een eencellige opsluiting. Wanneer ik in de gevangenis voor de keuze gesteld wordt – eigenlijk een moeilijk dilemma voor mij – tussen het zien of het horen van wind, dan ga ik voor het horen. Het zien kan ik er me dan immers bij inbeelden. Het 'momentum' afwachtend waarop het 'on-ge-zien' waait, een berouwvol seriewoordenaar die niettemin spot met 'random' oenige uilige papegaaiwoorden (de oorzaak van zijn gedwongen verblijf in een 'gevang'): de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

849

Reeds ontsiert een pompoengrimas van oor tot oor de koperen ploert (haymaker, tante Klara, cagnard). De heksen van de herfst beginnen op de begane grond hun kalende bezems te schrapen. Bladeren worden het beu om aan hun bomen te hangen en worden blaren. Na zowel badnatte als gortdroge etmalen vouwen de alom geplaagde toeristen het eierschaalwitte zomertextiel weer in wintermodus. Chronisch en acuut van en met en tot hand en tand gewapend tegen apengriep, covidpokken, paapse knielzucht en holle kiespijn: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

850

Hulde aan trouw Flardrien Bart Publienos Dupont uit het bruisende Sint-Eloois-Winkel, die onlangs mijn acrostichon-gedicht ALVARO in fraai lettertype op de blanke gevel van de Heulse taverne-conceptstore Alvaro (bij Kathy en Ivan – het oude stationsgebouw van Heule-les-Bains) kalligrafeerde. Ik leerde deze collega-schrijver kennen in volkscafé De Meiboom in datzelfde kolkende en soms hippische Sint-Eloois-Winkel, alwaar eveneens een gedicht van mijn hand de toegangsdeur siert. Bart is een krak die graag op muren, wanden, ramen en deuren schrijft. Wellicht bewonderde u al letteren van hem zonder te weten dat hij die pleegde – hij is de letterlijke Banksy in deze lage streken. Een aanhanger van toegepaste poëzie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

851

Anna, het opperbesje van wzc Het Hiervoormaals, stampte boos met haar looprekje op de vloer. Er naderde een tegenligger, maar de gang was hier te smal voor twee steunvoertuigjes tegelijk. ‘Erop of eronder,’ mompelde ze strijdlustig. Dat was echter buiten de waard gerekend. Achiel, de naderende krasse knar, gaf plotseling vol gas, hevig wringend aan zijn handvatten, brommende geluiden producerend, steeds hoger in de versnelling. ‘Eens zien wie hier de baas is,’ siste hij vlak voor de grote schok. De frontale botsing veroorzaakte een ongeziene kunstzinnige verstrengeling van materialen. Na de teraardebestelling van de beide wegpiraten werd het kunstwerk permanent tentoongesteld op het gazon voor wzc Het Hiervoormaals. Het kreeg de naam Mobiel, maar de bewoners noemden het spottend Achiel Achtwiel, en het gazon Botswanna. Een arty oldskoolverhaal van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

852

In het Tibetaans eethuis Yak in het nazomerse Eaustende in polderachtig Vlaanderen zat op een motregendinsdagmiddag een Oude Man Van Dagen zijn nagels te knippen. Echt gebeurd. Het waren er tien. Gelukkig verrichtte hij deze werkzaamheden onder tafel. Anders genoten de andere klanten er van een nagelnieuw gerecht uit het Eausten, iets met halvemaantjes in de naam en gedresseerd met kruidnagels als ongeleide projectielen. Iedereen kon de decimerende amputaties horen. De ene na de andere nagelaanwas sneuvelde. Het was een ongelijke strijd tussen een titaan en tien van zijn onderdanen. Was de kerel een gepensioneerd kaartjesknipper? Misschien de nagel op de kop van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

853

Als het de zonnebril niet is, is het de middelvinger of de tong. Wat scheelt er toch met zij die denken dat de hele wereld hen gezien heeft op Instagram of Fakebook? Inspiratieloosheid is erger dan een uniform. Waarom verborgen achter donkere oogglazen en een cliché cocktailglas met parasolletje of uitvergroot via de lulste vinger of vleselijke mondlap? De nieuwe middelmaat van ‘Meer moet dat niet zijn’ en ‘Al 20 jaar samen met deze kanjer?’ Moeë icoontjes van verbijsterende tijden. Voor wie ‘verbijsterend’ nog snapt, met lange ei, ook een kanjer: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

854

Het is de Week van de Geletterdheid. Lezen, maar ook ontcijferen: letterlijk. Pictogrammen interpreteren. Getallen kunnen lezen. Pi. Fi. Nul. De platte acht. Oneindig. 3,14 3,14 Langkous. Cijfers kunnen maar bestaan via taal. Mijn geluksgetal is 9,5. Perfectie is immers saai. Heb je paraskevidekatriafobie? Dan even uitkijken voor de komende vrijdag: zout, ladders, zwarte katten. Een geletterd man (v/m/x) is er twee waard. Een liefhebber van Romeinse cijfers, tenzij de X: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

855

De zomer is vergeeld, als een vermoeide renner die er de trui aan geeft. Nu volgt de rekening. Oogst of schraalte. Kruidigheid of stofwolk. De appelschudder is er het eerst. Een rilling door de blaren. Een luchtmacht van spotlachende eenden zeilt over de notelaar, die zijn eerste notensalvo afwerpt in plaats van het op die vereende V-formatie af te vuren. Een remspoor van zonnegloed verwatert tot een kale luchtpluim. De troost van herfst. Weer een bericht van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

856

Op dinsdag 15 oktober klokslag 20 uur breng ik in de stadsbibliotheek van Diksmuide mijn luchtig literair programma Lettergeknetter. Ultrakorte verhalen, letterkundige anekdotes, raadselachtig proza, flarden uit mijn boeken, gedichten, odes, haiku's, columns, dit alles doorspekt met taalweetjes en flitsende interactieve taalspellen. Helemaal mondeling en zelf geschreven. Iedereen krijgt er zijn zin. Afwezigen zullen geen gelijk hebben. Tot zover een dienstmededeling van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

857

Fladderend ging de anesthesist het hoekje om van Blok Y. Fladderend spoedde de modepop zich over het Ma Tu Vu-plein. Fladderend deed de winnares van de 3000 m steeple haar ereronde. U hebt het al begrepen: om te fladderen, heb je vleugels nodig, of slippen, of zwaluwstaarten, of vlaggen. Hoe dan ook iets textielachtigs wat wappert aan je achterkant of aan weerszijden van je. Geen Rode Stier of zo, of een rode lap. Een waarnemer van de Vanessa Atalanta, inbegrepen het oeuvre van Vladimir Nabokov: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

858

Gazondheid! zei de tuinman, en hij liet er geen kunstgras over groeien. Min of meer, zei de zeemeermin, en ze mepte een school zeepaardjes uiteen. De fik erin, zei de brandweervrouw, en ze flambeerde met Pinksteren zeven vurige tongen. Nooit van mijn leven! riep de eendagsvlieg, en ze knalde tegen een boomstam. Mag het iets meer zijn? vroeg de slager, en hij hakte zijn pink eraf. Ozon, mopperde de maan, en ze werd zo blauw als de Aarde. Het is weer niet veel soeps, paps, zei het verwende kind, en het viste vier vliegen uit zijn spaghetti. Grote mensen werpen lange schaduwen, zei de reus, en hij at nog een dwerg. Non is een lepelwoord, zei de kok, en hij roerde zeven nonnenbillen door zijn geestrijke saus. Enkele versbereide zeispreuken door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

859

Betreffende de valzucht van vazen die opvallen: voor het geval dat de vaas wil vallen, wat ze vast wel wil, die opvallende vaas, in het geval dus van ongeval, vul ik haar vol met buikgevoel. Bloemen in hun schik en water voor later. Nee, daar tuin ik niet in, met

of zonder valscherm, noch bevallig, noch toevallig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

860

Vele wereldsteden heb ik bezocht, zoals daar zijn Oostende, Brugge, Doornik, Oudenaarde, Leuven, Gent, Strombeek-Bever. Er zijn er nog; ik ben onvolledig. Midden de bruggen en wegen in deze plekken hurkt gewoonlijk een bazige kloek van een kerk, de panorama's verhinderend en om de haverklap storende klokgeluiden verspreidend. Bovendien wijst zo'n gevaarte voortdurend hooghartig op de tijd. Twee soorten klokken pretenderen het leven van iedereen op de begane grond te regelen. Mijn reisbureau had me nochtans telkens een aangenaam verblijf beloofd. Ik overweeg om het stoelgeld van mijn treinreizen terug te vragen. Een religieneutraal reiziger: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

861

Jarigheid alom. Misdaden kunnen (jammer genoeg) verjaren. Mensen echter zijn jarig, elk jaar opnieuw (misschien ook jammer genoeg). Verleden week was onze zoon Marius, de kunstschilder, jarig. Dit weekend was het de jarige beurt aan twins Sarah, schrijfster/tv-maakster, en Hanne, subsidiologe en ex-kickboksster, op respectievelijk 4 en 5 oktober, met amper 20 minuten verschil. Respect voor deze respectievelijkheid! Even een familiale flard van de met vele jaarringen getooide vintage Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

862

De paap is terug naar zijn roomse vertrekken, nadat hij in zijn onfeilbaar vliegmachien nog vlug even een aantal artsen als 'huurmoordenaars' bestempelde. Ongevleugelde woorden van deze kerkvorst. Van welke bedenkelijke troep mag hij dan wel de baas zijn? Volgende punt op de agenda der Vlamelingen: gemene kiespijn. Na de afschaffing van de coroniale ophokplicht is er nu geen opkomstplicht meer voor de gemeenteraadsverkiezingen. Dat zal de files aan de stemhokken beïnvloeden. Stemmen 'voor de goeie' wordt stemmig samenhokken op een boterkoekenzondag. In welk hokje past u? Een retorische vraag door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

863

Toen ik bij zuster Serafien de derde kleuterklas volgde, ontcijferde ik in een krant het woord 'liefdesverdriet'. Tot driemaal toe een ie. Daardoor ben ik blijvend geboeid geweest door de ie-schrijfwijze. Het Pools en het Schots hebben er veel. In Wales heten een massa mensen Davies. Jammer genoeg was er ook Vietnam. Ietsepietsie en niets zijn nochtans geen voorkeurwoorden voor de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

864

Op VTM (geen afko voor ‘Vietnam’) volgde ik verkiezingsdag. Francesco, coiffeur in Staden en ex-burgervader plus niet meer ‘opkomend’ (want in opspraak), uitte in een diepte-interview de gevleugelde woorden: ‘Er is een tendens rond mij’. Seriously? Ik was verder nog getuige van de plaag der kartels. De logica hierin: verliezer + verliezer = winnaar. De miskunde van de verkieslijkheid. Ook de nationale postjespakkers tekenden present, maar ontgoocheld: zij die in hun dubbelspel ook burgemeester wilden worden, daar bijna zeker van waren, maar dat niet werden. We hebben het weer achter de kiezen. Weg met die horizon-verloederende tronies. Een duidelijk signaal naar de vele, vele Flardriens voor een mandaat vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

865

Wees er maar zeker van dat wie aan namedropping doet (Gezelle, Streuvels, Teirlinck, Buysse, Joyce, Rilke) amper een alinea van die schrijvers heeft gelezen, en dan nog ooit in een kant-en-klare verpakking in een schoolboek. Die stijve harken en gestelde lichamen zitten wel op de eerste rij bij herdenkingen. Gewichtigdoenerij met een moeilijk brilletje op hun pief. Gered door een stevige Pruisisch-blauwe pocketuitgave van Th. Mann op harthoogte en aldus een kogel uit de Vlaamse canon ontwijkend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

866

Dat klakkeloze hanteren van superlatieve brokstukken van woorden moet door de nieuwsdiensten en de politici eens herbekeken worden. Wat is er zo ‘super’ aan al die sneuvelende supernota’s van ’s lands bekendste meninghebber? Wat is er eigenlijk zo ‘top’ aan een zoveelste topoverleg tussen elkaar beloerende postjespakkers? Pollutici bezoedelen de taal. Eerder zijn hier diminutieven van toepassing. Bescheidenheid siert de mens. Margootje is veel bekender en sympathieker gebleven dan Margot. Een kwart van een flard evenzeer waarderend als de gehele eclatante toptekst: de supercalifragilisticexpialidocious Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

867

Boektopia – wat een miskleun van een woord. Al zo erg als het hoerasfeertje rond kinderachtige naampjes van telefoonabonnementen en andere flut-Engelstalige communicatie-nonsensicale gilletjes zoals Whoppah, Yoin, Spark, Glow, Hey!, Flash, Berry, jawel, Cherry, Vikings, Star, Hot, Smart, Pro, jawel, Pro World, King. Word dit! Word dat! Word zus! Word zo! Waarom niet gewoon gillen: Koop mij! Koop mij! Met zoveel uitroeptekens als er dertien dollars in een dozijn gaan. Groeten vanuit Baktopia, de kookbakkenbeurs van pollepeldramatiek en schuimspaanromantiek, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

868

De dinsdag is de druiloor onder de dagen. Het regent. Men zit maar zijdelings in het leven. Men wil deze dag overslaan. Wie geen moord te plegen heeft, blijft binnen en

tamelijk droog. Wel valt een gestage stroom auto's naar de containerparken aan de periferie van mijn stad te constateren. Dinsdagen zijn zo droevig dat er dan vooral weggegooid wordt. Zelfs zich van overbodige dingen ontdoen heeft iets oubolligs. Af en toe lijkt het alsof iemand het liefst meteen ook maar zichzelf in de container wil storten. Men voelt zich schroot, nat en dood. Ikzelf, die vandaag het liefst onder een pseudoniem tussen de mensen zou komen, drijfhout in de vaart der volken en de stuwende stormen des levens, blijf met alsnog geopende kofferklep aarzelen boven een zoveelste bananendoos met 'oude' boeken. Een zondagelijkse bijdrage van een uitgelezen Schrijver van Miljarden, geheel de uwe.

869

Had het varken van wie we de wangetjes eten knorhumor? Was de levensloop van fazanten, patrijzen en antilopen langer dan een geweerloop? Zijn we met kerst weer giftig met mierzoete 'geschenken'? Ligt er iets op de lever van Moeder de Gans? Is de windhaan weer van streek? Schiftingsvraag: vindt u de vier vogels in 'valkuil'? Het dierenrijk nader bevraagd door een lid van het mensdom: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

870

Als Br. H. (niet de kunstschilder van weleer, Jean, weet je wel, maar de lelijke donder die in vrijwel elk tv-programma opduikt) al jarenlang ongeloofwaardige flauwekul schrijft (volstrekt accorderend met die monotone lijzige stem van hem), dan hoeft hij niet veroordeeld te worden. Je kan 'schrijvers' moeilijk iets kwalijk nemen, want de toverwoorden 'fictie' en 'literatuur' zijn de vuurschermen die beletten dat de gensters all over the place schade gaan berokkenen aan lijf en leden in en van heilige huisjes. Bovendien heb je die gradaties van humor voor zowel the stiff upperlips en de stijve harken (die er zich ingehouden grinnikend in kunnen vinden) als de dijenkletsende Meat Pie Johnny, goedlachse Regular Joe, giechelende Marina Marinade en blozende Housecooking Sally (die kluchtige teksten wel kluchtig vinden). Een grondige analyse over semitisme, literatureluriheid, televisioneel platgoed en al net zo platte commerce door de pure fictie bedrijvende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

871

Een oudbakken charmezanger, muffe mastellen, een tombola, een amechtig accordeon. De ingrediënten van een rimpelloze seniorennamiddag. Maar moet dat voor de huidige krasse knarren van de zg. derde leeftijd niet eerder rock-'n-roll, spacecake, roulette en een basgitaar zijn? Allemaal zaken die ook al wat belegen en ietwat 'over datum' zijn. Zwaaien met die handen en bangen met dat head en wiegen met die heupen voor dit vintage voorstel van de (zappend zoekend naar Zappa) Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

872

De Goede Man uit de middeleeuwen van mijn jeugd rook naar Almos-sigaretten. Op een keer moest hij ijlings schuilen voor een tegenliggende sint in onze doodlopende straat. Die andere Goede Man rook naar Sprint, ‘de sigaret voor de sportman’. Het was een drukke pakjesavond, snap je? Je zag wel es vaker zo’n heilige met een peuk in de kier tussen zijn baardharen of tussen zijn witte handschoenvingers. Het waren toen ook gouden tijden voor kwajongens die na schooltijd stiekem rookten. Hun vaders ‘roken’ het niet eens. Hun moeders evenmin, want die rookten passief mee. Ondertussen, na een vrij lange rook-‘n-roll periode, on non-speaking terms met Nico en Tine en nooit meer reikend naar een Gauloise of een Stuyvesant: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

873

Twee zusters waren bepalend voor mij – van een geheel andere orde dan mijn biologische zussen. Zuster Serafien (derde kleuterklas) voorspelde dat ik later zou schrijven. Ze zette me ook (samen met Pol V.) begin december vlak bij de klasdeur in verband met onverwacht gebonk en een verrassende luchtaanval met het alfabet omdat ze wist wat wij al wisten. Een heerlijke non. Zuster Magnussen is het hoofdpersonage (een 56-jarige verpleegster en zaalzuster) in een kortverhaal van G.K. van het Reve. Spoileralert: ze wordt gewurgd door de Kerstman. Een beklijvende avondvertelling van de schrijver van de beklijvendste roman uit de Nederlandstalige letterkunde: ‘De avonden. Een winterverhaal’. (Ik schreef er op verzoek van een literair tijdschrift een extra slothoofdstuk aan). Zus en zo even memorerend in deze donkere dagen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

874

Het dempen van hardheid zodat geluiden en geruchten ontbreken. Inkeer tot het witste van woeden in elke vlok gekristalliseerd is. Geruisloze aankleding van alle vormen in alle maten – niets uitgezonderd. De glans van goede gladheid en het blije van ijs. Langzaamste zwaarteval van dichte drommen lichtheid. Het knerpen van sneeuw onder de voetzolen van de postbode met de rode neus die gekartelde wenskaarten (guirlande, gewei, rinkelbel, kaars, weldoorvoed engeltje) door de gleuf in de deur schuift. Maken we het hier ooit nog mee? Sneeuw. Een mooi woord. Beseffend dat elke sneeuwpop weer water wordt: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

875

De pret van Sint en Ietsepietsie en Amerigo kon niet op toen ze in het kaaskleurige maanlicht de zonnepanelen op de daken (nou: maanpanelen) als glijbaan gebruikten en niet zoals vroeger met hun zwierige outfit of manen aan antennes haperden. Een dakpanne leek uitgesloten. Dat was echter buiten het paard gerekend. Op een onzalig ogenblik kegelde Amerigo (gewend om het dek op en neer te huppelen) met propvolle zadeltassen in galopglij vierklauwens zijn bazen omver. Gedrieën kukelden ze daardoor plotseling onbedoeld via een schoorsteen in een schouw. De bewoners troffen ’s ochtends alleen maar sintels, roet en schimmel aan in hun haard. En gapende

lege schoentjes ervoor. Gelukkig betrof het maar een hulpsint, een locopiet en een hobbelig paard. Schiet in dezen niet op de boodschapper: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

876

Vind je ook niet dat neerdwarrelende vlokjes sneeuw in een kerstfilm echt wel op de mutsen en de schouders van de personages moeten vallen en niet zomaar naast ze? En dat ze dan ook effectief als kerstroos op head en shoulders moeten blijven liggen? Mijn dochter Hanne stipte dit na ampel onderzoek aan als kenmerkend voor X-mas-rated films nadat ze – door onfortuinlijke omstandigheden gedwongen en in het kader van herstel – zesennegentig kerstfilms had bekeken onder een onwit dekentje. Alvast een sneeuwwit winterfeest wordt het op de kruin van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

877

Anno 2011 was er in november wat wereldgekrakeel over waar nu precies de zeven miljardste aardbewoner was geboren, en wie dat was. De Britse krant The Guardian ontwikkelde toen een module waardoor je te weten kon komen de hoeveelste jijzelf was toen je geboren werd. Na mijn eerste schreeuw waren er 2 605 029 253 bewoners op deze ondermaanse blauwe plek. Heden ten dage wordt dat duwen en dringen. Vooral nu Japan hoopt – via de vierdaagse werkweek – weer meer baby's tevoorschijn te zien floepen. Een van de tallozen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

878

In de bibliotheek van de toekomst – zo die al nog in z'n huidige vorm bestaat – overtreft de afdeling Fake die van Fictie en Non-Fictie. Het verschil tussen Fake en Fictie: Fake wenst waarheid te zijn; fictie geeft toe fantasie te zijn. Zo zullen we mettertijd de Verzamelde Werken van D. Trump aantreffen onder het etiket 'Raaskal': een collectie platitudes door een spookschrijver bijeengesprokkeld. Ook het oeuvre van V. Poetin vindt er zijn laatste rusplaats, gelabeld als 'Spoetniks'. Niet happig naar een lidkaart van zo'n bib: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

879

Een kerstboodschap. Wellicht zijn we van koninklijke, ja: goddelijke afkomst. Zwitserse genetici maakten anno 2011 bekend dat de helft van de mannen van West-Europese afkomst verwant is aan de Egyptische farao Toetanchamon, die regeerde van 1333-1323 voor Christus en op 19-jarige leeftijd overleed. Hoe het verband met Egypte precies ligt, is nog niet bekend. De Toet blijkt te hebben behoord tot het zogeheten haplotype R1b1a2, net als 50 procent van de West-Europese mannen. Dat geeft aan dat ze een gemeenschappelijke voorouder hebben. Onder Franse mannen gaat het om 60 procent en onder Spanjaarden en Britten om zelfs 70 procent. Een toetje ter gelegenheid van kerst door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

880

Big in Britain. In Groot-Brittannië ontdekte een wc-importeur letterlijk een gat in de markt. Sedert hij het gat van zijn toiletbrillen met dertien centimeter verbreedde, kozen de ronde Britse billen voluit voor de XXL-toiletbril. De verkoop ervan verdubbelde. Volgens de wc-importeur had het succes van de XXL-toiletbril inderdaad te maken met de ‘supersized ass’ van de gemiddelde Brit. ‘Mensen worden steeds groter, breder en zwaarder,’ zei de succesvolle zakenman. De toiletbril kan daarom tot 380 kilo dragen. In obesitasland Amerika kent de XXL-toiletbril al langer succes. Hoe een groter niets (een gat) toch een groter iets wordt, ten gerieve van pond en kont. Een bijdrage over assholes, billen en brillen door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

881

Nieuwjaarke zoete. ‘Zoet’ betekent hier braaf. We barsten van de goede voornemens. Op de derde maandag van januari zien we dat niet meer zitten. De wetenschap geeft echter ook in andere en moeilijker tijden de droevige mens zijn letterlijk zoete of hartige gelijk: koekjes, gebak, chocolade en chips weren de zwarte gedachten ofte blues. 'Comfort food': de emmer ijs die eenzaam op de sofa uitgelepeld wordt, het reepje troost in de vorm van chocola, de zak chips vol zelfmedelijden. The Gilmore Girls. Bridget Jones. ‘Dat mensen vaak naar zoets grijpen wanneer ze niet goed in hun vel zitten, is al lang bekend,’ zegt een onderzoeker. ‘Nu blijkt dat die intuïtie ook wetenschappelijk klopt: vetzuren verminderen negatieve emoties.’ Een weetje om van te snoepen. Chocolade: een woord van troost. Een surrogaat voor ontstentenis. Sterke zoethouder in donkere dagen. Soms scharrelend naar een lang durende Chocotoff of achtenhalf Tuc koekjes: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

882

Mijn collecties. Eén: mijn ooit uitdijende boekenverzameling bevindt zich nu in aparte pelotons in scholen, in tombolapakketten, in containers, in Erfgoedbibliotheek Hendrik Conscience en Letterenhuis Antwerpen. De rest (nog een groot leger) slaapt hier uitgelezen op de planken. Twee: 1000 korte prozafragmenten waarin het waait en regent uit de (vertaalde) (inter)nationale (Nederlandstalige) letterkunde, per auteur 1 exemplaar. Digitaal verzameld. Weerman Frank Deboosere was er blij mee. ‘Ik val hier van mijn stoel,’ mailde hij me daarover. Drie: 111 verkeerde lieveheren die vanuit hun standpunt het hoofd naar links buigen om naar de slechte moordenaar te luisteren. Van die verzameling hou ik alleen nog de kleinste 33 exemplaren over, o.a. eentje in de vorm van een katapultje met het frame van een champagnekurk als doornenkroontje. Vier: hopelijk bereik ik over afzienbare tijd Flard nummer 1000. Daarna heb ik er nog 999999000 ofte 10^9 – 1000 voorzien. Maar daartoe heb ik een grote verzameling jaren nodig – waar ik weinig vat op heb. Ooit boekhouder, thans boekgever: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

883

Na de prikkeldraadgrimlach van pompoenen, de stoutekinderenworp van sintman en zijn roetmoppen, de drogenaald kerstboomverpulvering, het krakkemikkige krukkenwijzerige uurwerk op oudjaar, de vijf driekoningen en de maandag vlak voor de derde dinsdag van het verse jaar: een wens voor de nabije toekomst. Moge de eisprong van de paashaas na de luimen van de lente ook de dooier van de zon doen ontwaken en een flakkerende zomer aansteken waar noch boer en tuinder noch horecanen steen of been over klagen. Weer in de weer met het weer: de winterzongedroogde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

884

LIJFEIGEN EEUWELINGFEEST

Oude lijven moeten ooit eens sterven.
Zij kunnen het licht niet meer aan.
Of de lucht in hun röntgenlongen.
Er is gerimpel, gepiep en gekreun.
Wat nu gezongen na honderd jaren?

Ben je dan drenkeling, enkeling?
Omringd door dode vrienden,
gebroed, geslacht en erfgenamen?
Was het nodig zo gezond te leven?
Het was toch maar een passage even.

Wat willen ze nu eigenlijk van je?
Dat je doodvalt bij een mijlpaal?
Verklaart dat een glas of drie per dag
moet kunnen en best wel mag?
Geeuw: weer een eeuw.

De ziel wil graag ter ziele gaan.
Waar blijft die verdomde eeuwigheid?

Met dit gedicht prijk ik voor de derde keer (voorheen al tweemaal runner-up) op de shortlist van de Dichter op Hofwijck Poëzieprijs Den Haag. Het opgelegde thema is ‘lijfelijkheid’. Ik schreef het nadat ik op BBC enkele krasse knarren (oorlogsveteranen) zag. Daarom is mijn tekst niet ‘wrang’. Ouderdom blijft een imposant gegeven. Humor kan dat wat zalven. De Poulidor van de Poëzie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

885

Elke dag kijk ik met genoegen uit op drie bomen in mijn blikveld. Slechts een ervan staat in mijn eigen tuin, want die is vrij klein. Ooit stond hier nog wel een bescheiden exemplaar, met grootse groeiplannen. Op een zomeravond maakte een gezellige maar vergeten kaars daar echter een einde aan. De notelaar bevindt zich op een openbaar

lapje groen. De plataan ook, vijftig meter verderop. Hier bij ons prijkt een vrolijke treurberk die des zomers als natuurlijke parasol dienstdoet. De drie kruinen schilderen en borstelen met hun tentakels mijn luchten. Soms ruisen ze. Soms druisen ze. Soms zwiepen ze. Het is er me vooral om te doen de wind aan die bomen af te lezen. Wind is te vaak onzichtbaar. Je hoort hem wel tollen en gieren, maar het oog wil ook wat. Teneinde bladstilte te vermijden even samen bladeren en een boom opzetten met de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

886

Met Nieuwjaar was er de gezellige geur van gebraden konijn bij mijn grootouders. Jarenlang associeerde ik die feestgeur met ze, terwijl ze hoogstwaarschijnlijk zeer uitzonderlijk konijn (in het dialect aldaar: keun) aten – namelijk wanneer wij in groten getale aanrukten om het nieuwe jaar te vieren. Zelfs kip was in die tijden een feestmaal. Ze woonden erg klein, in een rijhuisje in de langste straat van het stadje. Een mirakel dat we daar met z'n allen in konden. Vele zondagen (maar dan zonder konijn) was dat ook zo. Mijn grootouders hadden namelijk al heel vroeg een televisietoestel. Dat was wat. We keken naar Het Manneke vlak voor het avondjournaal (waarin Jef Cassiers een grappig ventje vertolkte dat niks zei maar van alles meemaakte). We zaten, hingen en lagen verspreid over de grond, stoelen, sofaleuningen. Ik herinner me ook een opera waarin een mechanische pop speelde – Hoffmanns Vertellingen – en waar ik bijzonder gefascineerd en bijna-bang naar keek. Het gezellige nestje in de Oostendestraat in Torhout werd later voor een prik verkocht. *À* la recherche du temps perdu: de geur van gebraden konijn. Een variant van het madeleine-effect beproefd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

887

Als uk net boven tafelhoogte was ik er een tijdlang van overtuigd dat 88 meer was dan 100. Misschien betrof het de kracht van het lange woord achtentachtig, waarin zich bovendien ook al een herhaling voordoet? Het onbenul van de dubbele nul in dat hondachtig klinkende woord honderd? De latere kennismaking met de uitdrukking 'het loopt in het honderd'? Letters maakten op mij altijd meer indruk dan cijfers. Toch was ik vaak blij met een tien op de tien voor opstel, toen ik me in de oude tijden van krijtborden en stofjasmeesters via 'tekenende' woorden al stilaan ontpopte tot de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

888

Op Wereld Epilepsie Dag (onlangs) zei minister van Defensie Theo Francken (zijn 'droomjob') dat ons leger goed is in ontmijnen. Daar ben ik blij om. Het is een voorbeeld van vredesstrijd. België heeft echter iets anders helemaal niet: een epilepsiecentrum waar volwassenen terecht kunnen die permanent in een mijnenveld leven en voortdurend door sluipschutters belaagd worden. Het verpest hun leven totaal, in zeer hoge mate. Vele ongeïnformeerde mensen kennen de onvoorstelbare gevolgen op alle domeinen van zo'n leven helemaal niet. Nederland heeft twee zulke centra (met

vertakkingen allerlei en multidisciplinaire strategieën van aanpak): SEIN en Kempenhaeghe. Wanneer gaan eens enkele enthousiast gillende BV's op een tv-podium of in een warme week met overslaande stem een benefietbedrag schreeuwen dat ons ontmijningslandje eindelijk in staat stelt om daar werk van te maken? Of is dat niet televisioneel genoeg en te veel taboe? Blijven we ook hier alweer de slechtste leerling van Europa? Een meer dan ooit persoonlijke 'flard', waar ik nu liever het woord 'kreet' of 'oproep' voor zou gebruiken. De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

889

Aline is bang op de achtbaan omdat waar die lussen elkaar kussen zij haar hoofd moet bukken anders komt er echt een end aan. André ook. Zo roetsjrap kan het gaan. Een ware rollercoaster van adrenaline door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

890

Enkele flardische gedachten over vintage. 1. Ik mis mijn dommigheid, mijn onfeilbaarheid, mijn stelligheid, mijn absolutisme, mijn huiver voor rust en veiligheid. Ik ben nog niet klaar om oud te worden. 2. Onder hedendaagse jongeren wordt vaak op de grond gespuwd, zoals onze grootouders deden. Wijzelf hadden geen speeksel te veel. Wij waren de kinderen van een rantsoengeneratie. 3. Doodgaan is erger dan dood-zijn, natuurlijk. Het woord dood ziet er ook vreselijk hologig uit. Het verticale van verrijzen staat haaks op het horizontale van sterven. 4. Gezond leven om oud te kunnen worden. En dan, in afwezigheid van vele vrienden die je al voorgingen, alleen nog omringd door likkebaardende erfgenamen, aan dat glas cava nippen op je honderdjarigheid. 5. Rimpelrock – stoelgeld niet vergeten en vooraf zeker plassen. 6. Een goed geheugen kan alleen geapprecieerd worden door een ander goed geheugen, want anders verdenkt men je van leugens. It takes one to know one. Overigens rijmt geheugen met leugen. De rest is kalk en ruis. 7. Karakterkoppen van zekere leeftijd zorgen in reclames voor enig begrip in verband met licht urineverlies en donkere zure streekbieren. De mode wil immers dat het weer lente wordt. 8. De omschrijving 'krasse knar' vertoont te veel gelijkenissen met kraken, krassen, kniezen en kneuzen. Zelfs met kar: je hoort een en ander rammelen en sputteren. 9. Ze hebben me er nooit van verwittigd dat mijn toekomst de oudheid zal zijn. Wie strijkt die plooien glad? 10. 'De tijden veranderen,' zeggen zij die ouder worden. Altijd de schuld bij een ander leggen. Nee: zij zijn het die verouderen. Een speciaal geval van outing. Nu hoor je het ook eens van een ouder: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

891

Woordartsenijkunde. Bij het aanschouwen en aanhoren van politieke debatten in de Kamer stel ik wel vaker de diagnose 'vocale tourette' vast. Niet lang daarna snoer ik ze de mond met een 'totale tirette': de dichtgeritste mond als eindmeet en doorstreep van woorden. Naald en draad, graag. Liever dan naaldje en draadje. Idem dito voor

dat betoeterde pruilslurfje van Donald Trump (de bekendste dt-fout buiten het Nederlands), dat nooit stilstaat en op een fopspeen gelijkt. Ook even toeterend over taalkabaal ofte trompetterigheid, bedreven door sommige sprekerds die helemaal niets zeggen of alles tienmaal herhalen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

892

Ik ben een trotse medebewoner van het stadsdorp Heule (de grootste deelgemeente van het Verenigd Kortrijk). Hoewel ik niet Sjakie heet (maar het scheelt niet veel, zoals u in mijn signatuur hieronder merkt), telt mijn woonplaats ('Eule-les-Bains' schreef ik ooit, en dat belandde in de volksmond en op een bord in het recyclagepark) niet minder dan twee chocoladefabriekjes. Bij dezen een blijde boodschap aan heiden, geus of pilaarbijter: hou uw Pasen in de (galm)gaten! Wij, Heulbewoners, weten de klepel hangen. Het moet niet altijd van Rome komen. Een pre-bimbambeieren-bijdrage vanwege Sjors DNO aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

893

Zoals een boomstam of -tak een war kunnen hebben (drie hokjes in een krswrdrdsl), zo kan een roman taalfouten vertonen, ondanks de wervende loftuitingen en het hoerageroep op binnen- en buitenflap (vaak zelf door uitgeverij en auteur bekokstoofd) en ondanks de zelfverklaarde reputatie van de schrijver ('virtuoos', 'brio', 'spectaculair'…) Dat is met name het geval in Bechamel Mucho van die andere BV (Bekende Verhulst), op bladzijde 114 en 115. De lezer(es) snapt de leuke titelvondst wel – googelt u maar even de term 'mondegreen'. De schrijfwijze 'omsta(a)nders' en het onderscheid 'respectieve/respectievelijke' blijven echter knoesten in Vlaamse oeuvres, ook die welke de zevende hemel in geprezen worden. Ongenadig ontwarrend: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

894

Aai maar een ei, maar maai niet in mei. 'Gazondheid' wenste de tuinkabouter de niezende tuinman, leunend tegen het maai-mij-nietje, in de mooie maand met de korte ofte gekipte ei. 'O, zon,' knikte die. 'Bijna een vergeten voorwerp. Wat is mooier dan zo'n dooier? Sunny-side up?' Even nog wat ijsheiligheid predikend vlak voor de duizendste flard: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

895

Lange verhalen en dikbuikige romans werpen soms hun slagschaduw over het stekelige flitsproza waaruit Miljarden Flarden bestaat: 1000 beknopte prikken die ooit als lange-termijnplan met dappere frequentie opgestart werden met de voorhoede-flard 01, hierna volledig geciteerd – 'Ik ben een woordenaar. Ik beken. Verhoor me maar. Ik heb er zin in.' Delen mag. Dankbaar voor dat delen en voor de vele kleine duimpjes onder aan zo'n Flard gespijkerd, de talloze kloppende hartkamertjes en/of de banaanvormige glim- of grimlachjes op het gelaat van de allesbegrijpende Flardrien/-ienne: een jubilerende Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

896

Een man haastte zich in ijltempo door het warenhuis heen. Hij had weinig tijd en belandde in een lange file aan de kassa. Terugkrabbelen en opnieuw kiezen was inmiddels uitgesloten. Het was overal even erg. Als een echte man-alleen in een warenhuis sleurde hij gedurende de hele strooptocht zijn winkelwagentje achter zich aan, als een nukkig kind. Hij duwde het niet als een huismoeder braafjes voor zich uit. Ook in de file aan de kassa hield hij het achter zich, alsof het niet van hem was. In zijn wagentje bevonden zich zes blikken kattenvoer, papieren zakdoekjes, toiletpapier en een fles jenever. Zuchtend om zich heen kijkend merkte de man dat de vrouw achter hem uitdrukkelijk naar zijn winkelwaar staarde. Een paar extra oogopslagen bevestigden dat: ze kon haar ogen niet van de inhoud van zijn wagentje af houden. Het begon zelfs anderen op te vallen. Op den duur kon de man zich niet meer inhouden. Hij haalde diep adem, liep rood aan, draaide zich bruusk om en zei met luider stemme tegen de vrouw: ‘Ja, ik weet het, mevrouw: mijn kat is aan de drank. Je hebt dat goed gezien. En heb je nu genoeg in mijn kar gestaard?!’ Uit Het Bureau der Meewarige Inzichten ofte BMI op http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

897

Er was eens een knul die het binnenland verliet en in een badstad ging wonen. Hij dacht dat je daar minder belastingen moest betalen doordat de helft van de stad in het zeewater lag. Je had immers bad en je had stad. Hij koos voor appartement B op het gelijkvloers in de waan dat de huurders van A, C en D een deel van zijn huur betaalden en dat hij niet zou moeten meebetalen aan herstellingen van het dak. Tevens droeg hij tweedehandschoenen, want door het vele recycleren had hij smetvrees gekregen. Men noemde hem Tweedehansje. Een hele meute Tweedeverblijvers kwam echter zijn welbevinden grondig vergallen. Even later deed zich een golf van wurgmoorden voor in die stad aan de zee. Na intensief speurwerk, waarbij alle pistes open werden gehouden en niets aan het toeval werd overgelaten, werd Tweedehansje als dader ontmaskerd.
Zijn tweedehandschoenen hadden hem de das omgedaan. Omdat zijn proces in het binnenland werd gevoerd, zou hij de hele straf uit moeten zitten, en niet de helft. Tweedehansje leefde nog kort en ongelukkig. Een sprookje voor gierigaards door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

898

Wie in afwachting van een verse Flard (die hier zowat vierdagelijks verschijnt) zit te frunniken en te nagelbijten en te wriemelen en te friemelen en te pulken en te frutselen en te peuteren en te frommelen of wie de tel kwijt is geraakt en even aan flardloosheid lijdt, kan ik alvast verwijzen naar de aanklikbare link hier links bezijden bij de rubriek Intro: https://miljardenflarden.blogspot.com voor een grote hoeveelheid ineens, u aangeboden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

899

In het holst van de hitte flakkeren de populieren als kaarsenvlammen. Een zweefvliegtuig hangt in spreidstand onder de zon te drogen. Getroffen door een verdwaalde vogel ritselt wat gruis van de nok van het dak naar omlaag, tot in de goot. De vogel die deze minilawine veroorzaakt, blijft met open bek roerloos zitten, dorstig, vurig verlangend naar water, vlak naast de donderroede aka bliksemafleider. Of hoe de natuur weer tekeergaat in het met regen en wind dooraderde oeuvre van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

900

In die tijd passeerde een man op zijn wandeling een huis in de rij met een cultureel affiche aan het venster. Geïnteresseerd bleef hij staan om de informatie te ontcijferen. Daartoe boog hij zich even om wat scherper toe te kijken, want hij had zijn leesbril niet bij zich. Luttele seconden later verscheen een woedende kerel in de deuropening. *'Zijn dat manieren, ja? Kijkt gij altijd bij iedereen zo schaamteloos naar binnen, ja?'* Voor de verbouwereerde wandelaar iets kon zeggen, vloog de man op hem af en joeg hem slaand en stompend een eind de straat door. Gedeukt, gekreukt en met een bloedneus strompelde het slachtoffer naar huis. Een cultuurparabel van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

901

Soms moet je verdwijnen om opgemerkt te worden. Zo schopte de dodo het tot een van de meest bekende vogels ter wereld, hoewel hij ook symbool staat voor het uitsterven van bepaalde diersoorten. Waarschijnlijk was deze duifachtige niet erg gelukkig: te wijten aan zijn kleine vleugeltjes kon hij niet eens vliegen. Soms belandt hij in een kruiswoordraadsel, in vier hokjes. De loopvogel komt ook voor in het oeuvre van de schilder Roelant Savery. Zijn dodo werd vaak gekopieerd. In Alice in Wonderland speelt het dier evenzeer een belangrijke rol. Schrijvers, schilders, componisten, solisten, beeldhouwers, acteurs, kortom kunstenaars, er is nog hoop: het Dodoïsme. 'Het is gezien. Het is niet onopgemerkt gebleven.' Een hart onder de riem vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

902

Omdat in het verleden Multiple Joyce ettelijke studenten deed sneuvelen voor het examen Toevalskunde, en er evenveel studenten niet begrepen wat Inside Joke wel mocht bedoelen, besloot ik chatgpt even de volgende opdracht te geven: 'Schrijf zo'n Miljarden Flard zoals De Schrijver oftewel Joris Denoo die vierdagelijks gewoonlijk op Fb pleegt'. Prompt verschenen er drie ai-Flarden (waarvan ik er één citeer, voorafgegaan door het eigenlijke antwoord van chatgpt): 'Natuurlijk! Hier is een poging tot een flard in de stijl van Joris Denoo – fragmentarisch, poëtisch, scherp, soms absurdistisch en met een vleug melancholie: /ik droomde vannacht van een mier/die zichzelf heruitvond als hond/met een naam die niemand

uitsprak (en dus ook niet vergeten kon). De twee andere artificieel-intelligente flarden mochten er ook zijn. U groetend vanuit een grijze zone: de echte Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

903

De Tour de France kan net zo goed De Ronde van de Abdijen heten. Een abdijtje dat ze daar hebben! Je vraagt je af welke abdis, abdes, abdijk of kortweg abt daar nog woont en zoiets onderhoudt. In de Tour de France valt verder ook nog op dat in elk dorp het kerkgevaarte lelijk in het midden staat en zodoende de Ronde echt doet slingeren en slalommen. Even lijkt zo'n kerk dan een ferme kloek omgeven door kuikens. Met respect voor het zittend beroep van palindromisch renner: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

904

Wie is de bekendste Franssprekende Belg in het buitenland? Hercule Poirot, *oui.* Onder andere David Suchet geeft hem gestalte. Hoewel het strookt met wat schrijfster Agatha Christie van het personage maakt, is het toch jammer dat men er in de Suchet-versie zo'n verwaande fat van maakt. Het inktzwarte krulsnorretje is erover; de nichterige pasjes nog meer. De zwartgeverfde karige haren ('Ik geef mijn haar zijn natuurlijke kleur terug', dixit het personage) en de lakschoentjes doen aan decadente commedia dell'arte denken, of aan de professor in Dood in Venetië. Nu, de Belgische detective draaft dan ook op in scenario's die als een poppenkast in elkaar gezet worden. De intriges en de moordpartijtjes gebeuren tussen dienbladen met sherry op en in *lounges* van hotels en pensions. De slachtoffers vallen gewoonlijk nogal bloedloos te gronde. Er zijn weinig sporen van geweld, want bovenal houdt Poirot van orde en netheid. Hij handelt zoals elke televisiedetective: hij maakt zijn handen niet vuil, duikt in en uit taxi's, auto's en treinen, luistert goed naar slager, bakker, butler en kamermeisje en forceert op die manier via zijn zelfverklaarde geniaal werkende *cellules grises* dat beetje geluk dat ook een goede keeper moet hebben. Morse, Barnaby, Taggart, Frost, Lynley, Dalziel, Rebus, Lewis, Holmes: illustere linksrijders, sommigen onder ze stevig op drank, koffie of vast voedsel gefocust. Niet zo Hercule Poirot: hij nipt zuinigjes van crème de menthe of warme chocolade en neemt treinen en taxi's. He didn't do it: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

905

Cake je toen je klein was ook door geel peperkoekencellofaan om de wereld op zijn zomers te zien? Alsof het al grote vakantie en gele trui-tijd was? Zomaar een geelzuchtige vraag van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

906

Onverhuld door omschrijving, onverbloemd door schaamte, onbelast door goede smaak en onomwonden door uitweiding vertel ik u het verhaal van de man met de

vossenrode toiletborstelbaard en de vrouw met de parelgrijze watervalharen, bewoners van een villa in bruidstaartstijl, op wodansdagen het toneel van onbeschrijfelijke taferelen. Ik moet hierbij een beroep doen op zowel mijn eigen woordvindingrijkheid als taaleksterschap om de juiste woorden te vinden en die daarna in de correcte verhoudingen en in de gepaste rangordes onder te brengen. Het spijt me bijvoorbeeld al dat ik eerst de man vermeldde. Of moet ik hier schrijven: niet eerst de vrouw? Een oude kwaal. Andersom zou ook kunnen duiden op uitsloverij. Of politiek-seksuele correctheid. Woorden schieten dus vaak te kort. Of voorbij. Niet geschoten is wel altijd mis – echter niet zo in het hallucinante verhaal Wodansdagen (op de blog http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be) van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

907

Het was het oude Europa. Parijs sluimerde; Berlijn leefde in zonde; Rome blaakte; Londen swingde; Kaapverdië was onbereikbaar. Makarios III werd president van het gespleten eiland Cyprus. Het had nog zin om postzegels, sigarenbandjes en vreemde munten uit de nabije landen te verzamelen. Dat was de top drie van de collecties. Sommigen hielden zich nog onledig met gedroogde dode bladeren tussen telefoongidsen, prentjes van coureurs (Jean Stablinski, Stan Ockers) en scoubidous (heropgeflakkerd in 2004). Meester R.F. rookte een pijp op de speelplaats en trakteerde wie tegen hem op botste op een labberdoedas. Kortebroekentijd. De Soubry-kameel. Meikevers.
Knikkerverkavelingen en bikkelharde business op de tegels. Een flashback in de donkere bovenkamer van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

908

Op het eiland Man in de Ierse Zee (50 km van zowel Engeland als Ierland) mankeren de meeste katten (Manx) een staart. Rumpy: geen staart. Rumpy riser: klein staartje. Stumpy: kort stompstaartje. Oorzaken van deze staartdelingen: genetische mutatie gecombineerd met isolatie (het founder-effect). Man heeft ook de gevaarlijkste motorrace ter wereld (de Isle of Man TT of Tourist Trophy), over gewone wegen, start en aankomst in hoofdstad Douglas (ongeveer 26 500 levende inwoners), met 260 dode coureurs sedert 1907. Gelukkig hebben de katten er ook negen levens. Het zijn taaien die je kunt aaien. Dankzij 'Kill your speed, not a cat' valt het aantal assenpoezen (gesneuvelden in RTAs of Road Traffic Accidents) nog mee. Ze kunnen ook altijd reïncarneren in Kathmandu of op de poesta in Hongarije. Minoe, Kastaar, Mauwerik, Polly, Poeskas, Nala, Tijgertje, Kitty, Mayla en andere aaibaren indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

909

Eindelijk weer eens een verse bladzijde in het Moleskine krabbelschrift, én een nagelnieuwe vulling voor zijn inktzwarte balpen, zonder wie hij reddeloos en ook redeloos verloren zou zijn. Toch komen de letters niet vanzelf, ook al staan

ze daarna klaar op het grimlachende klavier van zijn laptop, dat in tijden van zoeken naar inspiratie soms op een vals gebit lijkt. Zijn azertyf getokkel op de tanden organiseert de aanslagen op de taal. Daarbij hoopt hij op weinig kiespijn en een beheersbare zinsverbijstering. Woorden kunnen immers warrig zijn, en vooral tussen de regels veel betekenen. Zware taalindustrie of lichte tekstiele werkvormen? Eerste of derde persoon enkelvoud, het koninklijke 'wij' of het veilige neutrale 'we'? Soms komt er een hapklare snipper uit, na rijp beraad met zichzelf en zijn anderik bedacht door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

910

'Vital flux'. Ooit nam ik kennis van dat begrip aan de universiteit, in het kader van een lange lessenreeks over de roman 'Mrs Dalloway' van Virginia Woolf. Soms is een aprilse dag een dag waarop de notie *'vital flux'* van toepassing zou kunnen zijn. Ik bedoel de eb-en-vloedgetijden *('flux and reflux')* van een stad, de goede trillingen, de aangename stadsdreun, de vitale stroom, bij voorkeur onder een zon. Voortdurende verandering, zeg maar. Ik herinner me het begrip uit de mond van een professor die schabouwelijk Engels sprak. *'I speak European English,'* placht hij soms verontschuldigend te poneren. Blijkbaar had hij besef van zijn mishandeling van de taal van Shakespeare en Dickens. Laat ik zelf nou net wat moeite hebben met de vertaling van *'vital flux'* in het Nederlands. *'Stadsvloei'* lijkt me geschikt, maar ongewoon en lelijk. Het is voor de goede verstaander. Maar niet alles hoeft per se vertaald te kunnen worden. Uitkijkend voor zware taalindustrie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

911

Hersenen en (de inhoud van) walnoten (ofte okkernoten) gelijken op elkaar: een gerimpeld, geplooid oppervlak, windingen en groeven plus twee helften. Het brein onder de schedelpan is weidser dan het uitdijende universum. Hoewel dat brein blij is met het verorberen van noten, is een okkernoot maar 'een kruimel op de rok' van dat universum. De taalliefhebber in mij hoort liever 'okker' dan 'wal'. Wat meer gekraak, weet je wel. Beide verwijzen naar 'nux Gallica' (Latijn) – 'noot uit Gallië' – 'nois gauge' (Oudfrans) oftewel 'vreemde noot'. 'Okerenoot' betekende in het Middelnederlands dan weer 'eikel'. Sporen van 'wal' ('waal': vreemd) vind je nog terug in de streeknamen Wallonië en Wales, verwijzend naar de oude Keltische Volcae-stam. Zo heeft de wal- of okkernoot ook zijn eigen universumpje. U gedoceerd door een ijverig notenkraker, altijd in voor een nootoplossing wanneer de nood het hoogst is: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

912

Voorwerpen hebben een kwade wil omdat ze uit zichzelf niets kunnen ondernemen. Het bekendste voorbeeld is de besmeerde boterham die onveranderlijk (… als het niet-winnen van de lotto…) op die ene kant terechtkomt wanneer hij op de grond valt. Dat is de weerwraak van het voorwerp. Maar hij valt nooit vanzelf. Hij zorgt ervoor dat het

altijd de schuld van iets of iemand is. Onwillige voorwerpen zijn er bij de vleet. De boom die het fatale eindpunt van een auto-ongeval betekent. De prop die maar geen driepunter in de papiermand wil worden. De diepte van een dameshandtas. De onontwarbare schoenveter. De onwil van een deksel op een bokaal. De koppigheid van een cijferslot. Het gewicht van een reistas. Het onevenwicht van een kerstboom. De valzucht van een vaas. De scherpte van een schaar. De stugheid van verpakkingen. Dagelijks wordt de mens geconfronteerd met de kwade wil der voorwerpen. Een variant van die kwade wil betreft het verdwijnen of het zoekraken van voorwerpen. De bril. De ring. De portemonnee. De autosleutel. Dat is ook een vorm van wraak. Meewerkende voorwerpen bestaan enkel in taalkundige zinsleer. Zo. Dit bericht ontploft na negentien seconden. U bent gewaarschuwd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

913

‘Het was zo’n hitte die de huid van je beenderstel losweekte – heet, gloeiend, brandend, net niet gepaard gaand met gesis zoals in een bakpan. Zoals je pannen beboterde of oliede teneinde het braden te bevorderen, zo werd je in deze zonnebrand na het insmeren met beschermende crème nog vlugger gaar. Sommige badgasten wachtten echter ook te lang om het smeerpulletje boven te halen. Daardoor gaarden ze nog sneller. Vooral de roze Engelsen stonden hierom bekend. Tot zover een notitie over mooi weer, dat heel erg ongezond kan zijn.’ Uit het bliksemse onweerverhaal ‘Zon en regen’ op http://vreselijkeverhalen.jouwweb.be van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

914

A T-totaller list. Trumpet: tuitvormige babysnatersnoet die eigen lof bekt. Trumpoline: intens oranje huidskleur. Trumpe-l’oeil: zogenaamde aanslag op de oorschelp. Triump: zelfverklaarde overwinning op niets of niemand. Trumpetteren: zinloos de loftrompet over zichzelf blazen. Trumperium: 1. Ingebeeld keizerrijk 2. Hopeloos verhakkelde meetkundige figuur. Trumpire: omgekochte scheidsrechter in het tennis. Trumpose: plotse stijging in tarieven. Iranium: olie op het vuur. Arc de Triumpe: denkbeeldig monument. Strumpelen: doen alsof men vlot trappen op- en afgaat. Trumpy old man: zagevent. Trumpi: 3,13. Een T-voorraad opdissend vanuit de stock americain: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

915

Gedenken we De Onbekende Schrijver. Miljoenen basiswoorden en nog veel meer miljoenen afgeleide woordvarianten kende zijn moedertaal. Hoe deden bijvoorbeeld Groenlanders dat, die zoveel woorden hadden voor sneeuw? Wanneer kozen zij welk woord? Hoeveel benamingen voor wind waren er niet overal ter wereld? De hoeveelheden koffie en mogelijke woorden bezorgden de onbekende schrijver meer en meer slapeloze nachten. Hij zocht noodgedwongen hulp. Na langdurige en moeizame herstelbehandelingen en vele paniekaanvallen doofde zijn behoefte om het

beste boek ter wereld te schrijven uit. Zo waren er nog meesterwerken die nooit ofte nimmer het licht zagen. Ze zaten verborgen in de hoofden van koffiedrinkende niet-schrijvers in tearooms. Psychiaters, psychologen, therapeuten, apothekers en huisartsen aborteerden die, met de beste bedoelingen in verband met de gezondheid van de patiënt. Alleen wie zich de moeite getroostte woorden te kiezen uit een enorme voorraad mogelijkheden, slaagde er soms in een boek te schrijven en te laten publiceren. De meeste daarvan werden al vlug vergeten. Enkele bleven hangen in het collectieve geheugen, niet eens de beste. Of die ook echt gelezen werden? Dat was nog maar de vraag. Woorden schoten immers altijd te kort. Overal en altijd. De Onbekende Soldaat was bekender dan De Onbekende Schrijver. Herdenken we die laatste met een koffiekransje in plaats van met een bloemenkrans? En wat hoofdletters? De Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

916

Er zijn miljarden mensen op deze wereld en toch staat er altijd iemand voor je aan de kassa met exact één euro te weinig. Dat is geen toeval. Dat is beschaving. Bij het tankstation loopt iemand vlak voor je neus naar dezelfde pomp. Dat is de gang der zaken. We hebben ruimtetuigen gebouwd die weer naar beneden kunnen landen, computers die weten wanneer het gaat motregenen en koelkasten die kunnen melden dat de halfvolle melk op is. Maar nog altijd bestaat er geen machine die kan zeggen waar je gisteren je leesbril hebt gelegd. Men (de mensheid gedeeld door mens) noemt dat vooruitgang. Ik noem het dinsdag. En ergens, tussen een miljard wachtwoorden, twee spoorloze sokken en de eeuwige vraag ‘waarom ben ik eigenlijk naar de keuken gekomen?’, draait Moeder Aardbol rustig verder. Zonder handleiding. Maar met veel meldingen. Een vertegenwoordiger van men, zijnde man (Animalia, Chordata, Mammalia, Primates): de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

917

September doet zich voor als een gewone maand. Vergis u niet. September heeft een agenda. Hij komt binnen met een kalender onder de arm, zet de zomer op non-actief en proclameert: ‘Nu allemaal terug naar de werkelijkheid.’ Bladeren worden ontslagen. Kinderen krijgen schooltassen omgord. Regen verwerft een vaste aanstelling. Wind krijgt een opengesperde warenhuisfolder te pakken. In een lade ligt een werkloze zonnebril. We beginnen opnieuw aan een leven dat we op zomerzonnewendedag nog plechtig hadden uitgesteld tot nader order. De jubel van juli; het rusthuis van augustus. Ook de dagen beginnen zich anders te gedragen. ’s Ochtends is er meer ochtend. ’s Avonds is er minder avond. Tussen beide in schuift september zijn vintage meubels naar binnen. De oude zomer blijft nog even hangen aan een terrasstoel, in de geur van warme stenen, in een verdwaalde korrel zand. September is een deur die langzaam dichtwaait. Agenda en jas gevraagd voor onmiddellijke indiensttreding. Graag ook een hark. Een oogst aan mosterdgele, grauwgroene, fletsbruine en welhaast okeren woorden door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

918

Paraplu’s als dansende punaises onder een hemel vol heimwee naar parasollentijd. Wind, die eigenwijze lucht met haast, kamt grassen tegendraads en rukt aan haren en kleren. De appelschudder en de okerschilder slaan de handen in elkaar. De dichter blijft op de eieren zitten. Op herfst kun je niet echt rijmen. Dat seizoen moet het zonder doen. Harvesting billions of fragments: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

919

Daar zijn onze afschuwelijke vrienden de spinnen weer. Er kwam een prachtexemplaar bij mij thuis solliciteren. Met zijn acht poten had hij dus ook acht cv’s bij zich. ‘Waarom wilt u deze job?’ vroeg ik. ‘Omdat ik sterk ben in netwerken,’ antwoordde zij/hij zelfzeker. ‘Waar ziet u zichzelf over tien jaar?’ ‘Hier, in uw huisbedrijf, als topteamspeler. Ik raak de draad nooit kwijt.’ ‘En uw zwakke punten?’ Het/hen/hun/hum/hem zweeg, vrij lang, vond ik. Toen zei hij: ‘Ik heb er acht. Met acht benen ben je namelijk nooit helemaal zeker welke richting je uit gaat.’ Dat vond ik eerlijk klinken. Sindsdien zit h/h/h/h/h in mijn hoek. Zonder definitief contract. Maar wel met een indrukwekkend web. Als zelfstandige met thuiswerk. Arachne indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

920

Een peren- of appeltaart is fruit met een diploma patisserie. Een slagroomtaart is undercover. Een kaastaart wil graag bij de echte taarten horen. Een chocoladetaart is wat er overblijft van cacaobonen met grootheidswaanzin. Een citroentaart kijkt wat zuur, maar is een van de meest frisse verschijningen onder de taarten. Een biscuittaart was eigenlijk liever een boek geworden. Een kriekentaart: eerst wat blozende vruchten, dan een samenzwerende taart, uiteindelijk een aanslag op je paasbeste hemd. Een rijstevlaai wil de gezondste onder de taarten zijn. Een pannenkoekentaart is in al zijn eenvoud een stapel pannenkoeken die promotie heeft gemaakt. Een verjaardagstaart wordt elk jaar ouder; een ouwe taart is het feestvarken zelf. Een rabarbertaart wedijvert met appelflappen over het aantal a’s. Een bruidstaart is een taart met verdiepingen waar men met verbeten enthousiasme in snijdt. Een taartpunt is meetkunde met slagroom. Een taart zonder kaarsjes houdt haar leeftijd geheim. Taart delen is toegepaste democratie: iedereen krijgt een stukje, maar weinigen zijn tevreden over de grootte van het hunne. Een mens eet taart om iets te vieren en om de rekening van diëtisten te spijzen. De kers op de taart heeft daar zelf niet om gevraagd. Taarteklaai is een fraai West-Vlaams woord voor een rare pipo. Pie-in-the-face (vrije vertaling: smoelentaart) doet zich voor in films en bij politici. Tot zover wat aanvankelijke taartkunde, u puntig geserveerd door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

921

Whisky: het wijze water dat na rijp beraad besloten heeft volwassen te worden. Eerst waren er de wateren en het gewas. Daarna kwamen de houtgreep en de samenvatting

in het vat. Vervolgens greep de tijd in, die zich nergens mee moeide en toch het meeste werk deed. Whisky proef je niet zomaar. De smaakpapillen en de reukreceptoren ontdekken hout, rook, vanille, karamel, turf, herfst, een verre roodharige oom die ooit in De Hooglanden verdwaalde, een tipsy tante in tartanrok en misschien ook een vleugje spijt. Whisky is vloeibare herinnering. De vraag is soms: waaraan? Een goede whisky grijpt je zachtmoedig bij de keel, verkoelt het verstand en duwt wat durf naar voren. Een slechte whisky doet hetzelfde, maar sneller. Af en toe is er de onvermijdelijke ijsblokjesdiscussie. Of die over de druppels water. ‘Nooit ijs in whisky,’ zegt Johnnie met grote stelligheid. ‘Waarom niet?’ vraagt Jack geprikkeld. Waarop Johnnie kijkt alsof Jack zojuist Bach met een kazoo heeft uitgevoerd. Op de bodem van elk whiskyglas tekent zich een kleine waarheid af. Welke? Even wachten tot die opduikt. Of nog een glas nemen, als second opinion. Tartan truth. Loch Ness in het klein. Hopen dat je niet schots en scheef eindigt. Een flard uit het ongewisse van whisky door de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

922

Rozijnen zijn druiven met een burn-out achter de rug. Rimpeldruiven. Omwille van het rijmplezier: ook de Romeinen kenden rozijnen. Ze aten niet alleen duiven. Wij stoppen druiven van de derde leeftijd overal in. In brood. In koek. In appeltaart. In couscous. Niemand vraagt echt om rozijnen. Als bejaarde druiven zwerven ze rond in andere gerechten. Druiven met pensioen worden niet geacht. Rozijnen zijn de ongevraagde spam van de voedingswereld. Ineens zit er een rozijn in je salade. Je eet een broodje en daar popt die gedroogde zwerfdruif weer up. Puisterige boterkoeken ‘hebben er hard van’. Ook al hou je hartelijk van koekebrood, je kan verslikkend sterven aan een rozijn. Maar misschien moeten we ze wat meer waarderen. Rozijnen bewijzen: je kunt uitdrogen, rimpelig worden en je gladde persoonlijkheid verliezen en toch nog iets betekenen. Verwarrende noot terzijde: mogen we bij deze gelegenheid een onbenutte druivelaar eens rozijnelaar noemen? Een onsappige bijdrage van de belegen Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

923

Vogelpoep: het bewijs dat vogels selectief mikken. Ze vliegen honderden kilometers, navigeren op het magnetisch veld van de aarde, weten exact waar het zuiden ligt, maar hun kakbommen vallen vaak op een ongewenste plek. Zelden op de ruit van een oude bestelwagen. Wel op de pas gewassen auto. Alsof die vogel daarboven denkt: *‘Die heeft moeite gedaan. Dat verdient een handtekening.*’ Ook ontboste schedels, pas gewassen hairbags of nieuwe hoeden lopen gevaar. Duiven kijken je aan alsof zíj belasting betalen voor het trottoir waarop jij loopt. Het is hun territrottoirium op de grond. Ze zijn ook altijd nog iets van plan vanuit de lucht, ook al hun territairium. Dat gebedel om eten is de voorbode. Wat volgt, is pletsend nawee. Variant op een bekende uitdrukking: ‘De vogel is door de kerk’. Betekenis: ‘De kakbom is gedropt’. Vogelpoep is een vorm van macht. Je hoeft niet groot te zijn. Je hoeft geen geld te hebben. Je hoeft niet te kunnen praten. Je moet alleen kunnen vliegen. Bijvoorbeeld boven een

open babywandelwagen, een pauwblauwe cabrio of de hoofdmajorette van een peloton hagelwitte dansmariekes. Een gevleugelde bijdrage van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

924

Luchtgitaarspelen. Meeuwenschreeuwen. Ballonnenknappen. Slakken doen racen. Treinen spotten. Pompoenslingeren. Verkeerd getande postzegels verzamelen. Vorken buigen. Stokpaardje rijden. Lapine, Parseltongue, Black Speech of Klingon leren. Kikkers doen springen. De mens houdt zich in zijn vrije tijd graag met iets bezig. Om ter meest, om ter hardst, om ter vlugst, om ter mooist, om ter lelijkst, om ter verst, om ter raarst, om ter Guinnesst. Vroeger ‘spaarden’ we postzegels, sigarenbandjes of prentjes van ‘coureurs’. Dahomey, Cogétama, Rudi Altig. Ook onze paaseieren bewaarden we lange tijd in een steeds doffer ogende schimmelbruine collectie, de waarschuwing indachtig die op elke straathoek prijkte: ‘Houd uw Pasen!’. (Eigenlijk nog vaak met -t na de -d – het dt-tijdperk). Ondertussen sprokkel ikzelf flarden, zin-tactisch met een vangnet weggeplukt van tussen the windmills of my mind, uit liefde voor de letteren. Ik deel graag mijn collectie lezersstralen met u, geachte lezer(es). Blij als een kind met een paasei waarin zich ook nog eens kleine eitjes bevinden bij elk antwoord of reactie of deling of klein duimpje of smoelie: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

925

Einde zomer heb ik Spanje gezien zonder zelf in het land te zijn, aan weerskanten van slierten renners wier zittend beroep enkele weken lang op de televisie kwam onder de werktitel ‘Vuelta’. De landschappen schoven gestaag voorbij. Vlaggen en bomen verklapten de wind. Iberische droogte en furieuze hitte persten de renners uit. Toeristen wedijverden in om ter minst textiel. Het deed me denken aan vroegere nachtelijke uitzendingen voor slapelozen, waarbij je vanuit de snuit van een rijdende trein door diverse decors en panorama’s reisde. Volgehouden snelheid, ritmisch gedender en vlugge beeldwisselingen vormden een weldaad voor oog en oor, aan weerskanten van het wakkere hoofd. In beide gevallen kan je tegelijkertijd geboeid en verdoofd zijn. De trein is altijd een beetje reizen; het peloton is altijd een beetje geeuwen. Een fervent thuisreiziger: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

926

De hoektand van mijn stadsdorp Heule staat op z’n scherpst: café De Heerlijkheid – aan weerskanten van het gelijk – en zoopjesvrouw Francine ‘Seine’ vieren in januari 2027 het 40-jarig bestaan van deze roemruchte drenkplaats met een kanjer van een boek. Het woord bij de daad: het behelst vooral ook 2088 gedenkwaardige donderdagavonden, die wel vaker tot het ochtendgloren van de vrijdag reikten. Dat waren de meest memorabele momenten. Het tappelings debiet aan ‘nat’ was er gestaag, vloeiend en klaar. Honderden cafégangers en -gangsters zullen nu plots zichzelf weer in de verleden tijd aantreffen, wat minder belegen, ergens op een punt

of bij een mijlpaaltje in deze indrukwekkende Memory Lane, weze het dag, weze het nacht. Elke bladzijde getuigt van een verdwijnende wereld: die van het roezemoezende kaffaat met het schuimende babbelwater. Ja, ik beken: ook ik was een van hen, de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

927

Presentatie van ‘La forza di gravità’: drie gedichten van mijn hand op muziek gezet door Dirk Blockeel op zondag 27 september om 16 uur in de Sint-Maartenskerk Kortrijk. Met sopraan Chiara Paganini, violiste Lina Argoubi, hoornensemble F-Fun, Duo Drones (doedelzak en hobo) Pol Ranson en Jan Debaillie, organisten Dirk Blockeel en Pieter Van Waesberghe. Ik lees er in drie sessies deze en andere gedichten voor. Uiteraard van harte welkom. U denkt: een late roeping? Toch niet. U hoort eerder een eigen evangelie van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

928

Voor de zesde keer al vuur ik op dinsdagnamiddag 13 oktober een zelfgemaakt dictee in verhaalvorm af op studenten Journalistiek aan Howest en senioren van Neos West-Vlaanderen. Het is telkens een ‘battle’ tussen jong en oud. Raadt u eens wie tot nu toe altijd won? Bent u wel zeker van die voorgaande -dt in ‘Raadt’? Dan mag u ook komen. U maakt kans. Info via de website van Neos Ieper. Noot: het fantastische woord ‘hippopotomonstrosesquippedaliofobie’ zal er niet bij zijn. Stellig beloofd door Dick Thee, bereider van knetterende lettersoep, aka de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

929

Om de herfst te vieren ging ik in gestrekte draf nog maar eens de zeehonden bekijken aan de Westelijke Strekdam in Eaustende. Ik telde er zestien. Aardige zeevrachtjes. Achter mij veroorzaakten een aantal bescheiden wolkenkrabbende gebouwen een voorlopige zonsverduistering, want het was nog voormiddag. Daarna struinde ik, beademd door een deugddoend zilt briesje, ettelijke zeemijlen door de Stad aan Zee, die ik inmiddels als mijn broekzak ken, onder andere door mijn legerdienst in het toenmalig Militair Hospitaal, onder de regelmatig strijkende lichtbundels van Lange Nelle. De Koningin der Bad- en Bedsteden was aan het herademen na het vlammende zomerseizoen. Hoeft het nog gezegd dat ik omstreeks het aperitief-uur zoals gewoonlijk landde op het terras van drenkplaats het Manuscript, zijnde de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe?

930

Sinds 1999 ontfermt in Engeland zich The Seahorse Trust over het lot van de dinosaurusjes of de vraagtekentjes van de zee. In toepassingen van de traditionele Chinese geneeskunde worden gedroogde zeepaardjes fijngemalen of op drank getrokken. Soms eindigen gedroogde exemplaren ook als sleutelhangers of decoraties

voor toeristen overal ter wereld. Soms worden ze gefrituurd of gegrild en op een stokje als snack op de markt verkocht. Maak van de Noordzee geen Moordzee en steun met mij deze krinklende winklende waterdingen in hun strijd tegen allerhande drogisten en droogstoppels! De zeevruchtige Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

931

In navolging van het door Simon Carmiggelt (Nederlands cursiefjesschrijver, ook bekend als Kronkel) verzonnen quasi-betekenisloze werkwoord ‘epibreren’ zijn er nog onbestaande werkwoorden: grotefanten, finsteren, destipuleren en ontspullen zijn er enkele van. Sommige halen de Dikke Van Dale, de Bijbel van onze Laaglandse Taal. Je voelt als het ware wat ze proberen te betekenen, ook al zijn het aanvankelijk onzinwoorden. Zelf vraag ik het hoederecht aan over het werkwoord ‘grijnsgroeten’. Het geeft goed weer wat ik bedoel; het hoeft geen uitleg. Ik gebruikte het ook al in een boek ('Breinmeid', een Y(oung) A(dult) verhaal op mijn blogs Romaneske Boeken en Biebjong - hiernaast vrijelijk te bezoeken). Wie gegrijnsgroet wordt, kijkt maar beter uit zijn doppen. Het woord is qua betekenis verwant aan ‘grimlachen’. Zijn goudkleurig borstbeeld op het Walplein groetend en De Magere Van Dale uit Sluis indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

932

Weet je waar Boerenkoolstronkeradeel ligt? Schuddekutteveen? Tureluutseradeel? Nergens. Ze bestaan alleen in sommige (woorden)boeken. Betekenis: ‘een uithoek, ergens in the middle of nowhere’. Rotjeknor, daarentegen, bestaat echt, als Rotterdam. En Mokum is natuurlijk A’dam. Bij ons, in die lage streek bijna buiten westen, hebben sommige dorpen een gewestelijke bijnaam. Zillegem is Zedelgem; IJvegem is Ingooigem; Winkel en Kapelle verwijzen naar Sint-Eloois-Winkel; Slyps is Slypskapelle; Daisel of Deizel is Dadizele; Brèninge is Bredene; de Vijven zijn Sint-Baafs-Vijve en Sint-Eloois-Vijve. Ikzelf resideer in het bruisende Heule-les-Bains, stadsdorp en (qua inwonersaantal) grootste deelgemeente van Kortrijk – dat inspiratie leverde voor de fictieve stad Darlingen uit een van Conscience’s romans. Vanwege uw darling en heulbewoner: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

933

Een trouw Flardrien signaleerde me dat hij in ODK (een garnalenparadijsje aan de Vlaamse westkust) een lookalike van mij had gezien. Ieder mens heeft een zestal van zulke kijkgelijken. Bring in the kloons! Ik ben bijvoorbeeld ooit al verward met een veldrijder, een cafébaas, een onderwaterlasser, een Griekse popzanger, een Joods natuurkundige en een Algerijnse golfballenraper. Dubbelgangers kunnen je soms aardige parten spelen. Ze kunnen je ook een handig alibi verschaffen. Een dubbelgangster is natuurlijk twee keer zo gevaarlijk. Zesendertig kijkgelijken is ook mogelijk, maar dan moet je een identieke zesling zijn. Een eerstgeboren eenling: de unieke Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

934

Algebra: een mooi woord. Bovendien wordt algebra niet alleen met getallen bedreven, maar ook met letters. Een bladzijde algebra oogt als een gedicht. Algebra heeft net als poëzie variabelen en onbekenden. Lekker raadselachtig. Pure wiskunst. Kent u ook de irrationele getallen pi (3,14159265…) en phi (1,618033…)? De decimalen gaan oneindig door zonder ooit in een herhalend patroon te vervallen. Die lijken ook alweer op boeken die (in het Nederlands althans) in eindeloze variaties met 26 lettertekens zijn geconstrueerd. Vond u echter algebra maar algebral? Kwalgebraak? Brak u uw hoofd stuk op vraagstukken over knikkers, treinen en kilo's? Lachte u zich een breuk met breuken? Wees dan getroost door deze wiskunstige Flard van de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

935

Krijg je ook een kick van schrijfwijzen als kado, sjiek, portefulje, kasserol, sjans of sandwitsj? A la recherche du odeklonje, het Duitse reukwater met de Franse naam, meest bekend als 4711. Dat was lang geleden het huisnummer van een Duitse koopman, dat het Franse bezettingsleger toen aan zijn pand gaf. De man maakte er een bekende merknaam van. Eau de Cologne: ethanol, gedestilleerd water, bergamot, citroen, sinaas, limoen, lavendel, tijm, rozemarijn, neroli, sandelhout… Napoleon Bonaparte gebruikte er tientallen flessen per maand van. Een welriekende 'kleine korporaal' van ongeveer 1 meter 68. Keuls water werd later toegankelijker voor het gewone volk, dat ook goed wou ruiken in plaats van te rieken. Typisch voor het flesje was de combinatie van een gouden en een turquoise-blauwe kleur en het zwart en rood voor de belettering. Hoorde het ooit even in Keulen donderen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

936

Land, eland, eiland, weiland, Scheiland, Schieland, schiereiland… zong het in mijn hoofd. In mijn centrum van Broca en mijn centrum van Wernicke wemelen soms woorden waar ik niet van af raak. Ik gebruik die dan maar als binnensmonds mantra of fabuleuze flard. Soms heeft die opduikende wemeling een oorzaak. Hier was het Shetland. Ik zie voor mij (uit de intro op de tv-serie Shetland) een wapperende flard schapenwol aan een prikkeldraad. De Shetland-benaming hiervoor is 'hentilag' of 'hentilaget' – 'to hent' betekent 'verzamelen' of 'oprapen'. De eilandbewoners verzamelden die plukjes wol. In de whodunit-serie (met die aangrijpende tunes) symboliseert dat plukje schapenwol niet alleen de ruige winderige sfeer op de eilanden, maar ook het forensische spoor. Een flard voor zeevaarder Hugo G., Vlaams westkustbewoner en trouw Flardrien, die onlangs in Shetland de woeste wateren opzocht, vanwege de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

937

De paus is jonger dan ik. Bovendien heeft hij dezelfde (aangenomen) naam als mijn kleinzoon. Hij is de veertiende Leo. Die paap, bedoel ik. Dat gegeven zet mij ondertussen in de categorie van de reuzenschildpadden, 'onsterfelijke' kwallen,

diepzeesponzen en Groenlandse haaien. U begrijpt me: ik heb het over leeftijd. Nou: ouderdom. Jaarringen. Mijn restanten Oudjaren en Nieuwjaren raken beperkter. Mijn kerst is altijd wit. Gelukkig heb ik nog mijn Miljarden Flarden. Die houden me om de vier dagen in leven. Vanwege een beleefde Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

938

Ik vroeg me af waarover ik gedurende de afgelopen jaren het vaakst heb geschreven. Mijn onderwerpen dus. Na ampel onderzoek kwam ik uit op wind, treinen en tijd. Driemaal snelheid dus, zou je denken, maar net zo goed driemaal stilstand. Wind kan gaan liggen; treinen zijn soms 'in retard'; de tijd lijkt af en toe stil te staan, vooral in wachtkamers. Geen nood: ik schreef ook wel eens over hooikoorts, bermkippen, lelijke schoenen, frikadellen of kleurenblinde golfballenrapers. Ietsje vaker ook over de maan. Een moonie, weet je wel. Een liefhebber van zware taalindustrie en het kletteren der letteren: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

939

We binden horloges om onze polsen. We hangen uurwerken aan muren. We geven kalenders een plaats in onze keukens. We interneren Manten en Kalle, Klokke Roeland of Big Ben in torens. Toch blijft tijd een koppig ding om te beheersen. De ellende van de kalender. De zonde van elke verloren seconde. Het is daarom aan te raden die tijd in kleine stukjes af te scheuren, zodat je het minder voelt. Ze zeggen soms: 'Pluk de dag'. Wel: met De Druivelaar kan dat. De Kalender van alle Kalenders is bij iedereen bekend. Die wordt nota bene in mijn eigen stadsdorp gedrukt. Een visioen: wat dacht je van zo'n afpelbare scheurkalender met op elke keerzijde een Miljarden Flard? Met zo'n oplage als De Druivelaar (500 000 à 800 000 exemplaren maal per kalender meerdere lezers) benaderen we dan de j-getallen effectief (miljoen, biljoen, miljard, biljard, triljoen...). In gedachten druk bezig met de wijnpers: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

940

Op de afdeling Eurologie van het AZ16 worstelen de wetsdokters met het meervoud van het j-getal miljard. Herhaalde nachtelijke bezorgingen van Thaise en Chinese diëten helpen de zaken niet Vooruit. Er wordt vooral cryptisch gedacht, over geld dat weg is of geld dat niet bestaat. Virtueel dus. De realiteit daarvan treft helaas vaker De Gewone Man (Meat Pie Johny, Housecooking Sally, Jan met de Pet, Piet uit de Polder, Marleen uit Munkenzwalm) dan de Superrijken, die immuniteit en financiële onschendbaarheid genieten. In het woord 'begroting' weerklinkt ook de echo van 'rood'. Cent per cent kleurt die koraalrood, klaproosrood, bloedrood, signaalrood, vermiljoen, kardinaalrood, Ferrarirood, Bourgondisch rood, kersenrood, granaatrood, roestrood en vooral baksteenrood. Ook een gebruiker van het j-getal: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

941

In de westerse wereld is 7 het meest gekozen geluksgetal. Bij de Aziaten is dat 8. De uitspraak van 'acht' gelijkt er namelijk sterk op die van 'welvaart' en 'rijkdom'. Een platte 8 betekent ook 'oneindig'. In literaire teksten staat 3 voor harmonie en evenwicht en duidelijkheid: begin, midden, einde. Mijn eigen geluksgetal is 104. Het is even en het is het product van 8 x 13. In de numerologie is 1 + 0 + 4 = 5: het getal van avontuur, dynamiek en vrijheid. In de scheikunde is 104 het atoomnummer voor het zeer geavanceerde en exclusief kernachtige element rutherfordium (Rf). Wie het over geluk in cijfers heeft, komt uit bij meester Van Backlé, voorheen nauwlettend bewaker van getallen bij de toenmalige BRT – de tijd van Nonkel Bob, Tante Terry, Kraakje, Jo Röpcke, Francis Bay en Fred De Bruyne. Een liefhebber van taalrijke getallen: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

942

Man of the Ear 'greep' andermaal naast de Nobelprijs voor de Periodes tussen Oorlogen in. In de midterms werd hij midscheeps ook zwaar getroffen. Wat dacht-ie wel – uit zijn varkenssnuitje komt alleen maar oorlogszuchtig geknor en zijn adem riekt naar olie. Het ziet er naar uit dat hij voor zijn gouden balzaal (in memoriam de East Wing van het Witte Huis) zelfs geen Assepoester meer zal vinden. En voor zijn vijver geen goudvisje. Oud-president Obama gaf Orange Man onder andere daarover een fikse bolwassing, tegen diens dekselse haren in. Maar wie o wie lapt de Beschadigde Straten van Amerika weer op? Wie o wie laat de onderdanen van Uncle Sam weer likken aan de American Cream? Samen met u de machtmerrie met de vele trumpe-l'oeils beu: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

943

Ik vind het jammer dat er geen echte god-met-een-hoofdletter bestaat. Het ware makkelijk: beetje zonde, beetje berouw, beetje vergeving, en als ultieme beloning een zitje in de zevende hemel. De vijanden naar de maan of de hel gewenst. Luisteren 'godvrezende' vrouwen eigenlijk wel naar die mannelijke god? Worden zij niet levenslang (en daarna nog) gediscrimineerd? Door hem, met hem en in hem? Of zijn we inmiddels bezig met via ai een nieuwe god uit te vinden? Eindelijke ene (Ene? 1-ne?) die ook zelf m/v en x en lqbti+ is? Getverderrie, komen we in een hiernamaals leven, zo dat er al is, ook holbewoners en Sanskriet-sprekende zielen tegen? Andersneandertaligen? Assyrische sterrenwichelaarsters? Een leergierige Aardling: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

944

Bij de zoveelste passage van een lawaaierig vliegtuig vroeg ik me af of de luchtzuil boven ons huis ook territoriaal bezit is. Of stopt onze jurisdictie aan de nok van het dak? Kan ik tol heffen op gevechtsvliegtuigen die door mijn lucht klieven? Vogels zijn vrij, zij droppen niet-dodelijke kakbommen, maar drones en bommenwerpers moeten bij mij wel eerst de kassa passeren. Ofwel moeten ze omgeleid worden via belastingparadijselijke hoelahoep-eilanden. Bij mijn volgende herverkiezing dien ik een

wetsvoorstel in betreffende privé-luchtruimtaks. De meerderheid van het kiesvee zal zeker mijn bolletje inkleuren. Ik prijk op de twaalfde plaats van de lijst Warme Lucht Verkopers. U herkent me aan mijn pens, mijn worstenvingers, mijn das en mijn rechteroor, waar wat hersensap uit sijpelt - beetje kiespijn. Bij voorbaat dank: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

945

Er moeten belastingen komen op holle slogans. De firma's of instanties of personen die hun eigen (of hun nageaapte) slogan niet waarmaken, moeten dokken voor bedrog. Clichés als 'anders', 'verder', 'beter', 'het is ùw energie', 'thinking out of the box', 'wij maken het verschil', 'kwaliteit', 'vertrouwen', 'met liefde gemaakt' en wat dies meer zij worden te vaak klakkeloos gebruikt. Hoeveel camionetten rijden er niet rond met 'smart solutions' op hun buik getatoeëerd? Maar als je ze contacteert, komen ze niet. Ze soluten altijd ergens anders, 'uw vakmannen'. Weet je wat? Doe-het-zelf. Een gouden raad u in het volste vertrouwen gegeven door uw dagverse facility manager de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

946

Het Hebreeuws schrift gelijkt op prikkeldraad. (Verwondert u dat?). Indische schriften hebben iets slangenachtigs. Het Cyrillisch schrift oogt hakketakkerig. Chinese karakters lijken op regen en blikseminslagen. Historisch Duits schrift (met o.a. die hoofdletters voor elk Duits zelfstandig naamwoord) ziet er ijdeltuiterig uit, vooral toen ze nog de gotische schrijfwijze gebruikten. Onze eigen geschreven olla vogala-taal vind ik lijken op de kort gehouden grassen van de gazons in de Lage Landen. Om al dat leed te verzachten, hanteerde ik weleer met grote voorkeur slanke potloden en plechtige vulpennen om te schrijven. Ook had ik een collectie van ongeveer achtentwintig zilverkleurige balpennen. Nu tokkel ik echter meestal mijn knetterende letteren op het grijnzende gebit van mijn laptop. De tekens op de toetsen zijn de tanden die mijn teksten vermalen. Soms heb ik kiespijn. Soms knabbel ik er lustig op los. Bijvoorbeeld als de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

947

Dubbele treurnis bepaalt heden ten dage het openbaar leven, of je er nu wel of niet deel aan wil hebben. Eén: de kijkcijfers van onze Moeder de Heilige Televisie. Twee: de stemmen waar de politici naar hengelen. De gevolgen zijn desastreus: populisme, platheid. Het evangelie van het gepeupel. Voorbedacht geleuter en klakkeloos gewauwel van ‘Bekende Vlamingen’ in eindeloos zichzelf herhalende programma’s en promo’s. Zappen, die handel. Schrappen, dat ons-kent-ons gegniffel en die dwaze high fives. Wegstemmen, dat getater en geflater van de ‘verkozenen’. Ja zeker: de Aarde is weer plat. Een lid van de Vereniging tegen Kiespijn en Schermzucht: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

948

Schrijven met inktvisinkt of octopuspus. Hebt u ‘m? Het rookgordijn van een slim dier: soms neemt de uitgespoten wolk inkt de vorm aan van een schijnoctopus. ‘Giftige pen’, luidde het cliché wel eens, toen er nog geen computers met toetsen als slagtanden of laptops met grijnzende gebitten waren. Men doopte haar/zijn pluim of pen bijvoorbeeld in een aftreksel van wonderboomzaad of schillen van cashewnoten. Of de term ‘polemiek’ viel: een duel of veldslag met woorden, waarbij u ‘inkt’ als ‘bloed’ mag lezen. Goede oude tijden waar geschreven woorden nog gewicht hadden en, let wel, ook echt gelezen werden. Geen schermverblinding. Bij dezen memoreer ik twee pennenridders. Hulde aan wijlen Hugo Camps. Loftrompet voor Nico Dijkshoorn. Vanuit de onderwaterblauwe vulpen van een woordenaar: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

949

Het is officieel. Ik haat de volgende woorden uit de grond van mijn hart en lever: concept, unit, rollercoaster, hybride, netwerk, mindset, proactief, uitrollen, duurzaam. Ze zijn zo hol als een volle fles leegte. Ze staan bol van warme lucht. Ik zet ze op non-actief in een slotklooster, waar ze biddend boete moeten doen voor een te blasé bestaan. Een strenge doch rechtvaardige woordenaar: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.

950

Ik was in Brugge op een zonnige zaterdag eind november. Iedereen leek daar toen te zijn. Ik hoorde Japanners Brugse Zot bestellen en Britten het woord Omer uitspreken aan de linkerkant van hun mond. Een enkele Suid-Afrikaan telde 22 euro neer voor een ‘Westvleteren 12’. Verder niks dan paardengetrappel, pralinegepeupel, wafelenbak, frietpeace, selfieposes, belfortbombarie en geratel van reisvaliezen over kasseien. Alzo, dacht ik, staat België op de wereldkaart. De hoogste belastingen ter wereld en de bekendste oude stad in Tokio en Londen. Tevens Cercle en Club indachtig: de Schrijver van Miljarden Flarden, geheel de uwe.